

ပျော်စရာ ကြော်ငြာ

အမှတ်(၅၆၈)၊ ခပေါင်းလမ်းသွယ်၊ ဓမ္မာရုံလမ်းမကြီး၊ (၁၀)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊
ဖုန်း-၀၁-၅၃၄၀၂၁၊ ၀၉-၄၂၀၀၁၉၆၇၃၊ ၀၉-၅၁၆၆၃၃၄

ကြက်ဦးကာ

သော်တာဆွေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ခြင်း - တတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ မေလ။
- အတွင်းစာစီ - ကြယ်စင်သစ်ကွန်ပျူတာ
- မျက်နှာပိုးပန်းချီ - ပန်းချီ မရွေး
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးတင်အောင်ကျော်
စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက် (မြဲ-၀၀၄၁၁)
အမှတ် (၁၄၇)၊ ၅၁ လမ်း (အထက်)၊
၁၀ ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ဇွန်ပွင့်
ရုပ်ပြောင်စာပေ (မြဲ-၀၀၁၇၃)
အမှတ် (၃/၅၆၈)၊ မာလကာခြံ၊ ဓမ္မာရုံလမ်း
၁၀ရပ်ကွက်၊ ၆ မိုင်၊ လှိုင်မြို့နယ်။
- ဖြန့်ချိရေး - ရုပ်ပြောင်စာပေ
အမှတ် - ၅၆၈၊ ဓမ္မာရုံလမ်း (၁၀) ရပ်ကွက်
၆ မိုင်၊ လှိုင်မြို့နယ်။
ဖုန်း - ၀၁ ၅၃၄၀၂၁၊ ၀၉ ၄၂၀၀၁၉၆၇၃
- အုပ်စု - ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး - ၃၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

သော်တာဆွေ ၈၉၅-၈၅
 ကြက်ဋီကာ/သော်တာဆွေ/ရန်ကုန်။
 ရုပ်ပြောင်စာပေ ၊ ၂၀၁၅
 ၂၄၆-စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။
 (၁) ကြက်ဋီကာ

မာတိကာ

❖ နိဒါန်း	၅
❖ ကြက်ကောင်းတစ်ကောင်	၇
❖ ကြက်သမားနတ်	၂၄
❖ ပြုံးရယ်ခြင်း	၅၇
❖ စာရေးဆရာအတွက် စာရေးစရာ	၇၄
❖ ကြက်ဝိုင်း ထမင်းဝိုင်း	၈၄
❖ ရွှေဂေါင်းပြောင် ချီးမွမ်းခန်း	၉၁
❖ ငါးမွှေတို	၁၁၂
❖ ဘာကြောင့် ချစ်မှန်းမသိ အချစ်	၁၃၆
❖ သင်းခွေချုပ်	၁၅၈
❖ ငရဲပန်းကို ပွင့်စေသူ	၂၀၆
❖ ရွှေနှင်းဆီ	၂၂၆

နိဒါန်း

ယခု 'ကြက်ဋီကာ' နာမည်ဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေလိုက်သည် မှာ ကျွန်တော် သော်တာဆွေသည် ကြက်သမားဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ မိမိကိုယ်တိုင် ကြက်မွေး ကြက်တိုက်ခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများထဲမှ ကောင်း နိုးသင့်လျော်ရာများကို စာဖတ်သူတို့ ဗဟုသုတ ရစိမ့်သော အကျိုးငှာ၊ ဆောင်းပါးသဏ္ဍာန် ဝတ္ထုသဖွယ် (အင်္ဂလိပ်လိုအားဖြင့် Sketch) ရေးသား ခဲ့သည်များ ဖြစ်ပါ၏။

မူလ ပထမ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၌ 'ကျွန်တော့်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်း' တွင် ကျွန်တော် ကြက်တိုက်ခဲ့သည်များ ရေးသားခဲ့ရာ ၎င်းကို ကြိုက်နှစ်သက် ကြသော မိတ်ဆွေများက ဤတိုက်ကြက်များနှင့် ကြက်သမားတွေအကြောင်း သီးသန့်စာအုပ်အဖြစ်နှင့် ရိုသင့်သည်ဟု ပြောကြပါသည်။ ယင်း၌ ရှုမဝ တွင် ရေးခဲ့သည်များ သာမကပဲ သွေးသောက်မှာ ရေးခဲ့သည်များပါပါမှ ပြီးပြည့်စုံတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် အားလုံး စုပေါင်းထည့်သွင်းလိုက်ရ ပါသည်။ ဇာတ်လိုက် တိုက်ကြက်များ ဖြစ်ကြသည့် ရှုဖီး၊ ရွှေခေါင်းပြောင်၊ ရွှေဗျိုင်းဖြူ၊ ရွှေနှင်းဆီတို့မှာ ရှုမဝတွင် ရေးသားခဲ့သည်များဖြစ်၍ ငါးမွှေ တိုး၊ ဇိမ်းကလေးနှင့် သင်းခွေချပ်တို့မှာ သွေးသောက်၌ ရေးခဲ့သည်များ ဖြစ်ကြပါကုန်၏။

သူတို့အကြောင်းများ ရေးစဉ်က တစ်လတစ်ပုဒ်စီ ဖြစ်ကြသော်လည်း ယခု စုပေါင်းလိုက်သောအခါ၌ အားလုံး အကြောင်းအရာ တစ်ဆက်တည်း ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရပါလိမ့်မည်။

ဤစာထဲ၌ပါသော ကြက်နာမည်၊ လူနာမည်၊ နေရပ်တို့မှာ အားလုံး အမှန်ချည်းဖြစ်ရာ သူတို့ထံ ခွင့်ယန်ပြီးမှ ဘဝမှတ်တမ်းတင်အဖြစ် ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စင်စစ် အနုပညာစာပေဟူသည် အတိုင်းအဆမရှိ အပြောကျယ်၏။ မည်သည့် အကြောင်းအရာ၊ မည်သည့် အယူဝါဒ၊ မည်ကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကြီးတွေအကြောင်း ရေးပါမှ စာပေအနုပညာ မြောက်သည်ဟု ပိုင်းခြားကန့်သတ်၍မရ၊ ကြီးကျယ်သည်၊ သေးနုတ်သည် မရှိ။ တီကျစ်စာကလေးမှသည် မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးအထိ သတ္တလောက၊ သင်္ခါရလောက၊ သြကာသလောက လောကသုံးပါးတွင် မည်သည့်အကြောင်းအရာမျိုးကို မဆို ရသမြောက်အောင် ရေးနိုင်ပါလျှင် စာပေအနုပညာ အရာရောက်ပါသည်။

ယခု ဤစာအုပ်၌ ရေးသားဖော်ပြထားခဲ့သည်များကတော့ လူ့အောက်တန်းလွှာ ကြက်သမားများနှင့် သူတို့ တိုက်ကြက်တွေအကြောင်း အဟုတ်အမှန်အတိုင်း တင်ပြကာ သတ္တလောက၏ လောကဝံတရားကို ဖော်ကျူးထားပေသည်။

သော်တာဆွေ

၂၅-၁၀-၇၈

ကြက်ကောင်တစ်ကောင်

ကျွန်တော့်ဇနီး မေ၏ မွေးနေ့သည် အောက်တိုဘာလ၊ ၁၈ ရက်နေ့ ဖြစ်ပေရာ နှစ်စဉ်ပင် ဤရက်နီးလာပြီဆိုလျှင် ကျွန်တော်မှာ ခေါင်းနားပန်းကြီးရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ သူတို့သည် ခရစ်ယာန်မျိုးရိုးဖြစ်၍ သူတို့ မိရိုးဖလာ ဓလေ့အတိုင်း ‘မွေးနေ့ပွဲ’ ကလေးမျှ မကျင်းပရပါလျှင် သူ့အမေဗိုက်ထဲ ပြန်ဝင်ရတော့မည်အလား အလွန်ပင် အရေးထားသော ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်နေပါသည်။ ရန်ကုန်ရှိ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းများက “ဒီနှစ် မွေးနေ့ ဘာကျွေးမလဲ” ဟု မေးကြသည်။ တောင်ကြီးရှိ အစ်မများက သူတို့ ခရစ်ယာန်ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားသခင်ထံ ညီမအတွက် မွေးနေ့ဆုတောင်း မေတ္တာစာများ ပေးပို့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီနှစ် အောက်တိုဘာလ ၁၀ ရက်ကျော်လျှင်ပင် မေသည် ကျွန်တော့်အား စကားကြောင်း လှမ်းလေသည်။

“ဒီနှစ် မေ့မွေးနေ့မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ကျွေးချင်တယ်။ အိမ်မှာ ကြက်ဘယ်နှစ်ကောင် ဟင်းစားရမလဲ”

မိတ်ဆွေတို့ သိကြသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ကြက်သမားအိမ်တွင် တိုက်ကြက်မျိုးတွေ မွေးထားသည်။ ဤအထဲမှ ကြက်မများနှင့် မစွံပုံပေါ်သည့် ကြက်ဖများကို ဟင်းအိုးထဲ ပို့ရသည်။

“မင်းကြက်ဘယ်နှစ်ပိဿာလောက် လိုချင်သလဲ၊ လူဘယ်လောက် ဖိတ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“များများစားစား မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ အိမ်နီးပါးနား ဝေဖို့နဲ့ ဗော့ ကန်နဲ့ အလုံက လူသိုက်လောက်ဟာပဲ မုန့်၊ ခြောက်ပိဿာလောက်ဆိုတော့ ကြက်သုံးပိဿာလောက်ပဲ”

“အုန်းသီးကောကွာ”

“၅ လုံး ၆ လုံးလောက်”

သည်ခေတ်တွင် ရန်ကုန်မှာ အုန်းသီးတစ်လုံး ၅ ကျပ် ၆ ကျပ် ကြက်တစ်ပိဿာ အစိတ်အထက်၊ ဒါတွေသာ ဈေးက ဝယ်ရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့အဖို့ တော်တော် ခက်ခဲပေမည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ကံအားလျော်စွာ အုန်းသီးအလကား ပေးမည့်သူ ရှိနေသည်။ စံပယ်ခြံမှ ဒေါက်တာလှမော်။ သူ့ခြံထဲတွင် အုန်းပင်တွေ တော်တော်များများ ရှိနေ၍ “ဆရာ အုန်းသီးများ လိုချင်ရင် အချိန်မရွေး ကြိုက်သလောက် လာခူးပါ” ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အုန်းပင် တက်နိုင်သူ ခေါ်သွားပြီး အလုံးကြီးကြီး ရင့်ရင့် ၅ လုံးတစ်ခိုင် ယူခဲ့သည်။

ကြက်ကား ကျွန်တော့် အိမ်ပေါက်ထဲမှ ရွေးထုတ်လိုက်တော့ မဒန်းမ ၇၀ သား၊ ၈၀ သားလေး ၃ ကောင်နှင့် တစ်ပိဿာခန့်ရှိမည့် ၈ လသား ကြက်ဖလေးတစ်ကောင်။ သူသည် တိုက်ကြက်မျိုးပင် ဖြစ်လင့် ကစား ပုညက်ညက်ကလေး ဖြစ်နေ၍ တိုက်ပွဲတွင်သုံးရန် အားမကိုးလောက် သဖြင့် ခွပ်လက်မျှ ခုန်မကြည့်ဘဲ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲထဲထည့်ရန် ရွေးချယ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်-သူကြမ္မာ

အောက်တိုဘာလ၊ ၁၈ ရက်နေ့မှာ ကျွေးမွေးရမည်ဆိုတော့ ၁၇ ရက်နေ့ညမှာ ဟင်းကိုင်ရပေမည်။ ထို ၁၇ ရက်နေ့ ညနေခင်း၌ မိတ်ဆွေ

ကြက်သမား တစ်စုသည် သူတို့ တိုက်ကြက်ကလေး တစ်ကောင်နှင့် ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာကြပြီး...

“ဒီနေ့လည်း မတိုက်ခဲ့ရပြန်ဘူးဗျာ။ အဲဒါ ဆရာ ဟိုကြက်ဖလေးနဲ့ တစ်ခုနဲ့တစ်ခုနဲ့လောက် ခြေကျော်ထိုးပါရစေ”

ဤနေရာ၌ စာဖတ်သူများအား ကြက်သမားတို့၏ အယူအဆကို ပြောထားရပါဦးမည်။ အကြင် ကြက်တစ်ကောင်ကို တိုက်ရန်အလို့ငှာ၊ သည်နေ့ ဝိုင်းသို့ ချသွားသည်။ သို့သော် တိုက်ဖက် အဆင်မသင့်၍ မတိုက်ခဲ့ရ။ ထိုအခါ ဤကြက်ကို သည်နေ့အတွင်းမှာပဲ အခြားကြက် တစ်ကောင်ကောင်နှင့် ခေတ္တခဏပဲဖြစ်ဖြစ် ခွပ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ အဘယ် အကြောင်းကြောင့်ဟူ၍ မပြောနိုင်သော်လည်း အများအားဖြင့် ကြက်သမား တို့၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ‘ဝိုင်းပြန်ဆို ခြေကျော်ထိုးလိုက်’၊ ‘စတီ နည်းနည်း ပါးပါး ခုန်လိုက်’၊ ကြက်သမားတို့၏စကား၊ တစ်ဖက်သားကို တစ်ချက် တည်းနှင့် ဒုက္ခပေးနိုင်သော အတက်ရှည်ကြီးများနှင့်ဆိုလျှင် ၎င်းအတက် တွေကို မစူးနိုင်အောင် အဝတ်စနှင့် ပတ်ထုပ်ပြီး ခွပ်ခိုင်းရသည်။

ယခု ဝိုင်းမှ မတိုက်ရဘဲ ပြန်လာသော သူတို့ ကြက်ကလေးမှာ အတက်ချွန်ကလေး ဖြစ်နေသော်လည်း ကျွန်တော့် ကြက်ကလေးမှာ မကြာမီ ကိစ္စတုံးတော့မှာမို့...

“ကဲ... ကြာတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကြက် အတက်ထုတ်မနေပါနဲ့တော့ ဗျာ...၊ ခင်ဗျားတို့ကြက် ဘယ်လောက်စူးသလဲဆိုတာလဲ သိရအောင် ဒီ အတိုင်းပဲ လွှတ်လိုက်”

သူတို့ အင်မတန် သဘောကျသွားကြသည်။
သို့ရာတွင်...
သို့ရာတွင်...

ကြက်နှစ်ကောင် ခွပ်နေကြသည်ကို ကြည့်နေကြရာမှ သူတို့မျက်နှာ

တွေ တစ်မျိုးတစ်မျိုး ဖြစ်လာကြသည်။ အထင်နှင့်အမြင် လွဲလွဲလာသဖြင့် ပြောင်းလဲလာကြသည့် မျက်နှာမျိုးတွေ။

အကြောင်းမှာ သူတို့ကြက်ထက် ကျွန်တော့် ကြက်ကလေးက ခွပ်ရေး သာ၍သာ၍ လာသောကြောင့်...။

ကြက်ကောင်ကလည်း သူတို့ကြက်က ကြီးသည်။ အသက်က လည်း ကြီးသည်။ နို့ပြီး သူတို့ကြက်က တိုက်ဖို့ ပြင်ပြီးဆင်ပြီးသား။ ခွပ်လက်ခွပ်သားလည်း ဝလို့။ ကျွန်တော့်ကြက်က ကြက်လားမြောက်မှ တစ်ခါမျှ မခွပ်ဘူးသေး။ သို့သော် သူတို့ကြက်ကို ကျွန်တော့်ကြက်က နိုင်ချေရောက်နေသည်။

“အား... ဒီခရမ်းက ဒီဖောင်းလေးမှ အပြတ်မခွပ်နိုင်ရင်တော့...”

“အောင်မာ... ဖောင်းလေးက ခွပ်ပစ်မှာဗျ။ လမ်းရော ပညာရော သာနေတယ်”

“ဖောင်းလေးခြေက အဆစ်အမြစ် လဲကျသဗျ”

“ခရမ်းရဲ့လမ်းတွေကို အကုန်ဖျက်နိုင်တယ်”

သူတို့တွေ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောလာကြတယ်။ ကျွန်တော့် ကြက်ကလေးကို ချီးမွမ်းကုန်ကြသည်။ ‘ဖောင်း’ ဆိုတာက ကျွန်တော့် ကြက်ကလေး အမွှေးရောင်။ ‘ခရမ်း’ ဆိုတာက သူတို့ကြက်။

ကြက်ချင်း ခွပ်ကြ၍ ၁၀ မိနစ်မျှလောက် ကြာသည်၌ ကျွန်တော့် ကြက်ကလေးအပေါ် ကျွန်တော့် ဆုံးဖြတ်ချက် ပြောင်းပြီဖြစ်၍...

“ကဲ... မတော်ချင်ကြသေးဘူးလားဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့ကြက်က အတက်ချွန်နဲ့ မတော်မတည့် ကျွန်တော့်ကောင်လေး မျက်လုံးမျက်ဆံ ထိ မှာစိုးရတယ်” ကိုယ့်ကြက် ကောင်းနေမှန်းသိ၍ ဒီတော့မှ ကျွန်တော် စိုးရိမ်လာသည်။

“အောင်မလေး... မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ခရမ်းခြေက ဆရာ ကြက်ခေါင်း မရောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဆရာကြက်ကလေးဘက်က

တောင် လောင်းရဲသေးတယ်။ ဟော ဒီမှာဟေ့ ငွေတစ်ဆယ် ညနေစာ အရက်ဖိုးလေး ဘယ်သူဆွဲမလဲ”

ဤတွင် တစ်ယောက်က ‘တကယ်လား’ ဆိုပြီး ထိုဆယ်တန်ကို လက်လှမ်းသည်၌ ကျွန်တော်က ‘ဟာ... မလုပ်ကြနဲ့ဗျာ၊ တကယ် တိုက် ကြရင်တော့ ကျွန်တော့် ကြက်ကလေးက ဘယ်လောက်ကြာ ခွပ်နိုင်မှာ မို့လဲ၊ တော်ကြာ ပျော့ပြီး အမောဆို သွားတော့မှာပေါ့”

“ဟာ... ဆရာကြက် ဒီလောက်မောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပျော့လည်း မပျော့ဘူး၊ ခွပ်နိုင်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ ခွပ်လမ်းချင်း ဒဏ်ရာပေးချင်း တူ တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ချိန်မှာ ခရမ်းလဲလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဆရာဖောင်း လေး ခွပ်တာက ဟိုကြက် နားကြား မျက်စိကြားမှာချည်းပဲ”

သူ့ထင်မြင်ချက် မှန်ပေသည်။ နောက်ထပ် ၅ မိနစ်လောက် ကြာသည်၌ ထိုကြက် တုံးကနဲ လဲလေသည်။ တုံးလုံးတစ်စောင်း ဖြစ်နေ လေတော့ အားလုံး အံ့သြကြလျက်...။

“ဟာ... ဘယ်နေရာများ ခွပ်လိုက်တာပါလိမ့်”

“အုပ်ဆက်ဗျ... အုပ်ဆက်၊ မင်းကြက် ကောက်ကုတော့”

ကျွန်တော့် ကြက်ကလေးက တက်နင်း ဆွဲဆိတ်နေသည်ကို ဟို ဘက်ကြက်စွဲက ကောက်၍ကုသည်။ ကုသ၍ ပြေသွားပါသော်လည်း ထိုကြက်သည် နောက်ထပ်ကြာကြာ မခွပ်တော့ချေ။ ဒုတိယအချိ လဲပြီး သောအခါ၌ ကိရောက် ကိရောက် အော်၍ ပြေးလေသတည်း။ ကြက် သမားများ အံ့သြဝမ်းမြောက်ကြလျက်...။

“ဒဏ်ရာလေးကလည်း မှန်လိုက်တာဗျာ၊ ဆရာကြက်... ကြက် ကောင်းလေးပဲ”

ကျွန်တော်လည်း အားရဝမ်းသာဖြစ်လျက်...

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ နို့မဟုတ်ရင်

ကျွန်တော် ဒီကြက်ကလေး ခုည အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဟင်းထဲ ထည့်ပစ်တော့ မလို့”

“အောင်မယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ သူ့အစား တခြားနှစ် ကောင်ဝယ်ပါ၊ ကျွန်တော် အခု ၅၀ ပေးခဲ့ပါမယ်”

“အောင်မာ... မင်း တစ်ရာပေးထားရတဲ့ ကြက်တောင် အပြေး ခွပ်ပစ်တဲ့ ကြက်ကို ငါးဆယ်နဲ့ ရမလားကွ”

“ဒါဖြင့် တစ်ရာပဲ ပေးပါ့မယ်ဆရာ”

သူက တကယ်ဝယ်သည်ကို ဒီလို ကိုယ့်အိမ်ပေါက် ကြက်ကောင်း မျိုး ကျွန်တော်က ဘယ်လောက်ပေးပေး ရောင်းမည်မဟုတ် မှု၍။

“အောင်မလေး... ဝယ်မနေကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဆီ ကြက် ရှိနေလည်း ခင်ဗျားတို့နဲ့ အတူတူ တိုက်ရတာပဲ ဟာကို ဒီကြက် ဝိုင်းဆင်း ရင် ခင်ဗျားတို့နဲ့ အတူတူသွားကြမှာပဲ”

သည်တော့ သူတို့အားလုံး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြလျက် ကျွန်တော့် ကြက်ကလေးကို တစ်ယောက်တစ်လဲဆီ ကိုင်ကြည့်ကြကာ။

“ကြက်ကလေးက ညှက်ပေမယ့် အဆက်အပေါက် ပွင့်ပွကျတယ် ဗျ၊ ကြက်ထိုင်ကောင်းတယ်၊ ခြင်္သေ့ထိုင်ပဲ”

“အမွှေးအရောင်လည်း အမွှေးမှန်ဗျ၊ သန့်တယ်”

“ဝိုင်းထဲမှာ ဒီအရွယ်မျိုးလေးတွေ ရှိပါတယ်။ သူ့ဒေါက်ဟာ ၈ ပြားလောက်တော့ ရှိတာပဲဗျ”

ကြက်၏ ဒေါက်အမြင့်ကို တိုင်းရာ၌ ခြေဖဝါးမှနေ၍ အတောင်ပံ အရိုးရှိ ဗုန်နီအထိ၊ ရှေးခေတ်က ဒဂါးပြားနှင့် တိုင်းရသည်။ ထိုဒဂါးပြား အလျှောက် ကြက်၏ အရပ်အမြင့်ကို ၈ ပြား၊ ၉ ပြား၊ ၁၀ ပြားခွဲ၊ ၁၁ ပြား စသည်ဖြင့် ခေါ်ကြသည်။ တိုက်ကြက်များတွင် ၈ ပြားသည် ကြက် အပုဆုံး၊ အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ ၁၁ ပြား၊ ၁၂ ပြားမှာ ကြက်အမြင့်ဆုံး အကြီး စားကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

“သူ့ကြက်အိုး ကြက်ထိုင်ကတော့ ဒေါက်တူရင် လာခဲ့ရောဗျို့...”

“သူ့ထက်နည်းနည်းမြင့်လည်း ကြိုက်တယ်။ သူက အောက် မျှော်ခွပ်ကောင်းတာပဲ။ ခုန ခရမ်းကို လဲအောင်ဟာ အောက်ကနေ ပင့်ရိုက် လိုက်တာပဲ”

“ဒီလို တုံးကနဲလဲအောင် ခွပ်နိုင်တဲ့ ခြေကတော့ ရှားတယ်ဗျာ။ ဆရာ ဒီကြက်ကလေး ဘယ်ကရတာလဲ”

“ကျွန်တော့် အိမ်ပေါက်ဗျ”

“နို့... ဒီတစ်ကောင်ထဲလား”

“သားခွဲမှာ ကြက်နာ ဝင်လိုက်တာဗျာ၊ သူတစ်ကောင်တည်း ကျန်တယ်၊ မအေရော သေတာပဲ”

“မအေက ဘယ်ကမျိုးလဲ”

လူအမျိုး ကြက်အရိုး ဆိုစကားရှိသည်။ တိုက်ကြက်များမှာ မိဘ မျိုးရိုးစစ်မှန်ဖို့၊ ကောင်းဖို့ အရေးကြီးလှသည်။

“သူ့အမေက နတ်တလင်းက ကိုမောင်လန်း ကြက်မျိုးဗျ”

“အလှလား... ဒါကြောင့် ဒီလောက် ကောင်းတာကိုးဗျ”

(ကိုမောင်လန်းသည် ၁၉၇၆ ခုနှစ်က ကွယ်လွန်ပြီဖြစ်သော်လည်း တကယ့် ကြက်ကောင်းကိုး၍ ထောင်သောင်း ချီတိုက်သော ကြက်သမား ကြီးဖြစ်ကြောင်း ရန်ကုန်က ကြက်သမားများ သိကြသည်။)

“နို့... ဖအေကကော”

“ဖအေကတော့ ရှဖီးပဲဗျ”

“အော... ရှဖီး.. ရှဖီး၊ ဆရာက ရှဖီးမျိုး ရလိုက်သေးတာကိုး”

‘ရှဖီး’ဆိုသည့် ကြက်နာမည်ကို သူတို့အားလုံးလို သံပြိုင်ရွတ် လိုက်ကြသည်။ ရှဖီးသည် ၁၉၇၅-၇၆ ခု ၂ နှစ်တိုင် ၁၀ ပွဲ တိုက်ခဲ့ရ သော ကြက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အရပ်ရှိ ကြက်သမားတိုင်း ရှဖီး၏

ကျေးဇူး မကင်းခဲ့ကြ။ ရှဖိုးကောင်းပုံ၊ ထူးခြားပုံ၊ ဇွဲသတ္တိရှိပုံကို သူတို့ ချီးကျူးခဲ့ကြရသည်။

သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ်သောင်း နားရသည် ဆိုဘိသို့ ကြက် တစ်ကောင်ကောင်း လူပေါင်းများစွာ စားရသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ရှဖိုး သည် ကျွန်တော်တို့ လူစုကို လုပ်ကျွေးခဲ့သည်မှာ ငွေတစ်သောင်းထက် ဘယ်အောက်မည်နည်း။ ရှဖိုးအကြောင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့ သိသမျှ ထူးခြားသော ကြက်တစ်ကောင်အနေနှင့် စာတစ်စောင် ဖွဲ့လောက်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အခုန ကျွန်တော့် ကြက်ကလေး ဟင်းအိုးပြန် အကြောင်းမဆက်မီ ရှဖိုးကို တစ်ကဏ္ဍ ဖွင့်လိုက်ပါမည်။

ရှဖိုး၏ ဘဝဖြစ်စဉ်

ရှဖိုးသည် ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ကြက်ပေါက်ကလေး ဘဝကပင် အောင် ပွဲများ ဆင်လာခဲ့သော်လည်း ထိုပထမနှစ်မှာ ကြေးနည်းသော ဝိုင်းကလေး များသာဖြစ်၍ ကျော်ကြားထင်ရှားခြင်း မရှိခဲ့သေးချေ။ သူ့မျိုးရိုးကလည်း ဘယ်ကမှန်းမသိ။ သူ့ မူလပိုင်ရှင်ကလည်း ကလေးသာသာ ကြက်ရူး ကလေးမျှဖြစ်၍ ဤချာတိတ်ကြက်ကို ကြက်သမားကြီးများက အထင် မကြီးကြ။ နို့ပြီး ရှဖိုး၏ ခွပ်ပုံခွပ်နည်းမှာလည်း အခုန ကျွန်တော့်ကြက် ကလေးလို စ,လွတ်လိုက်သည် ဆိုကတည်းက ချက်ချင်း လူကြိုက်များ အောင် တစ်ဖက်ကြက်ကို အပြတ်အသတ် ခွပ်လိုက်သည် မဟုတ်။ သူ တင်ငါတင် ရေရှည်ကြိတ်ပြီးမှ ရှဖိုးက နောက်ဆုံးတွင် အောင်ပွဲဆင်သည်။ ဤသို့ နိုင်ပုံနိုင်နည်းကို ကျွန်တော့်လို လူစားသည် မကြိုက်။ ‘ရင်ပူရ တယ်’ဟု ဆိုရမည်။ အခုန ကျွန်တော့် ကြက်ကလေးလိုမှ ‘ရွှေရင်အေး’ ဟု ကြွေးကြော်မည်။

သို့သော် တကယ့် ကြက်သမားကြီးများက ရှဖိုးလို နိုင်ပုံနိုင်နည်း မှ သဘောကျကြသည်။ ‘လက်ဖျားထွက်မှ ငွေရတဲ့ကြက်’ဟု ဆိုကြသည်။

ဤနေရာ၌ ကြက်လောင်းပုံ လောင်းနည်းကို (စာဖတ်သူများ ကိုယ်တိုင် ကြက်မတိုက်သော်လည်း ဗဟုသုတ အလို့ငှာ) ဖော်ပြပါမည်။

ကြက်လောင်းရာ၌ ‘လက်ရင်း’ ‘လက်ဖျား’ နှစ်မျိုးရှိသည်။ လက်ရင်းဆိုသည်ကား ကြက်နှစ်ကောင် မလွှတ်မီ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ထပ်သောကြေး။ လက်ဖျားက ကြက်နှစ်ကောင် ဝိုင်းထဲ ခွပ်နေသောအခါမှ လောင်းသောငွေ။ ယင်း၌ သာသော ကြက်ဖက် အလေးကြောပေး၍ ခေါ်ကြသည်။

“တစ်ဆယ့်နဲ့ ရှစ်ကျပ်၊ တစ်ရာနဲ့ရှစ်ဆယ်”

ဤမျှနှင့် ခေါ်၍ မရသေးဘူးဆိုပါက...

“တစ်ဆယ်-ခုနစ်ကျပ်-ခုနစ်ကျပ်”

သူ့ကြက်က ပို၍သာလာပြီဆိုလျှင်...

“ဟာ-ခြောက်ကျပ်-ခြောက်ကျပ်”

“ကဲဟာ နှစ်လေး-နှစ်လေး၊ တစ်ဆယ်နဲ့ ငါးကျပ်၊ တစ်ရာနဲ့ ငါးဆယ်၊ ဟောဒီမှာ ကြိုက်သလောက် ရမယ်” ဟု ငွေတွေ အထပ်လိုက် ထုတ်ပြ။

ထိုအခါ အချို့သည် ‘ကြွေတစ်လက် ကြက်တစ်ခုနဲ့’ ဆိုစကား အရ အောက်ကျနေသော ကြက်ဖက်က မျှော်လင့်ချက်နှင့် အောက်ကြေး ဆွဲတတ်ကြ၏။

အချို့သော ဝိုင်းတွေမှာ ဤသို့ မျှော်လင့်သည့် အတိုင်းပင် အောက် ကျနေသော ကြက်က ပြန်သာလာပြီး၊ အထက်ကြေး ဖြစ်သွားသည်များ လည်း ရှိတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံမူ ဟိုကြက်က အထက်ကြေးဖြစ်လိုက် ဒီကြက်က အထက်ကြေး ဖြစ်လိုက်နှင့် ဗုံလုံတစ်လှည့်-ငါးပျံတစ်လှည့် ပွဲမျိုးလည်း ကြုံရတတ်၏။

တစ်ဖက်ကြက်က သတ်သတ်ခံနေရ၍ ပြန်မလှန်နိုင်တော့ဘူး ထင် ရသော အခြေရောက်သည်၌ ၁၀ဝိ နဲ့ ၁ဝိ၊ ၅ ကျပ်နဲ့ ၁၀ဝိ အထိများပင်

ကြေးကြောပေး ကစားတတ်ကြသည်။ ဤအခါမျိုး၌ ‘ကြက်ကန်းခွပ်လို့ ပွဲကျွတ်အောင် နိုင်သေးသပ’ဆိုသည့် ဦးပုည စာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်သေး၍ အောက်ကြေးမှ ထိထိုးသလို ကစားသူများလည်း ရှိကြသေး၏။

နို့ပြီး ကြက်ကစားရာ၌ ကိုယ့်ကြက်ဖက်ကမှ ကိုယ်လောင်းရမယ်၊ ဟိုဘက်ကြက်က မလောင်းရဘူးဟူ၍ မရှိချေ။ ကြိုက်သလို ကစားနိုင်သည်။

ဥပမာဗျာ စာဖတ်သူက ခဏ ကျွန်တော်နဲ့အတူ စိတ်ကူးထဲက ကြက်သမားလုပ်ဗျာ။ (ဒါလောက်ကလေးနဲ့ cရဲမကြီးပါဘူးလေ)။

“ကဲ... ခင်ဗျားကြက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကြက် လက်ရင်း ၅၅၀ ကြေးလွှတ်ပြီ။ (ကြက်လောင်းတာမှာ ၁၀% အကောက်တင်ပြီး လက်ရင်းမှာ ၁၁၀၊ ၃၃၀၊ ၁၁၀၀ စသည်ဖြင့် လောင်းရသဗျ)။ လွှတ်ပြီး တစ်ခါကောက် နှစ်ခါကောက်လောက်ဆိုပဲ ခင်ဗျားကြက်က သာနေပြီ။ စိတ်ထဲ ကျွန်တော့်ကြက်က ရှုံးမယ်လို့ ထင်နေပြီ။ အဲသည်အခါမှာ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲ ၅၅၀ ထဲပါတာ။ ကိုယ့်ကြက်ကိုယ့်ပြီး ပုံလိုက်မိတယ်။ အပြန်စရိတ်နဲ့ သောက်ဖိုးစားဖိုးတောင် မရှိတော့ဘူး။ ခက်ပြီပေါ့။ နိုး-ကြက်သမားကြီးတွေအဖို့ မခက်ပါဘူး။

“ဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားကြက်ဖက်က သာနေလို့ တစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ်၊ ခုနစ်ကျပ် ခေါ်နေတယ်။ အောက်ကြေးက လောင်းမယ့်လူတွေ အင်တင်တင် ဖြစ်နေတယ်။ နှစ်လေးပေးလည်း အကောင်းသားလို့ တွက်နေကြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကြက်ဖက်က က၊ပျက်ယ၊ပျက်လုပ်တဲ့သဘောလည်း ပါအောင်”

“တစ်ရာနဲ့ ငါးဆယ်ဗျာ၊ အထက်လေးက တစ်ဆိုင်တော့ ရှိတယ် ဆိုလိုက်တော့ အောက်ကြေးသမားတွေ အလုအယက် ထ၊လာကြပါရောဗျ။ ကျွန်တော်က ငွေထပ်ထုတ်စရာ မလိုဘူးဗျ။ ကြက်ဒိုင်ဆီမှာ တွန့်တော့ငွေ ၅၅၀ တောင်ရှိတယ်လေ။ ကျွန်တော့် ကြက်နိုင်တော့ ဘာ

အရေးလဲ။ သူ ဒီတစ်ရာနှုတ်ပြီး အောက်ကြေးသမားကို ငြိ ပေးလိုက်မှာ ပေါ့။ အဲ-ခင်ဗျား ကြက်ကလဲနိုင်ရော ကျွန်တော် ၄၅ ကျပ် ရသဗျ။ တကယ်လို့ နှစ်ဆိုင်ဆိုင်ရင် ငြိ”။

ဒါ ကြက်သမားကြီးတွေက ကိုယ့်ကြက်က အရေးမလှပုံပေါ်ရင် ပြန်ကြိုတဲ့နည်းပဲ။ ဒါပေမယ်လို့ ကြက်သမားကြီးမဟုတ်၊ ကြက်ဝါသနာ ရှင်မျှသာဖြစ်တဲ့ လူတွေကတော့ ကိုယ့်ကြက်ဖက်ကလွဲရင် တခြားကြက်က မလောင်းရက်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကြက်က နိုင်ဖို့ပဲ စိတ်စောနေတော့တာပဲ။ ကိုယ့်ကြက်က နိုင်အောင် ခွပ်စေချင်တဲ့ စေတနာ တစ်ဖက်တည်း ရှိနေ တော့တာပဲ။ ဒါဟာ ကြက်သမားကြီးတွေနဲ့ ကြက်ဝါသနာရှင် ခြားနားချက် ပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဆန်းစစ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် သည် ‘ကြက်သမားကြီး’ မဟုတ်၊ ‘ကြက်ဝါသနာရှင်’ မျှသာ ဖြစ်တယ်ဆို တာ သိရတယ်။

အဲဒါကြောင့် သူတို့ ကြက်သမားတွေ ပြောကြတာက ‘ကြက် သမားကြီးများ ဘယ်တော့မှ ပက်ပက်စက်စက် မရှုံးဘူး’ တဲ့ဗျ။ ‘ရှုံးစရာ ရှိနည်းနည်း နိုင်စရာရှိများများ’ တဲ့။ ဒါလည်း တရားသေတော့ မဟုတ်ပါ ဘူးဗျာ။

အခုန ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ နတ်တလင်းက ကြက်သမား ကြီး ကိုမောင်လန်းအကြောင်း ပြောရဦးမယ်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်က ဆီမီးဆွဲ၊ ပေါင်းတည်၊ နတ်တလင်းက သူတို့ လူစု၊ ကြက် ၅ ကောင်နဲ့လာ၊ ကျွန်တော့် အိမ်မှာတည်းပြီး ကြက်တိုက် ကြတယ်။ ဒိုင်က တာမွေက ဗိုလ်ရဲချစ်။ ဝိုင်းနေရာက ဝတ္ထုလစ် ရေကူး ကန်လမ်း၊ နောက်ဖေးဘက် အောက်ချိုင့်ထဲက ဗူးစင်အောက်။

အဲသည်နေရာဟာ အင်မတန် ချောင်ကျလှပေမယ်လို့ ကြက်သမား တွေကတော့ အရပ်ရပ်က လာကြတဲ့ ပဂေးတွေပဲ။ ကြေးက မနည်းကြ ပေဘူး။ ကိုမောင်လန်းကြက်နဲ့ သိန်ချောင်းက ကြက်နဲ့ လွတ်ကြဲတော့

လက်ရင်း ၃၃၀၀ ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ၅၅၀၀ လောက် ကစားချင် တယ်။ သို့သော် သိန်ချောင်းသားများက ‘ခင်ဗျားတို့ကြက်က နည်းနည်း စီးတယ်ဗျာ၊ လက်ဖျား ကြည့်ကြသေးတာပေါ့’။

မှန်ပါသည်။ လွတ်ပြီး တစ်ခါကောက်လောက်ဆိုပဲ သူတို့ဘက် က လက်ဖျားခေါ်ပါရော။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဘက်က မလောင်းရဲ ဘူး။ ကိုမောင်လန်း မျက်နှာပျက်လို့။

“ကြက် ရေပြောင်း မြေပြောင်းမှာ အိပ်တန်းပျက်မို့ ကြက်မခွပ် နိုင်တော့ဘူး။ အရင် ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ။ ဒီခွပ်ပုံမျိုးဆို ကျွန်တော် ဘယ်သုံမလဲ ကိုသော်တာရယ် ခုခင်ဗျား အိမ်ရောက်တာ ဒီနေ့ ၆ ရက် ရှိပြီဆိုတော့ ကြက်အိပ်တန်းကြီးပျက်ဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ ရက်လောက်က တိုက်ရရင် ခုလို မဖြစ်ဘူး”။

တစ်ရပ်တစ်နယ်က လာရသော ကြက်များမှာ ဒီလိုပဲ အအိပ်အနေ ပြောင်းသဖြင့် ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ချို့ယွင်း၍ ခွပ်လမ်းပျက်တတ် သည်။

ကြက်နှစ်ကောင် ခွပ်နေပုံမှာ အများနားလည်အောင် ပြောရလျှင် သိန်ချောင်းကြက်က တိုက်စစ်၊ နတ်တလင်းကြက်က ခံစစ်။ တစ်ရေထက် တစ်ရေ အရေးရှုံးနိမ့်လာခဲ့ရာ တစ်နာရီကျော်မျှ ကြာသည်၌ နတ်တလင်း ကြက်သည် မျက်လုံးတစ်ဖက်ကမ်းလေ၍ မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့သော အခြေသို့ ရောက်လေပြီ။ ခဲများ တစ်ဖက်မမြင်နှင့် တစ်ဖက်သတ် ခံနေရ ပြီ။ ထို့ကြောင့် သိန်ချောင်းကြက်ဖက်က တစ်ရာလေးဆယ်မှ တစ်ရာနှစ် ဆယ်အထိ ခေါ်လေပြီ။

သည်အခြေ၌ အောက်ကြေးက မည်သူမှ မလောင်းရဲကြ။ တစ်ရာ တစ်ဆယ် ဆိုရင်တော့ ထိထိုးချင်တယ်ဆိုတဲ့ အသံမျိုး ထွက်လာသည်။ သို့သော် သိန်ချောင်းကြက်ဖက်က “တစ်ရာတစ်ဆယ်တော့ မပေးထိုက်

သေးဘူးဗျာ။ ဟိုဘက်ကြက်မှာ အတက်ကြီးနဲ့ ခုန်နိုင် ပျံနိုင်တုန်းဟာပဲ”
ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ကိုမောင်လန်းက ကျွန်တော့်အား “နည်းနည်းပါးပါးတော့
ပြန်ကာမိအောင် လုပ်ဦးမှပဲဗျာ” ဟုဆိုပြီး ကြက်ခိုင်ဗိုလ်ရဲချစ်အနားသို့ သွား၍
တီးတိုးပြော၏။

ထိုအခါ ဗိုလ်ရဲချစ်က “သိန်ချောင်းကြက်က တစ်ရာတစ်ဆယ်
တစ်ရာတစ်ဆယ် ရှိတယ်” ဟု ထအော်လေရာ ထီထိုးချင်သူ ၅ ယောက်
ပေါ်လေ၍ သူတို့ ၅၀၀ ကို ဆွဲလိုက်ကြ၏။

အမှန်ပင် သူတို့ ထီပေါက်သွားကြပါပေသည်။ အကြောင်းမှာ
သူတို့လောင်းပြီး ၁၀ မိနစ်မျှအကြာတွင် နတ်တလင်းကြက်က သိန်ချောင်း
ကြက်ကို ကြက်ကန်းဆွဲခဲ့ပြီး တစ်ချက်ထဲ ခွပ်လိုက်ရာ နားအုံတွင် တက်မြုပ်
စူးသောကြောင့် သိန်ချောင်းကြက် ကရောက်ကရောက်အော်ပြီး ပြေးလေ
သတည်း။

‘ဟ... ဓားမ ရေပေါ်ပြီ’

‘ပိဿာလေး ရေကူးပဟ’

အောက်ကြေးက တစ်ရာတစ်ဆယ်နှင့် လောင်းသူများက ထအော်
ကြ၏။ ရတတ်သမျှလေး ပြန်ယူမဟဲ့ဟု အထက်ကြေး ပြန်ကြိုသော ကြက်
သမားကြီး ဦးမောင်လန်းမှာ ငွေကလေး ၄၅ ကျပ် ပြန်ရမှာနှင့် သူ့ကြက်
နိုင်သည့် အထဲက ငွေ ၅၀၀ ပဲပါသွားလေသတည်း။

ကိုမောင်လန်း၏ ကြက်သည် မျိုးရိုးစစ်မှန်၍ ဇွဲသတ္တိကောင်း
သည်။ သူ့အရေး ရုံးနိမ့်နေသော်လည်း မသေမချင်း အလျော့မပေးဘူး
ဟူသော စိတ်ဖြင့် သူများခွပ်သမျှ အောင့်အည်းခံနေပြီး၊ ဟိုကြက်က သူ
တစ်ဖက်သတ်သာ သေပြီရယ်ဟူ၍ ပေါ့ပေါ့ဆဆ လုပ်မိသည်၌ မှားကွက်
တွေ့ပြီး တစ်ချက်တည်း ဆွဲခိုခွပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုမောင်လန်း ကြက်သည် ဇွဲသတ္တိနှင့် ခြေပိုင်ရှိသော ကြက်ပေ တည်း။ ယခု ကျွန်တော် ရေးသားဖော်ပြမည့် ရှဖီးလည်း ဤကြက်မျိုးပင်။

ရှဖီးဟုခေါ်တွင်ခြင်း

သူ့ကို မူလပိုင်သောသူမှာ ရှဖီးဟုခေါ်သော ကုလားကလေး ဖြစ်၏။ နောင် ဤကုလားလေး လက်ထဲမှ သည်ကြက်ကို ဝယ်ယူသူများက အရင်သခင်နာမည် ‘ရှဖီး’ဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဟိုယခင်တုန်းကမူ ‘ရှဖီးကြက်’ ‘ရှဖီးဖောင်းလေး’ဟုသာ ခေါ်ကြသည်။ အမွေးအရောင်က ‘ဖောင်း’သို့မဟုတ် ‘ဥပန်း’လည်း ခေါ်သည်။

ရှဖီးလက်ထဲ၌ ရှိစဉ်ကာလက ဤကြက်သည် ကြည့်ချင်စရာပင် မကောင်းပေ။ ကုလားလေး ရှဖီးသည် အသက် ၂၀ မျှ ကြက်ရူးကလေး ဖြစ်၍ သူ့ကြက် ခွပ်တာမြင်ရပြီရောဟု သူ့ကြက်သန့်သန့် မသန့်သန့်၊ ကြက်ချင်းရွယ်တူတူ၊ မတူတူ သူများက လာစတိုင်း ခဏခဏ ခွပ်ခိုင်း နေသောကြောင့် ကြက်သမားစကားနဲ့ ပြောရသော် ‘ဒီကြက်မှာ မျက်နှာ အားရတယ်ကို မရှိဘူး’ဟူ၏။ အဓိပ္ပါယ်မှာ ဤကြက်မျက်နှာတွင် သန့်စင် ရသည်မရှိ။ ဒဏ်ရာမပြတ်၊ ခွပ်ရာမပျောက် အစဉ်ပင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် နှင့် ဖြစ်နေပေသည်။ နို့ပြီး လည်ပင်းမွေးကလည်း လည်ဂုတ်နှင့် စလုတ် မှစပြီး တစ်ပင်မျှ မရှိချေ။ “ဟဲ့ ရှဖီး နှင့်ကြက် လည်ပင်းမွေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲ” မေးတော့ တခြားကြက်က သူ့ကြက်လည်ဆံမွေး ဆွဲခွပ်မှာစိုးလို့ ရိပ်ထားတာဟု ပြော၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကြက်မှာ ကြက် နှင့်မတူ၊ ငွင်းတပနီနှင့် တူနေချေသည်။

သို့တိုင် ဤကြက်သည် ကုလားလေး လက်ထဲ၌ ၁၉၇၅ ခုနှစ် တွင် ၅ ပွဲ တိုက်ခဲ့ရာ ၅ ပွဲစလုံး နိုင်ခဲ့သည်။ ကြေးကတော့ မများပေ။ အပျင်းပြေ ကလေးဝိုင်းမျှသာ။ ထိုနှစ်က သူ၏ နောက်ဆုံး ပဉ္စမပွဲမှာ

ကျွန်တော်၏ အိမ်နောက်ဖေးတွင်ဖြစ်၍ ရှဖီးခွပ်ပုံကို ကျွန်တော် သေသေ ချာချာ ကြည့်လိုက်ရသည်။

ဇွဲသတ္တိခဲ

ရှဖီးသည် ကြက်မိုက်ဖြစ်၏။ ကြက်သမားအခေါ် ‘ကြက်ခွပ် ကြက်ခံ’။ အဓိပ္ပါယ်မှာ သူများကိုလည်း ခွပ်၏။ သူကလည်း ခံ၏။ နင် တစ်ချက် ငါတစ်ချက် ဆော်လိုက်စမ်းဆိုသည့် သဘောမျိုး။ သူများခွပ် တာ ခံရပြီဆိုလျှင် သူက ဒေါသတကြီး ခြေပြင်းပြင်းနှင့် ပြန်၍နှစ်ချက် ဆင့် သုံးချက်ဆင့် ခွပ်လိုက်တတ်၏။ ဒါကို ကြက်သမားက ကြက်မဲ ကြက်မာန်ကောင်းသည်ဟု ဆိုကြ၏။

သို့သော် ယခုပွဲမှာ သူက ခွပ်သားမာ၍ အသက်ရင့်သော်လည်း တစ်ဖက်ကကြက်က သူ့ထက်အကောင်ကြီး ခွန်အားကြီး ဖြစ်သောကြောင့် ရှေးဦးပိုင်းမှာ သူကချည်း ခံနေရသည်။ သူချည်း နာနေ၏။ ဟိုကချည်း ဖိခွပ်နေ၏။ ခုပွဲတော့ ဒီကုလား ကြက်ကလေး သွားပြီဟု ပြောနေကြပြီ။ ခွပ်၍ တစ်နာရီခွဲမျှ ကြာသည်၌ ရှဖီးမှာ လည်ပင်းမထောင်နိုင်တော့။ စင်းပြီးတန်းနေ၏။ ခေါင်းလည်းစောင်းနေ၍ ညာဘက်မျက်နှာတစ်ခြမ်းက မြေကြီးနှင့်ကပ်နေပြီ။ သို့သော် ရှဖီးသည် အလျှော့မပေး၊ တစ်ဖက်ကြက် ခွပ်သမျှကိုခံရင်း သူ့ခွပ်ကွက်ရဖို့ ကြိုးစားတုန်းပင်။

အားလုံးအမြင်မှာ ရှဖီးရှုံးပြီ။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မနိုင်တော့။ ဒီ ကြက်သတ္တိကို လေးစားသောအားဖြင့် သူ့သိက္ခာမကျအောင် ခေါင်းလှည့် မပြေးမီ ကောက်လိုက်ပါတော့ဟူ၍ ကြက်စွဲကို ပြောကြ၏။ ကြက်စွဲ ဦးစံလင်းက “စိတ်ကတော့ နည်းနည်းမျှ မချသေးဘူးဗျ။ ကျုပ်တော့ ထားလိုက်ချင်သေးတယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ ရှဖီး”ဟု ကြက်ရှင်ကို မေးသော အခါ၌ “အို-ဦးလေး သဘောပဲ”ဟု ဆိုသဖြင့် ဆက်လက်၍ လွှတ်ကြကာ

“ကဲဟေ့ အသဲချင်း ပေါက်ရတာကွ၊ အသဲကောင်းရင် နိုင်နိုင်ပါသေးတယ်”
ဟု ကြက်စွဲက သူ့ကြက်သူ အားပေးလိုက်၏။

ဟုတ်ပါ၏။ ဤကြက်ကား တကယ်အသဲကောင်း ဇွဲကောင်းပါ
ပဲ။ ဒီလိုချည်း သူတစ်ဖက်သတ် ခံနေရရာမှ ကြက်ပွဲ ၂ နာရီမျှ အကြာ
တွင် ရှဖီသည် ကြက်ရမ်းဆွဲဆွဲ၍ တစ်ချက်တည်း ခွပ်လိုက်ရာ ဟိုကြက်
အော်ပြီး ပြေးလေသတည်း။

ဤမှ ရှဖီ၏ ခံနိုင်ရည်နှင့် ဇွဲသတ္တိကို ကြက်သမားကြီးများ
ချီးမွမ်းကြလေ၏။ ဒီကုလားကလေး ဘယ်က ရလာသည်မသိ၊ တိုက်ကြက်
မျိုးစစ်မျိုးမှန်ပဲဟု ပြောကြကုန်၏။

ရှဖီသည် ဤပွဲ၌ သူ့အနိုင် ရလိုက်သော်လည်း လည်ပင်းစောင်း
၍ ခေါင်းမထူနိုင် ဖြစ်နေသောကြောင့် ၄၊ ၅ ရက်မျှ အစာရေစာ မကောက်
နိုင်။ လူက ခွံ့ကျွေးရ၏။

တိရစ္ဆာန်များထဲတွင် တိုက်ကြက်ကောင်းသည် ဇွဲသတ္တိ အရှိဆုံး
ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် ရာဇဝါဒ ကျမ်းထဲတွင် ‘မင်းတို့အား စစ်ပြုရာ၌
ကြက်ဖက်သို့ ရဲရင့်ရမည်’ဟု ဆိုသည်။

လက်ပြောင်းခြင်း

ယင်းတိုက်ပွဲ ပြီးသောအခါ၌ ဤကြက်ကလေးမှာ ခွပ်ဖန်များ၍
အမွှေးအတောင်တွေလည်း စုတ်ပြတ်နေပြီ။ ခွပ်ရာတွင် ခံထားရသော ဒဏ်
ရာဒဏ်ချက်တွေလည်း များနေသဖြင့် သည်နှစ်မသုံးနိုင်တော့ပြီ။ အနား
ပေး၍ ဘေးမဲ့လွတ်ထားရတော့မည်။ ဒီတော့ ခွပ်နိုင်သည့် ကြက်ကိုမှ
သူ့လက်ထဲ ထားလိုသော ကုလားလေးရှဖီသည် ဒီကြက် ရောင်းချင်သည်
ဟု ဆိုလာသည်။ သို့သော် ယခုနှစ် မသုံးနိုင် တော်ပြီဖြစ်သော ကြက်ကို
ကြက်နာရောဂါတွေနှင့် ရှေ့နှစ်ထိ သက်ဆိုးရှည် နေပါဦးမည်လားဟု တွက်
ဆကာ ဝယ်မည့်သူ ရှားနေသည်။

ကျွန်တော့် အိမ်နောက်ဖေးအိမ်၌ ကိုကံညွန့်၊ ကိုအောင်ချစ်နှင့် သူတို့ယောက်ဖငယ် မောင်မြင့်ခိုင်မည်သော ကြက်ဝါသနာအိုးများ ရှိကြလေရာ တစ်နေ့သ၌ ရှုဖီးသည် သူ့ကြက်ကလေး ပိုက်လာကာ...

“အစ်ကိုတို့ရာ ကျွန်တော့် ကြက်ကလေး ဝယ်ကြစမ်းပါဗျာ၊ အရင်တုန်းက တရားပေးတောင် မရောင်းခဲ့တာ၊ အခု ၅၀ နဲ့ ပေးပါမယ်ဗျ”

ဒီတော့ မောင်မြင့်ခိုင်က သူ့ယောက်ဖကြီး ကိုကံညွန့်အား “အစ်ကို ဝယ်လိုက်ဗျာ”ဟု တိုက်တွန်းသည်၌ ကိုကံညွန့်က “ဟာငါ့မှာ ငွေမထောဘူးကွ၊ ဟောဒီမှာ ၂၀ ပဲ ရှိတယ်၊ ဒီ ၂၀ နဲ့ရမယ်ဆိုထားခဲ့ကွာ”

ထိုအခါ ရှုဖီးက “ဟာ ဒါတော့နည်းလွန်းတယ်ဗျာ အသားဖိုးတောင် မရှိဘူး၊ ၄၀ တော့ပေးဗျာ”

ယင်း၌ မောင်မြင့်ခိုင်က “ဟာ အဆင်သင့်ပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း ၂၀ တော့ရှိတယ်၊ ကဲ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက် စပ်ပေါ့ဗျာ”ဟု ဆိုပြီး ထိုကြက်ကို ယူထားလိုက်ကြလေသတည်း။

ကြက်သမားနတ်

မြန်မာနိုင်ငံ၌ ကြက်တိုက်ခြင်းကို မည်သည့်ခေတ်က စခဲ့သနည်း။ ယင်းမေးခွန်းအတွက် မည်သည့် သမိုင်းဆရာကမှ ရှာဖွေတင်ပြခြင်း မရှိမူ၍ ကျွန်တော့်လို ပေါက်တတ်ကရ စာရေးဆရာအဖို့ ဘာတာဝန်မျှ မရှိချေ။ သို့သော် ‘မရောင်ရာဆီလူး’သည်ဟု ဆိုချင်ဆိုတော့။ မတော်တဆ ကျွန်တော် သိရှိရသည်ကို ဖော်ပြရပါမူ မြန်မာပြည်၌ ကြက်တိုက်ခြင်းသည် မြန်မာရာဇဝင်ကို သမိုင်းဆရာတို့ စတင် အတည်ပြုသော အနော်ရထာမတိုင်မီ ရှေးပဝေသဏီ ပုဂံခေတ်ကတည်းကပင် ဖြစ်ကြောင်း ရွှေစစ်ပင်နတ် ရာဇဝင်ကိုကြည့်၍ သိရသည်။

ရွှေစစ်ပင်နတ်သည် ၃၇ မင်းဝင် ဖြစ်သည်။ သူ လူဘဝနေစဉ်က ဘုရင့်သား။ မင်းသား ကြက်သမားခင်ဗျ။ မယုံမရှိနဲ့။ သူ့ရာဇဝင်ကို စာတွင် တွေ့သည့်အတိုင်း ဖော်ပြရပါမူ...

ရွှေစစ်ပင်မင်းသားသည် ပုဂံပြည့်ရှင်ဘုရင် စောမွန်နစ်မင်း၏ မိဖုရား ခေါင်ကြီးဖြစ်သော စကားမင်းသမီးမှ ဖွားမြင်သည့် သားဖြစ်၍ ရုပ်ရည်ချောမော လှပပေသည်။ လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်နှင့် ပြည့်စုံသည်။ အချိန်တန်လျှင် အရိုက်အရာ ခံရမည်ဖြစ်၍ မင်းသားဘဝတွင် ခမည်းတော်

ဘုရားက လှိုင်းတက်နယ်ကို အပိုင်စားပေးတော်မူသဖြင့် လှိုင်းတက်မင်း ဟူ၍လည်း ခေါ်တွင်၏။

တစ်နေ့သောအခါ ပုဂံဘုရင် စောမွန်နစ်၏ လက်အောက်ခံဖြစ် သော ယွန်းမြေဒေသမှ ကျိုင်သင်းမင်းငယ်က ခြားနားသည်ကို သားတော် အား သွားရောက်နှိမ်နင်းစေရာ မင်းသားသည် ခမည်းတော်၏ အမိန့်ရောက် လျှင်ရောက်ခြင်း မသွားဖြစ်။ လှိုင်းတက်တွင် ကြက်တိုက်နေခိုက်ဖြစ်၍ ကြက်နှစ်ကောင် ခွပ်တာကလည်း သိပ်ကြည့်ကောင်းနေတော့ စစ်ချီတက် ရန် ကြက်တစ်ပွဲစာမျှ အချိန်ဖင့်မိသည်။

ကြက်ဝါသနာများ တယ်ကြီးသနော်။ ဤနေရာတွင် မင်းသားကို ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ ဖူး၏။ ကျွန်တော်တို့တွင် ရွာနှင့်ကပ်လျက် ကုန်းလယ်ကလေး ရှိ၏။ ဤကုန်းလယ်ကလေးမှာ ရေအတင် နောက်ကျ၍ နောက်မှစိုက်ရသဖြင့် နောက်မှ ရိတ်ရ၏။ အခြားကွင်းလယ်တွေ ရိတ်ပြီး၍ နွားများ လယ်ထဲ လွှတ်ချိန် ရောက်သော်လည်း ဤကုန်းလယ်ကလေးက မရိတ်သေးသော ကြောင့် နွားလွှတ်ချိန် သွင်းချိန်များမှာ လူသွား၍ စောင့်ရ၏။ ယင်းမှာ ကျွန်တော့် တာဝန်ကျလေရာ တစ်နေ့သော နွားလွှတ်ချိန်တွင် ကျွန်တော့် မှာ ကြက်ပွဲဝင်ကြည့်နေမိ၍ စပါးပင်တွေ တော်တော်များများ နွားဝင်စား သွားသောကြောင့် ကျွန်တော့်အဖေသည် ကျွန်တော့်အား နွားကြိမ်နှင့် တော် တော်ပဲ ဆော်လိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့ သားအဖက လယ်သမား၊ စပါးနှင့် နွားကိစ္စသာ ဖြစ်၍ သားငယ်အား နွားကြိမ်နှင့် တော်ရုံဖြင့် ပြီး၏။ ဟိုရှင်ဘုရင် သား အဖကတော့ တိုင်းရေးပြည်ရေးကြီး ခင်ဗျာ။

ရွှေစစ်ပင် မင်းသားသည်လို စစ်ထွက်နောက်ကျတာ ခမည်းတော် ဘုရား သိလေတော့ ဒေါသလည်းထွက်၊ ရှက်လည်းရှက်နေ မိမိသွေးရင်း သားရင်းက အမိန့်တော်ဖီဆန် ခိုင်းစရာနေ့ကန်သည်မှာ ရာဇဝင်ရိုင်းလှ

ချည့်။ ကိုင်း-မှတ်လောက်သားလောက် သားအရင်းခေါက်ခေါက်ပေကမင့်
မထောက်မညာ ပြစ်ဒဏ်ပေးမှပဲဟု သားတော်ကိုဖမ်း၊ လူသွားလမ်း လေဟာ
ပြင်မှာ တစ်နေ့တာ မြေထိပ်ခတ်စေ။

မြေထိပ်ခတ်သည် ဆိုသည်မှာ ကျင်းတူး၍ ဒူးအထိနှစ်အောင်
မတ်တပ်မြှုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအပြစ်မျိုးသည် လူသွားလမ်းဆုံတွင်
ဖြစ်ရကား အများ၏ ကြည့်ရှုလှောင်ပြောင်ခြင်းကိုလည်း ခံရ၍ အရှက်
လည်း ရစေ၏။

ရွှေစစ်ပင်မင်းသားသည် ချစ်လှစွာသော ခမည်းတော် ဘုရားက
ဤမျှအထိဖြင့် ရက်စက်လိမ့်မည်ဟု မအောက်မေ့ဘဲ ယခု အမှန်တကယ်
ကြုံရတော့ အောင်မယ်လေး...

ကြိုသေးတယ် ကုံဆွေးဗျာထုကြွယ်...

ဘယ်ရှေးကံငယ် စီမံဖန်လာခြယ်...လို့ ငိုချင်းချပြီးတော့ ရှက်လွန်း
စိတ်ထိခိုက်လွန်းလှသောကြောင့် နှလုံးသားပေါက်ကွဲသည်။ တောင်စွယ်
နေကွယ်၍ အပြစ်ပေးချိန် စေ့သဖြင့် မင်းချင်းတို့ သွားလွှတ်ကြတော့
မင်းသားခများမှာ အသက်မရှိတော့ ကပြီ။ အဲသည်မှာ ရွှေစစ်ပင်နတ်
ဖြစ်သွားဆိုသကိုးဗျ။ ဒါကြောင့် ရွှေစစ်ပင်နတ်သံမှာ...

* x x x ပုဂံဘုရင်သခင် ဧကရာဇ်၊ ရန်မျိုးနှင့်သည် စောမွန်
နှစ်တည့်၊ သည်းချာငယ်မှ ဝမ်းဝင်၊ ငါလျှင်တမူ၊ မယ်တော်ရင်နှစ်၊ တိုင်း
သူချစ်သည့် ရွှေစစ်ပင် ဥကင်ကြငှန်း၊ ရိုက်ရာမှန်းသည် နောင်နန်းရံ၊ ကျော်
ဝင်ကာမှ ချီကြွေးလှိုင်းတက်သာဂရ၊ သည်ဒေသကို ဘရာဇာပိုင်စားပေလို့
ကံကြွေးငယ်မှ ပြီးစည် ကျိုင်သင်းမင်းတည်၊ ယွန်းတို့ပြည်ကို ရက်ရှည်မနေ
မိန့်တော်ရွှေနှင့်၊ ချီလေခန့်သော်၊ ပုဂံပန်းညိုဘာနှင့်ရာသည့် ငါမင်းပျိုသည်
ယွင်းမှာကတိ၊ မွေးဘဖြစ်လို့ အချစ်တယ် ယုံကြည်၊ အမိန့်တော်ရည်က
မတည်ရှိအောင် လွဲဘိအာဏာ၊ မြို့လှိုင်းတည့်ကြက်တိုက်ပါလို့၊ နေမိရာ
ကို အောင်ချာနန်း၊ မွေးသဖခင်ကသို့၊ စင်စစ်စော်ကား၊ သင့်သလားဟု

နောင်သားကြောက်စေ၊ မြေထိပ်ကြပ်အောင်၊ ခတ်ထားလေသော်၊ မပြေ
ငယ်စိတ်က မွေးသဖက် အကြင်သည်သည် ဝမ်းနည်းလှလို့၊ သောကကြီး
စွာ ရင်ကွဲနာနှင့် မိစ္ဆာမှောင်ရစ် ခန္ဓာပြောင်းလို့ နတ်ကောင်းဖြစ်သော် ×××
တိုင်းလုံးကျော်တည့် ကော်ရော်ရှိခဲ့၊ ငါ့ကိုယ်ကိုးသော် ကောင်းကျိုးပြည့်စေ
မင်းတတွေတို့' တဲ့ခင်ဗျ။

အဲဒါ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ကို 'ကြက်သမား ငရဲသွားမှာပဲ'
ဆိုကြမှာစိုးတို့ ကြက်သမားတိုင်း အပါယ်မလားပါဘူး။ နတ်ဖြစ်တဲ့ 'ကြက်
သမားတောင် ရှိပါသေးတယ်လို့ တင်ပြတာပါပဲ။ ကဲ-နောက်ပြီးတော့
နတ်ကိုးကွယ်သူတို့ရဲ့ အသဲကြော် ဦးမင်းကျော်ကြီးကောခင်ဗျ။ သူဟာ
လူ့ဘဝတုန်းက ကြက်သမား အရက်သမားကြီးခင်ဗျာ။ 'ပျိုတို့မောင် ရွှေ
ရောင်ငိုက်ကယ် ကြက်ပိုက်လို့မူး' သူ့ကို ပသတဲ့အခါမှာ နတ်ဝင်သည်
တွေက ဆိုကြရတယ်။ နတ်ကို ကိုးကွယ်တဲ့ ကစားသမား ကြက်သမား
တွေဆိုရင် ကြက်တိုက်သွားခါနီးမှာ ဦးမင်းကျော်ကို အရက်နဲ့ တင်မြောက်
ကြတယ်။ တချို့ ကြက်ဟာဆိုရင် နတ်တင်ပြီးသား အရက်ကို ခွက်ထဲ
ထည့်၊ သူ့ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ချပေးလိုက်ရင် အတောင်တဖြန်းဖြန်း
ခတ်ရင်း ပြေးလာပြီး နှုတ်သီးနဲ့ တစ်ငုံစာ နှစ်ငုံစာလောက် သောက်တာ
ကို တွေ့ရဖူးပါတယ်။ အဲလိုဆိုရင် ဒီကြက်ဟာ ဒီနေ့နိုင်ပြီလို့ ယုံကြည်
ကြတာပေါ့'။

ဒီလို နတ်ကို တိုင်တည်ပသပြီး တိုက်တဲ့အရက်ကို သောက်တဲ့
ကြက် ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ မြင်ဖူးတာတော့ ယခုဖော်ပြတော့မယ် ရှုဖီးပဲ။

၁၉၇၆ ခုနှစ်ရှုဖီး

ရှုဖီးသည် မနှစ်က အမွေးအတောင်တွေ စုတ်ပြတ်နေ၍ လည်
ပင်းမွေးလည်း တစ်ပင်မျှ မရှိသဖြင့် ကြက်ထက် ငွင်းတပနီနှင့် တူနေရာမှ
ကိုက်ညွန့်နှင့် မောင်မြင့်ခိုင်တို့လက်ထဲ ရောက်သောအခါ နောက်ထပ်ခွပ်

ခိုင်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ လုံးဝအနားပေးလိုက်သောကြောင့် တစ်လလောက် ကြာသည်၌ ခွပ်သား ရှိသားနှင့် ရဲရဲတောက်နေသော သူ့လည်ပင်းတစ် လျှောက်လုံးမှာ မွေးနေ့တွေ အပ်များစီစိုက်ထားသကဲ့သို့ တညီတညာတည်း တပြိုင်တည်း ပေါက်လာလေ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် နောက်ထပ် နှစ်လမျှ ကြာသောအခါ ရှုဖီး၏ အမွေးဟောင်း အတောင်ဟောင်းတွေ အားလုံးလဲပြီး၍ အမွေးအရောင်အသစ်နှင့် ရှုဖီးအသစ် ဖြစ်လာလေတော့သည်။ မနှစ်က စုတ်ပြတ်နေသော ရှုဖီးနှင့် လုံးဝမတူတော့ချေ။

ကြက်တို့ မည်သည်မှာ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ခါအမွေးလဲလေ့ ရှိ သည်။ နောက်နှစ်လဲသော အမွေးမှာ မနှစ်က အမွေးထက် ပိုရှည်ပိုသန် ပြီး ပို၍အရောင် တောက်ပမြဲ ဖြစ်လေရာ လွန်ခဲ့သောနှစ်က စုတ်ပြတ်မွဲ ခြောက်နေသော ရှုဖီးအား မြင်ခဲ့ရသူတို့သည် ယခုနှစ် ရှုဖီးကို လုံးဝမမှတ် မိတော့ပေ။ မနှစ်က ငွင်းတသည် ယခုနှစ် ဒေါင်းဖြစ်နေချေသည်။

ရှုဖီးကလည်း ကြက်ထွား အကောင်အကြီးစားကြီး မဟုတ်။ ဒေါက်အမြင့်က ၉ ပြားခွဲမျှ (၉ လက်မခွဲခန့်) အမွေးရှည်ရှည်နှင့် အရပ် ခပ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေရာ အတက်ကလည်း မနှစ်ကတည်းက ကျိုးထား၍ ပြောင်းဖူးစေ သာသာမျှ ရှိသဖြင့် သူ့ကို မနှစ်က တိုက်ပြီးသား တမွေးထိုးကြက် ကြီးဟု မထင်ရ ယခုနှစ်မှ ကြက်လားမြောက်သည့် ကြက်ပေါက်ကလေးဟု အောက်မေ့ကြရသည်။

မနှစ်က ကြက်တိုက်ဖော်များအား ‘ဒါ-ရှုဖီးပဲ’ဟု ပြောမှ သူတို့ အံ့သြစွာ ယုံကြည်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ‘ဒီလိုဆို ဟန်ကျပြီဗျို့၊ ဒီနှစ် ရှုဖီးတိုက်ရရင် ကြက်ပေါက်လေးတွေနဲ့ တိုက်ရမှာဗျ။ သူတို့မသိရင် ဒီ နှစ် ကြက်ပေါက်ပဲ အောက်မေ့ကြမှာ သေချာတယ်’ ကျွန်တော်တို့ အိမ် နီးပါးနားက ကြက်သမားတစ်စု ဝမ်းသာအားရ ပြောကြသည်။ အကြောင်း မှာ ကြက်ရင့်နှင့် ကြက်နု (မနှစ်က တမွေးထိုးကြက်နှင့် သည်နှစ်ကြက်

ပေါက်) တိုက်ရလျှင် အကောင်းချင်းတူပါက ရေရှည်ကြိတ်ကြရသောအခါ ကြက်ရင့်က နိုင်မြဲတည်း။

ကြက်ပွဲရာသီ

မြန်မာပြည် ကြက်ပွဲရာသီမှာ ဆောင်းဦးပေါက်မှသည် မိုးဦးကျ အထိ ဖြစ်၏။ ဤကြက်တိုက်ခြင်းသည် မြန်မာလူမျိုး တောင်သူလယ်သမား တို့၏ ကျေးရွာခလေ့ဖြစ်၍ ဆောင်းရာသီတွင် ကောက်ပဲသီးနှံများ ပေါ်သော အခါ ငွေကြေးရွှင်ကြသည်၌ အပျော် လောင်းကစားခြင်း ပြုကြသည်။ မိုးဦးကျပြီဆိုသော် ကျေးရွာသားတို့သည် ထွန်တုံးထွန်တံကိုင်ကြ၍ အလုပ် မအားတော့ပြီ၊ ဆောင်းနှင့်နွေက တိုက်ထားသော ကြက်ဖတို့လည်း အမွေး ဟောင်းများချွတ်၍ အမွေးသစ်များ လဲနေကြပြီဖြစ်သောကြောင့် တိုက်လို မဖြစ်တော့ပြီ၊ သူတို့မွေးဟောင်းမှ မွေးသစ် ပြောင်းသည်မှာ ၄ လမျှကြာ သည် ဖြစ်သောကြောင့် နယုန်လက အမွေးချခဲ့သော ရှဖီသည် သီတင်း ကျွတ်လမှ အမွေးစုံ၍ တန်ဆောင်မုန်းလမှ မွေးနုအားလုံး ရင့်သည်။ ဤ အခါမှ ခွပ်လက်ချရသည်။

ကြက်သမားစကား ‘ခွပ်လက်ချသည်’ ဆိုသည်မှာ ငွေတမ်း ကြေးတမ်း တိုက်သေးသည် မဟုတ်။ ကြက်ခွပ် လေ့ကျင့်ပေးရုံမျှ ဖြစ် သည်။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ကြက်အချင်းချင်း ရွယ်တူတန်းတူရှာ၍ လေ့ကျင့် ခန်းပေးသည်။ ဤလို လေ့ကျင့်ပေးမှလည်း ကြက်အမောလုံ၍ ခွပ်နိုင် လာသည်။ ထို့ပြင် လူ၏တာဝန်မှာ ကိုယ်တိုက်မည့်ကြက်ကို မနက်စော စောတိုင်း ရေတဝ ခွံ့ပေးရသည်။ သက်လုံကောင်း၍ အမောလုံရန် ဖြစ် သည်။ အားကစားသမားများ နံနက်စောစော ရေအဝ သောက်ဘိသို့ပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကြက်ကတော့ သူ့ဟာသူ သောက်ရမုန်း မသိမူ၍ အတင်းခံပေး ရသည်။ နို့ပြီး လည်ပင်း၊ ရင်ဘတ်၊ တောင်ပံရိုး၊ ပေါင်တံ၊ ခူးဆစ်တို့ကို လည်း လက်ရေဆွတ်၍ ဖျစ်ညှစ်ပေးရသည်။ အသားအရေ အကြောအခြင်

မာကျောလာအောင်ပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဒါကို ကြက် 'ရေကိုင်'သည်ဟု ခေါ်သည်။

ကြက်ဖတစ်ကောင် တိုက်တော့မည် ဆိုသောအခါ၌ နေ့စဉ်အချိန် မှန်မှန် တစ်နေ့သုံးကြိမ်လောက် ရေကိုင်ပေးရသည်။ အစာကို မှန်မှန်ကျွေးရသည်။ ကြက်မတွေ လိုက်မနေရန် ထိန်းသိမ်းရသည်။ လူကြည့်နေနိုင်သောအခါ၌ အညောင်းပြေ လွတ်ထားရ၍ လူမကြည့်နိုင်သောအခါ ခြံလှောင်ထားရသည်။ သို့မဟုတ် ကြီးချည်ထားရသည်။ ထို့ကြောင့် 'ကြက်ကောင်း ကြီးမကွာ'ဆိုသော စကားပေါ်ခဲ့သည်။ ကြက်တစ်ကောင်တိုက်ဖို့ မွေးရသည်မှာ လွယ်ကူသည် မဟုတ်ချေ။ အင်မတန် ဝါသနာကြီးသူများမှ မွေးနိုင်သည်။ ကြက်အကောင်းချင်းတူလျှင် ကြက်မွေးကောင်းသူ၏ ကြက်က နိုင်မြဲပင်။ ငွေကြေး အကြီးအကျယ်လောင်းသော တကယ့်ကြက်သမားကြီးများသည် မိမိကြက်များကို ကြက်မွေးကောင်းသော ကြက်သူရင်းငှားများနှင့် ထားကြသည်။

သည်နှစ်ပွဲဦးထွက် ရှဖီ:

ရှဖီကို တန်ဆောင်မုန်းလထဲတွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ခွပ်လက်ချလိုက်သည်။

များသောအားဖြင့် မနှစ်ကတိုက်ပြီး နားထားလိုက်သော ကြက်တို့သည် နောင်နှစ်အစတွင် မခွပ်နိုင်ဘဲ မောဟိုက်ပျော့ခွေနေတတ်သည်။ ရှဖီမူကား ဤသို့မဟုတ်။ အမွေးအတောင် စုံစုံလင်လင် အားသစ်ခွန်သစ်နှင့် မနှစ်ကထက်ပင် လှလှပပ ခွပ်သည်။ တစ်ဖက်ကြက်ကို ခဏလေးနှင့် အပြတ်ခွပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီနှစ် သူ့သခင်များ ဖြစ်ကြသော ကိုက်ညွန့်၊ ကိုအောင်ချစ်၊ မောင်မြင့်ခိုင်တို့ ညီအစ်ကိုတတွေ ရွှေထုပ်ကောက်ရသကဲ့သို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြကာ ရှဖီကို ကျကျနန မွေးမြူကြတော့သည်။

စင်စစ် မနှစ်ကကြက်သည် ဒီနှစ်အစမှာ ခြေပေါ်ခဲ့သည်။ များသောအားဖြင့် တစ်မွေးထိုးကြက်တို့သည် ခွပ်လက်နှစ်ခါသုံးခါလောက် ချလိုက်မှ အမောခံနိုင်၍ ခြေပေါ်လာတတ်သည်။ ခြေပေါ်သည်ဆိုသည်မှာ မနှစ်က တိုက်ပွဲများတုန်းက ခွပ်သည့်ခြေမျိုး ပြန်ခွပ်နိုင်ခြင်းကို ဆိုသည်။ ရှဖီးမူကား ယခုနှစ်တွင် စလျှင်စချင်း မနှစ်ကခြေမျိုး ခွပ်နိုင်နေသောကြောင့် ဒုတိယအကြိမ်မှာ အလကားကြေး ခွပ်လက်မဟုတ်တော့ဘဲ၊ ငွေနှင့်ကြေးစမ်း ကစားပစ်လိုက်လေ၏။

သည်နှစ် ရှဖီး ဈေးဦးပေါက် နိုင်လေပြီ။

ကိုကံညွှန်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ ပျော်တပြုံးပြုံး...

ယောက်ဖဖြစ်သူ မောင်မြင့်ခိုင်က...

“ကဲ... သည်ကြက်ဟာ ကျွန်တော့်ကြောင့် အစ်ကိုတို့ ရလိုက်တာ”

ရှဖီးကို တစ်ယောက်တစ်လဲ ကိုင်ကြရင်း သူတို့သမီးယောက်ဖတွေ ပြောနေကြသောစကား ကျွန်တော်က နားမလည်၍ ...

“ဘယ်လို ကိုမြင့်ခိုင်ရဲ့”

“ဒီလို အန်ကယ်ရဲ့၊ မနှစ်က ကုလားလေး ရှဖီးက ဒီကြက်လာရောင်းတော့ ၄ဝိ ဆိုတာကို အစ်ကို့မှာ ၂ဝိ ထဲရိုလို၊ ကျွန်တော်က ၂ဝိ ထည့်ဝယ်လိုက်ရတယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် စပ်တူပိုင်ပေါ့”

“ကိုမြင့်ခိုင်က ဘာမျှပြန်မပြော။ ကိုကံညွှန်က ပြုံးစိစိနှင့်...”

“ဒါဖြင့် အခု မင်းငွေ ၂ဝ ပြန်ယူလေကွာ”

“အောင်မယ်... ဒါတော့ ဘယ်ရမလဲ အစ်ကိုရ၊ ကဲ... အခု တန်ဖိုး ၁ဝဝိ ထားပြီး ၅ဝိ ပေးရင် ပေးလေ” ဆိုတော့လည်း ကိုကံညွှန်က...

“အောင်မယ်လေးကွာ... ခုနိုင်ခဲ့တာမှ ငွေလေး ၄ဝိ လောက်

ဟာကို၊ ရောက္ခာ-ဝက်သား ၅၀ သားဝယ်ချက်”ဟုဆို၍ ငွေတစ်ဆယ် ထုတ်ပေးလိုက်၏။

သူတို့အိမ်မှာ ကိုမြင့်နိုင်သည် အချက်အပြတ် ဝါသနာပါ၍ ဟင်း ချက်ကောင်းသူလည်း ဖြစ်၏။

ယင်းသို့ ညီအစ်ကိုတွေ အကြည့်ဆိုက်ကြဖို့ ဆယ့်လေးငါးရက်မျှ ကြာသည်၌ ရှဖီးသည် နောက်တစ်ပွဲ နိုင်ပြန်လေ၏။

ဤအခါ၌ကား ရှဖီးအား သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေသာမဟုတ် အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အခြားကြက်သမားကြီးများလည်း စိတ်ဝင်စားလာကြလေ ၏။ ကျွန်တော် အပါအဝင်ပေါ့။

မနှစ်က ဒီကြက် ကုလားလေး ရှဖီးလက်ထဲမှာ ၅ ပွဲတိုက်ခဲ့သည် ဆိုသော်လည်း ၄ ပွဲကို မမြင်ဘူး။ နောက်ဆုံး ပဉ္စမပွဲမှသာ ကိုက်ညွှန်တို့ ခြံထဲ ကျွန်တော့် အိမ်နောက်ဖေး တည့်တည့်မှာမို့ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရသည်။ ဤပွဲမှာ သူနိုင်သည်ဆိုသော်လည်း ခံပြီးမှ နိုင်ရသည်ဖြစ်၍ ဒီကြက်မျိုး ကျွန်တော် မကြိုက်။

ထိုစဉ်က ဤကြက် နိုင်သည်မှာလည်း ကြက်စွဲလုပ်သူ ဦးစံလင်း ၏ ဇွဲလုံ့လလည်း ပါ၏။ ရှုံးနေပြီထင်သော ကြက်ကို နိုင်အောင် စွဲနိုင် သည်မှာ ကြက်စွဲ၏ ဂုဏ်သိက္ခာတစ်ရပ်ပင်။ ဤပွဲပြီးသောအခါ ကြက် မှာ များစွာ ဒဏ်ရာရနေသည်ဖြစ်၍ ကုလားလေးရှဖီးက ဦးစံလင်းအား “ဦးလေးပဲ ကြည့်ရှုကုသပေးပါဦး” ဆိုပြီး ဦးစံလင်းအိမ်မှာ ထားပစ်ခဲ့၏။

ထိုနောက်ကြက်မှာ ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ကင်းသောအခါ သူ့ကြက် ပြန်မယူချင်တော့ပါဘူး။ သူတခြား ပြောင်းတော့မှာမို့ ငွေ ၅၀ သာ ပေး ပါတော့ဟု ပြောသည်၌ ဦးစံလင်းက ယူသင့်မယူသင့် ကျွန်တော်နှင့် တိုင်ပင်၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က...

“ဒီနှစ်လည်း သုံးနိုင်တော့တာ မဟုတ်၊ ရှေ့နှစ်ထိ သက်ဆိုးရှည် မယ်လည်း မပြောနိုင်၊ နို့ပြီး ဒီကြက်ခွပ်ပုံ ခံပုံမျိုးလည်း ကျွန်တော် မကြိုက်

ပါဘူးဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် ဤကြက်သည် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ငွေ ၄၀ နှင့် ကိုက်ညွှန်တို့ သမီးယောက်ဖလက်ထဲ ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟော... သည်နှစ် ရှဖီးနှစ်ပွဲ တက်လာသောအခါ၌ ဦးစံလင်းက လိုချင်လာပြန်ပြီ။

“ဆရာ... ရှဖီးကို တစ်ရာလောက်နဲ့ရရင် ယူထားလိုက်ရ မကောင်းဘူးလား”

သူနှင့် ကျွန်တော်သည် တိုင်တိုင်ပင်ပင်နှင့် ကြက်ဈေးများနေလျှင် နှစ်ယောက်စပ်တူ ဝယ်ယူလေ့လည်း ရှိပါသည်။

“ဦးစံလင်း... ရှဖီး ဒီနှစ်ခွပ်တာ မြင်ရပြီလား”

“ကမာရွတ် ကမ်းနားမှာ နောက်ပွဲခွပ်တာ မြင်လိုက်ရတယ်”

“ဘယ့်နယ်လဲ”

“မနှစ်ကအတိုင်း ကြက်ခွပ်၊ ကြက်ခံ၊ ကြက်မိုက်ဖဲ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ် သိပ်ခြေကောင်းလာတယ်။ မဲခြေ မာန်ခြေမှ ပီးခြေရှိတယ်။ ကြက် သုံးနိုင်တယ်ဆရာ၊ တစ်ရာလောက်နဲ့ရရင် မဆိုးဘူး”

“၁၀၀ နဲ့ ရောင်းမယ် ပြောလိုလား”

“မောင်မြင့်ခိုင်က ပြောတာပဲ”

“မောင်မြင့်ခိုင် သဘောတစ်ခုနဲ့ မပြီးပါဘူး”

“သူနဲ့ ကိုက်ညွှန်နဲ့ နှစ်ဦးစပ် ဝယ်ထားတာတဲ့”

“ဘယ်သူနဲ့စပ်စပ် အဲသည်အိမ်မှာ ကြက်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကိုအောင်ချစ် သဘောတစ်ခုပဲ၊ ကိုအောင်ချစ်ဟာ ကြက်တစ်ကောင်ကို သူ့စိတ်ကြိုက် တွေ့နေရင် ဘယ်လောက်ပေးပေး မရောင်းဘူး။ အဲ-သူ မကြိုက်တော့ဘူးဆိုရင်ဖြင့် အလကား ပေးပစ်တယ်။ အခု ရှဖီးကို ဖိုးအောင် ချစ် တော်တော် သဘောတွေ့နေတယ်။ ကိုက်ညွှန်ကလည်း သူ့ညီစိတ်ကို မလွန်ဆန်တတ်ပါဘူး။ သူတို့ညီအစ်ကိုတွေအကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်း

ကောင်း သိတယ်။ ငွေထက် ကြက်ကို မက်တဲ့လူတွေဗျ။ နို့ပြီး ဒီကြက် သူတို့လက်ထဲရှိနေလည်း ကျွန်တော့် ကြက်လိုပဲ”။

“တခြား ရောင်းပစ်လိုက်မှာ စိုးရတယ်”

“မစိုးနဲ့ ကျွန်တော့် တာဝန်ထား”

ကြက်ညီနောင်

ကိုကံညွန့်နှင့် ကိုအောင်ချစ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် က ‘ကြက်ညီနောင်’ဟု ခေါ်၏။ အကြောင်းမှာ ကြက်ဝါသနာ တော်တော် ကြီးကြသူများမို့။

၁၉၆၀ ခုနှစ် ကျွန်တော်သည် ၇ မိုင်ရွာတန်းရှည်မှ ယခု ၆ မိုင် မာလကာခြံသို့ ပြောင်းရွှေ့လာသောအခါ ဒီအရပ်မှာ ငါလို ကြက်သမား များ ရှိပါလေလားဟု (မရှိမှာကို) စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ကြည့်လိုက်လေတော့ ကျွန်တော့် အိမ်နောက်ဖေးဘက် ပေ ၂၀၀ x ၈၀ ခန့် ကင်ပွန်းပင် ဆူး ပုတ်ပင်တို့ဖြင့် ပြီးသော ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ဟောင်းမြင်းသော သစ်သား များနှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆောက်ထားသော အိမ်အိုတစ်ခု ထိုအိမ်ရှေ့မှာ တိုက်ကြက်ဖတစ်ကောင်။

ဟာ... ဒါမြင်ရတော့ ကျွန်တော့်မှာ ‘အပျိုရှာ ကညာတွေ’သပေ့။ ချက်ချင်းပဲ ထိုအိမ်သို့သွား၍ ထိုကြက်ပိုင်ရှင်များနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြ လေတော့သည်။ ကြက်သမားအချင်းချင်း၊ အရက်သမားအချင်းချင်းနော် အင်မတန် မိတ်ဆွေဖြစ်ရန် မြန်သဗျ။

ထိုစဉ်၌ သူတို့အိမ်တွင် အိမ်ထောင်သည် မရှိသေး။ အကြီးဆုံး ကိုကံညွန့်၊ ကိုအောင်ချစ်၊ သိန်းသိန်း၊ အငယ်ဆုံး မဥ။ သူတို့အမေ ဒေါ် ရေပေါ၊ သူ့အစ်မ ဒေါ်မြရင်(အပျိုကြီး)။ မူလက ထန်းတပင်မြို့နယ်မှ လယ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။

၁၉၄၈-၄၉ ခုနှစ် ကရင်သူပုန်အရေးကြောင့် ဤအရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရပြီး ဖြစ်သလို လုပ်ကိုင်စားနေခဲ့ရရာမှ ယခု ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ချိန်တွင် ကိုကံညွန့်က အစိုးရဌာနတစ်ခုမှာ ရုံးလုပ်လင်၊ ကိုအောင်ချစ်နှင့် သိန်းသိန်းက ရက်ကန်းစက်ရုံမှာ၊ မဥက ကျောင်းသူမလေး။ ထိုစဉ်က သူတို့အိမ်မှာ သူတို့လူ ခြောက်ယောက်နှင့် အလွန်ကျဉ်းမြောင်းနေသည်။ အိမ်သစ်ဆောက်ရန် ငွေစုဆောင်းနေခိုက် ဖြစ်ပေရာ ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ အဆင်သင့်ပဲ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဗိုလ်ကြီးကြည်က ကျွန်တော်နှင့် နီးနီးနားနား နေချင်ပါသည်။ မြေရှာပေးပါဆိုသည်နှင့် ဒေါ်ရေပေါမြ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်ကို ငွေ ၂၀၀၀ နှင့် အရောင်းအဝယ် လုပ်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးအဖို့ ပိုမိုကောင်းမွန်သွားသည်ကား ထိုစဉ်တွင် ဗိုလ်ကြီးကြည်သည် သစ်အလွန်ပေါသော ပဲနွယ်ကုန်းမှာ တပ်စွဲနေရရာ၊ သောင်းကျန်းသူများရန်မှ သူကာကွယ်ပေးထားရသော သစ်စက်ပိုင်ရှင်များထံမှ သစ်များကို သူလိုသလောက် ဖောခြင်း သောခြင်း။ ယင်းကို ကျွန်တော် ပြောပြ၍ သိသွားသော ဒေါ်ရေပေါက ‘ဗိုလ်ကြီးမြိုးကို ငွေမပေးပါနဲ့၊ သစ်ပဲပေးပါ’ ဆိုသည်နှင့် ကျွန်တော့်အိမ်ထက် ကြီးမားခန့်ထည်သော ဗိုလ်ကြီးကြည်အိမ်နှင့် ဒေါ်ရေပေါအိမ်သည် ၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ပြီးစီးသွားကြလေသတည်း။

ဒေါ်ရေပေါမူကား ကျွန်တော့် အိမ်နောက်ဖေး တည့်တည့်တွင် နောက်ထပ် အိမ်ကလေးတစ်လုံးပင် ဆောက်လိုက်သေး၍ ယခုတစ်လ တစ်ရာနှင့် အိမ်ငှားထား၏။

ယင်းသို့ဖြင့် သူတို့မိသားစုသည် အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် ကျကျနန ဖြစ်သွားကြပြီးနောက် နှစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ကိုအောင်ချစ်နှင့် မဥတို့သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အိမ်ထောင်ကျကြကုန်၏။

မဥ၏ ယောက်ျားမှာ ယခု ကျွန်တော် ဖော်ပြခဲ့သော ကြက်ရူဖီကို ကိုကံညွန့်နှင့် စပ်တူဝယ်လိုက်သော မောင်မြင့်ခိုင်။ သူသည် မဥနှင့်

လက်ထပ်စဉ်က တပ်မတော်သားဖြစ်၍ သူတို့လင်မယားသည် တပ်ထဲ သွားနေကြသည်။ ၄၊ ၅ နှစ်မျှ ကြာသောအခါတွင် မောင်မြင့်ခိုင်က ဆေးပင်စင်ယူရ၍ မအော့အိမ် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ထိုအခါ သူတို့ လင်မယားချည်း မဟုတ်တော့ဘဲ သားကလေးနှစ်ယောက်နှင့် မောင်မြင့်ခိုင်၏ ညီမ အပျိုလေးတစ်ယောက်ပါ။ စုစုပေါင်း ၅ ယောက် ဒေါ်ရေပေါအိမ်တွင် ရုတ်တရက် တိုးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် အခက်အခဲ မရှိပါ။ အထက်အောက် နှစ်ထပ်နေနိုင်သော ဒေါ်ရေပေါအိမ်က အကျယ်ကြီးမို ကိုအောင်ချစ်က မွေးသော ကလေး ၂ ယောက်နှင့် စုစုပေါင်း မြေး ၄ ယောက်၊ ဒေါ်ရေပေါအိမ်မှာ ဝေဝေဆာဆာကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

သူတို့ အိမ်ထောင်သည် လူချမ်းသာများ မဟုတ်ကြပါ။ လက် လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားများ ဖြစ်ပါသည်။ အလုပ်နှင့်လည်း ရှိ၏။ အလုပ်လက်မဲ့လည်း ရှိ၏။ ဝင်ငွေကောင်းသူလည်း ရှိ၏။ နည်းသူလည်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အိမ်ထောင် အိုးခွဲမထား။ မရှိအတူ ရှိအတူ အားလုံး တစ်အိုးတည်း စား၏။ ညီအစ်ကို မောင်နှမချင်း ချစ်ခင်ကြ၏။ သမီး ယောက်မ သမီးယောက်ဖချင်း သင့်တင့်ကြ၏။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် နှမအပျို အပိုပါလာသော မောင်မြင့်ခိုင်မှာ ဆေးပင်စင် တစ်လတစ်ရာလောက် မျှ ဖြစ်သော်လည်း ကိုကံညွန့်တို့ ညီအစ်ကိုက ငြူစုခြင်း မရှိကြပါပေ။

ကျွန်တော်သည် သူတို့မိသားစုစိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျ၏။ ချီးကျူးမိ၏။ စိတ်နှလုံး အေးချမ်းငြိမ်သက်သော အိမ်ထောင်စုဖြစ်၏။

ကိုကံညွန့်နှင့် ကိုအောင်ချစ်သည် အရက်ကို လုံးဝမသောက်တတ်။ မောင်မြင့်ခိုင်ကတော့ တော်တော် အရက်ကြိုက်သူဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ အမူးလွန်လာသောအခါ မဥနှင့် လင်မယားချင်း ပူညံပူညံ ဖြစ်တတ်သော် လည်း ကိုကံညွန့်တို့ ညီအစ်ကိုကတော့ ဘာမျှဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်း မပြုတတ်။ မောင်မြင့်ခိုင်ကိုလည်း အရက်မသောက်နှင့်ဟု မတားမြစ်ပေ။

“ကြိုက်ရင် သောက်ပေါ့ကွာ၊ မူးမှန်း လူသိရင်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့ကွာ” ဟုလောက်သာ ပြောတတ်၏။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့် အိမ်နောက်ပေးမှာ ကြက်ပွဲလုပ်လေ့ ရှိသည်။ မြေနေရာကတော့ ကိုကံညွန့်တို့ခြံ၊ ဒိုင်လူကြီး လုပ်သူက ကျွန်တော်ဖြစ်၍ ရသော အကောက်ငွေကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် ယူကြသည်။

ရှုဖီးကြေးကြီးအချီးနီး

ထိုနေ့က နှစ်ပွဲတိုက်ဖြစ်သည်။ ကြက်တိုက်မည့် နေရာကို မောင်မြင့်ခိုင်က သိမ်းဆည်းပေးသည်။ ရေဖျန်းပေးသည်။ ကြက်တိုက်နေစဉ်မှာ လည်း ရဲများလာလေမည်လားဟု နံဘေးပတ်ဝန်းကျင် အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် ပထမတစ်ပွဲပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်အတွက် ရသော အကောက်ငွေထဲမှ မောင်မြင့်ခိုင်ကို ငွေ ၁၆ ကျပ် ပေးလိုက်သည်။

ဒုတိယပွဲကား ရှုဖီးပွဲပင်။

ရှုဖီးကို ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက် ကြက်သမားအုပ်စုက တော်တော် ယုံကြည် စိတ်ချနေကြပြီဖြစ်၍ ငွေတော်တော်များများ လောင်းကြသည်။ လက်ရင်းလက်ဖျား တစ်ထောင်ကျော် နှစ်ထောင်နီးပါး ပေါက်သွားသည်။

ဤပွဲမှာ ရှုဖီးက တော်တော်ကြီး လှလှပပ ခွပ်ပစ်လိုက်သည်။ ရှုဖီးကို လူကြိုက်များသွားပေပြီ၊ ပွဲပြီးသောအခါ ရောင်းလျှင်၊ ၂၀၀ ပေးမည်ဟူသော အသံထွက်လာ၏။ ဤအသံသည် မမျှော်လင့်သော အကြောင်းရပ်တစ်ခုကို ဖန်တီးလေတော့သည်။

အသို့ဟူမူ

ထိုနေ့ညနေ ကြက်ဝိုင်းပြီးသွားအခါ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်က ကြက်သမားတွေ ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ရှုဖီးကောင်းမှုကြောင့် တစ်ဆယ်နှစ်ဆယ်မှသည် သုံးလေးရာထိ ရလိုက်ကြသူတွေ။

ထိုည ထမင်းစားသောက် ပြီးကြသောအခါ ကြက်စွဲဦးစံလင်း အိမ်မှာ လူစုပြီး ညနေက ကြက်ဝိုင်းအကြောင်း ရှဇီးဘယ်လိုက ဘယ်လို ခွပ်လိုက်ပုံတွေကို ဝမ်းသာအားရ စမြူးပြန်နေကြသည်။

ဦးစံလင်းအိမ် ကျွန်တော် ရောက်သွားသော အချိန်မှာ တော်တော် မှောင်နေပါပြီ။ မောင်မြင့်ခိုင် တော်တော်မှူးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘အာလေး... လျှာလေးအသံနှင့် “တကယ်ဆို ဒီကြက်က ကျွန်တော် တစ်ဝက်ပိုင်တာပဲ။ သူတို့ နိုင်လည်းနိုင်တယ်၊ အကောက်လည်း ရတယ်။ ဒါတောင် ကျွန်တော့်ကို တစ်ပြားမှ မပေးဘူး၊ အန်ကယ် သော်တာဆွေက ၁၆ ကျပ် ပေးလို့။”

ကျွန်တော်က သူ့စကားဖြတ်၍...

“အေး... အဲဒါနဲ့ အခုမင်းသောက်ရပြီးရော မှတ်လားကွ”

“မပြီးဘူး အန်ကယ်၊ ဒီကြက် သူတို့လက်ထဲ မထားဘူး၊ ရောင်း ပစ်မယ်၊ ရတဲ့ငွေ တစ်ယောက်တစ်ဝက် ယူမယ်”

ထိုစဉ် ဦးစံလင်းက သူ့ဇနီး လာပေးသော ငွေနှစ်ရာကိုယူပြီး မောင်မြင့်ခိုင်လက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ငွေရလျှင်ရချင်း မောင်မြင့်ခိုင် ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော်က နားမလည်ဘဲ ဦးစံလင်းအား...

“ဒီငွေက ဘာဖြစ်လို့ ပေးလိုက်ရတာလဲ”

“ကြက် ၂ဝဝ ပေးတဲ့လူရှိတယ်။ ရောင်းပစ်မယ်ဆိုတာနဲ့ ဒီကြက် တခြားလူလက်ထဲ ရောက်မသွားအောင် ကျွန်တော်က ဝယ်လိုက်တာပဲ”

“အာ... ကိုကံညွန့်နဲ့ ကိုအောင်ချစ်က သူတို့ကြက် ဘယ် လောက်ပေးပေး မရောင်းပါဘူးဗျာ”

“မြင့်ခိုင် အပြောကတော့ ဒီကြက် ကံညွန့်နဲ့သူ နှစ်ဦးစပ်ပိုင် တာမို့ ကြက်ဖိုး ၂ဝဝိ ထား၊ ၁ဝဝိ ပေးခဲ့ပြီး ဒီကြက် ယူခဲ့မယ်ဆိုတာပဲ”

“ဟာ... သူစိတ်ထင်တိုင်း ဖြစ်မလားဗျ... ဒီကောင် မူးမူးနဲ့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ။ ကျွန်တော် လိုက်သွားဦးမယ်” ဆိုပြီး ဦးစံလင်းအိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်တော် နောက်ကျလေပြီ။ ကိုကံညွန့်တို့အိမ်ရှေ့ ရောက်သည်၌ ကျွန်တော် ကြားရသည်မှာ ကိုကံညွန့်အသံ...

“မင်းလုပ်စာ ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မင်းတစ်အိမ်ထောင်လုံး ငါတို့က တင်ကျွေးထားရတာ၊ ဒီငွေရေးကြေးရေးကိစ္စ မင်းဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရင် မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ ကြက်ဖိုး ၂၀၀၀ ထားပြီး မင်းတစ်ဝက်ဆိုင် တဲ့အတွက် ရော၊ ဟောဒီမှာ ငွေတစ်ရာယူသွား၊ ဒီကြက် မင်းနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး။ မင်းလည်း ငါ့အိမ်မှာ မနေနဲ့တော့ မင်းမျက်နှာ ငါမကြည့် ချင်တော့ဘူး။ မင်းသားမယားက လိုက်မယ်ဆိုရင် ခေါ်သွား”

“အောင်မယ်လေး မလိုက်သေးဘူး၊ ဒင်းအိမ်က ထွက်သွားစေ ချင်နေတာ ကြာလှပါပြီ”

“ဒီလိုဆို ငါကလည်း သွားတာပေါ့”

မြင့်ခိုင်က အောက်ကျမခံသံနှင့် ခပ်ထန်ထန်ပြောပြီး၊ လူလည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ထွက်လာကာ မှောင်ထဲမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်သည် သူငယ်အိပ်ဆိတ် ကြက်တွန်ချိန်ဖြစ်ရာ အခြား ကြက်တွန်သံများနှင့် မရှေးမနှောင်း ကိုကံညွန့်တို့အိမ်ပေါ်မှ ရှုဖီးတွန်သံ ကိုလည်း ကြားလိုက်ရပါသည်။

ရှုဖီး၏ တောက်ပသောနေ့များ

ရှုဖီးသည် လောင်းကြေး (လက်ရင်း-လက်ဖျား) နှစ်ထောင်ကျော် ရှိသော သည်နှစ် ဤတတိယပွဲကို တက်ပြီးသောအခါ၌ သူ၏ဘဝမှာ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လေသည်။ ရှုဖီး-ရှုဖီးဟု ကြက်သမားတို့၏ နှုတ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားလေ၏။

မူလ သူ၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ကုလားလေးရူဖီးသည် ဤအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ မာလကာခြံတွင် မရှိတော့။ မြောက်ဥက္ကလာပသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကျုပ်တို့အရပ်မှာ ရူဖီးဆိုတာ လူမဟုတ်တော့ကြက်-ကြက်။ ဒီနှစ် ၃ ပွဲတက်ပြီးတဲ့ ကိုက်ညွန့်တို့ ကြက်။

ကြက်မွေးမြူသော အိမ်များမှာ ကြက်ခြံနှင့် ကြက်အိပ်စင်များ ရှိကြ၍ ကြက်တို့အား ကြက်ခြံတွင်း ကြက်အိပ်စင်မှာသာ အိပ်စေသည်။ သို့သော် ရူဖီးသည် ဒီနှစ်ပွဲကြီး တက်ပြီးသောအခါ သာမန်ကြက် မဟုတ်တော့မှူ၍ အခြားကြက်များနှင့်အတူ ကြက်ခြံတွင်းမှာ မအိပ်ရတော့ပြီ။ ကိုက်ညွန့်တို့ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ အထူးကြက်အိပ်တန်းနှင့် ကြက်ခြင်ထောင်နှင့် အိပ်ရလေတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒီလောက်အဖိုးတန်နေသော ကြက်ကို အိမ်ပြင်ဘက် ကြက်ခြံထဲမှာဆိုတော့ လူများလာခိုးမှာ စိုးရသည်။ တိုက်ခါနီး၌ တစ်ဖက်လူက ဆေးလာခွံ့မှာလည်း ကြောက်ရသည်။ နို့ပြီး တိုက်ကြက်ကောင်းကို ညအိပ်ရာတွင် အဘယ်မှာလျှင် ခြင်ကိုက်ခံစေ၍ ဖြစ်အံ့နည်း။ ထိုကြောင့် များစွာသော ကြက်သမားများတို့သည် မိမိတို့ကြက်ကို ခြင်ထောင်ဖြင့်သာ သိပ်ကြကုန်သည်။

ကြက်ခြင်ထောင်

ကြက်ခြင်ထောင်သည် နှစ်တောင်ပတ်လည်မျှကျယ်၍ လေးတောင်လောက် မြင့်ရသည်။ များသောအားဖြင့် ဂုံနီဖျဉ်အပါးစားကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပုဆိုးဟောင်းများကိုသော်လည်းကောင်း၊ လူခြင်ထောင် အစုတ်အပြဲများကိုသော်လည်းကောင်း ဖြတ်တောက်စပ်ဖာ၍ ချုပ်ပေးလေ့ရှိကြသည်။ သို့သော် ရူဖီးအတွက်မူကား သူကံထသောအခိုက်မှာ သူ့သခင်များလည်း ကံထသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါ်ရေပေါ အိမ်ထောင်စု ကုန်ထုတ်စာအုပ်က သမဝါယမ မဲနှိုက်ရာတွင် နိုင်လွန်စာခြင်ထောင်ဖျဉ် မဲပေါက်သည်နှင့် ကြုံလေရကား ကိုက်ညွန့်တို့ ညီအစ်ကိုသည် ညီမတွေ ပူညံပူညံ

လုပ်ကြသော်လည်း နိုင်လွန်ဇာပျဉ်ကို အတင်းဖြတ်၍ ကြက်ခြင်ထောင် တစ်လုံး ချုပ်ပစ်လိုက်ကြလေ၏။ သူတို့ ညီအစ်ကိုကား ကြက်တစ်ကောင် ကို သဘောကျမိလျှင် သည်လောက်၊ မနှစ်မြိုက်တော့ဘူး ဆိုလျှင်ဖြင့် ချက်ချင်း ဟင်းအိုးထဲရောက်။

ကြက်အိပ်တန်း

တိုက်ကြက်ဖတစ်ကောင်၏ အထူးကြက်အိပ်တန်းမှာ အလျား ၂ ပေ၊ အနံ ၁ ပေ၊ အမြင့် ၁ ပေမျှရှိသော ထင်းရှူးသေတ္တာမျိုးကို အလျားနှစ်ဖက်၏ ခါးလည်မှ တစ်တောင်လောက် ရှည်သော သစ်သား နှစ်ချောင်း ထောင်ရိုက်ပြီး အပေါ်မှ ကျပ်လုံးခန့်ရှိသော တန်းကိုတင်၍ နှစ်ဖက်ချုပ် ရိုက်ထားခြင်းပင်။ ဤတန်းပေါ် ကြက်ကိုတင်သိပ်စေ၍ အပေါ်က ခြင်ထောင်အုပ်ထားလိုက်သည်။ ဒီတော့ ကြက်မစင်တို့သည် သေတ္တာထဲ ကျကုန်၏။

ကြက်ကျန်းမာရေး

ကြက်သမားတို့သည် မိမိကြက်၏ ကျန်းမာရေးကို လွန်စွာဂရု စိုက်ကြရကုန်သည်။ သူခွပ်နိုင်ပါမှ ကိုယ်နိုင်မည်။ သူမခွပ်နိုင်ပါက ကိုယ် ငွေရှုံးမည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ...

ကြက်လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိပါရဲ့လား၊ အချိန်မှန်မှန် တွန်ပါရဲ့လား၊ အရိပ်တကြည့် ကြည့်နေရသည်။ အထူးသဖြင့် ကြက်၏ မစင်ကို ကြည့်ရ သည်။ ကြက်ဝမ်းပျော့လျှင် မကောင်း။ ကြက်ချေးသည် မာပြီးတော့ အဖြူတစ်ရစ် အညိုတစ်ရစ်နှင့် ခရဖင်ချွန်းလေးလို ထောင်နေလျှင် တကယ် ကျန်းမာရေးကောင်းသော ကြက်ဖြစ်၏။ ကြက် ဝမ်းပျော့ပြီး တဗျစ်ဗျစ် သွားနေရင်ဖြင့် မတိုက်ပါလေနှင့်။

ရှုဖို့၏ ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားများ

ရှုဖို့ခေတ်ကောင်းခိုက်မှာ ကျွန်တော်တို့အရပ်က ကြက်သမားများ သည် ရှုဖို့၏ ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ သည်နှစ် ရှုဖို့၏ တတိယပွဲမှာ အသီးသီး ငွေကြေးရလိုက်သူတို့သည် ဤပွဲအတွက်လည်း ရှုဖို့ကို ကျေးဇူးတင်သည်။ နောက်လာမည့် စတုတ္ထပွဲအတွက်လည်း ရှုဖို့ အပေါ် မျှော်လင့်ချက်ထားကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် ရှုဖို့ကို အရိပ်တ ကြည့် ကြည့်နေကြကုန်သည်။ သူတို့ အားလပ်တိုင်း ရှုဖို့ရှိရာကို လာကြ သည်။ သို့အတွက် ကိုက်ညွှန်တို့အိမ်မှာ ကြက်သမားတွေ စည်ကားလေ၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုး မပြတ်၊ ကွမ်းဆေး မပြတ်ထားရသည်။

ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းသော ကြက်သမား တို့ ကွမ်းစားကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ကြက်ဝိုင်းသွားရာတွင် ကွမ်း၊ ကွမ်း သီး၊ ထုံးဆေးထည့်၍ထားသော အထုတ်ကလေးတွေ သူတို့အိတ်ထဲမှာ မပြတ်ပါကြကုန်သည်။ ကြက်သမားချင်း သူတို့ကြက်နှင့် ဟိုဘက်ကြက် တိုက်သင့် မတိုက်သင့် ချိန်ဆသောအခါ၌ ဤကွမ်းထုတ်ကလေးကို အလယ် မှာချ၍ အသီးသီးကွမ်းယာရင်း နဖူးတိုက် ခူးတိုက် ဆွေးနွေးကြသည်။

ကြက်သမားများ ကွမ်းစားတတ်သည့် အခြားအကြောင်းတစ်ရပ် လည်း ရှိ၏။ ကြက်တိုက်ကြသောအခါဝယ် မိမိကြက် ဒဏ်ရာရလေလျှင် ဝိုင်းထုံးစံ ကြက်ဝိုင်းအပြင်မှ ဆေးဝါးပတ်တီး စသည်ဖြင့် ကုသခွင့်၊ စည်း နောင်ခွင့် မရှိပေ။ ဝိုင်းထုံးမှရသော ဖုံမှုန့်နှင့် သို့မဟုတ် ကြက်မွေးနှင့်သာ ဒဏ်ရာပေါက်ကို ပိတ်ဆိုခွင့်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကြက်စွဲ (ကြက်ကုသသူ) ပါးစပ်မှ ညက်ညက်ဝါး၍ထားသော ကွမ်းယာဖတ်နှင့် အမှတ်မဲ့ သူ့ပါးစပ် ထဲက ထုတ်၍ ပိတ်ဆိုသည်ကိုကား မြင်ဖို့ သိဖို့လည်း ခဲယဉ်း၍ တား မြစ်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ကြက်သမား ပါးစပ်ထဲကဆိုတော့ ဝိုင်းထဲက ပစ္စည်းပင်။

ထို့အပြင်လည်း ကွမ်းယာမှာ ကွမ်း၊ ထုံး၊ ဆေး ကွမ်းသီးတို့သည် စပ်ပူသော အရာများသာဖြစ်၍ မိမိကြက်ခြေထောက်ကို ကွမ်းသွေး ဆွတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် တစ်ဖက်ကြက်မျက်နှာကို သွားထိပါက ပူစပ်ခြင်း မွန်ခြင်းကို ဖြစ်စေနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤအကြောင်းကို သဘောပေါက်သော အချို့သူတို့သည် တစ်ဖက်ကြက်စွဲအား ပါးစပ်ထဲ ကွမ်းငုံထားလျှင် ပါးလုတ်ကျင်းပစ်ရန် ပြောတတ်သည်။ ပြောပိုင်ခွင့်လည်း ရှိသည်။ သို့သော် အကြံအဖန်ရှိသော ကြက်စွဲသည် အဘယ်လျှင် သူ့ပါးစပ်ကိုသူ စင်ကြယ်အောင် ပြုလုပ်ချေအံ့နည်း။ နို့ပြီး ကွမ်းကို တစ်ယာပြီးတစ်ယာ မပြတ်စားနေသော ပါးစပ်သည်လည်း ဘယ်မျှပင် ပါးလုတ်ကျင်းစေဦးတော့အဘယ်လျှင် ကွမ်းဆေးဓာတ်ပြယ်အံ့နည်း။

ရုပ်ပိုင်း၏ စတုတ္ထပွဲ

ကြက်သမားတို့မည်သည် မိမိဘက်က ရုံးထားသော ကြက်ကို ဘယ်တော့မှ အခဲမကျေကြ။ နောက်တစ်ခါ ပြန်တိုက်ရန်၊ အခြားကြက်တစ်ကောင် ထပ်ရှာမြဲပင်။ သည်ကြက်၏ ခွပ်လမ်းကို သိထားပြီးဖြစ်၍ သူ့ထက် ခွပ်လမ်းသာသော သူ့ခွပ်နည်းကို နိုင်အောင် ခွပ်နိုင်မည့် ကြက်မျိုးကို ရှာဖွေကြသည်။

နိုင်ပြီးသား ကြက်ဖက်မှ လူများကလည်း ဒင်းတို့ ဘယ်လိုကြက်မျိုး ဖြစ်နေပါစေ ကြက်ချင်းတူနေပါက မရှောင်ပါဘူး။ ဒို့ ကြက်ကကော တခြားနည်းလမ်း မခွပ်တတ်တော့ဘူးလို့ ဘယ်ပြောနိုင်မှာလဲ။ ကြက်တစ်ကောင် တစ်မျိုး ခွပ်ပြလိုက်မှာပေါ့။

နိုင်ပြီးသား ကြက်ကို အထင်ကြီးကြမြဲ။

ကြက်တစ်ကောင်၏ တိုက်ရက်သည် သီတင်းသုံးပတ် ခြားရသည်။ ကိုယ့်ကြက် ယခင်ပွဲက သိပ်မပန်းဘူးဆိုပါက တစ်ပတ် နှစ်ပတ် ခြားနှင့် တိုက်ရသော ကြက်များလည်း ရှိပါသည်။

ရှုဖီးတိုက်ရက် သုံးပတ်နီးသောအခါ ဟိုဘက်လူများက သူတို့ ရှာရထားပြီးဖြစ်သော ကြက်ကို ကျွန်တော်တို့ဘက်က လူများအား ခေါ်၍ ပြသည်။ နားလည်သောသူများ လိုက်သွားကြသည်။ ပြန်လာကြသော အခါ...

“တိုက်နိုင်တယ်၊ ဒီကြက်နှစ်ကောင် တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ရှောင် စရာမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဘက်က စကားတစ်ခွန်း ပြောတယ်ဗျ”

လူဆယ့်လေးငါးယောက် ရှုဖီးကို အလယ်မှ ထားကြကာ အားလုံး စိတ်ဝင်စားလျက်။

“ဘာပြောသလဲ”

သံပြိုင်လို မေးလိုက်ကြသည်။

“အရင်တစ်ပွဲတုန်းက သူတို့က ဒီမှာ လာတိုက်သွားတော့ ခု တစ်ခါ သူတို့ဆီမှာ လာတိုက်ပါတဲ့” ဆိုပြီး ကျွန်တော့်အား စေ့စေ့ကြည့်၍ “အဲဒီတော့ ဆရာ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ဒီဝိုင်းမှာက ကျွန်တော်က အကောက်ယူတဲ့ ဒိုင်လူကြီးကိုးဗျ။ စင်စစ်တော့ အကောက်စကားပြောခြင်းပင်။ သူတို့ဆီ သွားတိုက်က သူတို့ကို အကောက်ပေးရပေမည်။ အခု နောက်ထပ်ဖြစ်မှာက လက်ရင်းကို ၂၂၀ဝိ လောက် ထွက်မည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လက်ရင်းအကောက်ကိုက ၄၆ ၄၀ဝိ။ လက်ဖျားနဲ့ဆို ဘယ်ထိရမလဲ မပြောနိုင်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ဘက်က ယခင်တစ်ပွဲတွင် လက်ရင်းလက်ဖျား ၂၀ဝိ ကျော်မှ အကောက် ၃၀ဝိ ကျော် ယူထားပြီဖြစ်၍ ဒီတစ်ပတ်တော့ သူတို့အလှည့်ပေးသင့်သည်ဟု ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ လောင်း ကြေးကို ဝိုင်းထဲမှာ သူတို့ဘက် အပ်မထားနိုင်ဘူး။ ဝိုင်းပြီးမှ ရှင်းမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ငွေကို ကျိမြလှိုင်အိမ်မှာ ထားပစ်ခဲ့မယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ ကျွန်တော်

ပြောတဲ့သဘော နားလည်လား။ လူဆိုတာ ငွေများရင် စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူများအရပ်မှာဆိုတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ပြောလိုက်မယ်”

အကြောင်းမှာ ကြက်ဝိုင်းတွင် ကြက်ဒိုင်လုပ်သူက ညစ်ချင်လျှင် ညစ်နိုင်သည်။ အသိုဟူမူ သူတို့ ကြက်ရေး နိမ့်နေပြီဆိုပါက ကြက်ဝိုင်းကို ဖမ်းအောင်လုပ်၍ (သို့မဟုတ်) ဖမ်းဟန်ဆောင်၍ လူများကို ထွက်ပြေးစေကြပြီး လက်ရင်း လက်ဖျား ငွေတွေ့ပါ ရဲလက်ပါသွားသည်ဟု လုပ်တတ်ကြသည်။ ဒါမျိုးက အမြဲတမ်း ချိန်းဝိုင်းကြီးများလုပ်၍ ကြက် ဒိုင်ခံစားနေသူများက မလုပ်တတ်ကြသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကျိတ်ဝိုင်းကလေးလုပ်သူများက တစ်နပ်စား ကြိတ်တတ်ကြသည်။ ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကမ်းလှမ်းချက်ကို သဘောတူ၍ သူတို့ဆီမှာပဲ သွားပြီး တိုက်ဖြစ်ကြတော့သည်။

ဦးမင်းကျော် ပသခြင်း

ကိုကံညွန့်တို့ ညီအစ်ကိုသည် ထန်းတစ်ပင်မြို့နယ်သား။ မူလက လယ်သမားမျိုးရိုး ဖြစ်ကြ၍ နတ်အမျိုးမျိုးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ရှဖီးကိုတိုက်ရန် သွားခါနီး၌ ကိုကံညွန့်သည် သူကိုယ်တိုင် အရက်သောက်တတ်သူ မဟုတ်ပါဘဲလျက် အရက်တစ်ပုလင်းကို ဝယ်စေကာ သူ့အိမ်ခေါင်းရင်းခန်းတွင် ပထမနတ်ကို ပသပြီးနောက် ပါးစပ်က တီးတိုးရေရွတ်လျက် အရက်ကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ဖန်းကန်ထဲ တစ်ဝက်မျှထည့်ပြီး အနီး၌ လွှတ်ထားသော ရှဖီးရှေ့ ချပေးလိုက်ရာ ရှဖီးသည် (ရေဆာနေသည်နှင့် အဆင်သင့်၍ပဲလားမသိ) တစ်ငုံနှစ်ငုံကုန်း၍ သောက်လိုက်ပြီး အတောင်ခတ်ကာ တွန်လေသည်။ ကိုကံညွန့်က ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ‘ဟာ...နိုင်ပြီ’ဟု ပြော၏။

ဒါကို မြင်ရသူများလည်း တော်တော် အားရှိသွားကြသည်။ တချို့ ရှိတာ ပုံလောင်းလိုက်တော့မည်ဟု အားခဲကြသည်။

သို့သော် ကြက်နှစ်ကောင်ကို ဝိုင်းထဲ ယှဉ်ချလိုက်သည်၌ ဟိုဘက် ကြက်က ရှဖီးထက် ကြီးသယောင် ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်ဘက်ကလူများ ပွစိပွစိ ဖြစ်ကြသည်။ ရှေးဦးစွာ ဟိုဘက်ကြက်ကို လိုက်ကြည့်သူများအား မျက်စိလွဲရန်ကောဟု ဆူကြသည်။ သူတို့ ပြန်ပြောကြသည်ကား...

“အကောင်ချင်းကြည့်တော့ တူသလိုပဲဗျ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ် လုံးချင်း ကိုင်ကြည့်ပါ။ ရှဖီးကိုယ်က မာကျစ်နေတယ်။ ဟိုကြက်ကိုယ်က ပွတယ်”

“ကဲ... ခေါင်းတစ်လုံး မြင့်နေတာကကော ဘာပြောဦးမလဲ”

“ရှဖီးက ကြက်စင်းဗျ၊ ဟိုကြက်က ကြက်ထောင်”

တိုက်လိုသူများက ဤသို့ထ၍ ပြောကြသည်။

သို့နှင့် တိုက်သင့် မတိုက်သင့် အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးကြသေး သည်။ တချို့က သည်လောက်ကလေး ကွာသည်နှင့် လာမိမှဖြင့် တိုက်မည်။ နောက်ဆုံး ကြက်ရှင် ကိုကံညွှန်သဘောကို မေးကြည့်ကြရာ သူ့ကြက်က ဦးမင်းကျော်ကို ပသတိုင်တည်ပြီး တိုက်သောအရက်ကို သောက်ထားသဖြင့် သူကတော့ ရဲသည်ဆိုသဖြင့် တိုက်ဖြစ်သွားကြလေ၏။

သို့သော် အချို့လူများမှာ သိပ်မရဲကြတော့သဖြင့် မူလက ကျွန်တော် တို့ဘက်မှ လက်ရင်း ၂၂၀ဝိ ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သော်လည်း ယခုကြက်လွတ် ခါနီး၌...

“ထောင့်တစ်ရာနဲ့ ငါးရာငါးဆယ်”ပဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

စင်စစ် ဤနှစ်ခုပေါင်းသည် ၁၆၅ဝိ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြက် သမားတို့သည် ဤသို့ ခေါ်လေ့ မရှိကြချေ။ ၁၆၅ဝိ ကျပ်ကိုလည်း ၁၁ဝိ နဲ့ ၅၅ ကျပ် ဟူ၍ပဲ ခေါ်မည်။ ရာပွဲဆိုလျှင် ရာနှင့်ဆယ်နှင့် ခွဲ၍ခေါ် သည်။ ထောင်ပွဲဆိုလျှင် ထောင်နှင့် ရာနှင့်ဆယ်နှင့် ခွဲ၍ခေါ်သည်။ ၂၂၀မာ

နှစ်ထောင့်နှစ်ရာ၊ သုံးရာသုံးဆယ်နဲ့ လေးဆယ့်လေးကျပ်၊ လက်ရင်းကို ဤသို့ ခွဲခြားခေါ်လေ့ရှိသည်။ စင်စစ် ဤသို့ခေါ်ခြင်းသည် ကြက်သမား တွေအဖို့ နားရှင်းသည်။ အလျော်အစား တွက်ရ ချက်ရ လွယ်သည်။

သို့နှင့် လက်ရင်း ၁၁၀ဝိ နှင့် ၅၅ဝိ ကြေးပဲ ကြက်နှစ်ကောင် ဝိုင်းထဲ လွှတ်ဖြစ်ပြီ။ သူတို့ကြက်က အစီးဖက်ကမို့၊ နို့ပြီး လက်ရင်းကို သူတို့ စိတ်ရှိသလောက် မလောင်းရသည်မို့၊ လွှတ်တယ်ဆို သူတို့ဘက် ကစ၍ လက်ဖျားခေါ်သည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တို့ဘက်က မထွက် ရဲသေး။

သူတို့ ကြက်နာမည် ဟစ်လာသည်။ ‘မရှင်းဂန်း’တဲ့။ ဤနာမည် ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ကြက်ပစ်၊ ကြက်ပုတ်သန်မည်။ သူ၏ အပစ်အပုတ် ကို...

ဟုတ်ပြီ... ရှဖီက ဖျက်ဆီးနိုင်သည်။ ကြက်အားချင်း ပြိုင်နိုင် သည်။ နှစ်ကောင် ယှဉ်ဆိုင်လိုက်တော့ ရှဖီခြေက ပေါက်သည်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့ဘက်က စတင်၍ လက်ဖျားဆိုကြတော့၏။ သို့သော် နှစ်ဆိုင်း သုံးဆိုင်းမျှဆွဲပြီး သူတို့ဘက်က ရပ်သွားတော့သည်။

“ကိုယ့်လူတို့ရေ သိပ်မလုပ်ကြနဲ့တော့ဟ၊ ကြက်ခွပ်ပေါက် မတွေ့ဘူး”ဟု သူတို့ကြက်စွဲက သတိပေးစကား ပြောလာသည်။

သို့နှင့် ခွပ်ရင်း-ခွပ်ရင်း ရှဖီက သာလာလေတော့ ကျွန်တော် တို့ဘက်က စတင်၍ အလေးကြော ပေးပါလေရော။ တစ်ရာအစိပ်က၊ တစ်ဆယ်ရှစ်ကျပ်မှသည် ရှဖီက ဇောက်လျှောက်တက်ခွပ်လာလိုက်ရာ နောက်ဆုံးမှာ တစ်ရာ နှစ်ဆယ် ရောက်ပြီးသည့်နောက်၊ ရှဖီက လှလှပပ ကြီး နိုင်လိုက်ခြင်းဖြင့် တစ်နာရီ မပြည့်မီ ဝိုင်းပြီးသွားလေတော့သတည်း။

ရှမ်း၏ဂုဏ်သတင်း

ဤစတုတ္ထပွဲကို နိုင်ပြီးသောအခါ၌ ရှမ်း၏ ဂုဏ်သတင်းသည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လေ၏။ သူ့ထက် ကြက်ကောင်ကြီးသော ကြက်ကိုပင် အပြတ်အသတ် နိုင်သည်။ ဒီနှစ် (၁၉၇၆ ခု) ရှမ်း ခွပ်ခဲသော ပွဲတို့မှာ ဤပွဲသည် အမြန်ဆုံး၊ ရှမ်းအား ချီးကျူးဖွယ် အကောင်းဆုံးဟု မှတ်တမ်းတင်ကြ၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်တော်တို့အရပ်က ကြက်သမားတို့သည် ပဉ္စမပွဲကို မျှော်ကြပြန်လေပြီ။ ကြက်ချင်း ရွယ်တူတန်းတူဆိုရင်ဖြင့် ပို၍ စိတ်ချရပြီ။ အားရပါးရ လောင်းလိုက်ကြမည်။ အို... မတူမတန်ရင်ဖြင့် မတိုက်ဖူးပေါ့။

နံနက်မိုးသောက်ပြီဆိုလျှင် ရှမ်းနှင့် ငွေရလိုက်သော ကြက်သမားတို့သည် ကိုကံညွန့်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာကြလေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ ရှမ်းအား အိပ်တန်းမှ မချရသေး။ အိမ်အပေါ်ထပ် ကြည့်ပြာရောင် ဇာနိုင်လွန် ခြင်ထောင်လေးထဲမှ ရှမ်းက တကြော်ကြော် တွန်တုန်း။

“ဟေ့... မောင်ကံညွန့်ရ၊ ရှမ်း ယူခဲ့ပါတော့ကွ” ဟုဆိုမှ ကိုကံညွန့်က ခြင်ထောင်ကို မတင်ပြီး ရှမ်းကိုပိုက်၍ ကြက်အိပ်တန်းထင်ရှား သေတ္တာဆွဲပြီး အောက်သို့ ချလာသည်။ ဒီတော့ ကြက်သမားတို့သည် ပထမရှမ်း၏ မစင်အပျော့အမာကို ကြည့်ကြသည်။ ရှမ်း၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေသည် သူတို့အတွက် အလွန်အရေးကြီးသည် မဟုတ်လား။ သူတို့သားသမီး ဆီးဝမ်းကိုမှ ဤမျှ ဂရုစိုက်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့နောက်၌ တိုက်ကြက်တို့အား အိပ်တန်းချပြီး နံနက်တိုင်း ပြုရမိဖြစ်သော ရေတစ်ဝခွံခြင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖျစ်ညှစ်၍ ရေကိုင်ခြင်းများ ပြုကြသည်။ ဤသို့ များများလုပ်ပေးနိုင်လေ ကြက်၏ အသားအရေ အကြောအခြင်များ တင်းမာလေလေ။ တိုက်ကြက်တို့၏ အရေပြားကြီး ထူပြီး နီရဲနေသည်ကို မြင်ကြရပေမည်။

ရှုဖီးအား ဤသို့ ပြုစုမည့်သူတွေ အလွန်ပေါ့။ ဘယ်နှယ် ကိုယ့်
ငွေပေးခဲ့၊ နောက်လဲပေးဦးမယ့် ကြက်ကပဲ။ လူတို့ မည်သည် ခံစားပြီးသော
ကျေးဇူးကို မေ့တတ်ကြမည် ဖြစ်သော်လည်း နောက်ထပ် ရဦးမည်ဆိုလျှင်
ထိုကျေးဇူးရှင်အား အင်မတန် ဂရုစိုက်တတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် မနက်အလုပ်မသွားမီ ဤသို့ တစ်ကြိမ်
လာပြီး ညနေ အလုပ်ဆင်းသောအခါ တစ်ဖန်လာကြပြန်သည်။ သူတို့
ကြက်သမားချင်းတွေ့လျှင် မိမိတို့ တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသော ကြက်ပွဲများ၊ ကြက်
များအကြောင်း ပြောမဆုံးပေါင်၊ တောသုံးတောင်ဖြင့် ရှုဖီးကို အရိပ်တ
ကြည့်ကြည့် နေကြသည်။ ရှုဖီးတောင်ပံခတ်ပုံ၊ တွန်ပုံ၊ ဟိုမှသည်မှ ပြေး
၍မြူးထူးပုံ (ကြက်တန်းထိုးရန် ပြုလုပ်ထားသော) တန်းပေါ်ခုန်တက်ပုံ
စသည့်တို့ကို ကြည့်ရှုနေရသည်မှာ သူတို့ပသာဒတွင် တစ်ခေတ်တစ်ခါက
မယ်ရွေးပွဲမှာ အလှပျိုကလေး ကိုယ်ဟန်ပြနေသည်ကို ရှုစားနေကြသော
ကာလသားများကဲ့သို့ စိတ်ဝင်စားကြကုန်သည်။

ကိုက်ညွန့်တို့ ညီအစ်ကိုကလည်း သူတို့ကြက်အား ဤသို့
လာရောက် ဂရုစိုက်ကြသည်ကို နှစ်သက်လှသည်။ ရေနွေးအိုးမပြတ်တည်ရင်း
လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ကွမ်းဆေးမပြတ် တည်ခင်းသည်။ သူတို့ ညီအစ်ကို
သည် မိမိတို့ ကြက်ကောင်းနေသော်လည်း များများစားစား လောင်းနိုင်
ကြသည် မဟုတ်ချေ။ ငွေရဖို့ထက် သူတို့ကြက်ကောင်းသည်ဟူသော
ဂုဏ်သတင်းကို မက်မောကြသည်။ ရှုဖီးကို ထောင်ချီ၍ တိုက်နေသော်
လည်း မသကာ သူတို့လောင်းနိုင်မှ ၅၅ မှ ၁၁၀ မျှသာ၊ အခြားလူတွေ
ငွေရှိ၍ လောင်းရဲ၍ နင့်နေအောင်နိုင်သွားကြသော်လည်း မနာလို မရှုစိမ့်
မဖြစ်တတ်ကြ။ ထိုလူများအတွက် သူတို့က ဝမ်းပင်သာတတ်ကြသည်။

ရှုဖီး၏ ပဉ္စမပွဲ

ဟိုဘက်အုပ်စုကို ကျွန်တော်တို့က လက်ရင်း လက်ဖျား နှစ်ထောင် လောက်စီ နှစ်ချီနိုင်ပြီးသည်နောက် ကျွန်တော်တို့မှာ ရှုဖီးအတွက် နောက်ထပ် တိုက်ဖို့ကြက်ကို လိုက်ရှာနေစရာ မလိုတော့ပေ။ ထိုအရှုံး လူစုသာလျှင် ကျွန်တော်တို့အား အခဲမကျေနိုင်ဘဲ ရှုဖီးနှင့်တိုက်ဖက်ကို မနားမနေ ရှာဖွေနေပေတော့သည်။

သူတို့သည် ကြည့်မြင်တိုင်အုပ်စု ဖြစ်ပေရာ သူတို့ဆီမှာ ကျွန်တော်တို့ လူရှိဘိသို့ သူတို့လူလည်း ကျွန်တော်တို့ မာလကာခြံမှာ ရှိနေ၏။

စတုတ္ထပွဲ တိုက်ပြီး၍ ဆယ်ရက်မျှအကြာ ရှုဖီးမျက်နှာ သန့်စင် သည်၌ သူတို့ပဉ္စမံတပ်သား၏ အိမ်၌ ရှုဖီးနှင့် နီးစပ်သော ကြက်ဖတစ်ကောင် ရောက်လာ၏။ ရှုဖီးကို ချိန်းမှန်းသိသည်၌ ကျွန်တော်တို့ဘက်က သူ့ကြက်ကို ကြည့်ကြသည်။

ကြက်ကောင်ချင်းမှာ စတုတ္ထပွဲတုန်းက သူတို့ကြက် ‘မရှင်းဂန်း’ သည် ရှုဖီးထက် ကြီးသယောင် ရှိသကဲ့သို့ ယခုမူ ရှုဖီးက သူတို့ကြက် ထက် ကြီးသယောင် ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကြက်ကောင်ချင်းမှာ ကျွန်တော် တို့ကြက်က သာနေချေပြီ။ သို့သော် သူတို့ဘက်က ပြန်၍ထေသည်မှာ သူတို့ကြက်အတတ်က နှစ်ဖက်စုံရှိသည်။ ချွန်ထက်သည်။ ရှုဖီးကမူ နဂို ကတည်းက အတက်အောင်သော ကြက်မဟုတ်။ တစ်ဖက်က ကျိုးနေ၍ အငုတ်မျှရှိလျက် တစ်ဖက်က လက်ဆစ်ဝက်မျှ ရှိသော်လည်း အချွန်မဟုတ်။ ခပ်တုံးတုံးပဲ။ သူသည် ဤအတက်ဗုနှင့်ပဲ တစ်ဖက်ကြက်ကို အလဲအတွဲ ထုခဲ့သည်။ ဤအတက်တစ်ဖက်ကလေးနှင့်ပင် အပွဲပွဲ နှိခဲ့သည်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားရမှာက ဟိုက အတက်နှစ်ဖက် ချွန်သည်။ သည်က အတက်တစ်ဖက်ထဲနှင့် ဗုဖြစ်သည်။

အို... အတက်ဆိုတာ ခံရမှ စူးနိုင်တာပဲ။ ဒီက ကြက်ကောင် ကြီး၍ အားသာနေတာ၊ သူတို့ကြက်က ဘယ်စူးလို့ရမှာနည်း။ ရှုဖီးတိုက်

ခဲတာမှာ ဒီလို သူ့ထက်ကြက်ကောင်ငယ်တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ဟာ... တိုက်မယ် တိုက်မယ်၊ ဒီကြက်မျိုးမတိုက် ဘယ်ကြက်မျိုးသွားတိုက်မှာတုန်း။

သို့သော် ရှဖီးခွပ်ရက်က နုသေးသည်။ ဒီနေ့မှ ဆယ့်တစ်ရက် ရှိသေးတာ။ စောင့်ဦးမှ-စောင့်ဦးမှ။

ဤတွင် သူတို့ ပဉ္စမံတပ်သားဘက်က လောလာသည်။

“ဒီ ၃၊ ၄ ရက်အတွင်း တိုက်ဖြစ်ရင်တိုက်ဖြစ် မတိုက်ဖြစ်ရင် သူတို့ကြက် တခြားဝိုင်းသွားချတော့မယ်တဲ့”

အဲသည်အခါမှ ကျွန်တော်တို့ လူစု စဉ်းစားရပြန်တော့သည်။

ဒီကြက်ကလေး လက်လွတ်ခံမလား။ ရှဖီးဟာ အရင်ပွဲတုန်းက သိပ်မနာခဲ့။ အချိန်လည်း တစ်နာရီမျှ မကြာခဲ့။ ဒီတော့ ခွပ်ရက်သုံးပတ် စောင့်စရာ မလိုပါဘူး။ နှစ်ပတ်လောက်ဆိုရင် ရနိုင်ပါပြီ။ တချို့က ဆိုလာပြန်သည်။ တချို့က စဉ်းစားကြပါဦး ပြောသည်။

ဤတွင် ပဉ္စမံတပ်သားဘက်က သူတို့ကြက်မှာ ခွပ်ပတ်တွေ ဝေးနေ၍ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်ကကျော်လျှင် မတိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ကြက်မှာ ခွပ်ပတ်ဝေးလျှင်လည်း ခွပ်တမ်းပျက်တတ်သည်။ ယခုခွပ်ပတ် အဝေးနှင့် အနီး ညှိနေရသည်သဘော။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှဖီးခွပ်ရက် နှစ်ပတ်စေ့သော တနင်္ဂနွေနေ့တွင်တိုက်ရန် အားလုံး သဘောတူ ရက်ချိန်းပေးလိုက်တော့သည်။

နေရာကတော့ သည်တစ်ခါ ကျွန်တော့် အိမ်နောက်ဖေးမှာ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်း အချင်း ၁၅ တောင်လောက်ရှိသော စည်းကို ဝိုင်းလိုက်သည်။ အလယ်က အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် တစ်တောင်လောက် ကြက်ခြေခတ်လိုက်သည်။ ကြက်လွတ်ရန် နေရာ။

လူစုံ၍ နှစ်ဖက်ကြေးစပ်ကြသည်။ အနည်းဆုံး လက်ရင်း ၂၂၀၀ ထွက်မည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ သည်အကောက်ပဲ တစ်ယောက်လျှင် ၂၀၀ ရကြတော့မည်အတွက် “ကိုကံညွန့်ရေ သည်တစ်ပွဲပြီး ရှဖီးကို နားတော့မှာပဲ။ ကျွန်တော် ၂၅၀ ကစားမယ်ဗျာ” ဆိုတော့ သူကလည်း “ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်လည်း ၅၅၀ ပဲ” ဆိုသည်နှင့် အားလုံး ကျွန်တော် တို့ဘက်က ပေါင်းလိုက်တော့ ၂၂၀၀ နှင့် ၆၆၀။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က တော်တော်ပဲ ဖိအောလိုက်ခြင်း။

အောင်မယ်... ဒါတောင် သူတို့ဘက်က နည်းသေးသတဲ့။ ၃၃၀၀ ပြည့်အောင် လုပ်ပါတဲ့။ သည်တော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ၁၁၀၀ ထပ်တိုး ခြင်းဖြင့် ၂၂၀၀ နဲ့ ၇၇၀။ ဟီ-ဟီ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်နှင့်ကိုကံညွန့်က လက်ရင်းအကောက်ပဲ တစ်ယောက် ၂၇၀ စီ ရနေပြီမို့ ၅၅၀ လောင်းထား တော့ ရှုံးရင် ၂၈၀ ပဲ။ နိုင်ရင် ၇၂၀။ မနိုင်လားကွယ်ရဲ့။ နောက် လက်ဖျားအကောက်လည်း ရဦးမှာ။

ကဲ... ကြက်လွတ်မယ်။

ဒီလ နဂါးခေါင်းက အနောက်ဖက်လှည့်တာမို့ တောင်နဲ့မြောက် လွတ်ရမယ်။ ဘယ်သူ ဘယ်ကနေချင်သလဲ။ နတ်နေလတ်နေကို ကြက်စွဲ နှစ်ယောက် လုကြမည်မို့ ခေါင်းပန်းမြောက်ဟု ပြောကြသည်။

ကဲ ဆို... ဘယ်သူက ခေါင်းလဲ ပန်းလဲ။ ၂၅ ပြားစေ့ကို မြှောက်လိုက်သည်။ ဟား... ကျွန်တော်တို့ ကြက်စွဲပြောတဲ့ ခေါင်းကျ သည်မို့ လတ်နေနတ်နေဘက် ကျွန်တော်တို့ ကြက်ကရပြီ။ ကိုကံညွန့် ကလည်း သူ့ကြက်ကို အရက်နဲ့နတ် ပသထားသေးသည်။

ကြက်စွဲနှစ်ယောက် သူ့နေရာသူ ထိုင်မိကြသည်၌ ကျွန်တော်က ခိုင်လူကြီးဝတ္တရားအတိုင်း စကားပြောရသည်။

“သုံးခါကောက် တစ်ခါက ကြက်သာခေါ် ကြက်နာလား၊ ကြက် လဲမထူ၊ ကြက်မွေးမယူ၊ ရေပေးလေပေး တစ်ဖက်ကြက် မထိစေရ၊

အတောင်ကျိုး ပေါင်ကျိုး စုံကန်း၊ ထွက်ပြေး ခွပ်ဖက်မရ၊ အရုံး ဒါတွေ ခင်ဗျားတို့ သိပြီးသားပါဗျာ။ ကဲ... လွတ်”

ကြက်နှစ်ကောင် စလွတ်လျှင် လွတ်ချင်းမူကား နောက်မကြာမီ တဆူဆူ တပြိုင် အော်တော့မည့် ကြက်သမားတို့သည် မီးကို ရေနင့်သတ် လိုက်သကဲ့သို့ အပ်ကျသံပင် ကြားရလောက်အောင် ဆိတ်ငြိမ်နေကြသည်။ ကြက်နှစ်ကောင် လေးငါးဆယ်ခါစီ ခုန်ပြီဆိုသောအခါ၌ကား ကျွတ်စီကျွတ် စီစ၍ ညံလာတော့သည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ “တိုးတိုးဗျ...တိုးတိုး ဗျ၊ ဒါအမိန့်ရ ဝိုင်းကြီးမဟုတ်ဘူး”ဟု တဖွဖွ ပြောနေရ၏။

ဝိုင်းထဲမှာ ၃ မိနစ်မျှ ကြာသောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့ကြက် ရှဖီး ခြေက ဟိုကြက်ရင်ဘတ်ကို တစ်ချက်ပြင်းပြင်း ဝင်သွားသောအခါ ကျွန်တော် တို့ကြက်စွဲ ကိုမြဲလှိုင်ကစပြီး “တစ်ရာအစိပ်ကဲ”ဟု အော်လိုက်လေ၏။ သူတို့ဘက်က ချက်ချင်း ထွက်မလာရဲ။ နောက်ခဏကြာ သူတို့ကြက်က တစ်ချက်ပြန်ခွပ်လိုက်သောအခါမှ “အစိပ်ကဲ လာတော့”ဆိုသောအခါ ဒီဘက်က “ဟာ သူ့ခွပ်ကိုယ်ခွပ်ပဲ လယ်ဗယ်ပဲ”ဆို၍ ဆတူနှစ်ဆိုင်းသုံး ဆိုင်း လောင်းလိုက်ကြသည်။

သည်လို သူတင်ငါတင် ကြိတ်နေကြရာမှ သုံးခါကောက်၍ တစ်ခါကုပြီး အလွတ်တွင် ရှဖီး၏ တစ်ဖက်သော အတက်ကလေးမှာ ကျိုးထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဘက်သားတွေ ဟာကနဲ ဖြစ်သွား ကြကုန်သည်။ ဟင် ဒီအတက် ဗုကလေး တစ်ဖက်ရှိတာ ဒါကလေး အရင်းက ကျွတ်ထွက်သွားတော့ လက်နက်မဲ့ ဖြစ်ချေပြီပေါ့။ ဟိုကြက်က နှစ်ဖက်ချွန်၊ သူတစ်ချက် ကိုယ်တစ်ချက် ခွပ်ရာမှာ စူးလိုက်တော့ မပြော ပါနှင့်တော့။ သူတို့ ကြက်နာမည်က စိန်ဓားမြှောင်တဲ့။ နာမည်နဲ့ လိုက်ပါပေ။ နောက် နာရီဝက်မျှအကြာတွင် ရှဖီးမျက်လုံးတစ်ဖက် ကန်းသွားချေပြီ။ အတိုချုံး၍ ပြောပါမည်။ နောက်ဆုံး၌ ရှဖီးရုံးပါသည် ခင်ဗျာ...။

စိစစ်ဝေဖန်ကြခြင်း

ကြက်ဝိုင်းတို့ ထုံးစံအတိုင်း ပွဲပြီးသောအခါ နိုင်သူများက ငွေယူပြန်သွားကြ၍ ရုံးသူများက ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ကျန်ခဲ့ကြသည်မှာ ဓမ္မတာတည်း။ သူတို့သည် ကြက်ခွပ်ပုံ ခွပ်နည်းကို တဖျစ်တောက်တောက် ပြောကြသည်။

“ရှုဖီး ပထမဦးဆုံး ခြေတစ်ချက် ဝင်လိုက်တော့ ဟိုကြက် တစ်စောင်းထိုးသွားတာပဲ။ အဲဒါ ကိုမြလှိုင်က တစ်ရာအစိပ်ကဲ ခေါ်တော့တာ ရင်အေးရပြီလို့ အောက်မေ့လိုက်တယ်”

“ရှုဖီးဟာ ခါတိုင်းဆို ဒီလို တစ်ချက်ဝင်ပြီးရင် ဇက်တိုက် ဆက်တော့တာ။ အခု ဒီလိုဘာကြောင့် မဆက်လဲ မသိဘူး”

“အဲဒါ ခွပ်တောက်နီးတာဗျ။ ခွပ်ရက် သုံးပတ်မပြည့်ဘူး။ နှစ်ပတ်နဲ့ တိုက်တဲ့အတွက်ပဲ။ ကြက်ခွပ်သားနုနေတော့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါဘူးပေါ့ဗျာ”

“နို့... အတက်ကျိုးရတာကတော့”

“ကြက်ခွပ်အား ပျက်ပြီး အကျမကောင်းလို့ပေါ့။ မြေကြီးနဲ့ အတက်ထောက်ပြီး ကျိုးရတာ”

“မျက်လုံး ကန်းရတာကတော့”

“ဒီက ခွပ်လမ်းပျက်နေတော့ ဟိုက ခွပ်ပေါက်ကောင်းကောင်း ရသွားတယ်။ နို့ပြီး ဟိုက အတက်နှစ်ဖက်ချွန်၊ ဒီကရှိတဲ့ ဗုလေးတောင် ကျိုးသွားတော့ ဓားမြှောင်နဲ့ လက်သီးထိုးရသလို ခံရတော့တာပေါ့ဗျာ”

“နောက်ဆုံး အချုပ်ပြောရရင်ဗျာ ဟိုကောင်တွေ ဆင်ကွက်ထဲ ကျုပ်တို့ ဝင်သွားတယ်။ ရှုဖီး ခွပ်ပတ်မစေ့လို့ ခွပ်လမ်းပျက်တာရယ်၊ ဟိုက တက်ချွန်နှစ်ဖက် ရှိတာရယ်၊ ဒါပဲ။ ကျုပ်တို့လူတွေည့်လို့ ခံရတာဗျ။ ဟွန်း... တစ်ဖက်ကြက် အထင်သေးပြီး တိုက်ချင် အရင်လိုကြတာကိုး။ ခံကြပေရော”

ကဲ... နတ်ကကော ဘာသဘောလဲ

“ဒီမယ် ကိုကံညွန့် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီက အရက်ယူပြီး နတ်ကို ပသသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်တော့် ထုံးစံအတိုင်း လုပ်တာပဲ”

“ဒီတော့ ရှုဖီးက အရင်တုန်းကလို သောက်ကဲ့လား”

“နတ်မြောက်ပြီး သူ့ရှေ့ အရက်ပန်းကန် ချလိုက်တော့ သောက် တာပဲ”

“ကဲ... အရင်တစ်ခါ နတ်တင်တဲ့အရက် ကြက်သောက်တာ မြင်တော့ ခင်ဗျားက ‘နိုင်ပြီ’ လို့ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း နိုင်တယ်။ ခုတစ်ခါတော့ ကြက် အရက်သောက်ရက်နဲ့ ဘာပြုလို့ ရှုံးရသလဲ။ ခင်ဗျားတို့ နတ်က ဘာသဘောတဲ့လဲ”

ထိုအခါ၌ ကိုကံညွန့်သည် ခေတ္တမျှ တွေဝေစဉ်းစားနေပြီးနောက် ခဏကြာမှ သူ့မျက်နှာ ဝင်းပြောင်လာကာ...

“ဟာ... သိပြီ သိပြီ။ အရင်တစ်ခါတုန်းက နှုတ်သီးနဲ့ နှစ်ခါ တောင် ပေါက်သောက်တာပျ။ အခုတစ်ခါတော့ တစ်ချက်ထဲ ပေါက်သောက် ပြီး မျိုမချဘူး။ ခေါင်းရမ်းပြီး အရက်ကို ခါထုတ်ပစ်တယ်။ အောင်မယ် လေး... ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း အဲသည်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ သိဖို့ ကောင်းတာပဲ။ နတ်က မနိုင်နိုင်ဘူးလို့ ကြက်ကို ပြောခိုင်းတာပျ”

ကိုကံညွန့် သူ့နဖူးလက်ဝါးနှင့်ရိုက်၍ နောင်တကြီးစွာ ရပုံနှင့် ပြောနေသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ဘဝင်မကျနိုင်။

“နေပါဦး ကိုကံညွန့်၊ အရင်တစ်ခါအရက်တုန်းက ခင်ဗျားဘယ်က ဝယ်တာလဲ”

“ဟို... တိတ်တိတ်ပုန်း ကိုမဲကြီးဆီကပေါ့”

“ဟာ... ဒါက ရေရောထားတဲ့ တောအရက် ပေါ့ပျက်ပျက် ကြီးတွေပဲပျ။ ခုမနက် ခင်ဗျားကျွန်တော့်ဆီက ယူတာက အစိုးရ ဘီအီးဒီစီ

ဗျ။ လူတောင် ရေရောသောက်ရတာကို ခင်ဗျားကြက် ဘယ်မှာ မထုတ်ဘဲ
နေနိုင်ပါ့မလဲ”

စင်စစ် လူနှင့်လက်ပွန်းတတည်းနေသော ကြက်တို့သည် မိမိ
သခင်ကျွေးသော အစာရေစာကို စားသောက်နေကြဖြစ်၍ သခင်က သူ့
ရှေ့တစ်ခုခု ပေးလိုက်လျှင် စားသောက်မည်သာ။ ယခု ကျွန်တော့်အိမ်၌
ရှိသော ‘ရွှေဖျိုင်းဖြူ’ခေါ် တိုက်ကြက်ကြီးသည် ငှက်ပျောသီး အလွန်ကြိုက်
လေရာ ငှက်ပျောသီးကိုထောင်၍ အခွံနွှာပြစမ်းပါ။ မြင်ရာ နေရာက ပြေး
လာပြီး စားပါသတည်း။

ပြုံးရယ်ခြင်း

ပြုံးရယ်သမှု ပြုရခြင်းသည် လူကို ရွှင်လန်းစေ၍ စိတ်ကို ချမ်းမြေ့စေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့လိုသူတို့သည် မိမိကိုယ်မိမိ ပြုံးရယ်သမှု ပြုရအောင် ဖန်တီးရာသည်။

ယင်းသို့ ဖန်တီးရာ၌ အဖိုးအခ မပေးရပါဘဲ ခရီးသွား ဟန်လှဲ့ ဆိုသလို ဖန်တီးနိုင်သော နည်းလမ်းတစ်ခုကို ဖော်ပြရလျှင် မိမိနေထိုင်သည့် ဝန်းကျင်နှင့် မိမိနေ့စဉ် သွားလာနေရသည့် လမ်းခရီးတွင် ကြိုတတ် တွေ့တတ်သော သူများကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ အသိမိတ်ဆွေ ဖွဲ့ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အသိမိတ်ဆွေတို့မည်သည် လူချင်းတွေ့ကြလျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြုံးရယ်ပြမည်။ နှုတ်ဆက်ကြမည်။ ပဋိသန္ဓာရ ပြောကြမည် မဟုတ်ပါလား။ မျက်နှာကြီးငယ် ဆင်းရဲချမ်းသာ မရွေးပါနှင့် သဇင်လည်းပန်း၊ နှင်းဆီလည်းပန်း၊ ခရေလည်းပန်း၊ သပြေလည်းပန်း ဖြစ်ဘိသို့ အပြုံးပန်းဟူသမျှသည် အားလုံး အတူတူပါပဲ။ သင့်ထက် နိမ့်ကျသော သူ၏ အပြုံးပန်းကပင် သင့်အတွက် ပို၍လန်းဆန်းမွှေးကြိုင်ပါလိမ့်မည်။

ကြယ်ကလေးတွေ ချစ်စရာ၊

အပြာရောင် ကောင်းကင်မှာ၊

သူတို့ကိုပြုံးရင်း တစ်လုံးချင်း ကြည့်နေပါ။

မကြာမီ ပြန်ကာပြုံးလို့...
 သူတို့လည်း ကိုယ့်ကိုခင်ရှာ... ပြုံးတုံ့ပြုံးလဲ့
 ကျီစယ်မှာ...

ဆရာမြို့မငြိမ်း ရေးခဲ့၍ ကိုအုံကြီး သီဆိုသည့် မေတ္တာသဘော
 ကို ဖော်ကျူးလိုက်သော သီချင်းဖြစ်သည်။ သင်ကပြုံးပြီး ကြည့်နေမယ်
 ဆိုရင် မိုးကောင်းကင်က ကြယ်ကလေးတွေကတောင် သင့်ကို ပြန်လှန်ပြီး
 ပြုံးပြပါလိမ့်မယ်တဲ့။ မေတ္တာသရုပ်ကို တင်စားလိုက်ပါတယ်။ သည်တော့
 ကျွန်တော်တို့ လူသားအချင်းချင်းဟာ ဘာပြောစရာ ရှိတော့သနည်း။
 သူ့မေတ္တာရှိ ကိုယ့်မေတ္တာ ရှိသတဲ့။ ရှေးရိုး မြန်မာစကားပဲ။ သင် လူ
 တစ်ယောက်ကို ရန်စရင် ရန်သူရမှာပဲ။ မေတ္တာထားရင် မေတ္တာပြန်ရမှာပဲ။

လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မေတ္တာထား၍ ပြုံးရယ်ရခြင်းဟာ
 ဟာသ၊ ပြက်လုံးတွေ၊ ဟာသ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဟာသ၊ ဝတ္ထုတွေ ဖတ်ရတာလို
 အချိန်ကုန် ငွေကုန်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ရှင်လန်းချမ်းမြေ့စေတဲ့
 လွယ်ကူသော နည်းလမ်းတစ်ခုပါပဲ။ သို့မဟုတ် ဆေးမြီးတိုလို ဆိုချင်လဲ
 ဆိုပါ။ နို့ပြီး တွေ့သမျှ လူတိုင်းကို မေတ္တာထားခြင်းဖြင့် ကိုယ်ဟာချစ်သူ
 ခင်သူများတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။

ပြုံးပန်းဥယျာဉ်

ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ဈေးသို့ သွားလေ့ရှိရာ အသွား
 အပြန် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကျွန်တော် အပြုံးပန်းပွင့်စရာ အသိမိတ်ဆွေ
 တွေ အများကြီး ရှိပါသည်။ ပဲပြုတ်သည်၊ ဘိန်းမုန့်သည်၊ အကြော်စုံသည်၊
 ဝက်သားသည်၊ ကြက်သားသည်၊ ငါးသည် စသည့် လမ်းလျှောက်ဈေးသည်
 များအပြင် လမ်းဘေးတဲကလေးတွေ ထိုးထားသော ကွမ်းယာဆိုင်၊ ကုန်
 ခြောက်ဆိုင်၊ ကုန်စိမ်းဆိုင်၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ လက်သုတ်ဆိုင်၊ စာအုပ်ငှားဆိုင်၊

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ ကောက်ညှင်းထုပ်၊ ဘိန်းမုန့်၊ ဖုတ်
သောဆိုင်၊ ထို့အပြင် မနက်တိုင်း ထမင်းဗူးကလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့်အလုပ်
ဆင်းရသူများ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ကြုံလျှင် အနည်းဆုံး တစ်ယောက်
တစ်ယောက် ပြုံးပြလိုက်ကြသည်။ အလာပ သလ္လာပ ပြောစရာရှိလျှင်
ပြောလိုက်ကြ သည်။

လူတို့ မည်သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင်လျှင် ပြောစရာစကား
တော့ ရှိကြမည်သာ။ အကြောင်းမဟုတ်ဘဲနှင့်လည်း တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစ
တော့ ပြောလိုက်ရမှ ဥပမာ - “ဟာ... ဆရာ၊ ဒီနေ့အေးတယ်” သို့မဟုတ်

“နောက်ကျတယ်”

“ဆရာ... ဒီနေ့ ဘာရခဲ့လဲ”

“ဝက်သား ခင်ဗျာ”

“ဟာ... ဆရာကလည်း ကျွန်မမေးလိုက်တိုင်း ဝက်သား
ချည်းပဲ”

“ခင်ဗျားကလည်း ကျွန်တော် ဝက်သားဝယ်လာတိုင်း မေး
တာကို”

“ဒါဖြင့် ဆရာအိမ်က ဝက်သား အစားများတယ်”

“ဆီရှားတော့ ဝက်သား ဖိကြိတ်ရတာပေါ့ဗျာ...”

“ပြောရင်းဆိုရင်း သူနှင့်ကျွန်တော် လွန်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်ယောက်
တွေ့ပြန်၏”

“ဆရာ... ဒီနေ့ဈေးထဲ ဘာတွေပေါသလဲ”

“ပိုက်ဆံရှိရင် အကုန်ပေါပါသဗျာ”

“မဟုတ်ဖူး အမဲသားငါး ဘယ်ဒင်းများ ဈေးသက်သာသလဲ
မေးတာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မေးခွန်းအတွက် အဖြေမရှိဘူး”

သို့ဖြင့် လူချင်း လွန်ခဲ့ပြန်၏။

စာအုပ်အဖွားဆိုင်က ဦးခင်မြင့်ဆိုသူသည် တစ်ခုခု လုပ်နေတတ်၏။
ထိုနေ့ သံဆုံတောင်းနေတာ တွေ့ရ၍...

“ဆရာကြီး... ဘာဆေးတွေများ ထောင်းနေတာလဲဗျ”

“အာယုဒီဃ အသက်ရှည်ဆေးဗျာ”

“အောင်မယ်လေးဗျာ၊ ခင်ဗျားက လူ့ပြည်မှာ ဘာဖြစ်လို့ အသက်
အရှည်ကြီး နေချင်ရတာတုန်း”

“ဆီတစ်ပိဿာ တစ်ရာကျော်တဲ့ ခေတ်များ ကြုံရမလားလို့”

“အောင်မယ်လေး... ဒါများဗျာ၊ အာယုဒီဃ ဆေးစားနေစရာ
မလိုပါဘူး၊ အခုပဲ ၄၀ ကျော်နေပြီဟာ”

ဤသို့ ရယ်မောစရာလည်း ပြောကြရ၏။

နောက်တစ်ယောက် တွေ့ပြန်၏။

“ဆရာကဖြင့် နေ့တိုင်း ဈေးသွားတာပဲ”

“နေ့တိုင်း ထမင်းစားတာကိုးဗျ”

“အိမ်ရှင်မတော့ မသွားနိုင်ဘူးလား”

“ကိုယ်သွားတော့ ကိုယ်စားချင်တာ ဝယ်ရတာပေါ့ဗျ”

လမ်းလျှောက် ဈေးသည်များတွေ့လျှင် ရောင်းကောင်းလား ကုန်ခဲ့
ပလား မေးရသည်။ အချို့ လမ်းဘေးဈေးဆိုင်က...

လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်သွားပါဦးလား ဆရာ...။

“ဆရာ မိုးတွေတက်လာပြီနော်၊ ထီးလည်း မပါလာဘူး။ ဒီမှာ
ယူသွားပါလား”

သူတို့က မေတ္တာစကားပြောတော့ ကျွန်တော်က မေတ္တာစကားပဲ
တုံ့ပြန်ရပါသည်။

ဟိုယခင် ကျွန်တော့်အသက် စကောစကအရွယ်၊ စဉ်းစားဉာဏ်က
မနူးမနပ် စပ်ကူးမတ်ကူးချိန်တွင် ဂျစ်ကန်ကန် အတွေးအခေါ်များ ဝင်ခဲ့ဖူး
သည်။

လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လိုက်ကြရင် နေကောင်းလားတဲ့ မေးတတ်ကြတယ်။ ဒါမေးစရာလား နေကောင်းလို့ပဲ အခုတွေ့နေရတာပေါ့ နေမကောင်းဘူးဆိုရင် သူအိပ်ရာထဲ လဲနေမှာပေါ့။

နို့ပြီး ထမင်းစားပြီးပြီလားတဲ့၊ မေးတတ်ကြသေးတယ်။ သူ့ဟာ သူ စားပြီး မပြီး ကိုယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း မစားရသေးဘူးဆိုတော့ ခေါ် များကျွေးဦးတော့မှာလား။

နို့ပြီး ကိုယ့်အလုပ်မဟုတ်ဘဲ စပ်စုတတ်ကြတာက ရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲတဲ့။ သူ့လမ်း သူ့သွားချင်ရာသွား၊ ကိုယ်နဲ့ဘာ ဆိုင်သလဲ။ လူတွေဟာ ပိုကိုပိုကြတယ်။

အဲဒီလို ကျွန်တော် ရွှေဉာဏ်တော် စူးရောက်ခဲ့ဖူးပါသဗျ။ ကိုယ့် ကိုယ်ကို အတွေးအခေါ် သစ်ပေါက်တဲ့ လူကြီးပေါ့လေ။ ရှေးခေတ်လူတွေ မလှေပဲ တော်လှန်ပစ်လိုက်တော့ မလိုလို။ ကျွန်တော်နဲ့ရွယ်တူ သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်တော့ သူတို့လည်း သဘောတူ လက်ခံကြတယ်ဗျ။

စင်စစ်တော့ ကျွန်တော်တို့ မလိမ်မိုး မလိမ္မာအရွယ် မိုက်မှားတဲ့ အတွေးအခေါ်ပါပဲ။ အမှန်အားဖြင့် ‘နေကောင်းရဲ့လား’ ‘ထမင်းစားပြီးပြီ လား’ ‘ဘယ်သွားမလို့လဲ’ ဆိုတာတွေဟာ အရေးကြီးတဲ့ မေးခွန်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြေချင်လည်း ဖြေပါ။ မဖြေချင်လဲနေပါ။ သိကျွမ်းနေတဲ့ လူချင်းမို့ ခင်မင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ် ပြောစရာစကား ရှာပြီးတော့ အပြုံးချင်း ဖလှယ်ရင်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မေတ္တာစိတ်ထား ဖော်ကျူးလိုက်တာပါပဲ။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ရှေးရိုးယဉ်ကျေးမှု။ သည်လို နှုတ်ဆက်စကားပြုပြီး အပြုံးပန်း ပွင့်လိုက်ရတော့ အလကားနေရင်း လူရွှင် လန်းလို့ စိတ်ချမ်းမြေ့ သွားရပါတယ်။ ဟန်ဆောင်ပြီးဆို မဆိုဘူးနော်။ စိတ်ပါလက်ပါ ပြုံးရသော မျက်နှာက ပျော့ပျောင်းပြီးတော့ ကြည်လင်၍ နေပါတယ်။

မကညွတ်ကလေး

ဤနေ့သည် ဇွန်လဆန်း ၃ ရက်။ ဒီမနက် ကျွန်တော် အိမ်က ထွက်ခဲ့တော့ ကောင်းကင်တွင် မိုးရိပ်ဆင်နေသဖြင့် ကျွန်တော် လက်ထဲမှာ ထီးတစ်ဖက်၊ ဈေးဝယ်အိတ်တစ်ဖက်နှင့် လမ်းတွင် တွေ့ရသော မိတ်ဆွေ များနှင့် အပြုံးချင်းဖလှယ်ရင်း လျှောက်ခဲ့ရာ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်နေသော နွားနို့ကုလားကို ရင်ဆိုင်မိသည်၌ ရာသီဥတုအလျောက် ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာ စကားတွေ့၍...

“ဟေ့ ဒုဝါလား၊ မိုးရွာတော့မယ်နော်၊ နို့ဖုံးကို အဖုံးဖွင့်ပြီး ခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်သွားပါ”

“အား... မလိုဘူးဆပ်၊ ကျွန်တော်အိမ်က ပါနီတွေ အများကြီး ရောခဲ့ပြီ”

နို့ကုလားက ပြန်ပြောလိုက်သည်၌ နံဘေးက လူများ တဟားဟား ရယ်မောကြကာ...

‘ဒုဝါလားက ဒို့ဆရာထက် သာသွားပြီဗျ’ဟု ဩဘာပြုကြ၏။ ကိုယ့်အတွက် အများရယ်မောရတော့ ကျွန်တော် ပီတိဖြစ်ရသည်။

‘ဟော... လာပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်နှင့် နှုတ်ဆက်ရဦးမည့် သူကလေးတစ်ယောက်။ အသက် ၂၀ လောက် လုံချည်စိမ်းစိမ်း အင်္ကျီဖျဉ်ထူ-အဖြူလက်ရှည်နှင့် ကျောင်းဆရာမလေး။ သူ့ညာလက်ထဲမှာ ပလပ်စတစ်ခြင်း နီနီကလေး။ ဤအထဲမှာ ထမင်းဖူးခေါက်ထီး၊ စာအုပ်အချို့။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လှမ်းမြင်ကတည်းက အပြုံးပန်း ပွင့်ကြ၍ လူချင်း ရင်ဆိုင်မိတော့ ကျွန်တော်က...

“မင်္ဂလာပါချာမ”

သူက ကျွန်တော်ရှေ့တည့်တည့် ရပ်လိုက်ပြီး

“ဦးလေးတော့ ငရဲကြီးတော့မှာပဲ”

“အောင်မယ်လေး... ဂျကားမပီတဲ့ ကလေးလေးလို နှုတ်ဆက်
မိတာနဲ့ပဲ ငရဲရတော့မှာလားဗျာ”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးဟာ ကြက်တိုက်တာ”

“ဟင်... ဒါဘယ်သူပြောသလဲ ကြားစကားတွေ မယုံပါနဲ့”

“ကြားစကား မဟုတ်ဖူး၊ ဘယ်သူမှပြောတာ မဟုတ်ဖူး၊ ရှုမဝ
ထဲမှာ ဦးလေးကိုယ်တိုင် ရေးတာက ဖတ်ရတာပါတော့။ ကဲ ဘာငြင်းချင်
သေးလဲ”

“ဒီလိုဆိုလည်း ငြင်းတော့ပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်လ ရှုမဝမှာ ဖတ်ရ
တာလဲ”

“လ တိုင်းပါတော်၊ ဧပြီလ-မေလ-ဇွန်လ၊ ၃ လဆက်တိုက်ပဲ”

“ဒါဖြင့်ရင် မေလရှုမဝမှာ ကြက်သမားတိုင်း အပါယ်မလားပါ
ဘူး။ နတ်ဖြစ်တဲ့ ကြက်သမားတောင် ရှိပါတယ်လို့ ရွှေစစ်ပင်နတ်အကြောင်း
ရေးတာ တွေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟိုက ဘုရင့်သား၊ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ ဆရာရဲ့”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘုရင့်သား မင်းညီမင်းသား ကြက်တိုက်တော့ နတ်
ဖြစ်ရတယ်။ ဦးလေးတို့လို ဆင်းရဲသားကျတော့ ငရဲသွားရမယ်။ ဒီလိုဆို
လိုသလား ဆရာမ”

“ဪ... မင်းညီမင်းသား ဆိုတာက ကြက်တိုက်ပေမယ့် ဘုရား
တည်မယ်၊ ကျောင်းဆောက်မယ်၊ ရဟန်းသံဃာများ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးမယ်။
စာပေပရိယတ္တိ အားပေးမယ်စတဲ့ သာသနာရေးကောင်းမှုကြီးတွေ ဆောင်
ရွက်နိုင်ကြလေတော့ သူတို့ရဲ့ အကုသိုလ်တွေ ပပျောက်ပြီး သေတယ်ဆို
ပဲ နတ်ရွာစံတယ်လို့ ခေါ်ရတယ် မဟုတ်လား။ ကဲ-ဦးလေးက သူတို့လို
ကြီးကျယ်တဲ့ ကောင်းမှုကြီးတွေ ပြုနိုင်သလား၊ ကြက်တိုက်တာပဲ ရှိတယ်
မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ မှန်လိုက်တာ ဆရာမရယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းညီမင်းသား ကြက်တိုက်တော့ နတ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲသား ကြက်တိုက်တော့ ငရဲသွားဆိုတာ နားလည်ပါပြီ ဆရာမရယ်၊ အင်း...ဆရာမ ပြောလိုက်မှပဲ ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ် အကျိုးပေးပုံ ရှင်းသွားတော့တယ် ဆရာမရယ်”

“ဟင်... ဦးလေးက ကျွန်မကို ဆရာမ ဆရာမနဲ့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့။”

“အိုး-ဆရာမမို့ ဆရာမ ခေါ်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ဘာလို့ မခေါ်ရမှာတုန်း၊ လူတိုင်းခေါ်နေကြတာ မဟုတ်လား။”

“သည့်ပြင် လူတွေခေါ်တာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဦးလေးကတော့ မခေါ်စေချင်ဘူး။”

“နို့-ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲဗျာ”

“ဦးလေးနဲ့ ကျွန်မနဲ့ စသိတုန်းက ခေါ်တဲ့အတိုင်းလေ”

ဪ-မကညတ်ကလေး။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ် ခြောက်နှစ်လောက်က သည်လို ဇွန်လ မိုးဦး ကျမှာပဲပေါ့။ ကျွန်တော် ဈေးထဲမှာ ကညတ်သွားဝယ်ရာ အပင်ကြီးကြီး တုတ်တုတ်ရှည်ရှည်ကြီးတွေချည်း ရွေးယူနေစဉ် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဝယ်နေသော ၁၄-၅ နှစ်အရွယ် အပျိုဖော်ဝင်စ မိန်းကလေးက သူ့ကျွန်တော့်ကို သိနေဟန်ဖြင့်...

“ဪ-ဆရာလည်း ဒန့်ဒလွန်သီးသာ ရောင်းတတ်တာ၊ (ထိုစဉ်က ရေဒီယိုမှ ကျွန်တော် ဒန့်ဒလွန်သီးရောင်းသည့် ‘လူမနော’ဇာတ်လမ်း မကြာခဏ လာနေကျမို့) ကညတ် မဝယ်တတ်သေးဘူး၊ ဆရာရွေးတဲ့ အကြီးကြီးတွေက အချိန်စီးတာပဲ ရှိတယ်။ အောက်ပိုင်းကရင့်လို့ လွင့်ပစ်ရတာတွေက အများကြီး။ ဟောဒီမှာ ပစ်စရာ နည်းနည်းနဲ့ နုတာများများရတာ ကျွန်မရွေးပေးမယ်” ဆိုပြီး သူက ရွေးချယ်ပေးလိုက်၏။ ထိုမှစ၍ သူနှင့်

ကျွန်တော် ခင်မင်သွားကြပြီး လူချင်းတွေ့လျှင် ကျွန်တော်က သူ့အား ‘မကညွတ်ကလေး’ဟု ခေါ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က သူသည် ၈ တန်း၊ နောင် ၁၀ တန်းအောင်သောအခါ (ခ)ဖြစ်၍ ကောလိပ်သို့ ဆက်မသွားတော့ဘဲ ကံဘွဲမှာ ဆရာဖြစ် တစ်နှစ် သင်ပြီး ယခု မူလတန်းဆရာမ လုပ်နေသည်။

သူ၏ နာမည်ကို ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါ။ မေးလည်း မမေးခဲ့ပါ။ ဘာမေးစရာ လိုတော့သနည်း။ ‘မကညွတ်ကလေး’ပဲခေါ်၍ ဖြစ်နေတာ၊ ယခု သူဆရာမဖြစ်တော့မှ အများနည်းတူ ကျွန်တော်က ဆရာမ ခေါ်တာပဲ။ ဒါကို သူက မခေါ်ပါနဲ့ဆိုတော့...

“ကဲ-မကညွတ်ကလေးလို့ပဲ ခေါ်ရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဒါ ဦးလေးပေးတဲ့ နာမည်ပဲ”

“ဦးလေးကလည်း ‘မကညွတ်’လို့ပဲ ခေါ်ချင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာမ ဖြစ်သွားတော့ ဆရာမခေါ်မှပဲ ကြိုက်မလားလို့ပါ”

“ကျွန်မ ဦးလေးရဲ့ ဆရာမ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးတွေရဲ့ ဆရာမပါ။ ဦးလေးရဲ့ စာဖတ်ပရိတ်သတ် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဦးလေးကို ကျွန်မတစ်ခု မေးချင်တယ်”

“မေးပါ ခင်ဗျား”

“ဦးလေး အခုတကယ် ကြက်တိုက်နေတာပဲ။ ကဲ-ဦးလေးသေတော့ ဝဋ်လိုက်ပြီး ဟိုဘဝမှာ တိုက်ကြက် ဖြစ်နေမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“မကြောက်ပေါင်ဗျာ၊ တိုက်ကြက်ကောင်းတစ်ကောင် ဖြစ်ရတာ ဟာ ကြက်ဘဝမှာ အထွဋ်အထိပ်ပဲပေါ့၊ လူတွေရဲ့ အပြုအစု အယုအယကို ခံရတယ်။ အစားကောင်းစားရ အနေကောင်း နေရတယ်။ ဥပမာ ရှဖီးကို ကြည့်လေ၊ နိုင်လွန်ဇာခြင်ထောင်နဲ့တောင် အိပ်ရတယ် မဟုတ်လား”

“ကဲ ကြက်ချင်းတိုက်လို့ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် နာနာကြည်းကြည်း ခွပ်ရတော့ကော”

“ဒါလည်း ကြက်တွေရဲ့ သဘာဝ သူတို့ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒအကြိုက်ပဲ လူလက်တွေ့သမားတွေ ထိုးသတ်ကြသလိုပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဦးလေးက သေလို့ တိုက်ကြက်ဖြစ်လည်း ခွပ်မယ်ပေါ့”

“သူ့ဆန်စား ရဲမှဆိုတဲ့စကား ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ခွပ်မှာပေါ့”

“ကဲ ရုံးတော့ ရိုက်သတ်ပြီး ချက်စားပစ်လိုက်ကြရော”

“သတ်ပေါ့ကွ၊ သတ္တဝါမှန်သမျှ တစ်ဘဝမှာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ သေရမှာချည်းပဲ။ အဲ-မသေမီမှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ မဟုတ်လား”

“အခု ဦးလေးတို့ ရှမ်းကိုသတ်ပြီး ချက်စားပစ်လိုက်ကြပြီး မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း... ဦးလေး ဒီလိုမရေးခဲ့ပါဘူး”

“မရေးပေမယ့် သိသာပါတယ်။ ကိုကံညွန့်တို့ ညီအစ်ကိုက ကြက်တစ်ကောင်ကို သဘောကျမိရင် သည်လောက်၊ သူတို့ မနှစ်ခြိုက် တော့ဘူးဆိုရင် ချက်ချင်း ဟင်းအိုးထဲ ရောက်လို့ ဦးလေးရေးထားတယ် မဟုတ်လား”

“အေး... အေး ဟုတ်တယ်၊ အဲသည် ရေးပုံထောက်ရင်ဖြင့် ရှမ်း မျက်လုံးတစ်ဖက် ကန်းပြီးရုံးတော့ ကိုကံညွန့်တို့ ဆန္ဒဆိုရင် သတ်ပြီး ချက်စားပစ်လိုက်ကြပြီလို့ စာဖတ်သူအနေနဲ့ ယူဆစရာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှမ်းသေ မသေ ကြက်ဘဝမှာ ရှိသေးသလား မရှိတော့ဘူးလားဆိုတာ ဦးလေးတို့ လူစုတောင် အခုထိ မသိရသေးဘူး”

“ဟင်... ဘာကြောင့်လဲ”

မကညွတ်ကလေးသာမက အားလုံး စာဖတ်သူများ သိရအောင် ဆိုလျှင်...

ရှုဖီးပိုင်ရှင် ပြောင်းထားခြင်း

၁၉၇၆ ခုနှစ်က ရှုဖီးကို ၅ ပွဲတိုက်ခဲ့ရာ ၄ ပွဲနိုင်ပြီး ပဉ္စမမြောက် ပွဲမှာ ရှုံးသည်ဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။ ယင်း ၅ ပွဲအနက် နိုင်သော ၄ ပွဲသာ ရှုဖီးသည် ကိုကံညွန့်တို့၏ ကြက်ဖြစ်၍ ထိုပွဲ တိုက်ပြီးသောအခါ၌ ပိုင်ရှင် နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းထားခဲ့၏။ (ယခင်က စာထောင့်အံ့စိုး၍ မဖော် ပြခဲ့)

အသို့ဟူမူ ရှုဖီးစတုတ္ထပွဲ နိုင်ပြီးနောက် ၄-၅-၆-ရက်လောက် အကြာမှာ ကိုကံညွန့်တို့၏ဇာတိ ထန်းတစ်ပင်မြို့နယ်မှ ကြက်ပေါက် (သည် နှစ်မှ စတိုက်ရသည်) ပြာနီကလေး တစ်ကောင်ရောက်လာ၏။ ဤကြက် ကို ကျွန်တော့် အိမ်နောက်ဖေးကွင်းမှာပဲ ကြည့်မြင်တိုင်ကြက်နဲ့ ၂၂၀ဝိ ကြေးတိုက်ရရာ တစ်ဖက်ကြက်ကို ၅ မိနစ်အတွင်းမှာ တစ်ချက်တည်းနဲ့ အနိုင်ခွပ်ပစ်လိုက်၏။ ကြက်နုကြက်ပေါက်လေးက သည်လောက် ခြေပြင်း တာကို ကျွန်တော်၏ တစ်သက်တာတွင် ယခင်က မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးချေ။ သူ့ခြေထောက်မှာ အတက်ကလည်း မချွန်၊ ပြောင်းဖူးစေ့လောက် ဗုကလေးသာ။ ဒါလေးနဲ့ တစ်ဖက်ကြက်ရင်ဘတ်ကို တအားဆောင့်ပစ် လိုက်ရာ ခံရသော ကြက်မှာ ကိုယ်ကိုစူး၍ မရတော့ဘဲ ဂရီးဂယိုင်ဖြစ်ပြီး ရှုံးရလေတော့၏။ အဖီကြော ပြုတ်သွားသည်ဟု ခေါ်၏။

ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ကြက် တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးပါဘူးဟု ကြက်သမားများ ပြောယူကြရ၏။ ယခင်က ထန်းတစ်ပင်မှာ တစ်ပွဲ၊ အင်း စိန်မှာ တစ်ပွဲတိုက်ခဲ့တာ။ ဒီလိုပဲ တစ်ချက်တည်းနှင့် အပြီးခွပ်တာချည်း ပဲတဲ့။ သည်ကြက်နာမည်က 'ရွှေအိုး' တဲ့။ ထိုက်တန်တဲ့ နာမည်ပါပဲ။ ရွှေအိုးဇာတိ စစ်ဆေးလိုက်တော့ ဟာ-တကတည်းမှပဲ ကိုကံညွန့်တို့ အိမ်က ပေါက်သွားတဲ့ကြက် ဖြစ်နေပြန်ပါရောလား။

အဖြစ်က ဒီလိုပါ။ ဟိုယခင်နှစ်က ရှုဖီး ကိုကံညွန့်တို့အိမ် မရောက်မီ ကြက်ပြာဖောင်း ရင်ဘတ်မှာ အနာကြီးနှင့် ကြက်ကြီးတစ်ကောင်ကို

မောင်အောင်ချစ်က ထန်းတစ်ပင်မှ ယူလာခဲ့၏။ ဤကြက်ကြီးမှာ တိုက်ရစဉ်က နည်းသမိန်ဘက်တွင် နာမည်ကြီး ကြက်ကောင်း။ ယခု ရင်ဘတ်မှာ အနာဖြစ်၍ ဒီနှစ်မတိုက်နိုင်တော့သဖြင့် ၃၅ ကျပ်ထဲနှင့်ရ၍ သားဖောက်ဖို့ ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြက်ကြီးက တော်တော်ချော၏။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အနည်းငယ်စမ်းပြီး ခွပ်ခိုင်းကြည့်ရာ ကြက်သမား များ စိတ်ကြိုက်တွေ့လောက်အောင် ကောင်းမွန်နေသဖြင့် မုန့်လုပ်ဆောင်း ကုန်းက ကြက်သမား ကိုမြဲလှိုင်ကလည်း သူ့ကြက်မတစ်ကောင်ကို လာပို့၍ တစ်သားဖောက်ယူသွား၏။

ရွှေအိုးသည် ဤကြက်မ၏ သားဖြစ်နေသတည်း။

အသိုဟူမူ ကိုမြဲလှိုင် ကြက်မ သားခွဲခါနီးသောအခါ ကြက်ဖရှင်နှင့် ကြက်မရှင်တို့ ကြက်ကလေးတွေ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ ခွဲယူကြရာ အဖိုလေးတစ်ကောင်နှင့် အမလေးတစ်ကောင်ကို ကိုကံညွန့်တို့က ထန်း တစ်ပင်မှ သူတို့ဆွေမျိုး မောင်တင်ရွှေအား ပေးလိုက်၏။ ထိုကြက်ကလေး ကြက်လားမြောက်၍ ကောင်းနေသောအခါ မောင်တင်ရွှေက ကိုအိလုံဆို သူ့အား ၁၀၀ နှင့်ရောင်းလိုက်၏။ ကိုအိလုံသည် ငွေကြေးချမ်းသာသော တရုတ်အမျိုးသား ဖြစ်သည်။ ကြက်ကို ထောင်သောင်းချီ၍ လောင်းကစား နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ယခု ရွှေအိုးမှာ ကိုအိလုံ၏ ကြက်ဖြစ်နေ၏။

ကြက်ကောင်းမက်သော ကိုကံညွန့်နှင့် ကိုအောင်ချစ်တို့ ညီအစ်ကို မှာ ယခု သူတို့အိမ်ပေါက်ကြက်က သူများလက်ထဲမှာ သွားကောင်းနေ တော့ ကျိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်ကြ၏။ ရှဖီကောင်းလှ ဆိုသည်မှာ ဤကြက် နှင့် မနှိုင်းယှဉ်အပ်။ ထို့ကြောင့် မောင်တင်ရွှေအား ရောင်းပစ်ရမလားဟု အပြစ်တင်ကြ၏။ ထိုအခါ ကိုအိလုံက “အို... ကျွန်တော်က အတင်းယူ ပြီး ငွေတစ်ရာပစ်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ရောင်းရတဲ့ ကိုတင်ရွှေကို အပြစ်တင် မနေပါနဲ့။ ကျွန်တော် အခု ဒီကြက်ကို ခင်ဗျားတို့ဆီမှာပဲ ထားပစ်ခဲ့ပါမယ်။

ခင်ဗျားတို့ပဲ မွေးကြပါ။ တိုက်တော့မယ်ဆိုရင်သာ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားလိုက်၊ ဒီတစ်ခါဆို ကျွန်တော် အနည်းဆုံး ၅၅၀ဝိ တိုက်မှာပဲ”။

ဤစကားသည် နှစ်ဦးနှစ်ဘက်တွက် အကျိုးသက်ရောက်လာသည်။ အကြောင်းမှာ ကိုအိလုံအဖို့ ထန်းတစ်ပင်တွင် ကြက်ဝိုင်းမကောင်းပါ။ ရန်ကုန်မှာသာ ထောင်သောင်းချီ တိုက်နိုင်ပါသည်။ ကြက်ကို သည်မှာ ထား၍ ကိုကံညွန့်တို့က မွေးပေးမယ်ဆိုတော့ ကိုအိလုံအဖို့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဖြစ်သွားသည်ပေါ့။ ငွေကြေးများများစားစား လောင်းလို၍ မဟုတ်ဘဲ ကြက်ကောင်းကောင်း သူတို့လက်ဝယ် ရှိနေဖို့သာ ဆန္ဒပြင်းသော ကိုကံညွန့်တို့ ညီအစ်ကိုအတွက်လည်း အချို့ရှာ သကာတွေ့သွားသတည်း။

ဒီကြက် သူတို့လက်ထဲ ရောက်ကတည်းက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ‘ရွှေထုပ်ကောက်ရ’သည် သာမက ‘ရွှေအိုး’ ရလိုက်ပြီ ဖြစ်ရကား ပျော်တပြုံးပြုံးနှင့် သူတို့အိမ် ရောက်လာသော ကြက်သမားတို့အား ကွမ်းအစ်၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း၊ ဆေးလိပ်များနှင့် အပြတ်ဧည့်ခံကာ ရွှေအိုးကောင်းကြောင်း ပြောလိုက်ရသည်မှာ မမောနိုင် မပန်းနိုင်။

သို့သော် သူတို့ဝမ်းသာမှုမှာ ကြာရှည်မခံလိုက်ပါ။ ကိုအိလုံ ပြန်သွားပြီး ၄-၅ ရက်မျှ ရှိသေးသည်။ ရွှေအိုးမှာ ကြက်နာဝင်၍ သေပါသတည်း။ ကြက်နာရောဂါတို့ မည်သည်မှာ လူက ဘယ်လောက် ဂရုစိုက်နေသော ကြက်ပင်ဖြစ်ပါစေ အမှတ်မထင် ဝင်လာတတ်ပြီး ကုသ၍လည်း အကောင်တစ်ရာမှ တစ်ကောင်ရဖို့ ခဲယဉ်းလှသည်။

ကိုကံညွန့်တို့ ညီအစ်ကိုမှာ အိမ်တွင် လူသေသော မျက်နှာကလေးတွေနှင့် ရွှေအိုးကို မြေမြှုပ်သောအခါ ခြေနှစ်ချောင်းကို ဖြတ်ယူလိုက်ပြီး မီးဖိုပေါ် တွဲလွဲခွဲ၍ ကြပ်တင်ထားလိုက်သည်။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ကြက်၏ ခြေထောက်မျိုးကို အမှတ်တရ ဟိုလူလာပြ၊ ဒီလူလာပြနှင့် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ယူကြီးမရ ဖြစ်ရရှာသည်။ ရွှေအိုးနဲ့အတူတူပေါက်ကိုမြဲလှိုင် ကျိုက်လတ်ကို ပေးလိုက်တဲ့ကြက်လည်း ဟိုနယ်မှာ ‘သံလက်သီး’

ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ သိပ်ပြီးနာမည်ကြီးနေပြီဆိုပဲ။ ဒီတော့ ဖိုးအောင်ချစ်က စိတ်ကူးပေါက်လာသည်။

ရွှေအိုးအမေ

“ဒီမှာအစ်ကို-ကြက်ကောင်းကောင်း ရဖို့သာ သားဖောက်တဲ့ အခါမှာ ကြက်မက အရေးကြီးဆုံးပျ။ ကြက်ဖ ဘယ်လောက်ကောင်းနေနေ ကြက်မမျိုးက မကောင်းဘူးဆိုရင် အလကားပဲ”

“အေး... ဟုတ်တာပေါ့ကွ၊ ကြက်ဖမျိုးထက် ကြက်မမျိုးက ပိုပြီးအရေးကြီးတာကွ”

အစ်ကိုက ပြန်ပြောလိုက်တော့ ညီက...

“အဲဒီတော့ အစ်ကို ကိုမြလှိုင် ကြက်မကြီးဟာ သားထွက်တာ အမှန်ပဲ၊ ‘တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း’ မကဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဒီက ‘ရွှေအိုး’ရယ် ကိုမြလှိုင် ယူသွားပြီး ကျိုက်လတ်ပို့လိုက်တဲ့ ‘သံလက်သီး’ရယ် နှစ်ကောင်တောင် ထွန်းတာပျ။ ဒီတော့ ကိုမြလှိုင်ကြက်မကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ရအောင်ဝယ်မယ်ဗျာ”

“ဟ... ဟိုက ရောင်းဦးမှ ဟာကို”

“အို... သူ့ကြိုက်ဈေးပေးမယ်ဗျာ”

သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စိတ်ကူးမှာ ဒီကြက်မကြီး ရထား လိုက်ရင်ဖြင့် ကြက်ဖကောင်းကောင်းတွေနှင့် တစ်သားပြီး တစ်သားဖောက် ကြက်ကောင်းကောင်းတွေ သူတို့မပြတ် ရနေရောဟု တွက်ဆကြ၏။

ဤစကား ကိုမြလှိုင်နား ရောက်သွားတော့ ကိုမြလှိုင်လည်း စိတ်ကူးတစ်ခုရ၍ အကြိုက်တွေ့သွားကာ...

“ကျွန်တော့် ကြက်မကို ငွေနဲ့တော့ မရောင်းနိုင်ဘူး”

“ဘယ်လိုမှ ရောင်းမလဲ”

ကိုမြလှိုင်သည် တကယ့်ကြက်သမား။ ငွေလည်း များများလောင်း

တတ်သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ကြက်စွဲကောင်း၍ ရှဖီကို မျက်စိတွေ့နေသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်...

“ဒီလိုလုပ်... ကျွန်တော်ကြက်မကို ရှဖီနဲ့ လဲမယ်။ ကျွန်တော်က အလိုက်ငွေ ၅၀ ပေးမယ်။ နို့ပြီးတော့ ရှဖီကို ကျွန်တော် ယူမသွားဘူး။ ခင်ဗျားတို့ပဲ မွေးထား၊ တိုက်တဲ့အခါကျတော့ ခင်ဗျားတို့လည်း ကြိုက်သလောက်လောင်း။ အဲ-နောက်ပြီး ကျွန်တော်တစ်ခု တောင်းချင်တာက ဒီကြက်မကြီးက တစ်သားပေါက်တိုင်း ပေါက်တိုင်း ကြက်ကလေး တစ်စုံ တစ်စုံပေး”

ယင်း၌ ကိုကံညွန့်တို့ဘက် တွက်စမ်း။ ရှဖီလည်း ကိုယ့်အိမ် မှာပဲ ရှိနေမယ်။ လိုချင်တဲ့ ကြက်မကြီးလည်း ရပြီ။ ငွေ ၅၀ လည်း အပိုဆောင်လိုက်သေး။ ကြက်သားခွဲလေး တစ်စုံစီလောက် ပေးရမှာက လည်း ကိုယ်ခင်မင်နေတဲ့ ကြက်သားချင်း ပေးလေ့ပေးထ ရှိကြတာပဲ။ ဒီလိုပဲ ကြက်ဆိုတာ ကြက်နာကျရင် တပြုလုံး ပါမသွားအောင် ခွဲမွေးရတယ်။

နို့ပြီး ကိုမြလှိုင်အဖို့လည်း ငွေ ၅၀ နှင့် ရှဖီသည် ကိုယ့်ကြက် ဖြစ်နေရုံမက ကြက်ကို ကျွေးမွေးပြုစုနေကြမည့် ကြက်သူရင်းငှားလည်း ရလိုက်သေးသည်။ တိုက်တဲ့အခါမှာ ကိုကံညွန့်ကို ကြိုက်သလောက် လောင်းပါဆိုရာ၌လည်း ဟိုညီအစ်ကိုမှာ ကြက်ဝါသနာသာ ရှိသည်။ များ များစားစား လောင်းနိုင်ကြသူများ မဟုတ်။ ရှဖီကို နှစ်ခါရုံးပြီး၍ တတိယ အကြိမ်တိုက်ရန် ကြက်ရှာနေကြသူများကလည်း ငွေတော်တော်များများ လောင်းနိုင်သည့် လူစုဖြစ်သည်။ နို့ပြီး မိမိကြက်မကြီး ပေးလိုက်ရသည် ဆိုသော်လည်း တစ်သားပေါက်တိုင်း တစ်စုံစီ ရနေမှာမို့ မိမိကြက်မ မိမိ အတွက် မျိုးဆက်ပြတ်သွားသည်။ ကြက်ကောင်းရှာ၍ သားဖောက် ပေးနိုင်မည့်သူတောင် ရမည့်သဘောမျိုး။

ယင်းသို့ဖြင့် သူတို့ ကြက်အလဲအလှယ်ကိစ္စ ပြီးသွားကြသတည်း။

ကိုမြလှိုင် အလိုက်ပေးသော ငွေ ၅၀ လည်း ထိုညက အစိတ်ဖိုး ပွဲသတ်လိုက်၍ ကျွန်တော်တို့ ‘အရောက်သက်’ ပစ်လိုက်ကြသည်။

စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်းပါ။ လူတွေနဲ့လုပ်ပုံသည် မိမိအတွက် မိမိ ကောင်းဖို့ချည်းပဲ။ သို့သော် မမြသော အနိစ္စတရားက ထိပ်ချရသွားတတ် သည်။ ကိုမြလှိုင်ကြက်မကြီးသည် ကိုကံညွန့်တို့ လက်ထဲရောက်ပြီး မကြာမီ သင်္ခါရသဘာက အထင်ကရ ပြောသွား၏။ ကိုအောင်ချစ်ရဲ့ စေတနာတွေပေါ့။ ကြက်မကြီးက အိုပြီ။ အင်အားရှိအောင်ရယ်ဟူ၍ သူ့မိန်းမ စိန်မြ ကြည် စားသော ဖျူရာမင်ဘီစီတွေ ကျွေးခြင်းဖြင့် ကြက်မကြီး အဆိပ်တံ ပြီး မာလကီးကုတ်သတည်း။ ကိုမြလှိုင်သည် ရှဖီကို သူပိုင်ပြီး ၄-၅ ရက်အကြာ၌ သူ့အများဆုံးလောင်း၍ သူ့ကိုယ်တိုင် ကြက်စွဲပြီးတိုက်ရာ ယခင်လက ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း မျက်စိတ်လုံးကန်းနှင့် ရှုံးပါသတည်း။

သို့သော် ကြက်သမားပီသသော ကိုမြလှိုင်သည် ရှဖီကို အပြစ် မတင်ပေ။ ကြက်ခွပ်ရက် ၃ ပတ်မပြည့်ဘဲ နှစ်ပတ်ထဲနှင့် မိမိတို့လောဘကြီး ၍ တိုက်သောကြောင့် ရှုံးရတာ။ ရှဖီညံ့လို့ မဟုတ်ဘူး။ ၂ နှစ်အတွင်း ၁၀ ပွဲတိုက်ရ ၉ ပွဲနိုင်သည့်ကြက်ကို သတ်မစားအပ်။ သူ့ကို အနားပေးပြီး သားဖောက်ရမည်။

ရန်ကုန်နယ်မြေရှိ မုန့်လုပ်ဆောင်းက သူ့နေအိမ်သည် မြေရာကျဉ်း မြောင်းလှ၍ ရှဖီအား ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် နေစေရန် သူ့ဇာတိဖြစ်သော ကျိုက်လတ်မြို့သို့ သားဖောက်မည့်ကြက်မနှင့်အတူ ပို့လိုက်၏။

၁၉၇၇ ခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်၍ ရှဖီသည် အမွေးသစ်များ လဲလှယ်ပြီး၍ ခွပ်လက်ခုန်ကြည့်သောအခါ ယခင်နှစ်များထက်ပင် ကြက်ခွပ် တိုးပြီး ခြေပြင်းနေသည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် မျက်လုံးတစ်ဖက်တည်းနှင့် ဒီနှစ် ရန်ကုန်တွင် သုံးသင့်သုံးရန်ဟု ကျိုက်လတ်မြို့မှ ပြန်ယူအလာ လမ်းတွင် သင်္ဘောပေါ်မှာ လူခိုးခံရ၏။

ယင်းသို့ ရှဖီပျောက်မှုကို စဉ်းစားကြရာ၌ ဒီလို နှစ်မွေးထိုး သုံးခါလည်ကျော် တိုက်ကြက်ဖကြီးကို မိုက်မဲစွာ ဟင်းချက်စားဖို့ပင် ယူလေ သလော၊ သို့မဟုတ် မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းလျက်နှင့်ပဲ အမြတ်တနိုး မွေးထား ခြင်းသည် ဤကြက် တကယ်ကြက်ကောင်းဖြစ်မှန်းသိ၍ ကြက်ကောင်းစုံမက် သော ကြက်သမားပင် ခိုးယူလေသလောဟု မဝေခွဲတတ်ပါသဖြင့် ရှဖီ သည် သေပြီလား သို့မဟုတ် ကြက်သမားတစ်ယောက်ဆီမှာ ကြက်မတွေနှင့် ပျော်မြူးနေသလားဟု ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် မပြောနိုင် ဖြစ်ရပါသတည်း။

ရှဖီ၏ ဇာတ်လမ်းသည် ဤသို့ပင် အဆုံးသတ်သွားပြီဖြစ်သော် လည်း ရှဖီကိုတစ်ခါက တစ်ဝက်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော မောင်မြင့်ခိုင်နှင့် မဥတို့ လင်မယားကား၊ ယခုတိုင် ကွဲမြဲ-ကွဲမြဲပင်။

စာရေးဆရာအတွက် စာရေးစရာ

မိတ်ဆွေတို့...

ကျွန်တော့်အိမ်သို့ လာကြမည်ဆိုလျှင် ခြံဝင်းအနံ့၊ ကြက်တွေ၊ ဘဲတွေ၊ မန်ဒါလီတွေ၊ ငန်းတွေ တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့် အိမ်ထဲသို့ ဘယ်သူမှ တိတ်တဆိတ် မလာနိုင်။ ငန်းတွေက တကျော်ကျော် အော်ပါလိမ့်မည်။

ဒါတွေကို ဘာကြောင့်မွေးထားရသနည်းမေးပါလျှင် ဥလည်းစားရသည်။ အသားလည်းစားရသည်။ သူတို့အကြောင်း စာလည်းရေးရသည်။ ယခုပဲ ကြည့်ဦးလေ။ ကျွန်တော် ကြက်တိုက်ရင်း စာရေး၊ စာရေးရင် ကြက်တိုက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ့်လုပ်ငန်းရပ်သည် ကိုယ်စာရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းပစ္စည်း ဖြစ်ရမည်” ဤကား ကျွန်တော်၏ဆောင်ပုဒ်။ “ကိုယ်ဘာလုပ်လုပ် စာရေးဖို့ ပစ္စည်းရ၊ရမည်”

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်တော်မှာ အသက်အရွယ်ကြီးပြီမို့ ဟိုဟိုဒီဒီ ဝေးဝေးလံလံ လျှောက်ပြီး မပွေနိုင်၊ မတေနိုင်တော့။ ကိုယ့်လက်လှမ်းမီရာပဲ ရေးစရာရှာရတော့သည်။

ကဲ...ယခင်လက ကြက်အကြောင်း ဆက်ကြဦးစို့။

ကြက်သမားတို့ အယူအဆ

ကြက်သည် မျိုးရိုးကို အလွန်လိုက်တတ်သည်။ တိုက်ပွဲတွင် မျက်လုံးကန်းသွားသော ကြက်၏သားသည် သူ့အဖေလိုပဲ ကန်းတတ်သည်။ ခွပ်ရင်းပြေးသောကြက်၏ သားသည်လည်း သူ့အဖေလိုပဲ ပြေးတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အနီကြက်တစ်ကောင် ပြေးပြီဆိုလျှင် ထိုကြက်မျိုးကို ဆက်လက် မမွေးမြူတော့ဘဲ ဥပါမကျန် အစဖြတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ခြင်းချက်။ ကြက်ပြေးဆိုရာ၌ တစ်ဖက်ကြက်က မိမိထက်ခွပ်ရေး အလွန်သာ၍ မိမိမှာ မခံမရပ်နိုင်သော ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေကြောင့် မျက်စိများလည်း ကောင်းစွာမမြင်ရတော့သဖြင့် စိတ်က မလျှော့သော်လည်း ကိုယ်က မတတ်နိုင်တော့၍ ခေါင်းလှည့် တိမ်းရှောင်သွားသည်မျိုးကို မဆိုလိုပါ။ သူကြိုက် ကိုယ်ကြိုက် (ကြက်သမားများခေါ်) ‘ရထားလ’တွင် ဇွဲလျော့ပြီး မပြေးသင့်သေးဘဲနှင့် ပြေးတာမျိုးကို ဆိုလိုပါသည်။ ပုံစံပြပါ မည်။

လွန်ခဲ့သော နွေရာသီက ကြေးကြီးဝိုင်းတစ်ခု၌ လက်ရင်း ၃၃၀ဝိနှင့်၊ ၄၄ဝိ၊ ကြက်နှစ်ကောင် အကြိတ်အနယ် သူတင်ကိုယ်တင် ‘ဗုံလုံတစ်လှည့်၊ ငါးပျံတစ်လှည့်’ ခွပ်ကြသဖြင့် တစ်နာရီ ကျော်ကျော်ကြာသည့်တိုင် ဘယ် ကြက်နိုင်မည်။ မခန့်မှန်းနိုင်သေးသဖြင့် လက်ဖျားလောင်းကြေးတွေ ထွက် ထွက်လာလိုက်ရာ စုစုပေါင်း ၆၀၀ဝိ ကျော်လေပြီ။ ကြက်ဝိုင်းတွင် ကြက်ရှင် များကသာ မိမိကြက်၏ နာမည်ကို ထုတ်ဖော်အားပေးလျက်ရှိသော်လည်း ဘေးမှလောင်းကြသူများကမူ ကြက်မွေးရောင်ကိုသာ ခေါ်ဝေါ်လောင်းကစား ကြသည်။ ဤဖွဲ့မှာ ကြက်အနီနှင့် အပြာဖြစ်သည်။ အပြာကို ကြက်သမားများ က နှုတ်က ‘ဗြာ’ဟု ခေါ်ကြသည်။

ခွပ်ချိန် တစ်နာရီခွဲလောက် ရှိသောအခါ၌ ဗြာက အနီထက် တစ်စတစ်စ သာလာသဖြင့် သူက အထက်ကြေးတက်၍လာလေရာ နောက် ဆုံးတွင် တစ်ရာလျှင် တစ်ဆယ်ကို အနီဘက်က အောက်ကြေးမှ မလောင်းရဲ

ကြသောအခြေအနေသို့ ရောက်ကြလေ၏။ အနီက အခံသက်သက်ပဲ ဗြာကချည်းပဲ ဖိခွပ်နေချေပြီ။ သူ့ဘက်က လောင်းသူများ ရင်အေးနေကြပြီ။ အနီဘက်ကလူများကမူ ဒို့ကြက် ထွက်ပြေးတော့မှာပဲ။ သို့မဟုတ် ပုံရက် လဲတော့မှာပဲဟု ရင်တဒိတ်ဒိတ် ရှိကြချေပြီ။

သို့သော် အနီသည် မည်မျှပင်နာနာ ဇွဲသတ္တိမလျော့ပါဘူး။ ဗြာက ခွပ်လိုက်လို့ ခွေကောက်ယိုင်လဲသွားတောင်မှ ပြန်ထပြီး ခေါင်းထောင်၍ တစ်ဖက်ကြက်ကို ရင်ဆိုင်လျက်ရှိသည်။ ဤသို့လျှင် ဝိုင်းထဲမှာ တစ်ဖက် သာ တစ်ဖက်နာ ကြာလာတော့ ဝိုင်းကြီး ထုံးစံအတိုင်း ဖြတ်ကြေးခေါ် ရသည်။

ဖြတ်ကြေးဆိုသည်မှာ ၁၀ဝိနှင့် ၅°၊ ကြက်သာဘက်က တစ်ရာ ကို ကြက်နာဘက်က ငါးကျပ်၊ ဒါကို ကြက်နီဘက်က မဆွဲဝံ့တော့ဘူးဆို လျှင် အရုံးပေးရတော့မည်။

ထိုအခါ ကြက်စွဲနှင့်ကြက်ရှင် ခေါင်းချင်းရိုက်ကြတော့သည်။

“အို... နောက်ထပ် ၄၅ တော့ ကုန်ပါစေကွာ၊ လက်ရင်း လက်ဖျား ၇၀ဝိ တောင်ကျော်နေမှ”

ဒါနှင့် တစ်ဆိုင်းဆွဲလိုက်သဖြင့် နောက်တစ်ရေ လွှတ်ရပြန်သည်။

ဤတစ်ချိန်နှင့်လည်း မပြီးသေး။ ဝိုင်းပြန်ရောက်၍ ပြန်ကောက်ရ သဖြင့် ကြက်သာဖက်က တစ်ရာ ငါးကျပ် တစ်ဆိုင်း ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။

ယင်းသို့ သုံးဆိုင်းဆွဲပြီးနောက် ကြက်နီဘက်က စိတ်လျော့သံ ပေါ်လာသည်။ “မနိုင်နိုင်တော့ပါဘူးကွာ၊ ကောက်လိုက်ပါတော့”

သို့သော် ကြက်စွဲက “ဟေ့... သူတို့ကြက် ခွပ်အားလျော့လာ တယ်ကွ၊ ငါတို့ကြက်က နာလို့မခွပ်နိုင်တော့ပေမယ့် လက်ထဲမှာ အမာကြီး ရှိသေးတယ်။ တွဲမိရင် ခွပ်ချင်စိတ်ရှိသေးတယ်။

ယင်းသို့ဖြင့် တစ်ရာငါးကျပ်နှင့် စတုတ္ထမြောက် အချီအလွှတ်တွင် ကြက်နီ၏ ကြက်စွဲပြောသည့်အတိုင်းပင် ဗြာက ကြက်ခွပ်လျော့သွား၍

နှစ်ကောင် ပူးကပ်သွားသည်တွင် ကြက်နီက မျက်စိမှန်ဝါးဝါးဖြင့် ရမ်းဆိတ်ပြီး တစ်ချက်တည်း ခြေသွန်အားကုန် ခွပ်ထည့်လိုက်ရာ ဗြာသည် ကိရောက် ကိရောက်အော်ပြီး ပြေးတော့သတည်း။

“ဒါ... အသဲစကားပြောတာ”

“မားမ၊ ရေပေါ်ပြီ ပိဿာလေးရေကူးတယ်”

ကြက်သမားတို့၏ တခဲနက်အသံ။

မိမိက သာသောအခြေအနေ ရောက်နေရာမှ ပြေးသောကြက်သည် ကြက်ပြေးမျိုးတည်း။ ကြက်ခွပ်ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း ဇွဲသတ္တိမရှိ သောကြက်မျိုးသည် အချည်းနှီးတည်း။ သူက သာနေ၍ နိုင်ပြီထင်ပြီး ကြေးကြောပေးလောင်းတတ်သော ကြက်သမားကြီးတို့ ကြီးစွာရှုံးကြ၏။ ကြည့်စမ်း၊ နောက်ဆုံးဝိုင်းပြီးခါနီးမှာ တစ်ရာ ငါးကျပ်နှင့် ၄ ဆိုင်းဆိုတော့ ငွေ ၄၀ဝိတောင် အဆစ်ပါသွားသေးသည် မဟုတ်တုံလော့။ ဒင်းကြောင့် ကြက်ရှင်လည်း ပြစ်တင်ဆဲရေးခြင်းခံရ၏။ “ကြက်သမားပါးစပ်လားဗျာ၊ ဘယ်ဝိုင်းတုန်းက ဘယ်သူကြက်ဖြင့်ကွာ” ဟူသော ပြောစမှတ်ပြုခြင်းလည်း ခံရ၏။ ထို့ကြောင့် ဒီကြက်မျိုးကို ကြက်သမားတို့သည် ဥကစ၍ မျိုးဖြုတ် ကြကုန်၏။

ကြက်ကန်းကိုမူကား သားပါကန်းတတ်သည် ဆိုစေကာမူ ထိုကြက် အနိုင်များခဲ့လျှင်၊ ကြက်ခွပ်ကောင်းခဲ့လျှင်၊ ဇွဲသတ္တိရှိလျှင် များစွာသော ကြက်သမားတို့က ဆက်လက်မွေးမြူ၍ သားဖောက်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ရှုဖီး မျက်လုံးတစ်ဖက်ကမ်း၍ ရှုံးပြီဖြစ်သော်လည်း ကိုမြလှိုင်သည် မျိုး ဖြတ်မပစ်ဘဲ ကျိုက်လတ်သို့ပို့၍ သားဖောက်ယူခြင်းဖြစ်သည်။ (မှတ်ချက်။ ဤကိုမြလှိုင်သည် စာရေးဆရာ မြလှိုင်ပဲလားဟု မေးကြသည်။ မဟုတ်ပါ။ စာရေးဆရာ မြလှိုင်သည် တိုက်ကြက်ကို နားမလည်ပါ။ အခြားကြက်မျိုး သာ နားလည်ပါလိမ့်မည်။)

ဖအေမကန်းမီ သားနှင့် ကန်းပြီးမှ သား

သည်နှစ် (၁၉၇၇)တွင် ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ရှဖီး၏ သားနှစ် ကောင်ကို သုံးရလေရာ၊ တစ်ကောင်က ဤတိုက်ကြက်များအကြောင်း အစ (ဧပြီလ)က ဖော်ပြခဲ့သည့် ကျွန်တော့်ကြက် ပုညက်ညက်ကလေးမို့ မေ့မွေးနေ့မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ဟင်းချက်စားမည်လုပ်ရာ လက်မတင်လေး ကြက်ကောင်းမှန်းသိ၍ နောင်၌ “ရွှေဂေါင်းပြောင်” ဟု နာမည်ထွက် လာသည်။ တစ်ကောင်က ကိုမြလှိုင်က ကျိုက်လတ်မှ သားဖောက်ယူခဲ့သော ကြက်။

ဤနှစ်ကောင်မှာ ကျွန်တော့်ကြက်သည် ရှဖီး ကိုကံညွှန်တို့အိမ်မှာ အကောင်းပကတိ ရစဉ်က ပေါက်ပွားခဲ့သည်မို့ ဖအေမကန်းမီက သား၊ ကိုမြလှိုင်ကြက်မှာ ရှဖီးရှုံးပြီး ကျိုက်လတ်ရောက်မှ ပေါက်သည်မို့၊ ဖအေကန်း ပြီးမှ သား။ ဒီနှစ်ကောင်မည်သို့ ခြားနားမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တွေ့ ဖော်ပြရပါမည်။

‘ရွှေဂေါင်းပြောင်’

ဟု နာမည်ထွက်လာခြင်း

ကျွန်တော့် ကြက်ကလေးကို အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်စားမည် ကြံစည်ပြီးမှ ချက်မစားဖြစ်သောအခါ၊ သူ့အား “အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ” ဟု ကြက်သမားများက ခေါ်ကြကုန်သည်။ နောက်နောင်၌ သူ့ပုံသဏ္ဍာန်က သူ့နာမည်ကို ပြောင်းပစ်လေသည်။ အသို့ဟူမူ သူ့ကိုပထမဆုံးအကြိမ် (သတ် စားမည်ဟု) ခွပ်ခိုင်းကြည့်ပြီးနောက် သူကောင်းမှန်း သိလာသောအခါ၊ ကျွန်တော် သေချာစွာ မွေးမြူထားပြီး၊ ဒုတိယအကြိမ်မှာ ကြေးစမ်း ၅၅ ကြေး တိုက်ပစ်လိုက်သည်။ သူလှလှပပကြီး နိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူ့မှာ ရောဂါ ကူးစက်ခဲ့သည်။ ဤရောဂါမှာ တိုက်ကြက်တို့တွင် ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထရှိသည်။ ‘ပွေး’ ဟု ခေါ်သည်။ ကြက်မျက်နှာတွင် နီရဲမနေတော့ဘဲ

အဖြူမှန်တွေ အဖြူဖတ်တွေ မှိုတက်သလို အသားထဲမှ ထွက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤပွေးသည် မျက်နှာသာမက အမွေးထဲ ရောက်သွားပါက အမွေးတွေကို ကျွတ်စေသည်။ ဤရောဂါမှာ ကြက်ကို သေစေနိုင်သည် မဟုတ်သော်လည်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်စေသည်။ ခွပ်သောအခါ ကြက် ကို မောစေတတ်သည်။ အခြားကြက်နှင့်ခွပ်လျှင် ဟိုဘက်ကြက်ကိုပါ ကူးစေသည်။ ကျွန်တော့်ကြက်ကို ဤလိုပွေးရှိသောကြက်နှင့် တိုက်မိသော ကြောင့် ကူးစက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သည်ရောဂါရလျှင် ကြက်မျက်နှာကို သွေးစို့အောင် လက်သည်းနှင့် ဆိတ်ဖွဲပွတ်တိုက်ပစ်ပြီး ဓနိရွက်ခြောက်ကို ပြာချ၍ အုန်းဆီနှင့် လူးပေးခြင်း၊ သင်္ဘော မယ်ဇလီရွက်နှင့် ပွတ်တိုက်ခြင်း စသောနည်းများ ရှိသည့်အနက် ကျွန်တော့် ကြက်ကလေးကိုမူ (လူတစ်ယောက်၏ ပို၍ကောင်းသည်ဟု ပြောစကားအရ) သံပုရာသီးစိတ်နှင့် မနက်တိုင်း နေ့စဉ်မှန်မှန် ပွတ်တိုက် ပေးသည်။ ပွေးအဖတ်တွေကွာ၍ မျက်နှာမှ သွေးစို့သည်၌ သံပုရာ အချဉ် ဓာတ်ကလည်း စပ်စေပါလိမ့်မည်။ သို့နှင့် ဤပွေးရောဂါ ပျောက်ရတော့ ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကြက်ကလေးပွေးမှာ မျက်နှာသာမက နောက်ဆက် အုပ်ခွံအထိ ရောက်သဖြင့် အမွေးတွေကျွတ်ကုန်သောကြောင့် တခေါင်းလုံး နီရဲပြောင်လက်နေသည်၌ သူ၏ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ နာမည်ပျောက်ပြီး ကာတွန်း အောင်အောင်၏ ဇာတ်လိုက် 'ရွှေဂေါင်းပြောင်'ဟု ခေါ်ကြတော့၏။ ရွှေဂေါင်းပြောင်က လူစွမ်းကောင်း၊ ကျွန်တော့် ကြက်ကလည်း ကြက်စွမ်း ကောင်းပေါ့ ခင်ဗျာ။

သည်နာမည်ရအောင် သူ့ခေါင်းတွင် စွဲကပ်သော ပွေးတွေ ကုရ သည်မှာ တစ်လလောက်ကြာသည်။ ပွေးပျောက်သောအခါ၌ ခွပ်ထောက် (ခွပ်ရက်) ဝေးနေသဖြင့် ငွေကြေးနှင့် မတိုက်ဝံ့သေးဘဲ ခွပ်လက်တစ်ခါ ချကြည့်ရသေးသည်။ အလား-သည်တစ်ပွဲမှာ သူ ယခင်ကထက်ပင်ပို၍ ကြက်ခွပ်ကောင်းလာသည်။ ခြေပြင်းလာသည်။ ဤကား ကြက်ကောင်း

တို့၏ သဘောပင်။ ကြက်ကောင်းတို့မည်သည် တစ်ပွဲထက်တစ်ပွဲ တက်လာ သည်။ ညှိသည့်ကြက်တို့မှ မတိုးသည့်ပြင် ဆုပ်၍ပင် လာတတ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ကြက်သမားအုပ်စု ကြိုက်သွားကြလေပြီ။ ရှဖီးသား ရွှေဂေါင်းပြောင်ဟူသော ဩဘာသံဖြင့် ငွေကြေး များများစားစား တိုက်ကြ တော့မည်။

ချိန်းဝိုင်းကြီး

ရန်ကုန်မြို့နယ်မှာ ကြက်ဝိုင်းတွင် နှစ်မျိုးရှိသည်။ ချိန်းဝိုင်းကြီးနှင့် ဖ,ဆွယ်တိုက်။ ဒုတိယတစ်မျိုးမှာ ကျွန်တော့်အိမ်နောက်ဖေးက ဝိုင်းကလေး မျိုး။ အသို့ဟူမူ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် မျက်မြင် ကြည့်ထားကြပြီး ဘယ်သူ ကြက်နဲ့ ဘယ်သူကြက်တော့ နီးစပ်သဟေ့ ဆိုပြီး တစ်ဖချင်း ဆွယ်တိုက်သည် ကို ဖ,ဆွယ်တိုက်(ဝါ) ကျိတ်ဝိုင်းကလေးဟု ခေါ်ကြသည်။ ကြေးများချင် များမည်ဖြစ်သော်လည်း လူကတော့မများ။

ချိန်းဝိုင်းကြီးကား ဘယ်နေ့ဘယ်နေရာမှာဟု ရန်ကုန်မြို့နယ်ရှိ ကြက်သမားထုကို တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နား ကြော်ငြာထားခြင်းဖြင့် ဝေးနီးပတ်လည်မှ လာကြသော လူတွေရော ကြက်တွေရော များပြားလှသည်။ ဤဝိုင်းမျိုးသည် နံနက်ခင်းမှ မိုးချုပ်သည်ထိ၊ ကြာတတ်သည် ဖြစ်သော ကြောင့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်ရာများ တည့်ခင်းရောင်းချကြသည့် ဆိုင်များ ကလည်း အပြည့်အစုံ။

ဤနေရာမျိုးသည် မြို့နယ်ဆင်ခြေဖုံးတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့လူအဖွဲ့ သားဆယ့်လေးငါးယောက်နှင့် ရွှေဂေါင်းပြောင်ကို ချသွားသော ဝိုင်းကျင်းပရာ ပထမ ဒေါဂျစ်ကားတစ်စီးကို ၂၀ ပေး၍ ငှားစီးသွားရသည်။ ထို့နောက်ပေတစ်ရာ လမ်းမကြီးမှ တစ်မိုင်လောက်ဝေးသော လယ်ကွင်းထဲသို့ ခြေလျင်လျှောက်သွားရသည်။ ‘တောင်ယာလေးဝိုင်း’ဟု ခေါ်သည်။

ဟုတ်ကဲ့... ဟင်းသီးရွက်ပင်များစိုက်သည့် တောင်ယာခင်းလေး ပါ။ ရွာမဟုတ်။ တဲအိမ်ကလေး။ ဟိုတစ်လုံး သည်တစ်လုံး စုစုပေါင်း လေးငါးဆယ်လုံးမျှ ရှိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားသည်မှာ ဆောင်းရာသီဖြစ်၍ မုန်ညင်း၊ မုန်လာ၊ ဂေါ်ဖီပင်များ စိုက်ပျိုးထားပါသည်။ သစ်ပင်ကြီးကြီး ထီးထီးမားမား မရှိ။ လယ်ယာကန်သင်းဆုံတို့မှာ လူတစ်ရပ် တစ်ထိုင်မျှသာမြင့်သော ခြံပုတ်အချို့သာ ရှိကြပါသည်။ လေတစိုးစိုးနှင့် အင်မတန် အေးမြ သာယာရှိလှပါသည်။

ဝိုင်းလုပ်သောနေရာမှာ တဲအိမ်တစ်ခုရှေ့တွင် အထူးသဖြင့် စီမံ ဆောက်လုပ်ထားသော ဗူးစင်ကြီးအောက်တွင် ဖြစ်ပါသည်။

လာကြသူများမှာ တစ်ရာလေးငါးဆယ် နှစ်ရာမျှ ရှိသည်ဖြစ်သော် လည်း ကြက်သမားတို့အား နေရာထိုင်ခင်းပေးရန် မလိုပါ။ သူတို့ဟာသူ တို့ သင့်လျော်ရာတွင် နေကြပါသည်။ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်...။

“ကဲ...လာကြ...လာကြ...တိုက်မယ့်ကြက်များ ဝိုင်းထဲချခဲ့ကြ” ဟု ဒိုင်လုပ်သူက ဆော်သြလိုက်တော့မှ ကြက်တွေဝိုင်းထဲ စုပြုံရောက်လာ ကြသည်။

ဟောင်းမယ်လေးဗျ၊ နံနက် ၉ နာရီလောက်မှာ ကြက်တွေ နှစ်ဆယ် အစိတ်လောက် ရောက်လာကြပါသော်လည်း ကျွန်တော့်ကြက် အပုအညက် ကလေး ရွှေဂေါင်းပြောင်နှင့်တော်သည့် ကြက်တစ်ကောင်မျှ မတွေ့။ ကိုယ့် ကြက်ထက် ကြီးတဲ့ကြက်ချည်းပါကလား။

“အင်း...ဒါကြောင့် ကျွန်တော်သူ့ကို ချက်စားပစ်မယ် လုပ်တာ ဗျ” ကျွန်တော်က စိတ်ပျက်စကား ပြောမိတော့ ရွှေဂေါင်းပြောင်ကို ပိုက်ထား သူ ကိုအမ်းက...

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ဦးဆရာ၊ အခုမှ အစောကြီး ရှိသေးတာ၊ ဒီကြက် အရွယ်ကလေးတွေ ရှိပါတယ်ဆရာရဲ့ တော်ကြာလာပါလိမ့်မယ်”

သို့နှင့် အခြားကြက်နှစ်ကောင် တည့်သွား၍ လက်ရင်း ၁၁၀ဝိ၊
၃၃ဝိ ကြေးထပ်ပြီးလွှတ်သည်။

နောက်ထပ် ဘက်ညီသည့် ကြက်များလည်း ဆွယ်မိပြီး ဖြစ်နေ
ကြသည်။ အနီလိုပုံဖြင့် ကျွန်တော့် ကြက်ကလေး ဒီနေ့ပိုင်းမှာဖြင့် တိုက်
ရတော့မည် မဟုတ်ဟု စိတ်ပျက်အားလျော့လိုက်ကာ...

ကျွန်တော့် အိတ်ထဲတွင် ငွေ ၅၀ဝိကျော် ပါသည့်အနက် ကိုအမ်း
အား တစ်ရာ၊ ကုလားကိုလှတင်ကို တစ်ရာ၊ တွတ်ပေးလိုက်ပြီး

“စရိတ်ကလေး ကာမိအောင် ခင်ဗျားတို့ပဲ ကြည့်ကစားပေးတော့
ဗျာ” အကြောင်းမှာ ကိုလှတင်နှင့် ကိုအမ်းကို ကျွန်တော် ကြက်ပိုင်းများတွင်
လေ့လာမိသည်။ သူတို့သည် ကြက်နှစ်ကောင်ခွပ်ပုံကို တစ်ရေကောက်
နှစ်ရေကောက်လောက် ကြည့်မိသည်၌ နိုင်မည့်ကြက်ကို အတတ်ပြောနိုင်
သလောက် ဖြစ်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ တစ်ချက်နှင့်အပြီး ခွပ်တတ်သော
‘ဖောက်ခြေ’ရှိသောကြက်နှင့် ခွဲပါး၍ ထွက်ပြေးသောကြက်မျိုးနှင့် တွေ့လျှင်
သာ သူတို့ရှုံးတတ်သည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်သူတို့အား ငွေပေးပြီး၍ တစ်ပိုင်းပြီးသွားသော
အခါ ကိုအမ်းက “တစ်ရာလေးဆယ်နဲ့ တစ်ဆိုင်းရလိုက်တယ်ဆရာ၊ ဒီတော့
အခုအနိုင် ၃၆ကျပ် ရတာပေါ့” (တစ်ဆယ် တစ်ကျပ်အကောက် နှုတ်ထား
သည်။)

“ဒါဖြင့် အနိုင် ကျွန်တော့်ပေးပါ၊ အရင်းတော့ နောက်တစ်ပွဲ
ဆက်ကစားဦး၊ ကိုလှင်ကောဗျာ”

“ကျွန်တော် မဆွဲလိုက်ရဘူး ဆရာ”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလည်း ဆက်ကစားပေးဗျာ”

သူတို့ကို ကျွန်တော် စိတ်ချသည်။ အချိန်မှာ မွန်းတည့် ၁၂ နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်မှိုက်ဆာလာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ရွှေခေါင်းပြောင်ကို ထိန်းကျောင်းနေသော ကိုကံညွန့်အား ကြက်နှင့်အတူ ခေါ်ခဲ့ပြီး စားသောက် ဆိုင်များရှိရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။

ကြက်ဝိုင်း ထမင်းဝိုင်း

တန်းစီလျက် ၃၊ ၄ဆိုင် ရှိလေရာ၊ တစ်ဆိုင်လျှင် ဟင်းတစ်မျိုး နှစ်မျိုးစီဖြင့် ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ အမဲသား၊ ဘဲသား၊ ငါး တော်တော်စုံ ၏။ ဟင်းတစ်ပွဲ ၃°၊ ထမင်းတစ်ခါပြင် ၁°၊ ငါးပိရည်တို့ကအစ အလကား လေဗီးယား ငါးခြောက်ကြော်၊ အာပြခြောက်ကြော်၊ ဘဲဥပြုတ်များလည်း ရနိုင်သည်။ ကြက်ဝိုင်းတွင် ရောင်းနေကျ ဈေးသည်များ...

ကျွန်တော်သည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ဟင်း ရည်သောက်နှင့်မှ ထမင်းစားလေ့ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့်

“ခင်ဗျားတို့ဟာက ဟင်းရည်သောက်တော့ မရှိဘူးလားဗျ”

“မရှိပါဘူးရှင်... လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပဲ”

ထိုအခါ ကျွန်တော့်နံဘေး၌ အာပြခြောက်ကြော်ကို တမြို့မြို့ဝါး နေသူက သူ့ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ပန်းကန်ကို ကျွန်တော့်ဘက် ရွှေ့ပေးလိုက်ပြီး...

“ဟောဒီမှာဆရာ၊ ထမင်းနဲ့စားဖို့ အရည်သောက်”

ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အရက်ဖြူ။

သူ့ကို ကျွန်တော်အားနာသောမျက်နှာနှင့် ကြည့်လိုက်ကာ။

“ဟာ... ကျွန်တော် မနက်ဝိုင်း မသောက်တတ်ဖူးဗျာ”

“လုပ်ပါဆရာရယ်... တစ်ခါတလေပဲ ကျွန်တော်နဲ့ မိတ်ဖြစ်ဆွေ ဖြစ်ပေါ့၊ ဆရာ ကျွန်တော့် မမှတ်မိဘူးလား။ ဆရာအိမ်နောက်ဖေးကဝိုင်း ကျွန်တော်ရောက်ဖူးပါတယ်။ မြောက်ဥက္ကလာမှာ နေပါတယ်။ ဆရာတပည့် ကာတွန်းဝင်းမောင် ရှိတုန်းကလဲ ကျွန်တော်နဲ့ သောက်ဖက်ပါပဲ။ ကျွန်တော် လည်း ဆရာစာဖတ်ပရိသတ် တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့်မှာမည် ဘခင်လို ခေါ်ပါတယ်။”

ကဲ... အနှီလိုဆိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အရက်သမားပဲ။ အဘယ်မှာ ငြင်းနိုင်တော့အံ့နည်း။ မစွမ်းရင်းကလဲရှိ၊ ကန်စွန်းခင်းကလည်း ငြိသပေါ့။

ဤထမင်းဆိုင်တွေမှာ အရက်ဖြူကလည်း လိုသလောက်ရလေသ ဖြင့် သူကဝယ်လိုက်၊ ငါကဝယ်လိုက်နှင့် တော်တော်ကြာတော့ သူနှင့်ကျွန် တော် နှစ်ယောက်သား မဟုတ်တော့ဘဲ။ အခြားကြက်သမား၊ အရက်သမား တွေလည်း ရောက်လာကြကာ အရက်သမား၊ ကြက်သမား စာရေးဆရာ သော်တာဆွေကို ဝိုင်းဝန်း ခင်မင်လိုက်ကြလေရာ ကျွန်တော့်ခမျာမှာ မကြာမီ တွင် အောက်ခြေလွတ်ရပါတော့သတည်း။

မူးမေ့သည်ဆိုရာဝယ်

ကျွန်တော် အောက်ခြေလွတ်သည် ဆိုရာ၌ သတိမေ့လျော့သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သတိမေ့လျော့သွားသည် ဆိုသော်လည်း မေ့မြောသူလို တစ်နေ နေရာမှာ တုံးလုံးကြီးလဲ့နေသည် မဟုတ်။ ကြက်ပွဲထဲမှာ ထကြွ၊ သောင်း ကျန်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လူမိုက်စကားတွေ ပြောသည်။ မဆူနဲ့ မညံ့နဲ့ဟု ဟောကံသော ကြက်ခိုင်လုပ်သူ၏ လည်ပင်း ညစ်သည်။ “တယ်... ခက်လိုက် ပါလား”ဟု ညည်းညူသော အလောင်းအစား စာရင်းကိုင် ကြက်ဝိုင်းစာ ရေး၏ လက်မောင်းကို ဆွဲလိမ်သည်။ အိတ်ထဲက ငွေတွေကို ပစ်ချသည်။

သတ္တိရှိတဲ့လူ ကောက်ယူလို့ပြောသည်။ အတူတူသောက်ဖော်လူများက နောက်မှလိုက်ထိန်းနေရသည်။

စသည်ဖြင့် အများကြီး... အများကြီးပဲ။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် လုံးဝမသိပါ။ နောက်မှ ကိုကံညွန့်က ပြောပြ၍ ကြားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် မယုံနိုင်ဖွယ်ပါ။ ငါ... ဒီလောက်ပင် မိုက်မဲစွာ သတ္တိ ကောင်းနေပါလား၊ သို့သော် လူအများအားလုံးကပဲ သြချ၍ ပြောကြပါသည်။

စာရေးဆရာ အသိုက်အဝန်း၌မူ ကျွန်တော်ဆိုးသွမ်းပုံကို သိပြီးဖြစ်နေ ကြပါပြီ။ ကိုကံညွန့်ကား ယခုမှ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကြံဖူးသည်ဖြစ်၍...

“တော်ပြီ... တော်ပြီ... ဦးသော်တာ ဒီလိုအရက်မူးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် နောက် ဘယ်တော့မှ အတူမလိုက်တော့ဘူး။ ဒီနေရာမျိုးမှာ လူသိ လူခင်များနေတဲ့ ဦးသော်တာမို့နော်၊ သည့်ပြင်လူမျိုးဆိုရင် အသက်နဲ့ကိုယ် အိမ်ပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“သေနေမစေသေးလို့ပါဗျာ၊ နေပါဦး၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို အိမ်ပြန် ရောက်အောင် ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပို့ကြသလဲဗျ”

“လယ်ကွင်းထဲမှာ ကိုသန်းမြင့်နဲ့ ကိုကျော်အေးက ဦးသော်တာ ချိုင်းနှစ်ဖက်ကို သူတို့ပခုံးပေါ်တင်ပြီး တွဲခေါ်လာကြတာပဲ။ ဒီလူတွေက ဗလကောင်းတဲ့ လူတွေမို့ တော်တော့သပေါ့။ ဦးသော်တာက ရုန်းလိုက်ကန် လိုက်နဲ့ အဲ့ဒီလူတွေကို ထုလိုက်ရိုက်လိုက်လဲ လုပ်သေးတယ်ဗျ... အံ့ရော...ဗျာ၊ နောက်-ပေတစ်ရာ ရောက်တော့မှ ကားရလို့ တော်သွားတယ်”

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် သောက်သက်ရင့်လာမှ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ခဲ့ဖူးပေါင်း များလှပါပြီ။

မူးတွေတည့်အံ့ရာသော်

အလွန်အကျွံ အရက်မူးသူတို့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည်မှာ လူတစ် ယောက်တွင် အပြင်စိတ်၊ အတွင်းစိတ်(ဝါ) အသိစိတ်၊ မသိစိတ်ဟူ၍

နှစ်မျိုးရှိလေရာ အသိစိတ်၊ သတိမေ့အောင် မူးလေသောအခါ မသိစိတ်သည် အခြားလူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလျက် မူးစဉ် ထိုသူ ပြောဆိုပြုမူခဲ့သည်များကို အမူးပြေသောအခါ လုံးဝသတိမရတော့ဘဲ အခြားသူကပြောပြသောအခါ၌ အလွန်ရှက်ကြောက် အံ့ဩရသည်။ ယင်းသို့ အမူးလွန်နေစဉ်အခါမှာ သတိပစ်လိုက်ပါကလည်း ကာယကံရှင်က လုံးဝသိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သူ့အသိကား သူ့နောက်ဆုံး သတိမလစ်ခင် အချိန်ကလေးအထိသာ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော် သတိမလစ်မီ အချိန်ကလေး၌ သိလိုက်သည်မှာ ကျွန်တော်သည် ထမင်းမစား၊ အရက်နှင့် အမြည်းကိုသာ မြောက်ဥက္ကလာကိုဘခင်နှင့် ခွက်ပြိုင်ချနေကြသည်။ ထိုစဉ် ကြက်ဝိုင်းမှ နိုင်လာ ကြသော အခြားမျက်နှာသိ အရက်သမား၊ ကြက်သမားများ ရောက်လာ ကြပြီးသောက်ဝိုင်းမှာ စည်ပင်လာကာ သူဝယ်လိုက် ငါဝယ်လိုက်နှင့် အရက်သမားတွေ ချစ်ချင်းပြိုင်ကြသည်၌ အရက်မသောက်တတ်သော ကိုကံညွန့်က ထမင်းစားပြီးနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား လက်ကုတ်လျက် “ဦးသော်တာ မူးနေပြီ၊ တော်တော့ဗျာ သွားကြမယ်” ဟု ဆိုသည်၌ (ဘယ်နှယ် မူးနေတဲ့လူ မူးနေပြီလို့ ပြောရမှတုန်း) ကျွန်တော် သူ့ကို အော်ထုတ်လိုက်သည်။ သူစိတ်ပျက်စွာနှင့် ရွှေဂေါင်းပြောင်ပိုက်၍ ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သောက်ဖော်များက ဆက်လက်၍ သောက်ရင်းကျန်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာထိုအချိန်မှစပြီး ရှေ့ဆက်လက်၍ အမှတ်မရဘဲ ရှိလေရာ၊ နံနက် မိုးသောက်အလင်းရောက်သော် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အိပ်ယာပေါ်မှာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခြင်ထောင်အမိုး ဖြူဖြူဖွေးဖွေး... ခေါင်းထဲအုံ့ပြီး ကိုယ်တွေလက်တွေက နာလှပါဘိ။ ငါ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်...

ခဏအကြာ၌ နံရံသာခြားလျက်ရှိသော မီးဖိုခန်းထဲမှ ရွှေဂေါင်းပြောင်၏ တွန်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သည်တော့မှ မနေ့က ကြက်ဝိုင်းသွားခဲ့သည်ကို သတိရလာသည်။ အင်း... ငါ့ကြက်ကလေး ဘက်မတွေ့၍

မတိုက်ခဲ့ရပါလား။ အို... ငါ့အိတ်ထဲပါသွားတဲ့ ငွေတွေကော... အိတ်ထဲမှာ ရှိပါလေမလား။ ငါမနေ့က ဝတ်သွားတာ ဂျာကင်အင်္ကျီ၊ ငါအရက်သောက်မိသလား။ ဟုတ်တယ်...သောက်တယ်... တော်တော်မူးခဲ့တယ်ထင်တယ်။ လူနဲ့ကြက် အိမ်ကိုဘယ်လို ပြန်ရောက်ခဲ့ပါလိမ့်... စဉ်းစားနေစဉ် ကျွန်တော့်နံဘေးမှ မေက...

“မောင်... နိုးနေပြီလား”

“အေးကွ... ငါမနေ့က တော်တော်မူးခဲ့တယ်ထင်တယ်၊ အိမ်ကိုဘယ်လိုပြန်ရောက်ပါလိမ့်”

ကျွန်တော့်ဇနီးက ဒါမျိုးရိုးနေပြီ။

“လူရောကြက်ပါ ကိုသန်းမြင့်နဲ့ တခြားလူတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တွဲတင်လာတာပဲ”

“အေးကွယ်... ငါ့ကြက်ကလေး မတိုက်ခဲ့ရဘူး”

“တိုက်ခဲ့ရပါတယ်”

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားလျက်...

“အေ... ဟုတ်လား၊ နိုင်ခဲ့သလား... ရှုံးခဲ့သလား...”

“နိုင်ခဲ့တယ်၊ ငွေ ၆၀၀-လဲ ကိုသန်းမြင့်က ပေးခဲ့တယ်...”

စင်စစ် ညနေ ၄ နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော့် ကြက်ကလေးဘက်ရ၍ တိုက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ လက်ရင်း ၁၁၀၀နှင့် ၄၄၀၊ နောက်လက်ဖျားများနှင့် စုစုပေါင်းတော့ သုံးထောင်ကျော် ပေါက်ခဲ့သည်။ ပထမ ဟိုဘက်ကြက်က အထက်ကြေး ရောက်သွား၍ ၁၀၀-လျှင် ၄၀ အထိ အောက်ကြေး ရောက်သွားပြီးမှ ကျွန်တော့်ကြက်ကလေးက ပြန်ပြီး တက်ခွပ်လာခဲ့ရာ... အထက်ကြေး နှစ်လေးကနေပြီး ရွှေဂေါင်းပြောင် အနိုင်ရခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားတွေ အသီးသီးပွဲခဲ့သည်။ အထောကြီး ထောခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော့်မှာမူ ကိုယ့်ကြက် တိုက်ဖြစ်သောအခါ၌ အိတ်ထဲရှိသော
ငွေနှင့် ကိုအမ်းတို့ ပြန်ပေးသောငွေမှာ ၃၀၀ ကျော်မျှရှိတော့၍ လက်ရင်း
၃၃၀ ထည့်တိုက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အိမ်သို့ ငွေ ၆၀၀ ပြန်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်
ပါသည်။

“တကယ်တော့ ဦးသော်တာ ဒီလောက်မက နိုင်ဖို့ပါဗျာ၊ ခုတော့
သူလုပ်ပုံက တကယ့်သူဌေး ကျနေတာပဲ၊ ထမင်းဆိုင်အရက်ဝိုင်းမှာ သူ့လာ
ပြီးနှုတ်ဆက်တဲ့ လူတွေမှန်သမျှ သူကချည်း ဒကာခံနေတာပဲ၊ အချို့ရုံးလို့
ကုန်ခဲ့ပါပြီဆိုတဲ့လူတောင် ပြန်ကစားချေဆိုပြီး ငွေထုတ်ပေးလိုက်သေးဗျ။
ပိုက်ဆံတွေနုမျောဖို့ ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ဦးသော်တာ အဲဒါတွေ မှတ်မိ
သေးလား...ဟု ကိုကံညွန့်က ပြောပြတော့...

ကျွန်တော့်မှာ ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းခါပြရသည်။ တွေးပြီး ကိုယ့်ဟာ
ကိုယ်လည်း ပြန်၍ နှမြောမိပါသည်။

စင်စစ်တော့ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးယဉ်တွေ အကောင်အထည်ပေါ်
သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အသို့ဟူမူ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် အသိမိတ်ဆွေ
တွေကို ကိုယ်ကသာ ကျွေးမွေးချင်စိတ် ရှိပါသည်။ နို့ပြီး ငွေကြေး
မရှိသူများကိုလည်း ကြည့်ရှုထောက်ပံ့လိုစိတ် ရှိပါသည်။ သို့သော်
ကျွန်တော့်မှာ စေတနာရှိသလောက် ငွေကြေးချမ်းသာသူ မဟုတ်မူ၍
စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါဖြစ်နေရာမှ၊ အရက်မူးလာပြီး၊ ပင်ကိုယ်စိတ်
ပျောက်သွားသောအခါ၌ အနှိုင်းအဆ အဆင်ခြင် မရှိတော့ဘဲ၊ ထန်းရည်မူး
ကျွဲခိုးပေါ်ဆိုဘိသကဲ့သို့ စိတ်ကူးယဉ် သဒ္ဒါတရားတွေ အကောင်အထည်
ပေါ်သွားခြင်း ဖြစ်ပါတော့၏။

ကြက်ဝိုင်းဒိုင်လုပ်သူနှင့် လောင်းငွေစာရင်းကိုဝင်ကို ဝင်ရောက်ရမ်း
ကားမိခြင်းမှာလည်း ဤသဘောပင်။ သူတို့က ဗိုလ်ကျကျ အမိန့်ပေးနေ
သည်ကို ကျွန်တော်မခံချင်။ သို့သော် ပင်ကိုယ်စိတ်ဖြင့် ဝင်မချရဘဲ မူးလာ
တော့မှ အရက်သတ္တိတွေ ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါတော့၏။

သို့သော် ဒါတွေကို ကျွန်တော်လုံးဝ မမှတ်မိတော့။ ဤကား
အရက်သမားတို့ ဖြစ်တတ်သော သဘောတရားပါတည်း။

ရွှေဂေါင်းပြောင် ချီးမွမ်းခန်း

ကျွန်တော့်ကြက်ကလေး ရွှေခေါင်းပြောင်သည် တောင်ယာလေးပိုင်း၌ လက်ရင်းလက်ဖျား ၃၀၀၀-ကျော် နိုင်ပြီးသောအခါ၌ သူ့အဖေ ရှဖီးကဲ့ သို့ပင် ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကြက်သမားထု၏ ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံရလေ သည်။

“သူတို့ကြက်က ခေါင်းတစ်လုံး မြင့်နေတယ် လွတ်တယ်ဆို ပစ်လိုက်တာကလည်း ဝီခေါ်နေတော့ သူတို့ကစပြီး လက်ဖျားခေါ်တာပဲ... ဒါပေမယ့် ဒီဘက်က မလောင်းရဲသေးဘူး”

“ဟိုက ပစ်တာကို ဒီက ဆီးမဆိုင်ဘူးလား”

မနေ့က ကြက်ပိုင်းပါခဲ့သူရော မပါသူရော ဤနေ့မှာ ကျွန်တော့် အိမ်တွင် ဆုံကြခြင်းဖြစ်ပေရာ မပါခဲ့သူက မေးသည်ကို ကိုယ်တွေ့မြင်ခဲ့ရ သူက...

“တစ်ချက်နှစ်ချက် ဆိုင်ကြည့်တယ်ဗျ။ မရဘူး။ ဟိုက ကြက်ပစ် လည်းသန်တယ်။ နို့ပြီး ဒီကောင်ရွှေဂေါင်းပြောင်က ကြက်ဆိုင်၊ ကြက်ရော ကောင်းတဲ့ အကောင်လည်းမဟုတ်တော့ ခေါင်းငုံ့ရှောင်တယ်။ နောက်ဆုတ် ရှောင်တယ်။ ဟိုက ထိုးစစ်၊ ဒီက ခံစစ်ဆိုတော့ ဒီကောင်က ပက်လက် ပက်လန်နဲ့ ကြက်ရေးနိမ့်နေတာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ သူတို့ဘက်က တစ်ရာအစိတ် က-တစ်လေးခွဲ နှစ်လေးနဲ့ ကြေးကျော ပေးလာလိုက်တာ”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ဆွဲရောလား”

မနေ့က ဒီဝိုင်းလိုက်မသွားခဲ့ရတာ နာလေခြင်းဟု အောက်မေ့နေသော ကိုစံမြင့် မေးလေရာ ရွှေဂေါင်းပြောင် ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေသော ကိုအမ်းက...

“ဘယ်ဆွဲခွဲဦးမလဲဗျ၊ ကိုယ့်ကြက်က ဘာမှပြန်မလုပ်နိုင်သေးဘူး... ဟိုကခွပ်တာကိုပဲ ရှောင်တိမ်းနေရတာ၊ ကျွန်တော်လက်ရင်းထဲ ထည့်လိုက်မိတဲ့ ငွေလေး ၁၁၀-တော့ ချောပြီ အောက်မေ့နော်”

“ဒါပေမယ့် ဟိုကဘယ်လောက်ခွပ်ခွပ် ကိုယ်တို့ကြက်ကို နာနာကြည်းကြည်းတော့ တစ်ချက်မှမထိဘူး၊ ရွှေဂေါင်းပြောင်က ကြက်ဟောကြက်ရောတော့ ကောင်းတယ်ဆရာ”

ကြက်စွဲ ကိုသန်းမြင့်ကပြောရာ ကိုခင်ညိုက...

“အဲဒါကြောင့် သက်သာတာပေါ့ဗျ၊ ဟိုကြက်ပစ်တာများ တင်းခံရင် ပြတ်ထွက်သွားမယ်ခင်ဗျ၊ သူတို့ကြက်ကလည်း ဒီကြက်ပစ် အားကိုးတိုက်တာပဲ”

“အေးပေါ့လေ... ကြက်တစ်ကောင် ငွေ ထောင်နဲ့ချီတိုက်တယ်ဆိုတော့ အားကိုးတစ်ခုကောင်း နှစ်ခုကောင်းတော့ ရှိရမှာပေါ့၊ ပြောစမ်းပါဦး... ရွှေဂေါင်းပြောင်က နောက်... ဘယ်လိုခွပ်လာသလဲ”

ထိုနေ့က ခရီးလွန်နေ၍ မလိုက်ဖြစ်သော ကိုအောင်ချစ်က မေးရာ...

“တော်တော်နဲ့ မခွပ်နိုင်သေးဘူးဗျ၊ ဝိုင်းကြီးကလည်း ကျယ်တော့ ၁၂-တောင် ဝိုင်းကြီးလားဗျာ။ ကြက်နှစ်ကောင် လှည့်ပတ်ခွပ်နေကြတာ အကြာကြီး”

“အဲဒီဝိုင်း ကျယ်လို့ပဲ ရွှေဂေါင်းပြောင်အဖို့ ကောင်းတာ”

ငွေတော်တော် နိုင်လိုက်သော ကိုပေါက ဖြတ်ပြောသည်ကို ကိုအမ်းက စကားအဝင်မခံဘဲ...

“ဟုတ်ပါတယ် အဲလို ကြက်နှစ်ကောင် ခွပ်ရတာ မိနစ် ၂၀ လောက်ကြာတော့ မောလာကြလို့ နှစ်ကောင်အပူး လည်ချင်းအချိတ်မှာ ရွှေဂေါင်းပြောင်က အောက်ကနေပြီး နားစခွဲခွပ်လိုက်တာ ပလောက်ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ဟိုကြက်မျက်နှာနောက် လန်သွားတာပဲ။ အဲဒါလည်းမြင်ရော ကျွန်တော် ၁၀ဝိ- ၄ဝိ-နဲ့ ၂၀-ဖိုး စခွဲလိုက်တယ်”

ပါးစပ်အပြဲသားနှင့် နားထောင်နေသော ကိုအုန်းရီက...

“အောင်မယ်...တစ်ရာလေးဆယ်တောင် ရောက်နေပလား?”

“ရောက်တာပေါ့ဗျာ သူတို့ကြက်ကချည်း ခွပ်နေတာကို ခုမှ ဒီက တစ်ချက်ခွပ်ရတယ်၊ အဲသည်လိုနဲ့ တော်တော်ကြာတော့ နောက်တစ်ခါ အပူးမှာ နှုတ်လွတ်ပင့်အပ်လိုက်တာ ခွပ်ဆို ပထမအချက်ထက်တောင် ပြင်းသေးဗျာ”

“အောင်မယ်လေး... ရွှေဂေါင်းပြောင်က နှစ်ကောင်ပူးပြီး သူ့ခေါင်း အဝင်သာခံမယ်ဆိုရင် တုံးကနဲလဲအောင်တောင် ခွပ်သေးဗျာ”

ရွှေဂေါင်းပြောင်ကို အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ချက်စားတော့မည်ဟု ပထမဦး ဆုံးအကြိမ် ခွပ်ခိုင်းကြည့်စဉ်က သူကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့ရသော ဦးစံလင်းက ဝင်ပြောရာ၊ ကိုအမ်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကြက်ကလေး ခွပ်တာ ကျွန်တော် အရင်ကမမြင်ဖူးပေမယ့် ခုတော့ နားလည်သွားပြီ၊ ခွာရင် တစ်ဖက် သားခွပ်တာကို သူက လွတ်အောင်ရှောင်မယ်၊ ပူးရင် သူကရအောင်ခွပ်မယ်။ ဒါနဲ့ကျွန်တော် တစ်ရာနဲ့လေးဆယ် ရှိသေးသလားဆိုတော့ လူတစ်ယောက် က ၄ဝိတော့မရှိဘူး။ ၅ဝိ-နှစ်လေးနဲ့ ဟောဒီမှာ တစ်ရာလုံးယူမှ ရမယ်ဆို၊ ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပြတော့ ကျွန်တော် ဖမ်းဆွဲလိုက်တော့တာပေါ့၊ အဲဒီမှာ နီးလေးတို့ စိုးလှိုင်တို့၊ မောင်ခွေးတို့က သူတစ်ဆယ်ပါ ပါရစေ၊ နှစ်ဆယ် ပါပါရစေ ဝိုင်းအာတော့ ဟိုဘက်ကလူတွေကလည်း တစ်ရာငါးဆယ်ဆိုရင် ဒီမှာရှိပါသေးတယ် အော်ကြတော့ ကိုယ့်လူတွေနှစ်လေးနဲ့ တော်တော်ရ

လိုက်ကြတာပဲ။ ဒါနဲ့ ကိုယ်တို့ကြက်က ဒီရေမှာ နှစ်ချက်ဖဲ ခွပ်လိုက်ရတယ်။ စည်းရောက်လို့ ကောက်လိုက်ရရော ကိုယ်တို့ကြက်သွားကြည့်တယ်။ ဘာဒဏ်ရာမှ မရှိဘူး။ ကြက်လည်း သိပ်မမောဘူး။ ဟိုကြက်က သူ့ခွပ်လုံးနဲ့ သူ အမောပိုနေတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ရာငါးဆယ်ရှိသေးလားခေါ်တော့ သူတို့ဘက်က ဖိတော့ ရှိတယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလူတွေ ဝိုင်းဆွဲကြပြန်ရာ “အောင်သိန်း မင်းလည်း အဲဒီတော့မှ ဆွဲရတာမဟုတ်လား”

ဤတွင် ကြက်သမားကြီး ဦးအောင်သိန်းက-

“အေးပေါ့ ငါလည်းမြင်ပြီပေါ့ကွ၊ ဟိုကြက်က အမောပိုလာတယ်။ မောရင်ပူးမယ်၊ ပူးရင် ဒီကခွပ်မယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ သန်းမြင့်ကြီးဆီသွား တိုးတိုးပြောလိုက်ရတယ်၊ သိပ်ဆွဲကုမနေနဲ့၊ ကိုယ့်ကြက်က ဒဏ်ရာလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘဲ၊ မြန်မြန်လွှတ်ကွလို့”

သည်တော့ ကြက်စွဲကိုသန်းမြင့်ကလည်း-

“ကျုပ်လည်းသိတာပေါ့ဗျာ၊ ကြက်တိုက်လာတာ လူ ကြက်မွေး မပေါက်ရုံတမယ်ပဲ ရှိတော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် မြန်မြန်ခေါ်ပြီး လွှတ်တယ် ဆို နှစ်ကောင် ထိုးပူးပေးလိုက်တာပဲ”

“အဲဒါမှားတာပေါ့ကွ”

ကိုအမ်းကပြောရာ ကိုသန်းမြင့်ကြီး မျက်လုံးကြီးဖြူးလျက်-

“ဘာ-ဘာမှားတာလဲ၊ ဒီလိုထိုးလွှတ်လိုက်လို့ပဲ ပူးပူးချင်း ဒို့ကြက်က ဆွဲခွပ်လိုက်တာ ဟိုကြက် ခေါင်းနောက်လန်ပြီး တုန်ခါသွားတာပဲ မဟုတ်လား”

စကားရည်လည်သော ကိုအမ်းက-

“အဲဒါ မှားတယ်ပြောတာကွ၊ လွှတ်လွှတ်ချင်း ပူးမခွပ်ရသေးဘူး၊ ခွာခွပ်နေရဦးမယ်ဆိုရင် ဟိုဘက်က ကြေးကျောတွေပေးနေဦးမှာ ခုတော့”

ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ပဲ ဟိုဘက်ကကြေးကျောတွေ ရပ်သွားလို့ ဒို့ကပဲစပြီး လယ်ဗယ်ခေါ်ရရော မဟုတ်လား”

ကြက်သမားတွေမှာ အင်္ဂလိပ်လိုတတ်သူလည်း ရရှိသည်။ မတတ်သူကများသည်။ သို့သော် “လယ်ဗယ်” (ဇတူ)ဆိုသည်ကိုတော့ ကြက်သမားတိုင်း နားလည်ကြသည်။ ကြက်ဝိုင်းမှာ သည်စကားပဲ သုံးကြသည်။

“နောက်တော့ ဘယ်လိုခွပ်ကြရောလဲဗျ”

ကြက်တိုက်တာကို မည်သို့မျှ နားမလည်။ ဤမှာဘက်တွင် နာလဝိန်းတုံးနိုင်လှသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ကျွန်တော့်အိမ်လာလည်ရင်း ကြက်သမားတွေနှင့်ဆုံမိ၍ ကြက်တရားနာမိရာမှ သူစိတ်ဝင်စားလာကာ ကိုအမ်းစကားပြတ်သွားသည်၌ ဝင်မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“နောက်တော့ ရွှေဂေါင်းပြောင်ကချည်း တက်ခွပ်သွားတာပေါ့ဗျ”

“ဒီတော့ ဟိုဘက်က လောင်းကြသေးလား”

“လောင်းအောင် လုပ်ရတာပေါ့”

“ဘယ်လိုလုပ်ရလဲ”

ကိုအမ်း စိတ်ပျက်စပြုပြီ။ သူ့မျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်၍-

“ကြေးကျောပေးခေါ်ရတာပေါ့”

“ဘယ်လောက်အကျောပေးရလဲ”

ကိုအမ်း မျက်လုံး ကြောင်ကြောင်လေး ဖြစ်သွားပြီ။ ဆက်မဖြေနိုင်တော့ပြီ။ သူစကားပြောဖို့ စိတ်ကုန်သွားပြီ။ တကယ်ပဲ ကြက်သမားမဟုတ်သူအား ကြက်စကား ပြောရသည်မှာ လက်ဝင်လှသည်။

ဪ... ခက်သည်။ ဤအကြောင်းတစ်ခု နားမလည်ဘူးဆိုတော့လည်း လွန်စွာနားဝေးလှ၏။ ကျွန်တော် ၇-မိုင်ရွာတန်းရှည်မှာ နေစဉ်က မန္တလေးမှ ပြောင်းလာခါစ စာရေးဆရာဖြစ်စ မောင်သာရသည် ကျွန်တော့်အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော့်အိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်မှာ သူတို့ မိသားစုငှားနေကြ၏။ အဲသည်ရွာမှာက အဲသည်တုန်းက ကြက်ဝိုင်းမှာခဏ၊ ခဏ။

သည်ကြက်တိုက်တာကို မောင်သာရက လာလာကြည့်ပြီး တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော့်ကို မေး၏။ သူ့ပါးစပ်တွင် မပြတ်တပ်ထားသော ဆေးပြင်းလိပ် တို့ကို ချွတ်လိုက်ပြီး...

“ကိုဆွေ ကြက်နှစ်ကောင်ခွပ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရလဲဗျ” ကျွန်တော် တော်တော် စိတ်ပိန်သွား၏။ ကြက်ဖတို့မည်သည်၊ သူစိမ်းကြက်ဖ မြင်လျှင် တစ်ကောင်တစ်ကောင် ခွပ်ချင်လွန်းလို့မှ လူက ထိန်းသိမ်းထားရ၏။ သူတို့နှစ်ကောင် ရင်ဆိုင်လွှတ်ပေးလိုက်လျှင် ချက်ချင်းခွပ်ကြတော့ သည်သာ။ ဒါလေးမှ မောင်သာရက မသိလေတော့၊ ကျောင်းသားဘဝက ထောင်ကျလောက်အောင် နိုင်ငံရေးကမြင်းကြောထခဲ့သော စာရေးဆရာကြီးအား သောက်မြင်ကပ်ကပ်နှင့်...

“ကြက်နှစ်ကောင်ခွပ်အောင် နင်က ကွန်မြူနစ်ဟဲ့ သူက အရင်းရှင် ဟဲ့ဆိုပြီး ရန်တိုက်ပေးရတယ်ဗျ”

ဒီတော့မှ သူရိပ်မိသွားဟန်တူ၏။

“ဟာဗျာ” ဟုဆိုပြီး ပြုံးပြုံးစိစိကြီးနှင့် သူ့ပါးစပ်ကို ပုလင်းဖော့ဆို ပိတ်သလို ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပြန်စွပ်လိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာထဲတွင် တိုက်ကြက်နားလည်သူ နေသွေး နီတစ်ယောက်တော့ ရှိဟန်တူ၏။ တစ်ခါက သူ့ကြက်တိုက်သည့်အကြောင်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖတ်လိုက်ရ၏။ အထောက်တော်လှအောင်လည်း ဝါသနာ ပါဟန်တူ၏။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ကြက်ဝိုင်းဖြစ်လျှင် သူ့ဆီ အကြောင်းကြား ပါဟု စကားအဆင်သင့်တိုင်း မှာဖူး၏။ စာရေးဆရာ ထင်လင်းတစ်ယောက် တော့ ကျွန်တော့်ဆီ လာလည်စဉ် ကျွန်တော့အိမ်နောက်ဖေးမှာ ကြက်တိုက်နေ တာ အခါခါတွေ့ဖူး၏။ သို့သော် သူမည်သို့မျှ မခံစားတတ်၊ အရွယ်မရောက် သေးသည့် လူမမယ်ချာတိတ်က အပျိုလှလှ မြင်ရသလိုပဲ ဖြစ်နေ၏။ ဘာကောင်းမှန်းမသိ။

ကြက်ဝိုင်းသည် အပျော်အပါး နည်းနည်းပါးပါးလည်း ကစားနိုင်...။

စီးပွားဖြစ် ထောင်သောင်းနှင့်ချီ၍လည်း လောင်းနိုင်၏။ လောင်းကစား နည်းအမျိုးမျိုးရှိသည့်အနက် ကြက်တိုက်ခြင်းသည် ကိုယ့်ကြက်ကို ယုံကြည် စိတ်ချရပြီဆိုလျှင် ကျိန်းသေတွက်၍ရ၏။ ဥပမာ ကမ္ဘာ့လက်တွေ့ချန်ပီယံ၊ ကပ်စီးကလေးခေါ် မိုဟာမက်အလီဆိုလျှင် သူ့ဘက်က အနိုင်တွက်၍ ရသကဲ့သို့ပေါ့။

ထို့ပြင် လောင်းကစားခြင်းသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှု အရသာတစ်မျိုးကို ခံစားလို၍ဟု ဆိုကြ၏။ ဤအတိုင်းမှန်လျှင် ကြက်တိုက်ခြင်းသည် စိတ်လှုပ် ရှားမှု အရသာအရှိဆုံးဟု ဆိုရချေမည်။ ခင်ဗျားတို့ ဖဲကစားတာ လေးကောင် ဂျင်လှည့်တာဟာ တစ်လက်တစ်လက် ဘယ်လောက်ကြာလို့လဲ။ ကြက် တစ်ပွဲဟာ လေးငါးခြောက်ဆယ်မိနစ်ကနေပြီး လေးငါးခြောက်နာရီအထိ ကြာတဲ့ ဝိုင်းတွေရှိပါသည်။ ကြက်အကောင်ချင်း ကွာနေလျှင် အလွန်မြန်တတ်၍ အကောင်ချင်းညီ ပညာရပ်ချင်း တူနေပြီဆိုပါက အင်မတန်ကြာတတ်၏။ ကြည့်လိုလည်း အလွန်ကောင်း၏။

အချို့ဝိုင်းများမှာ အချိန်ကြာရုံမက၊ ကြွေတစ်လက် ကြက်တစ်ခုနဲ့ ဆိုတဲ့အတိုင်း ဟိုဘက်ကသာသွားလိုက်၊ ဒီဘက်က သာလာလိုက်နှင့် ဗုံလုံတစ်လှည့် ငါးပျံတစ်လှည့် ဖြစ်နေလိုက်ပုံမှာ လောင်းကစားသူတွေ၏ စိတ်များကို နာရီနှင့်ချီ၍ လှုပ်ရှားစေပါ၏။ အကျိတ်အနယ်ဝိုင်းကို ကြည့်ရပြီ ဆိုလျှင် ကြက်သမားတွေ၏ကိုယ်မှာ အငြိမ်မနေနိုင်၊ ခြေလက်တို့မှာ တွန့်ကနဲ၊ ကွေးကနဲ၊ ကောက်ကနဲ၊ ဆတ်ကနဲ ဖြစ်သွားတတ်ကြသည်။ ကြက်ခွပ်ပုံကို ကြည့်၍ သူ့စိတ်နှင့်အကြောတွေ လှုပ်ရှားနေခြင်းပင်။ ပါးစပ်ကလည်း ဘယ်လိုခွပ်လိုက်ပါလား၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ပါလားနှင့် တဖွဖွ ပြောနေတတ် ကြသည်။ ဒါကြောင့် တိုးတိုးဗျ တိုးတိုးဗျဟူ၍ ကြက်ခိုင်လုပ်သူများက မပြတ်သတိပေးနေရသည်။ ဒီထဲကမှ သူတို့ကြက်က ချက်ကောင်းခွပ်လိုက်ပြီ ဆိုလျှင် ကြက်နာမည်ဖော်ပြီး တခဲနက်အော်လိုက်တတ်သည်များကလည်း ရှိသေး၏။ သံပြိုင်အော်လိုက်ကြပုံများ ဇာတ်တိုက်ထားသည့်အတိုင်းပင်။

ခွဲသတ္တိ

တိုက်ကြက်တို့မှာ ကြက်ခွပ်ကောင်းဖို့အပြင် ခွဲသတ္တိရှိဖို့ကလည်း လွန်စွာအရေးကြီး၏။ လွန်ခဲ့သော နွေရာသီက အောင်ဆန်းမြို့တွင်လုပ်သော ချိန်းဝိုင်းတစ်ခုမှာ ကြက်အကောင်ချင်း တူနေသောပွဲတစ်ခု တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဤသို့ အကောင်ချင်းတူ၍ ကြာရှည်သောဝိုင်းမျိုးမှာ အရှုံးအနိုင်ကို ပြောရ ခက်လှသည်။

အင်းစိန်ကြက်နှင့် ဒည်းကုန်းကြက် သူတို့နှစ်ကောင် ခွပ်ကြသည်မှာ ခုနာရီကျော်ပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ အင်းစိန်ကြက်က သာနေပြီ။ ဒည်းကုန်းကြက်မှာ ဘာမျှမလုပ်ရှားနိုင်တော့။ ဝိုင်းထဲမှာ နှုတ်သီးမြေထောက်၍နေပြီ။ အင်းစိန် ကြက်က ထူထူထောင်ထောင်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်နိုင်သေးသည်။ သို့သော် တစ်ဖက်ကြက်က ထွက်ပြေးအောင် နာနာကြည်းကြည်းဖြင့် မခွပ်နိုင် တော့။

တစ်ကောင်က နှုတ်သီးမြေထောက်၊ တစ်ကောင်က မတ်တပ် ငုတ်တုတ်ကြီး ငူကြည့်နေသည်။ ကြက်စွဲက မှုတ်ပေးလို့လည်း မလှုပ်တော့။ သည်အခါမျိုးမှာ ကြက်စွဲနှစ်ကောင်က သဘောတူ ကိုယ့်ကြက်ကိုယ်ကောက်၍ ကုသပြီး ပြန်ချရသည်။

ဘယ်လိုပဲကောက်ချချ။ ဒည်းကုန်းကြက်က နှုတ်သီးမြေထောက် လျက်ပဲ။ အင်းစိန်ကြက်က လွတ်စလေးမှာ လက်အပူရှိန်နှင့် တစ်ချက်နှစ်ချက် ပက်ပါသေး၏။ နောက်ပြီး ငူနေမြဲနေမြဲပဲ။ ဒီလိုချည်း ဝိုင်းအလယ်မှာ လေးငါးခြောက်ခါလောက် ကောက်ချပြီးတော့ ကြက်ရုံးကြက်နိုင် မဖြစ်သဖြင့် ဒည်းကုန်းကြက်ဖက်က သရေလုပ်ပါဟု ဆိုလာ၏။ ဒီတော့ အင်းစိန်ကြက် ဖက်က...

“ဟာ ဘယ်လုပ်နိုင်မလဲ၊ ဒီကြက်က ထူထူထောင်ထောင်ကြီး ရှိသေးတာပဲ...။ နှုတ်သီးမြေထောက်နေတဲ့ကြက်က အရှုံးပေးပေါ့”

“ဟာ... ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ၊ ကြက်ရုံးကြက်နိုင် တိုက်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့ကြက် ဝိုင်းပြင်ထွက်အောင် ခင်ဗျားတို့ကြက်ကလုပ်လေ”

“ဟာ... မင်းတို့ကြက်ကမှ မပြေးနိုင်တော့တာဘဲ”

“ဒါပေမယ့် သူ့အရုံးမပေးသေးဘူးလေ၊ ကိရောက်ကိရောက်မှ မအော်တာဘဲ”

ကြက်တိုက်တာ နှစ်မျိုးရှိ၏။ ဖြတ်ကြေးနှင့်တိုက်ခြင်း၊ ကြက်ရုံးကြက်နိုင်တိုက်ခြင်း၊ အချို့အရပ်မှာ ‘အရိုးတာကပ်’ ဟုခေါ်၏။

ဖြတ်ကြေးနှင့်တိုက်ခြင်းမှာ တစ်ရာနဲ့ငါးကျပ်ကို အောက်ကြေးက မလိုက်နိုင်၊ မလိုက်ဝံ့တော့ဘူးဆိုသောအခါ၌ အရုံးပေးရ၏။ ကြက်ရုံးကြက်နိုင် (ဝါ) အရိုးတာကပ်ပွဲမှာ အရေးနိမ့်သောကြက်က ဝိုင်းပြင်ထွက်သွားသည်။ သို့မဟုတ် မပြေးနိုင်တော့၍ ကိရောက်ကိရောက်ဟု ညောင့်ထိုးသံအော်မှ အရုံးဖြစ်၏။

ယခုအခြေ၌ ဒညင်းကုန်းကြက်မှ တစ်ကိုယ်လုံးနာပြီး ဦးခေါင်းလည်း နီရဲဖူးယောင်၍ နှုတ်သီးမြေထောက်လျက် ပြေးလည်းမပြေးနိုင်တော့ပါ။ တစ်ဖက်ကြက်ကိုလည်း သူမမြင်ရတော့ဘူး။ သူ့ညောင့်ထိုး၍ ကြောက်သံ အော်တော့မှသာ ကိစ္စပြီးပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတချီကောက်ပြီး ပြန်ချကာနီး၌ အင်းစိန်ကြက်ဖက်မှလူတွေက သူတို့ကြက်စွဲအား...

“ဟေ့... ဒိုကြက်က နည်းနည်းလောက် ပြန်လန်းဖို့ဘဲ လိုတော့တယ်၊ မခွပ်နိုင်တောင် ဟိုကြက်ခေါင်းဆိတ်ရင် အော်ပြေးတော့မှာကွ၊ ဒီတော့လက်ပူကြမ်းကြမ်းတိုက်ပြီး ကြမ်းကြမ်းကုပေးလိုက်စမ်းပါကွ”

သူတို့ပြောသည့်အတိုင်း ကြက်စွဲသည် ကြက်ကို သူ့ပေါင်ကြားထဲညှပ်ပြီး လက်ပူနာတိုက်ပေး၍ အတောင်ပံရိုးတွေ ဖျစ်ပေးလိုက်သည်၌ ကြက်ကနာတော့ ညောက် ညောက် ညောက် ညောက်နှင့် အော်လေ၏။

“ဟ-ဟ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း” ဆိုကြပြီး ကြက်နှစ်ကောင်

မျက်နှာချင်းဆိုင် လွတ်လိုက်ကြတော့ အင်းစိန်ကြက်သည် ဒညင်းကုန်းကြက်ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝံ့တော့ဘဲ ကရောက် ကရောက်အော်ပြီး ဝိုင်းပြင်ထွက်ပြေးလေသတည်း။ နိုင်သောကြက်ကား မျက်စိလည်းပိတ်၊ နားတွေလည်းအူနေ၍ ဟိုကြက်ပြေးတာ အော်တာကို မြင်လိုက်ကြားလိုက်သည် မဟုတ်ပေ။ လက်ရင်းလက်ဖျား ၃၅၀ဝိ မျှရှိလေရာ၊ ငွေ ၇၀၀ဝိ လောက်ကို ဒညင်းကုန်းကြက်က ဇွဲသတ္တိနှင့်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

လက်ထဲတွင် ညှောင့်ထိုးအောင် ကုရပါမည်လားဟု အင်းစိန်ကြက်စွဲကို ဝိုင်းပြီးအပြစ်တင်ကြရာ “ဟာ ခင်ဗျားတို့ကပဲ ကြမ်းကြမ်းကုပါ ခိုင်းကြတာကိုးဗျ-” ဟု ပြန်ပြော၏။

စင်စစ် ကြက်စွဲသည် ကိုယ့်ကြက်၏ အထာကို သိဖို့လည်းလိုသည်။ ဒီကြက်ဟာ ကြမ်းကြမ်းကုတာ ကြိုက်သလား၊ သာသာကုတာ ကြိုက်သလား၊ စင်စစ်တော့ အင်းစိန်ကြက်သည် ဇွဲသတ္တိမကောင်း၍ သူ့အသားအနာမခံခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြက်တိုက်ရာမှာ ကြက်စွဲကလည်း အရေးကြီးလှပေ၏။ အချို့ဝိုင်းမှာ ကြက်ရုံးနေလျက် ကြက်စွဲကောင်း၍ နိုင်သည်လည်း ရှိတတ်၏။

ကြက်စွဲစွမ်းရည်

၁၉၇၆ ခု၊ နှစ်ဦးပိုင်း ဆောင်းဦးပေါက်တွင် ထန်းတပင်မြို့နယ်မှ ကိုအိလုံဆိုသူ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကြက်တိုက်လာသောအခါ သူ့ကြက်နှင့်အတူ ကြက်စွဲခံပါသည်။ ကိုအိလုံကြက်က ကြက်ဝါ၊ တမွေးထိုး၊ တက်ရိုးပဲ။ အဆင်သင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲ၌ ကိုစံမြင့်အိမ်တွင်ထားသော ကိုမြလှိုင်၏ ဖောင်းဖြူကြီးနှင့် ဆွယ်မိလေ၏။ ကြက်နှစ်ကောင်ယှဉ်၍ ချကြည့်သောအခါ ဖောင်းဖြူကြီးက ကိုယ်လုံးနည်းနည်းကြီး၍ အစီးရနေသည်။ သူ့ဘက်က ရှောင်စရာမရှိ။ ကိုအိလုံကြက်ဝါဘက်ကသာ စဉ်းစားရပေမည်။

သို့သော် ကိုအိလုံဘက်က တိုက်မည်၊ ရဲသည်။ ကြေးကြိုက် သလောက်ထွက်စမ်းဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကြက် တော်တော်အထင် ကြီးမိသည်။ ဒါနှင့် ကိုမြလှိုင်လူသိုက်က စုလိုက်တော့ လက်ရင်း ၂၂၀၀ (နှစ်ထောင့်နှစ်ရာ)

ဟာ.... ကြက်နှစ်ကောင် လွတ်ကြတော့ ကိုအိလုံကြက်ဝါက အထင်နှင့်အမြင် ပါစင်အောင်လွဲပြီ။ ဖောင်းဖြူချည်းကချည်း ခွပ်ရေးသာနေ ပေပြီ။ “ကြိုက်သလောက်ထွက်လို့” ဆိုခဲ့သော ကိုအိလုံ လက်ဖျား မဆွဲခဲ့တော့ပြီ။ “ဘယ်နှယ့်လဲ ကိုအိလုံရယ်၊ ခင်ဗျားကြက် ဒီလိုပဲလား” ဟု ဆိုတော့.....

“အာ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဆရာရယ်၊ ဒီလောက်ညှင် ကျွန်တော် ဘယ်သုံးမလဲ၊ ကြက်အိပ်တန်းပျက်လို့ ထင်တာပဲ”

သူ့ကြက်သည် ထန်းတစ်ပင်မှ ရောက်လာပြီး ကိုကံညွန့်အိမ်မှာ နှစ်ည အိပ်ထားပြီဆိုတော့ ကြက်သမားစကား ‘အိပ်တန်းပျက်’ ဟု ခေါ်ကြ သည်။ အမိပွယ်မှာ ကြက် ရေပြောင်း၊ မြေပြောင်း အိပ်တန်းပါ ပြောင်းရ သဖြင့် အအိပ်အနေပျက်သည်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်လက်မအိသာဖြစ်၍ ခွပ်လမ်းပျက်သည်။ ယင်းသည် ကြက်တို့၌ ဖြစ်တတ်သည့် သဘောပင်။ ရောက်သည့်နေ့တိုက်လျှင် အရေးမကြီးပေ။ နို့ပြီး သုံးလေးရက်က ကျော်သွား လျှင်လည်း နေသားကျသွားပြီမို့ ကောင်း၏။

သုံးရေလောက် ခွပ်ကြ၍ နာရီဝက်ကြာတော့ ကိုအိလုံကြက်ရုံးပြီ ဆိုတာ အားလုံးသိကြပါပြီ။ သို့သော် လူတွေတစ်ခု သတိမထားမိကြသည်ကား ကိုမြလှိုင်ကြက်ကြီးက ခွပ်လဲခွပ်ရပါသည်။ အတက်လည်း စူးလှပါ၏။ သို့သော် ကိုအိလုံကြက်က သွေးမထွက်ပေ။ ကိုအိလုံကြက်စွဲသူမှာ ထန်းတစ်ပင်က ပါလာသော ကိုချစ်ယုံဆိုသူ ဖြစ်၏။ ကိုမြလှိုင်က သူ့ကြက် သူစွဲသည်။ ကိုမြလှိုင်သည် ရန်ကုန်မြို့နယ်မှာ ကြက်စွဲကောင်း တစ်ယောက် ပေါ့။

ကိုမြဲလှိုင် ကြက်ဖောင်းဖြူကြီးဘက်က လောင်းသူများ ဒူးနဲ့နေကြပြီ။ ကိုအိလုံကြက်ဝါဘက်ကလူများ ရှုံးပါပြီဟု စိတ်နှလုံး ဒုန်းဒုန်းချနေကြပေပြီ။ သို့သော် စိတ်မပျက်ဘဲ သူ့ကြက်သူ အားခဲကုသနေသူကတော့ ကြက်စွဲ ကိုချစ်ယုံ။ တစ်ဖက်ခွပ်လိုက်လို့ သူ့ကြက်ကို ဘယ်လောက်စူးလိုက်၊ စူးလိုက် သူ့လက်ထဲရောက်လျှင် သွေးမထွက်တော့။ သူ့ကြက်လည်း ဟိုကြက်က ဘယ်လောက်ခွပ်ခွပ် နာသည့်ပုံသဏ္ဍာန်မပေါ်။ ကြက်နှစ်ကောင် စည်းရောက်၍ ကောက်ပြီးကုသပြီး ပြန်လွှတ်သောအခါ အကောင်းပကတိပင်။

ဤသို့လျှင် ခွပ်ကြတာ ၂ နာရီလောက်ကြာတော့ အခွပ်ခံရတဲ့ ကြက်က ဘာမှမဖြစ်၊ တစ်ဖက်သတ် ခွပ်နေရတဲ့ကြက်က ခံနေရတဲ့ ကြက် မျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်ပြီး ထွက်ပြေးပါရောလား ခင်ဗျာ။ သူ့ပြေးသော်လည်း ကိုအိလုံ ကြက်ဝါကဖြင့် မလိုက်နိုင်တော့ပါ။ ၎င်းတုပ်တွေလျက်ပင် ကျန်ခဲ့ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ သူ့ခံထားရသည့်ဒဏ်ရာတွေက နည်းနည်း နောနော မဟုတ်။ ချွဲရိုက်၊ ရေဆေးပြီးတော့ ကိုချစ်ယုံက ကျွန်တော့်ကို ပြသည်။ ကြက်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မွမ္မကျအောင် စူးထားသည်။ လည်ပင်းနှင့် နောက်ဆက်မှာချည်း အပေါက်တစ်ပေါက် ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်ရသည်။ သို့သော် သွေးတော့ တစ်စက်မထွက်။ ကျွန်တော်က အံ့ဩစွာ...

‘ကိုချစ်ယုံ ခင်ဗျားသွေးမထွက်အောင် လုပ်တတ်တယ်ပေါ့’ သူက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

သွေးမထွက်သော်လည်း ခံရသည်ကတော့ သက်သာသည်မဟုတ်။ ခွပ်တုန်းမှာတော့ ဝိုင်းထဲတွင် ကြက်စွဲ၏ လက်အရှိန်နှင့် သူ့စိတ်ဓာတ်နှင့် မတ်တပ်နေနိုင်သေးသော်လည်း ဝိုင်းပြီးသောအခါခမျာမှာ တုံးလုံးမှ နှုတ်သီးပင် မြေထောက်မနေနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာတစ်ခြမ်းက ကြမ်းမှာအပ်လျက် နေရတော့၏။ အစာရေစာကို လူကခွံ့ကျွေးရသည်။ ဤပွဲပြီးလျှင် ကိုအိလုံတို့ သည် သူတို့နှင့် အတူပါလာခဲ့သော ကိုစိုးသိန်းကြက်ကို တိုက်ရန်ရှိသေးသဖြင့်

ကိုကံညွန့်တို့အိမ်မှာ ၃ ရက်နေသေးရာ ဤသုံးရက်စလုံးမှာပင် ကိုအိလုံ ကြက်ဝါသည် မထနိုင်သေး။ မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်သေးဘဲ ရှိပါသည်။

ထိုမှ တစ်လလောက်အကြာ ကိုအိလုံတို့ နောက်တစ်ခေါက်ရောက် အလာတွင် ဤကြက်သေပြီလားဟု မေးကြည့်သောအခါ...

‘ဆေးကုထားတာဘဲ၊ မသေပါဘူးဗျ၊ ဟိုရောက်လို့ ၅ ရက်လောက် အကြာမှာ ထနိုင်တယ်။ သူ့အစာ သူစားတယ်။ ၁၀ ရက်လောက်ကြာတော့ တွန့်နိုင်တယ်။ သွားနိုင်လာနိုင်ရှိပြီ။ ဒါပေမယ့် အကြောလိုက်ပြီး လည်ပင်း တစ်ခြမ်းစောင်းနေတယ်။ နောက်ထပ်တော့ မတိုက်နိုင်တော့ပါဘူးဗျာ။ သားဖောက်ရုံဘဲ ရှိတော့တယ်။’

ရွှေဗိုင်းဖြူ

ကိုယ်ကချည်း ခွပ်ရ၍ နိုင်နေရာမှ ထွက်ပြေးသော ကိုမြလှိုင်၏ ဖောင်းအဖြူကြီးကား အိမ်ရောက်သောအခါ ကြက်မတွေ့ငမ်းလျက် တကြော် ကြော် တွန့်နေရကား ငွေရုံးလာတဲ့လူတွေ ဒေါသဖြစ်ကြလွန်းလို့ သတ်စားမယ် တကဲကဲလုပ်နေကြရာ ကိုမြလှိုင်က....

“ကျွန်တော့်ကြက် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သူငယ်ချင်းဆီက ငှားလာ တာ၊ ပြန်ပို့ရဦးမယ်”

“ခင်ဗျားကြက်က မျိုးရိုးမှ စစ်ရဲ့လားဗျ”

ကိုကံညွန့်ကမေး၏။

“မနှစ်က ၅ ပွဲတက်ထားတဲ့ကြက်ဗျာ၊ ခွပ်တာ ခင်ဗျားတို့မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ တစ်ပွဲ-တစ်ပွဲ နာရီဝက် တစ်နာရီထက် ပိုမကြာခဲ့ဘူး”

“အခု ၂ နာရီလောက်ကြာတော့ သူကချည်းခွပ်ရလို့ နိုင်ခြေရောက် နေမှ ထွက်ပြေးတာ၊ ဧကန္တ ခင်ဗျားကြက်ဟာ ကြက်ကောင်းတယ်၊ အသဲ မကောင်းဘူး၊ ဒီကြက်မျိုး အင်္ဂါသေသေချာချာ ကြည့်ထားရဦးမယ်” ဆို၍ ကြက်သုတေသီကြီး ကိုကံညွန့်က ကြက်ကိုကိုင်တွယ်ကြည့်ပြီး မျက်လုံး

ပြူးသွားလျက် “ဟာ... အမွှေးရောင်နဲ့ အမောက်ကတော့ ဒို့အိမ်က ကြက်ပေါက်ကလေးနဲ့ တထေရာထဲပဲ၊ ကြည့်စမ်းဟေ့ အောင်ချစ်”ဟု ဆိုလေတော့ ညီတော်မောင်ကလည်း “အေးကွ ငါလဲ အဲဒါစဉ်းစားနေတာပဲ၊ မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ အိမ်ကကောင်တော့ ခုညချက်တုတ်ပစ်မှပဲ”

“အေးကွ... ဒီကြက်မျိုးမွေးထား အလကားပေါ့”

အစ်ကိုကလည်း သဘောတူလိုက်၏။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လိုက်လည်းလိုက်ပါပေ။ မဆိုင်တဲ့အပေါက် ဂလိုင်နဲ့ခေါက်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ကိုမြလှိုင် ကြက်ကြီးကလည်း ဖောင်းဖြူ၊ သူတို့ကြက်ကလေးကလည်း ဖောင်းဖြူမို့ အမွှေးရောင်ချင်း ခပ်ဆင်ဆင်တူပါ၏။ အမောက်လည်း ထို့အတူ။ နှစ်ကောင်စလုံး ‘ခပတ်’၊ တချို့အရပ်မှာ ဤအမောက်မျိုးကို ‘ဒိုး’ မောက်ဒိုးဟူ၍လည်း ခေါ်ကြ၏။ သူတို့အမောက်ပုံက အခြား ကြက်အမောက်တွေလို ပါးပါးပြားပြား ထောင်ထောင်မှာ အချွန်အတက် တွေနှင့် မဟုတ်။ လက်မလောက်ထူထည် ရှိသည့် တုံးတုံးလုံးလုံးကြီးဖြစ်၏။ တိုက်ကြက်ဆယ်ကောင်မှာ တစ်ကောင် ရှိတတ်သည်။ ၁၀%။

စင်စစ် ကြက်ခွဲသတ္တိ ကောင်း၊မကောင်းသည် ဤအမောက်ပုံ၊ အမွှေးရောင်နှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ ဗီဇမျိုးရိုးသာ အရေးကြီး၏။ သူတို့အိမ်က ဖောင်းဖြူလေးက ကျွန်တော် သတိပြုမိထားသည်။ မအေမျိုးက ကျွန်တော့် အား နတ်တလင်း ကိုမောင်လန်းက ပေးလိုက်သော မောက်ဒိုး ဖောင်းကြီးမျိုး ဖြစ်၏။ သူ့အဖေက ကိုအောင်ချစ်တို့ကြက် ပြာဖောင်းဗိုက်ကွဲကြီး။ ကိုအိလုံ၏ ကြက် ‘ရွှေအိုး’၏ အဖေပဲ ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ ရွှေအိုး ရန်ကုန်ရောက်မလာ သေးချေ။

သူတို့ညီအစ်ကို ချက်စားမည်ဆိုစဉ်က ဤဖောင်းဖြူလေးမှာ ၅လ ၆ လမျှရှိသေး၍ တွန်တက်ခါစ အသံမလည်တလည် ရှိသေး၏။ အထူးသဖြင့် ဤကြက်ကလေး ကျွန်တော်ကြိုက်သည်မှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ပါးပါးနှင့် ကြက်အလျားကောင်းလှခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေ ပြာဗိုက်ကွဲကြီး၏

ပုံသဏ္ဍာန်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ညီအစ်ကိုကို ကျွန်တော်မေး၏။

“ဖောင်းဖြူလေးကို ခင်ဗျားတို့ တကယ်ပဲချက်စားပစ်ကြမှာလား”

ကိုအောင်ချစ်က “စားမယ်ဗျာ... ကျွန်တော်က ကြက်ဒီလိုအမွှေး
အရောင်လဲ မကြိုက်ဘူး၊ ကြက်နီ၊ ကြက်ဝါမှ မွေးချင်တယ်”

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တော့ချက်စားကြမလဲ”

“ခုည အိပ်တန်းတက်ပဲ”

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အိမ်က ဟင်းစားကြက်တစ်ကောင်ကို
ပေး၍ အချိန်မီ လဲယူလိုက်၏။ ဒီကြက်ကလေးကလည်းဗျာ ကျွန်တော်နဲ့
ဘယ်လောက်ထိုက်သလဲဆို ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်သည့်နေ့ကစ၍ နောက်ဖေး
ဝင်းထရုံသာ ခြားနေသော သူတို့အိမ်ဘက်သို့ တစ်ခါမျှ မကူးတော့ပေ။

ကျွန်တော် အိမ်ရောက်ပြီး တစ်လလောက် ကြာသောအခါ၌ သူ ၇
လသားလောက်ရှိပြီ။ အိမ်ရှေ့အိမ်က ကိုကျော်ညွန့် ကြက်ပေါက်ကလေးနှင့်
ခွပ်လက်ချကြည့်သည်။ ဟာ-ကောင်းတယ်ဗျာ။ တစ်ဖက်သတ် အပြတ်
ခွပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော် သူ့ကိုရေကိုင်ထား၍ သတင်းသုံးပတ်
လောက်ကြာသောအခါ အဆင်သင့်ပဲ၊ သူနှင့်ကြက်ရွယ်တူတစ်ကောင်
ရောက်လာသည်နှင့် ၁၁ဝိ ကြေးတမ်း တိုက်လိုက်သည်။ လှလှပပကြီး
နိုင်လိုက်၏။ ဤပွဲမှာ သူ့ကိုကျွန်တော်က ‘ရွှေမျိုင်းဖြူ’ဟု နာမည်ပေးလိုက်၏။
သူ့အမွှေးအရောင်က တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အဖြူရောင်များလျက် အနက်ပြောက်
များသာရှိ၏။ ကြက်က အလျားရှည်ရှည် ကိုယ်ထည်ငေါက်စင်းစင်းနေ၍
မျိုင်းနှင့်လည်း တူလှ၏။

ရွှေမျိုင်းဖြူသည် ကြက်ပစ်ကောင်းသည်။ ခြေကလည်းပြင်းလှ၍
သူနှစ်ချက် သုံးချက်ပစ်လိုက်မိလျှင် တစ်ဖက်ကြက် ပုံပျက်ပြီး အထည်ဖြုတ်
ပြီသာ မှတ်လေရော။ ကြက်နှင့် ကြက်ထုတ်ကလည်း အလွန်ကောင်း၏။
တစ်ဖက်ကြက် နိမ့်ကနဲဆိုလျှင် ကြက်စွဲက ဘာမျှလုပ်စရာမလိုတော့။ သူ့ဟာ

သူ အပြီးခွပ်သွားတော့သည်သာ။ သူနှင့် ဖအေတူ၊ ကိုအိလုံ၏ ‘ရွှေအိုး’ က တစ်ချက်ထဲနှင့် အပြီးခွပ်သည်။ ရွှေမျိုင်းဖြူက ဤသို့ တစ်ချက်တည်း နှင့်တော့မပြီး၊ သို့သော် သူတစ်ချက်ခွပ်ရပြီဆိုလျှင်တော့ သူကချည်း ဆက်တိုက် အပြီးခွပ်သွားတော့၏။ ရင်အေးရ၏။ သို့သော် လက်ဖျားတော့ မရတော့ပေ။

စစ်စစ် ရွှေမျိုင်းဖြူသည် ကြက်ကောင်ကြီးသည်။ ထွားသည်။ လှသည်။ ကြက်ခွပ်ကောင်းသည်။ သို့သော် ကြေးမစားပေ။ ဆိုလိုသည်မှာ ရွှေဂေါင်းပြောင်ကဲ့သို့ ကြေးကြီး မတိုက်ခဲ့ရ။ ကြည့်စမ်း မနှစ်က ပထမဦးဆုံး ပွဲမှာ ၁၁ဝိ နော်။ ဒုတိယပွဲကျတော့ ၅၅ ကျပ်၊ နောက်ဆုံး တတိယ ပွဲမှာ ၂၂ ကျပ်ထဲ။ အဲဒီပွဲပြီးတော့ သူ့အမွှေးချ ကရော။ မိုးကျလျှင် ကြက်မွေး ချသည်။

ကြက်များငွေကြေးက ကိုယ်တိုက်ချင်တိုင်းမဖြစ်။ ကိုယ့်ကြက် တိုက်ပတ်အခါလည်ရောက်သည်နှင့် ကြုံလာသောကြက်မှာ သူတို့ဘက်က ထွက်နိုင်သော ငွေကြေးပမာဏာသာဖြစ်၏။ ရွှေမျိုင်းဖြူမှာ ဤကဲ့သို့ ဖွတ်ကျား ကြက်ရှင်များနှင့်သာ ဆုံခဲ့ရ၏။ မနှစ်ကပိုင်းကြီးလဲ သူ့ကိုချမသွား ခဲ့မိ။

ဟော... သည်နှစ်၊ တမွေးထိုး၊ တက်ရိုးတက်ချွန်ကြီးဖြစ်တော့ သူ့ကိုခွပ်လက်ချရ တော်တော်ခက်သည်။ ကြက်ဒေါက်လည်း ဆယ်ပြားခွဲ၊ ဆယ့်တစ်ပြားလောက်မြင့်တော့ ကြက်အကြီးစားထဲ ရောက်နေသည်။ အလျား ရှည်ရှည်ကြီးနှင့် ကြက်ချောကြက်ထွားကြီးဖြစ်နေသည်။ ကြက်ချင်း အလုံး၊ ဒေါက်တူလျှင် သူကအလျားသာ၍ ကြက်အားပိုကောင်းနေသည်။ မနှစ်ကလို မျိုင်းနှင့်တူ၍ ကိုယ်ဟန်မနွဲ့တော့။

တမွေးထိုးကြက်ကြီးဆိုသည်မှာ ကြက်ပေါက်ကဲ့သို့ ခွပ်လက် တစ်ခါ ချ နှစ်ခါချလောက်နှင့် တိုက်နိုင်သည် မဟုတ်သေး။ ကြက်ခွပ်သားကျအောင် သုံးလေးချီလောက်တော့ ချပေးရ၏။ သည်နှစ် (၁၉၇၇ ခု)မှာ ကျွန်တော့် အိမ်တွင် ကြက်ပေါက်ကလေး ရွှေဂေါင်းပြောင်နှင့် တမွေးထိုး တက်ရိုးကြီး

ရွှေမျိုင်းဖြူရီလေရာ ရွှေဂေါင်းပြောင် ပထမဆုံးတစ်ပွဲ တိုက်ပြီးသည့် တိုင်အောင် ရွှေမျိုင်းဖြူမှာ ခွပ်လက်မကျသေး။

ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော်တို့ရုပ်ကွက်က တက်ရိုး မွေးထိုးတစ်ကောင်နှင့် အတက်တွေမစူးနိုင်အောင် အဝတ်စုတ်နှင့်ထုပ်ပတ်၍ ခွပ်လက်ချသည့် ခဏနှင့် ရွှေမျိုင်းဖြူက အနိုင်ခွပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဟိုကြက်ဒူးဆစ်ထဲ အဝတ်ထုပ်က တက်ဖျားပေါက်၍ မဆိုသလောက်လေး စူးဝင်သွားရာ သုံးရက်လောက် အကြာမှာ ဒူးဆစ်ကြီးယောင်ကိုင်းလာပြီး ကုမရတော့။ ကြက် ပျက်စီးသွား လေသည်။

ဒုတိယ ကိုအမ်း ကြက်ကြီးနှင့် (သူ့ကြက်လဲ ခွပ်လက်ရချင်လို့) ဒီလိုဘဲ အတက်ထုပ်၍ချရာ ခဏနှင့်ပင် အနိုင်ခွပ်ပစ်လိုက်ပြန်သည်။ ကိုအမ်း ကြက် မျက်ကြောခွပ်မိ၍ ကြောင်တောင်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။

အင်း... သည်နှင့် ကြက်နှစ်ကောင်တော့ သူပျက်စီးပစ်လိုက်ပြီ။ နောက် ဘယ်လူကြက်ကမှ သူနှင့်မချစ်တော့။ ထို့ကြောင့် ရွှေမျိုင်းဖြူထက် အားကြီးသော ကြက်ပေါက်ကြီးတစ်ကောင်ကိုဝယ်၍ အတက်ဖွင့်ချရာ ဟာ... စူးလိုက်တဲ့ဖြစ်ခြင်းဗျာ၊ ခဏနှင့်ပဲ ကိစ္စတုံးပါရော။

ရော... ကြက်သုံးကောင်လဲကုန်ပြီ။ သူ့လဲခွပ်သားမကျသေး။ အမောမလုံသေး။ ကြာရှည်မခွပ်နိုင်သေး။ ဝိုင်းကြီးချဖို့ဆိုတာက ကြက် တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်ခွပ်ဖူးပါမှ။ ဝိုင်းကြီးဆိုတော့ ကြေးကြီးတိုက်ရမှာ။ ကြက်ခွပ်သားကျပြီး နှပ်ပြီးသားတွေသာ လာကြပေလိမ့်မည်။ သူ့ခွပ်သား ကျအောင် ကြက်တွေဝယ်ဝယ်ချရမယ်ဆိုလဲ ခုနယ် ကြက်ဈေးက တစ်ပိဿာ အစိတ်အထက်၊ သူနှင့် ခွပ်ဖက်ကြက်က တစ်ပိဿာငါးဆယ်လောက် ရှိရပေမည်။ ဪ... ခက်တော့နေပြီ။

“ဟာ... ဆရာကြက် အတက်ဆူးမြန်တဲ့ကြက်ပဲဗျာ၊ ကြက်ရုံး ကြက်နိုင် ကြာကြာခွပ်နေမယ့်ကြက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝိုင်းသွားပြီး နည်းနည်း ပါးပါး ကြေးစမ်းတိုက်လိုက်ကြတာပေါ့”

ကိုအမ်းက အကြံပေးလေသဖြင့် မတ်လတွင် တနင်္ဂနွေတစ်နေ့၌ အောင်ဆန်းမြို့ဝိုင်းသို့ ချသွားကြသည်။ တောက်-ရွှေဗိုင်းဖြူတို့ ကြေးမစားလိုက်ပုံများတော့ဗျာ။ သူနဲ့ဘက်ရတဲ့ကြက်ရှင်က ဖွတ်ကျားဘဲ။ ၂၂ဝိထဲ တိုက်နိုင်မတဲ့။ ကျွန်တော်တို့လူသိုက်နဲ့ ၅၅ဝိ လောက်တော့ ဖြစ်အောင်လုပ်ပါဆိုတော့ ထိုလူက အိတ်ခါပြုပြီး သူ့မှာ ငွေ ၈၀ဝိ ပါလာတာ သည့်ပြင် ဝိုင်းတွေမှာရှုံးကုန်လို့ ဒါပဲကျန်တော့တယ်။ နံဘေးလူတွေက သူ့ဘက် ထည့်ကြပါဆိုတော့ ကြက်ကောင်ချင်းတူပေမယ့် ကြက်အင်္ဂါကြက်ရုပ်က ရွှေဗိုင်းဖြူက သာနေသည်မို့ မည်သူမျှ သူ့ဘက်က မထည့်ကြ။ လက်ဖျားကြည့်ကစားမယ်ဟု စောင့်နေကြ၏။

ဒါနဲ့ပဲ ၂၂ဝိ ကြေးပဲ လွတ်ရသဗျ။

ရွှေဗိုင်းဖြူ ကြက်ပစ်ကောင်းတယ်ဆိုတာက သူများကြက်ကဆီးပြီး အဆိုင်အမ၊ ခံရအောင် အရမ်းပစ်တဲ့ကြက် မဟုတ်ဖူး။ ပထမ ချောက်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ဘယ်လိုချောက်သလဲဆိုတော့ သူကပစ်မယ့်ဟန် ပြင်လိုက်တယ်။ အဲသည်တော့ ဟိုကြက်က သူပစ်ပြီးမှတ်လို့ ခုန်လိုက်ကရော။ အဲသည်တော့ ပြန်အကျမှာမှ ရွှေဗိုင်းဖြူက ပစ်ထည့်တာဗျ။

အခုဝိုင်းမှာ ဒီလိုပဲ လွတ်လွတ်ချင်း သူချောက်လိုက်လို့ ဟိုကြက်က ခုန်ပြီးပြန်အကျမှာ လှမ်းပုတ်လိုက်တာ တစ်ချက်ထဲနဲ့ ဟိုကြက် နှုတ်သီးကျိုးသွားရော။ အဲသည်တော့ သူဝင်ပူးပြီး နားစ၊ ဆွဲခွပ်လိုက်တာ သင်္ဘောကြောင်း ထိုးလိုက်ပါရော။ သင်္ဘောကြောင်းဆိုတာ ကြက်ရဲ့နှာနုကိုခေါ်တာ။ အဲသည်နေရာဟာ အင်မတန်သွေးထွက်တယ်။ သူ့နှာခေါင်းကကျတဲ့ သွေးတွေဟာ ရွှေဗိုင်းဖြူကိုယ်မှာ ရဲပတောင်းခတ်ကရော။

ဟာ.... အဲသည်နှစ်ချက်ပဲ ခွပ်လိုက်ရသေးတယ်။ ကြက်စွဲကိုအမ်းဟာ ကြက်တွေပြန်မကြည့်တော့ဘူး။ ရာတန်နှစ်ရွက် ဘယ်တစ်ဖက်ညာတစ်ဖက်ကိုင်းပြီး နှစ်လေးက စ,ပေးတာဘဲ။ နှစ်လေးမရတော့...

“လာ... လာ.. တစ်ရာလေးဆယ်၊ တစ်ရာလေးဆယ်”

ဝိုင်းတစ်ပတ်ပတ်လို့ တစ်ရာလေးဆယ်လည်း မရပြန်တော့၊ နောက် တစ်ပတ် တစ်ရာသုံးဆယ်။ ဒါနဲ့သူ တစ်ရာနှစ်ဆယ်နဲ့ နှစ်ဆိုင်း၊ တစ်ရာ တစ်ဆယ်နဲ့ တစ်ဆိုင်းပဲ ရလိုက်တော့တယ်။ ဟိုကြက်ထွက်ပြေးလို့ ဝိုင်းပြီး ပါရောလား။ ၁၀ မိနစ်တောင် မကြာလိုက်ပါဘူး။

ကဲ..... ရေရှည်ခွဲနေတဲ့ ကြက်မှမဟုတ်တာ။ ခွပ်သားမကျပေမယ့် ကြေးကြီးကြီးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့တိုက်နိုင်ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သား တွေ အင်မတန် ဝမ်းသာအားရ ရှိလာကြတယ်။ သို့သော် နှစ်ရက်ပြည့်အောင် ဝမ်းမသာလိုက်ရဘူးခင်ဗျာ။ ရွှေမျိုင်းဖြူဟာ အဲသည်ဝိုင်းက ပြန်လာပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ကြက်နာဝင်ပါရော။ ဒါပေမယ့် သူမသေပါဘူး။ တိရစ္ဆာန် ကုဆရာဝန်နဲ့ ကျွန်တော်သွားကုလိုက်တယ်။ သုံးရက်အကြာမှာ သူနာလန် ထူပါရော၊ သို့သော်လည်း နာပြီးသားကြက်ဟာ တော်တော်နဲ့ ပြန်မတိုက်နိုင် တော့ဘူး။ ထို့ကြောင့် ဒီနှစ်တော့ ရွှေခေါင်းပြောင်ပဲ အားကိုးရတော့မှာလို့ အောက်မေ့လိုက်မိပါတယ်။ အောင်မယ်လေး ဖြစ်ပုံများတော့ဗျာ-မပြောလဲ မပြီး၊ ပြောလို့ပြီးမှပဲ ဒီစာအစပျိုးခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာ အဆုံးသတ်နိုင်တော့ မှာပဲ။

ရွှေခေါင်းပြောင်အကျင့်

ရွှေခေါင်းပြောင်သည် ရွှေမျိုင်းဖြူထက် အသက်တစ်နှစ်ငယ်သည်။ ကြက်ကောင်ချင်းလည်း အင်မတန်ငယ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်အိမ်ထဲအတူ နေ၍ သူက ငယ်ကြောက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရွှေမျိုင်းဖြူကိုယ် ရေစွတ်စို၍ အမွှေးများ ပိကပ်နေပြီဆိုလျှင် ကြက်မှား၍ပဲလား၊ တမင်မမှတ်မိချင်ယောင် ဆောင်၍ပဲလားမသိ၊ ခံခွပ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေမျိုင်းဖြူကို ရေကိုသိပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်တင်ထား၍ သူ့ကိုယ်ရေခြောက်မှ လွတ်ရသည်။

လွန်ခဲ့သော ဧပြီလအတွင်းက ကျွန်တော်ညီ၏သားများနှင့် ညီမ၏ သားများ စုပေါင်းရှင်ပြုသဖြင့် ဇာတိရွာသို့ ပြန်ခဲ့ရသည်။ သီတင်းနှစ်ပတ်မျှ

အကြာ ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သတင်းဆိုးကို ကြားရသည်။ ဇနီးက ဆီးပြော၏။

“မောင်ရေ... ရွှေခေါင်းပြောင်တော့ မျက်စိတစ်လုံးကန်းသွားပြီ၊ ရွှေဗျိုင်းဖြူနဲ့ခွပ်လို့”

“ဟေ့... ငါ့ကြက်ရေကိုင်ပေးမယ့်လူ မရှိဘဲနဲ့ ဘယ့်နှာကြောင့် ခံခွပ်ရတာတုန်း”

“ဒီလိုမောင်ရဲ့ ရွှေဗျိုင်းဖြူဟာ ဟိုဘက်ခြံသွားပြီး ကြက်ဖတစ်ကောင် နဲ့ ခွပ်တယ်၊ အဲဒါ ကလေးတွေကတွေ့လို့ ဖမ်းလာပေးတော့ သူ့လည်ပင်းနဲ့ ရင်ဘတ်မှာ သွေးတွေပေနေတယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းကရေဆေးပေးပြီး အိမ်အောက်လွှတ်ခဲ့ရော ဆိုပါ တော့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာဘဲ ကြက်ခွပ်သံကြား လို့ ကြားကြားချင်း ဆင်းလာခဲ့တာ ရွှေခေါင်းပြောင်မှာ မျက်လုံးတစ်ဖက် မရှိတော့ဘူး၊ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်တောင် မကြာလိုက်ပါဘူး၊ ခဏလေးပါ မောင်ရယ်”

ရွှေဗျိုင်းဖြူက အင်မတန် အတက်စူးမြန်လှသောကြက်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်၌ မျက်စိဒဏ်ရာ ဖူးရောင်နေတုန်းဖြစ်သော ရွှေခေါင်းပြောင်အား ကျွန်တော်ဖမ်းကြည့်သည်။ သူငယ်အိမ်မရှိတော့ပြီ။ အဲသည်မှာ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ ‘ကြက်ကန်းသား ကန်းတတ်သည်’ ဆိုသည့် ကြက်သမား တွေ၏စကား။ ရှုဖီးကန်းမှ ကျိုက်လတ်ယူသွားပြီး သားဖောက်ခဲ့သော ကိုမြလှိုင်၏ ကြက်ကလေးကလည်း ကြက်ခွပ်ကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်တော့် အိမ်နောက်ဖေးဝိုင်းမှာပဲ တိုက်သည်။ နိုင်လိုက်၏။ သို့သော် မျက်လုံး တစ်ဖက် ပျက်စီးသွားသည်။

ရှုဖီးမကန်းမီက သားဖြစ်သော ကျွန်တော့်ရွှေခေါင်းပြောင်ကိုလည်း ဖအေလို ကန်းမှာစိုး၍ အတက်ချွန်သောကြက်နှင့်ဖြင့် မတိုက်ဖူးဟု စိတ်ကူး

ထားပါလျက်၊ ယခု ကျွန်တော်မရှိတုန်း အိမ်ကကြက်ကြီးခံခွပ်၍ ကန်းရ၏။
ကဲ... သူတို့မျိုးရိုးကြမ္မာကို လူက ဘာတတ်နိုင်တော့သတည်း။

ငါးမွှေးတိုး

ထိုနေ့ ညနေခင်း အရိပ်ကောင်းလှသော ပိန္နဲပင်ကြီးအောက် ခုံရှည်များနှင့် လူ ၆ ယောက် ဝိုင်းရံထိုင်နေကြသည့် ၄ ပေ x ၃ ပေရှိ သစ်သားကြမ်းစားပွဲကြီးပေါ်တွင် ကွမ်းအစ်၊ ဆေးလိပ်ခွက်၊ လက်ဖက်ရည်အိုး၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်တို့ကြားဝယ် ငါးမွှေးတိုးသည် တင့်တယ်စွာ စမ္မာယံလျက်ရှိလေ၏။

ထိုင်နေကြသော လူ ၆ ယောက်မှာ ဦးစံလင်း၊ ဦးစံမြင့်၊ ကိုပေါက်စီ၊ ကိုအောင်သိန်း၊ ကိုကံညွန့်နှင့် ဤစာရေးသူ သော်တာဆွေတို့ ဖြစ်ကြပါ၏။ သူတို့သည် သမ္မာအာဇီဝဖြင့် အသက်မွေးကြသော လူကောင်းများ ဖြစ်ကြသော်လည်း သူတော်ကောင်းများ မဟုတ်သည့် ကြက်သမားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

ငါးမွှေးတိုးသည် သူတို့တိုက်ကြက်ဖ၏ နာမည်ဖြစ်၏။ ငါးမွှေးတိုး၏ ဇာတိမှာ တွံတေးမြို့နယ် တာလပေါရွာမှဖြစ်၏။ ငါးမွှေးတိုးသည် နှစ်ခါလယ်ကျော် တစ်မွှေးတိုးတက်ရိုး အလုံးထွာဆိုင် ဒေါက်ဆယ့်တစ်ပြားခန့်ရှိသော ကြက်အကြီးစားဖြစ်၏။ သူ့အမွှေးအရောင်က ဖောင်းခရမ်း။ မနှစ်တုန်းက

ကြက်ပေါက်တွင် ၅ ပွဲတက်ခဲ့သည်။ တွံတေးမြို့နယ်မှာ ‘ငါးမွှေးတိုး’ ဟု နာမည်ကြီးခဲ့သည်။ ဒီနှစ် တစ်မွှေးတိုးမှာ ခွပ်လက်ကျပြီးသည်နောက် တွံတေး ဘက်တွင် တိုက်ဖက်မရှိတော့၍ ရန်ကုန်ယူလာခဲ့သည်။ ငါးမွှေးတိုး၏ဖခင် ကိုတင်ရွှေသည် ပန်းတနော်နယ်မှ ကြက်သမား နွားပွဲစား ကိုပေါက်စီနှင့် အတူ ရောက်လာကြကာ ကမာရွတ် ရှမ်းစုတဲရီ ကြက်သမားနွားကုန်သည် ကိုအောင်သိန်းအိမ်၌ တည်းကြသည်။ ကိုပေါက်စီနှင့် ကိုအောင်သိန်းက မယားညီအစ်ကို သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည်။

ငါးမွှေးတိုးသခင် ကိုတင်ရွှေသည် တွံတေးဘက်၌ တိုက်ဖက် မရှိတော့သော သူကြက်ကို ရန်ကုန်တွင် တစ်ပွဲတိုက်ပြကာ ဈေးကောင်း ကောင်းနှင့် ရောင်းခဲ့မည်။ သည်က ကြက်သမားအုပ်စုကလည်း တိုက်ပွဲနိုင်၍ ခွပ်လမ်းခွပ်ပုံ ကြိုက်လောက်သည်ဆိုပါက သင့်လျော်သောဈေးကို ပေးမည်။

သို့ဖြင့် စံပယ်ခြံ ဇီးကွက်ကန်ဝိုင်း၌ ဗန်တိုမည်သော စံပယ်ခြံ ကြက်ကြီးနှင့် လက်ရင်းလက်ဖျား ၆၀၀ ကျော်ကျော်တိုက်ဖြစ်လေရာ ငါးမွှေး တိုးက လှလှပပကြီး နိုင်လိုက်ခြင်းဖြင့် ငါးမွှေးတိုးသည် အဖိုးတန်ကြက် ဖြစ်သွားလေ၏။ ကြက်သမားတို့ ပါးစပ်ဖျား၌ ငါးမွှေးတိုးနာမည်ရသွားသည် နောက် ကြိုက်ဈေးရလျှင် ရောင်းမည်ဟု သတင်းလွှင့်၍ ဝယ်လိုသူများကလည်း မေးမြန်းစုံစမ်းကြလေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် ကြည့်မြင်တိုင်မှ ‘ရခိုင်’ ဆိုသူက ၅၀၀ ကျပ်နှင့်ဝယ်လိုသည်ဟု အသံထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ မာလကာခြံသားများ တိုင်ပင်ကြသည်။

“ကျုပ်တို့လက်ထဲမှာ ဒီနှစ် အားကိုးခွန်ကိုး တိုက်ကောင်းတဲ့ကြက် မရှိသေးဘူး၊ သည်တော့ ဒီကြက်ကို လက်လွတ်ခံလို့မဖြစ်ဘူး၊ စုပြီး ဝယ်လိုက် ကြရအောင်” ဟုဆိုပြီး ကြက်ရှင် ကိုတင်ရွှေအား အိမ်ရှင်ကိုအောင်သိန်းက နားချသည်။

“မင်း ၅၀၀ နဲ့ ရောင်းလိုက်ရင်တော့ ဒီကြက် ဒို့လက်ထဲက လွတ်သွားမှာပဲ၊ မင်းလည်းထည့်တိုက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒို့လက်ထဲမှာဆိုရင်

မင်းလည်း..... ထည့်တိုက်နိုင်မှာပဲ၊ ဒီတော့ ခိုကို ဟို.... တစ်ခါတွေ ပေးတဲ့ ဈေး ၅၀၀ ကြီးလည်း မလုပ်နဲ့ကွာ”

ထိုအခါ ကိုတင်ရွှေက “ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့် ကြက်မျိုးကို တခြားလူတွေလက်ထဲ မရောက်စေချင်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား တို့ကို ၁၀၀ လျှော့ပေးမယ်၊ ၄၀၀ နဲ့ယူပါ။ ကျွန်တော် ဒီမှာမရှိတုန်း တိုက်ဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်အတွက် ၁၀၀ ထည့်ပြီး တိုက်ပေးပါ”

ယင်းသို့ဖြင့် ဤကြက်ဖိုး ၄၀၀ကို ကိုပေါက်စီက ၁၃၅ ကျပ်၊ ကိုစံမြင့်က ၁၃၅၊ ကိုညွန့်က ၁၃၅ သုံးဦးစပ်တူဝယ်ယူကာ၊ ကိုညွန့်က ဒီကြက်ကို သူ့အိမ်တွင်ထား၍ ကြည့်ရှုပြုစုကြမည်။ ထို့ကြောင့် ယင်း ညနေ ကိုတင်ရွှေအား ကြက်ဖိုးငွေချေပြီး ကြက်ကို ကိုကံညွန့်အိမ်သို့ ယူလာခဲ့ကြကာ သူတို့အိမ်ရှေ့က ပိနဲ့ပင်ကြီးအောက်၌ အစတွင်ဖော်ပြခဲ့ သည့်အတိုင်း ငါးမွှေတိုးအား စားပွဲပေါ်တင်၍ မျက်ရှုကြေးမုံ ဝိုင်းအံ့ ဂုဏ်တင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကြက်သမားတို့ မျက်စေ့မှာ ကြက်တစ်ကောင်ကို သဘောကျမိပြီ ဆိုလျှင် ကြည့်ရှု၍ အားမရနိုင်လောက်အောင် ရှိကြပေသည်။ ကျွန်တော်တို့ လူပျိုရွယ်က ကိုယ့်ချစ်သူကို ကြည့်လိုမြင်လိုသည်နှင့်နှိုင်းသော် လွန်သည်ဟု မထင်ကြပါနှင့်။

အထူးသဖြင့် ငွေကြေးများများ မလောင်းနိုင်သော်လည်း ကြက် ကောင်းကို လက်ကိုင်ထားရလျှင် လွန်စွာပီတိဖြစ်နေသော ကိုကံညွန့်မှာ သူ့မျက်နှာ တစ်ပြုံးပြုံးတစ်ဖြူဖြူနှင့် စဉ့်သည်များအတွက် ကွမ်းဝယ်ခိုင်းလိုက်ရ တာနှင့်၊ ဆေးလိပ်မှာလိုက်ရတာနှင့်၊ ရေနှေးကြမ်းအိုး မီးထိုးလိုက်ရတာနှင့် ပျာယာခတ်နေတော့၏။

ဤလူ ၆ ယောက်အနက် ငါးမွှေတိုး ဇီးကွက်ကန်ဝိုင်းမှာ ဗန်တိုနှင့် တိုက်တုန်းက ခွပ်တာမမြင်ရသူမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာရှိသည်။ သူတို့ ငါးယောက်စလုံး ထိုဝိုင်းသို့ပါသွားကြ၍ ငွေအချို့စီလည်း နိုင်လိုက်ကြ

သည်ဖြစ်ရာ သူတို့ကိုငွေပေးသော ငါးမွှေတိုးအား ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေကြ
လေ၏။

ကိုကံညွန့်က ကျွန်တော့်အား.....

“ဦးဆွေ၊ ဒီကြက်ဝင်တယ်ဆိုတာ ယုံမလာ။”

ကြက်ဝင်ဆိုသည်မှာ တစ်ဖက်ကြက်အောက်ကိုဝင်ပြီး ခွပ်တတ်
သောကြောင့် တစ်ဖက်ကြက်က ဆွဲဆိတ်ခြင်းဖြင့် ခေါင်းမွှေး၊ လည်ဆံမွှေးများ
ပြောင်နေတတ်သည်။ ငါးမွှေတိုးမူ ခေါင်းမွှေး၊ လည်မွှေး တစ်ပင်မျှ ကျွတ်
ခြင်း မရှိသောကြောင့် ကိုကံညွန့်က ဤသို့မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီတော့
ကျွန်တော်က..

“သိဘူးလေဗျာ၊ ခင်ဗျားကြက် ဝင် မဝင်။ ကြက်ဝင်ဆိုရင်တော့
ကျွန်တော် သိပ်မကြိုက်ဘူးဗျ”

“ဟာ... ဒီကြက်ဝင်တာက ခေါင်းလွတ်တယ်။ ခေါင်းဖမ်း
မခံဘူး၊ ဝင်ပြီး ထွက်အပ်လိုက်ရရင် တစ်ချက်ထဲနဲ့ အပြီးဘဲ”

ငါးမွှေတိုးအတက်မှာ လက်နှစ်ဆစ်လောက်ရှည်၍ ဂေါ်ရခါးစားလို
အပေါ်ဘက် ကောက်ကောက်ကြီးချွန်နေသဖြင့်...

“ဒီအတက်မျိုးကြီးနဲ့ စူးလိုက်ရင်ဖြင့် တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပြီးမှာ
ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကြက်ဝင်ခွပ်ကောင်းတဲ့ ကြက်နဲ့တွေ့ရင် ကိစ္စမြန်မြန်
ပြတ်တတ်တယ်။ ကျွန်တော်တစ်ခါ အဲလိုကြက်ဝင်ကောင်းတစ်ကောင် ရဖူး
တယ်ဗျ။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်လောက် ရွာတန်းရှည်မှာ နေတုန်းကပေါ့။ ကျွန်တော့်
ကြက်က အောက်ဝင် တောင်ပံလိမ်တက်ပြီး လည်စဆွဲခွပ်လိုက်ရရင်
ဝမ်းလျားမှောက်လဲအောင် ခွပ်နိုင်တဲ့ကြက်ဗျ။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ပွဲတော်
တော်များများ တက်ခဲ့တယ်။ အဲ... နောက်ဆုံးပွဲကတော့ ဒညင်းကုန်း
ရိန်းပိုင်းကြီးမှာ အဲဒီမှာ ကျလာတဲ့ကြက်တွေထဲ ကျွန်တော့်ကြက်က အကြီးဆုံး
ဖြစ်နေတယ်။ နည်းနည်းနီးစပ်တာက ဗြာမဝဲတစ်ကောင်ဗျ။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော့်ကြက်က ပတ်လည် စီးနေတော့ သူတို့ကြက်ချင်း မကပ်ဝံ့ကြဘူး။

ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း စပြီးမဆွယ်ထိုက်ဘူးဗျ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ခင်းလုံး ဒီပြင်ကြက်တွေတိုက်ကြလို့ နောက်ဆုံး ညနေစောင်းမှာ ရွယ်တူတိုက်စရာ ကြက် ကုန်ကြတော့ သူတို့ဘက်က လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကြက် ပုံသဏ္ဍာန်ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး မေးသဗျ။ (ခင်ဗျားတို့ ကြက်ဝင် သလား)တဲ့။ ကျွန်တော့်ကြက်ကလည်း ကြက်ဝင်ပုံ၊ ထိပ်ပြောင် ခေါင်းပြောင် ကြီးကိုးဗျ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က (ဝင်တယ်၊ ကျုပ်ကြက်ကမဝင်ဘူးဆိုရင် နိုင်တောင် ခင်ဗျားတို့ဆီက တစ်ပြားမှ မယူဘူး)လို့ ကိုယ့်ကြက်ဝင်ကြောင်း အာမခံလိုက်တော့ သူတို့က (ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ကြက်နဲ့ နည်းနည်းပါးပါး စမ်းမယ်ဗျာ)ဆိုပြီး ကြက်ခြင်းတိုက်ဖို့ ပြင်ကြတယ်။ သူတို့ဘက်က ထွက်သလောက်ကြေး ကျွန်တော်တို့ကတိုက်မယ်။ အလုံးရော ဒေါက်ရော အလျားရော ကျွန်တော့်ကြက်က ပတ်လည်စီးနေတော့ ကျွန်တော့်ကြက် ဘက်က ဝိုင်းထည့်လိုက်တာဗျာ တစ်ထောင်ကျော်နေရော။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဘက်က ၃၃ဝိ ထဲ ဖြစ်နေတယ်။ နည်းလို့မတိုက်ချင်လည်းနေ၊ လက်ရင်းတော့ ဒါပဲ။ လက်ဖျားတော့ ခွပ်တာကြည့်လောင်းပါမယ်။ ကြက် ခြင်းက သိပ်ကွာနေလို့ပါဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဂျစ်ကားတစ်စီး ငှားလာ ရတာ ဖြစ်လေတော့ ကားခနဲ့ စားစရိတ် သောက်စရိတ်ပဲ ရစေတော့ဆိုပြီး ဝိုင်းထည့်ကြတဲ့ တစ်မိလူတွေ ငွေစာရင်းပယ်ပြီး ကိုယ့်လူရင်းတွေကို ၁၁ဝိ မျှပါခိုင်းပြီး ကျွန်တော်က ၂၂ဝိ နဲ့ ၃၃ဝိ ကြေး လွှတ်လိုက်ကရောဗျ။ လွှတ်တယ်ဆို ကျွန်တော့်ကြက်က ၃-၄ချက်လောက် ဆောင့်ပစ်ပြီး သူ့ ထုံးစံအတိုင်း ဟိုကြက်မိုက်အောက် သူ့ခေါင်းဝင်ပါရော။ ကျွန်တော့်ကြက် ခေါင်းသန်းတယ်ဆိုပဲ။ သူတို့ဘက်ကလူတွေက လက်ဖျား လက်ဖျားနဲ့ အော်ကြတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ရသမျှဆွဲနေလိုက်တာလေ ကြက်ခွပ်တာ တောင် မကြည့်အားဘူး။ ငွေ ၃ဝိ ဖိုးလောက်လည်း ဆွဲမိရော (ဆရာ တော်တော့ဗျ၊ တော်တော့ဗျ)နဲ့ ကျွန်တော့်ကြက်စွဲက အော်သံကြားလို့

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လား...လား ကျွန်တော့်ကြက်ဟာ ဝိုင်းထဲမှာ နှုတ်သီးမြေစိုက်ပြီး ဖင်ပူးတောင်းကြီး ထောင်လဲနေတယ်ဗျ”

သူတို့ အံအားသင့်သွားကြကာ....

“ဟင်... ဟိုကြက်က ဘယ်လိုများ ခွပ်လိုက်လို့တုန်း”

“ကျွန်တော် မမြင်ရပါဘူးဗျ။ လက်ဖျားမဲခွဲနေရတာနဲ့ ကျွန်တော့် ကြက်စွဲကပြောတာ။ ဟိုကြက်က သူ့စလုပ်အောက် ခေါင်းရောက်မခံဘူး တဲ့ဗျ။ နောက်ဆုတ်ဆုတ်ပြီး အတက်နှစ်ဖက်နဲ့ စုံခုတ်သွားတာ ကျွန်တော့် ကြက်ဟာ ဦးနှောက်တွေထွက်ပြီး ဝိုင်းထဲတွင် သေပါရောဗျ”

ကိုကံညွန့်က “ဟင် ဒီတော့ ကြက်ပါပေးခဲ့ရောလား”

“ကြက်ဝိုင်းထုံးခံအတိုင်း ပေးခဲ့ရတာပေါ့ဗျ။ အဲဒီကထဲကစပြီး ကြက်ဝင်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဆလံမာလေးကိုးတော့တာပဲဗျ”

ထိုအခါ ကိုအောင်သိန်းက “ကြက်ဝင်ဆိုတာ ဝင်ပုံဝင်နည်း အမျိုးမျိုးရှိသေးတာပဲ။ ဟောဒီငါးမွှေတိုးက ဆရာကြက်လို ဗိုက်အောက် ရောက်အောင်ဝင်ပြီး တောင်လိမ်တက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ မဝင်ဘဲနဲ့လဲ ခွာပြီး ခွပ်နေတတ်ပါတယ်။ ကြက်ဝင်ခွပ်သက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ အဲ... သူဝင် တာက ကြက်နှစ်ကောင် ဖျတ်ကနဲ့ပူးလိုက်ရင် လှစ်ကနဲဝင်လိုက်ပြီး ဟိုကြက်က သူ့ခေါင်းဆိတ်ဖို့အငဲ့မှာ ဇတ်ကနဲထွက်ပြီး အတက်နဲ့ အပ်လိုက်တာပဲဗျ။ သူများဗိုက်အောက်မှာ အကြာကြီးဝင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဤတွင် ဒီကြက်အကြောင်း ကျန်လူတွေထက် ပိုသိနေသော ကိုပေါက်စီက “အမယ် အကြာကြီးမဝင်ဘူးလည်း မပြောနဲ့ကွ။ အဝင်ခံတဲ့ ကြက်ဆိုရင် ခူးဆစ်ကို သွေးချင်းချင်းနီအောင် ဆိတ်နေတတ်သဗျ”

“သူ့သခင် ကိုတင်ရွှေပြောပြတာဖြင့် သူ့ကြက်ဟာ လမ်းမျိုးစုံ ခွပ်တတ်သတဲ့ဗျ။ ဘယ်လိုခွပ်လမ်းမျိုးကိုမှ မကြောက်ဘူးတဲ့ဗျ။ အဲ... စူးလိုက်လည်း တစ်ချက်နှစ်ချက်နဲ့ပြီးရောတဲ့” ဟု ကိုကံညွန့်က ဝမ်းသာ အားရ ပြောနေစဉ် ငါးမွှေတိုးသည် စားပွဲပေါ်၌ ချေးကို ဗျစ်ကနဲ ယိုချလိုက်

လေ၏။ ဒီလို စားတဲ့သောက်တဲ့ စားပွဲပေါ်တွင် အနီလိုကြက်က ချေးယိုချ လိုက်သော် အခြားလူများဆိုလျှင် မည်သို့ဖြစ်သွားကြမည်နည်း။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ကြက်သမားများကား ကြက်၏ မစင်တုံးကိုကြည့်၍ အားလုံး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြကာ သံပြိုင်လိုပင်။

“ဟာ... ဝမ်းကောင်းတယ်ဟေ့။ ချိုးချေး၊ ခိုချေးကျနေတာပဲ။ ကြက်သန့်နေပြီဟေ့။ နောက်တစ်ပတ်ဆိုရင် တိုက်နိုင်ပြီ။ ကဲ... ငွေသာရှာ ထားကြပေတော့”

ကြက်သမားတို့ မည်သည်မှာ မိမိကြက်ကျန်းမာရေးအတွက် ဝမ်းကို အမြဲတမ်း ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေရသည်။ ညတွင် အချိန်မှန်မှန် အိပ်ရဲ့လား။ အစဉ်သဖြင့် နားစွင့်နေရသည်။ အချိန်မှန်မှန် မတွန်ဘူး။ ဝမ်းမကောင်းဘူး ဆိုလျှင် ကြက်ကျန်းမာရေးမကောင်းသည်မို့ မတိုက်ဝံ့ကြပေ။ ကြက်သမား တို့သည် မိမိကြက်ကို သားမယားထက် ပို၍ဂရုစိုက်ကြသည်။ ယခု ကြက် သမားလူစုကိုကြည့်ပါ။ လက်လုပ်လက်စားတွေ အိပ်ရာခြင်ထောင် ကောင်း ကောင်းနှင့်အိပ်နိုင်သော လူတန်းစားတွေ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူတို့ကြက် အိပ်ဖို့မူ နိုင်လွန်ခြင်ထောင်လေးတွေ ရှိကြသည်။ နှစ်တောင်ပတ်လည်လောက် ရှိ၍ ခါးစောင်းလောက်မြင့်သော ကြက်အိပ်ခြင်ထောင်လေးတွေ တစ်လုံး နှစ်ဆယ်အစိတ်ခန့် ပေးရသည်။ အော်ဒါပေး၍ချုပ်ကြသည်။ ကြက်သမား တို့မည်သည် မိမိ အိပ်ပျက်ခံချင်ခံမည်။ ကြက်ကိုတော့ အိပ်ပျက်မခံကြပေ။ ကြည့်ပါ။ ယခု ကြက်သမားလူစုသည် ကြက်ကိုဝယ်လာပြီး ဝမ်းသာအားရ စကားပြောနေလိုက်ကြတာ ညနေစောင်းမှသည် မိုးချုပ်လာပြီ။ သူတို့ စကားစ မပြတ်သေး။ လူစုမခွဲကြသေး။ ကြက်ကိုမူ မှောင်စကလေးပျိုးလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုက်ညွှန်က သူ့အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ ကြက်အိပ်တန်းနှင့် ခြင်ထောင် ထဲသို့ သွား၍ထည့်ထားလိုက်လေပြီ။

တိုက်ဖက်ရှာပြီ

ငါးမွေတို့သည် ဤလူအုပ်စုထဲ ရောက်လာသောအခါ၌ အနည်းဆုံး ၂၂၀၀ အောက်ထစ်တိုက်မည်။ ၃၃၀၀ မှ ၅၅၀၀ အထိလည်း ဖြစ်နိုင်သည် ဟူသော အသံထွက်လာ၏။ ဤလူစုသည် တစ်ယောက်တည်း ထောင်ကိုး ရာ ကစားနိုင်သည် မဟုတ်သော်လည်း အခြားကြက်သမား အပေါင်းအသင်း တွေက ဝိုင်းထည့်ကြပေဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ဒီလိုကြေးများများထွက်မဲ့ တိုက်ဖက်ကို ရှာကြစမ်း။

ကြက်သမားတို့သည် မိမိကြက်ကောင်းပြီဟု ယုံကြည်သောအခါ ရှိတာကို ပုံအောတတ်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၉၇၀ ခုနှစ်ခန့်က ထင်ပါသည်။ ပုတီးကုန်းမှ ကျွန်တော့်ကြက်သမားမိတ်ဆွေ ကိုဟန်ထွန်းသည် သူ့ကြက်ဖ တစ်ကောင် အဖော်တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာသည်။ သူ့ကြက် သည် မူလက ကျောက်ပန်းတောင်းကြက်။ ပြည်မြို့တစ်ဖက်ကမ်းက ဆင်တံ ဝိုင်းတွင် အလွန်ကောင်းလှသည့် သူတို့ဘက်မှ နတ်ပတီးကြက်ကို နိုင်သွား သည်။ ကိုဟန်ထွန်းက ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ကြက် သူ့တစ်သက်တာတွင် မတွေ့ဘူးသေး။ ထို့ကြောင့် ဤကြက်ကို မရမက ငါးရာနှင့်အစိတ်ပေး၍ နတ်တလင်း ကိုဖိုးမှန်နှင့် နှစ်ယောက်စပ်ဝယ်ခဲ့သည်။

ယခု ရန်ကုန်မှာ ကြေးကောင်းတိုက်ရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုဟန်ထွန်းသည် ဒီကြက်ကိုယုံ၍ မည်မျှလောက် ပုံအောလိုက်ပါမည်နည်း ဟူမူ သူ့တွင် နွားတရည်းနှင့် မြေယာဝေခြမ်းရေးမှ ရထားသော လယ်အချို့ ရှိလေရာ ယခု ထိုလယ်များကို ငွေ ၃၀၀၀ နှင့်ပေါင်၍လာခဲ့သည်။ ဒီကြက် နိုင်ခဲ့သော် သည်နှစ် သူ့ကိုယ်တိုင်လယ်မထွန်တော့။ သူရင်းငှားနှင့်လုပ်မည်။ အကယ်၍ ရှုံးခဲ့သော် သူ့လယ်ပေါင်ထားသော လူ၏အိမ်မှာ နွားရောသူရော သူရင်းငှားလုပ်ရမည်။ သူဌေးဖြစ် ခွေးဖြစ်ပဲ။

ယခု ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေများလည်း သူတို့ကြက် ငါးမွှေးတိုးတွင် ဤသို့လျှင် သူတို့ရှိသမျှအင်အားကို စွန့်စားကြတော့မည်ဟု မောင်းတင်ထား ကြကုန်၏။

သို့သော် ငါးမွှေးတိုးမှာ ရန်ကုန်နယ်မြေတွင် တော်တော်နှင့် တိုက်ဖက် မတွေ့။ ငါးမွှေးတိုးနာမည်ကလည်း ဟိန်းနေသည်။ ကြေးကလည်းများနေသည်။

သို့ရှိစဉ် ဖေဖော်ဝါရီလလယ်လောက်တွင် ကိုကံညွန့်တို့၏ဇာတိ ထန်းတပင်မြို့နယ်မှ ကြက်ဝါသနာအိုးများဖြစ်ကြသော ကိုအိလုံ၊ ကိုချစ်ခွေးနှင့် အာကျယ်လေးတို့လူသိုက် ကိုကံညွန့်တို့အိမ်သို့ ခရီးကြိုရောက်လာကြလေရာ ငါးမွှေးတိုးကိုတွေ့မြင်ရသည်၌ သူတို့သည် ဝမ်းသာအားရ....

“ဟာ... အဆင်သင့်ပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က အာကျယ်လေးကြက် ကို နိုင်သွားသတဲ့။ ကုက္ကိုဝကြက်နဲ့ တန်းတိုးနေတာပဲ”

“သူတို့ ကြေးဘယ်လောက်ထွက်မလဲ”

ဒီကလူများက မေးကြ၏။ “အာကျယ်လေးက သူ၏ ကျယ် လောင်လှသော အသံဖြင့် “ဟာ... ကျွန်တော့်ကြက်နဲ့တုန်းက လက်ရင်း ၃၃၀၀ ချသွားတာ။ အခုဆိုရင် ၅၀၀၀အောက် မတိုက်ဘူးတဲ့ဗျ။ သူတို့ကြက်က ဘာမှ သိပ်ကောင်းတဲ့ကြက် မဟုတ်ဖူးဗျာ”

“ကဲ.... ဒါဖြင့်တော့ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီတော့ သူတို့ကြက်က ဒီကိုလာ မယ်လား”

“ဟာ... ဒီကိုတော့ မလာဘူး။ ဒီလ ၂၅ ရက်နေ့မှာ ကုက္ကိုဝမှာ ချိန်းဝိုင်းရှိတယ်။ ဒါကိုပြောရင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုလာခဲ့တာ၊ ဟိုကဝိုင်းမှာ စိတ်လဲချရတယ်။ ကြေးလည်းကောင်းမယ်။ ကြက်တွေလည်း တော်တော် များများ လာကြလိမ့်မယ်။ ဒီကကြက် ဘယ်နှစ်ဖရှိရှိ ယူခဲ့ကြဗျာ။ ဒီနှစ်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ကြက်ကောင်းတစ်ကောင်မှ မရဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကြက်တွေပဲ အားကိုးရမှာပဲ။ အစစအရာရာ ကျွန်တော်တာဝန်ယူတယ်ဗျာ။ လာခဲ့ကြပါ”

ကိုအိလုံက အားရပါးရ ဖိတ်ခေါ်သည်၌ ဒီကလူသိုက်လည်း ကုက္ကိုဝဝိုင်းသွားကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ကိုအိလုံက ကျွန်တော့်အား....

“ဆရာကော လိုက်မယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တော့ လိုက်စေချင်တယ်ဗျာ”

“ကဲ... လိုက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ထန်းတပင်နဲ့ ကုက္ကိုဝဆိုတာ ကျွန်တော်က ကြားသာကြားဖူးတာ။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို သွားသတန်း”

“ဆရာလိုက်မယ်ဆိုရင် သက်တောင့်သက်သာရှိအောင် ဧရာဝတီ သင်္ဘောသာ စီးခဲ့ကြ။ ကျွန်တော် ထန်းတပင်ဆိပ်ကမ်းက ကြိုနေမယ်။ ၁၁ နာရီမထိုးခင် ရောက်မှပဲ။ မနက်စာ ကျွန်တော့်အိမ်မှာစား။ ညနေခင်းမှာ ကြက်ဒိုင်လုပ်တဲ့ချာတိတ်က စက်လှေနဲ့ ကုက္ကိုဝကို ခေါ်သွားလိမ့်မယ်”

ဧရာဝတီသင်္ဘောဆိုသည်ကား လှိုင်မြစ်တွင် ရန်ကုန်နှင့် သောင်တန်းကို ပြေးဆွဲနေသော နှစ်ထပ်သင်္ဘောဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂလိကပိုင်မဟုတ်။ ပြည်သူပိုင်ခေါ် အစိုးရသင်္ဘောဖြစ်လေရာ နံနက် ၆ နာရီခန့်တွင် ကြည့်မြင်တိုင် ဘောတံတားမှ ကျွန်တော်တို့လူစု သင်္ဘောပေါ်ရောက်၍ အောက်ထပ်၌ထိုင်မိကြလျှင်ပင် အသားညိုညို ဂင်တိုတိုလူတယောက်သည် ကျွန်တော်တို့အနီး ရောက်လာပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲဗျ။ လက်မှတ်မယူဘဲလဲ ရပါတယ်” ဟု ပြောပါသည်။ လက်စသတ်တော့ ကိုယ့်လူက ဒီသင်္ဘောမှာ လက်မှတ် ရောင်းတာ။ လက်မှတ်စစ်တာ သူကိုးဗျ။ ဟား ဟား၊ ဒီတော့ ၁၉၄၆-၄၇ ခုနှစ်က ကျွန်တော်သည် ကသာ၊ မြစ်ကြီးနား မီးရထားတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရပုံကို ပြန်၍သတိရမိသည်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကိုလှငွေနှင့် ကိုအောင်ကြီးသည် မီးရထားလက်မှတ်စစ်များ ဖြစ်ကြလေရာ နံနက်ခင်းရထားမထွက်မီ ဘူတာသို့ ရောက်လာကြသော ခရီးသည်များအား သည်လိုပဲ လက်မှတ်

မယူကြရန် လိုက်နိုးဆော်ကြသည်။ ရထားထွက်သွားတော့မှ လက်မှတ် မပါသူအား ဘယ်သွားမလဲမေးပြီး “ဒီခရီးနဲ့ဒီခရီးဟာ ခို ကျတယ်။ ဒီတော့ ဒီငွေဟာ မီးရထားပိုင်ငွေ၊ ဒါကို ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက် တစ်ဝက် ယူကြရအောင်” ဆိုပြီး တစ်ကျပ်ခွဲတောင်းယူ၏။ ဒီသင်္ဘော ဆရာတော့ ဘယ်လိုနှုန်းများ ခွဲဝေမည် မသိပါ။

ကျွန်တော်တို့လူစုမှာ ငါးမွှေးတိုး မူလပိုင်ရှင် ကိုတင်ရွှေ၊ ကိုအောင်သိန်း၊ ကိုပေါက်စီ၊ ကိုကံညွန့်၊ ကိုစံမြင့်၊ ကိုမြအောင်နှင့် ကျွန်တော် ပေါင်း ၇ ယောက်၊ ကြက်မှာ ငါးမွှေးတိုးနှင့် ကိုမြအောင်၏ မြီးတိုခေါ် ကြက်ဝါ တစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင်တည်းသာဖြစ်၏။ ကျွန်တော်တို့ အာသိသအထားဆုံး ကတော့ ငါးမွှေးတိုး။ ကိုမြအောင်က သူ့ကြက်က စိတ်ချရပါတယ်။ ၁၉၇၅-ခုနှစ်က ကျွန်တော်တို့ ရှဖီးမျိုး၊ ရှဖီးသားဟု ပြောပါသည်။

တစ်ယောက်တစ်ယောက် ငွေဘယ်လောက် ပါသနည်း။ စစ် ပေါက်လိုက်တော့ စုစုပေါင်း ၇ ယောက်မှ နှစ်ထောင်ကျော်ကျော်၊ သုံးထောင် ပျော့ပျော့ ဖြစ်နေရာ ထန်းတပင်က ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေများကို မသိသေးသော ကိုမြအောင်က.....

“ဟွန်း..... ခင်ဗျားတို့ပြောတော့ ကုက္ကိုဝကြက်က ငါးထောင် ကျော်လောက် ထွက်မယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ရန်ကုန်ကလာပြီး ကြေးမမိဖြစ် နေရင် ရှက်စရာကြီး”

ကိုကံညွန့်က “အောင်မယ်လေး ဒါအတွက် မပူပါနဲ့ဗျ။ ဟိုမှာ ထန်းတပင်က ကိုအိလုံနဲ့ ကိုပါကြီးတို့ ရှိပါတယ်။ သောင်းတစ်ထောင် ဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်တော်တို့လိုသမျှ သူတို့က ဖြည့်တိုက်ကြမှာဗျ”

“ဒါဆိုကောင်းဗျာ”

ကျွန်တော်တို့သည် ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့စွာနှင့် သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါခဲ့ ကြ၏။ မြစ်ပြင်က လေကိုရှူရသည်မှာ အရသာရှိလှသည်။ ကမ်းနှစ်ဖက်က ရှုမျှော်ခင်းကလည်း သာယာလှပါဘိ။ ဝမ်းရေးအတွက် ကူးခတ်နေကြသော

ကူးတို့လေ၊ ကုန်တင်လေ၊ တံငါလေ၊ ခရီးသွားစက်လေ၊ မော်တော်တို့အား တစ်ခုပြီးတစ်ခု တွေ့ဆုံဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်မှာလည်း ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှ ပါဘိ။

ကြည့်မြင်တိုင်မှ ထွက်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောသည် ကမာရွတ် မှာ ခေတ္တတန့်၏။ ကမ်းကိုတော့ မကပ်နိုင်ချေ။ ခရီးသွားများက သမ္ဗန်များ နှင့်လာတတ်၍ တက်ကြ၏။ အင်းစိန်မှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

နောက်တက်လာသော ခရီးသည်လူစုထဲတွင် အလျားတစ်လံ၊ အနံ နှစ်ပေလောက်ရှိသော ဆေးရောင်ချယ်သံပြား၊ သစ်သားတောင်သွင်းထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်တွင် တလိုင်စိန် မည်သော စာလုံးကြီးကို ဖတ်လိုက်ရ၍ ဆံကေသာ သျှောင်ထုံးနှင့် အရပ်သွယ်သွယ် ရွှေသွားတစ်လက်လက်နှင့် လူတစ်ယောက် ကိုလည်း သင်္ဘောအပေါ်ထပ် တက်သွားတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ထဲ “အင်း ဒို့သင်္ဘောအပေါ် ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ခုလည်း ပါလာသကိုး” ဟု အောက်မေ့မိကာ တော်တော်ကြာ၍ ကျွန်တော် သင်္ဘောအပေါ်ထပ် တက်ကြည့် မိသောအခါ ထိုဆိုင်းဘုတ်မှာ တလိုင်စိန်ရှေ့က စာလုံးငယ်ငယ်ဖြင့် (တောင် ပြုံးပြန်)ဆိုတာ တွေ့ရတော့မှ “ကျွန်တော် ဟယ်ကနဲဖြစ်သွား၏။ အင်း... ဇာတ်အဖွဲ့မဟုတ်၊ နတ်အဖွဲ့ပေကိုး။ ကျွန်တော် ခုန ဇာတ်မင်းသားဟု ထင်မိသော နတ်ကတော် မာမိရှိန်းသည် သူတောင်ပြုံးသို့ ရောက်ဖူးပေလိမ့် မည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုဗီယက်ပြန် နဲ့နဲ့စမ်း၊ ယိုးဒယားပြန် အမာစိန် ဆိုဘိသို့ သူကလည်း တောင်ပြုံးပြန် တလိုင်စိန်၊ ဟုတ်ပေ။ ‘ဗိလပ်ပြန်သန်း’ခေါ်တဲ့ အဆိုတော်လည်း ကျွန်တော်တို့မြန်မာပြည်မှာ ရှိခဲ့ဖူးသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောအပေါ်ထပ်တွင် သံတန်းပေါ်လက်တင်၍ ဟိုတွေးသည်ငေးဖြင့် မြစ်ပြင်ကိုကြည့်ခဲ့ရာ ဒီရေအကျဉ်း မကြာခဏ သင်္ဘောနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လာပြီး ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ဖြတ်သွားကြသည်များကတော့ ဗေဒါ ပင်အစုအအုံတွေ၊ သည်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဆရာဇော်ဂျီ၏ ‘ဗေဒါ လမ်း’ ကဗျာများကို ရွတ်ဆိုမိပြန်တော့သည်။ ဆရာဇော်ဂျီသည် မြစ်ဝကျွန်း

ပေါ်သားမို့ သူငယ်စဉ်တောင်ကျေးကပင် ကျွမ်းကျင်ခဲ့သော ဗေဒါပင်တို့၏ သဘောကိုသုံးသပ်၍ ယင်းကဗျာများကို ရေးစပ်သည်ဟု ဆိုသင့်သည်။

အိမ်း... ဗေဒါဆိုတာလည်း ရေစီး၊ ရေတက်၊ ရေကျရှိသော မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသပေမို့ သူတို့အစုအဖုံလေးတွေ စုန်ဆန်မျောနေတာ ကြည့်ရ တော့ စိတ်ဝင်စားစရာ၊ ချစ်စရာ၊ နှစ်သက်စရာ၊ သူတို့ဘဝကို သုံးသပ်စရာ။ အဲ-ရေသေ၊ ရေအိုင်၊ ရေကန်များမှာ ဗေဒါကြီးစိုးပြီးပြီဆိုရင်တော့ အော့ကျော့ကို လန်ရောဗျို့။ ဗေဒါတွေဟာ ရေသေမှာဆိုရင် သတ်လို့မနိုင်၊ ဖယ်လို့မရ။ ဒုက္ခကြီးလှလှတွေ့ပြီသာမှတ်။ ဥပမာ ရှမ်းပြည်၊ အင်းလေးကန်၊ ရွှေညောင် ကမ်းစပ်ကိုကြည့်စမ်းပါ။ ဘယ်လောက် ရေကြောင်းယာဉ်တွေကို ဒုက္ခပေးပါ သနည်း။ ဆရာဇော်ရှိသာ ဤအရပ်ဖွားဖြစ်၍ ကဗျာစပ်မည်ဆိုလျှင် (ဘဲအုပ်က တရာနှစ်ရာ၊ ဗေဒါကတပွင့်ထဲ၊ ဗေဒါမာန်အံကိုခဲ ပန်းပန်လျက်ဘဲ)အစား (ဘဲအုပ်ဖြင့်မနေသာ၊ ဗေဒါကပြင်သိပ်ခဲ၊ မြင်ရသူရုမရ၊ ဝေးရာသို့ဖဲ) ဖြစ်သွား ပေလိမ့်မည်ဟု ယူသော်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့သင်္ဘောသည် ဒီရေအကျကိုဆန်၍ခုတ်ရသည် ဖြစ်သော ကြောင့် မြစ်ရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်နေမည်ဆိုလျှင် ရေအကျနှင့် မျောလာကြသော ဗေဒါတွေ၊ အမှိုက်သရိုက်တွေ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဖြစ်သွားတာ မြင်ရခြင်းအားဖြင့် သင်္ဘောသည် အလွန်မြန်သည်ဟု ထင်ရသော်လည်း မြစ်ကမ်း လှမ်းကြည့် လိုက်တော့ သင်္ဘောသည် အလွန်နှေး၏။ စင်စစ် တစ်နာရီကို ရေမိုင် ၃-၄ မိုင်မျှသာ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား နံနက် ၁၁ နာရီခန့်တွင် ထန်းတပင် သင်္ဘောဆိပ်ကို ဆိုက်ကပ်လေ၏။ ဆိပ်ကမ်းကလည်းဗျာ မကြီးကျယ်လိုက် တာ။ တဲအိမ်လေးတစ်လုံးနှင့် အကြော်ဖိုတစ်ခုသာရှိ၏။ ကိုအိလုံသည် ကျွန်တော်တို့အား လာကြိုနေ၏။ ဆိပ်ကမ်းနှင့်မြို့သည် တော်တော်လေး ကွာသေး၏။ ဆိုက်ကားစီးသွားရ၍ တစ်ယောက်ကို ၇၅ ပြားပေးရ၏။ လမ်းကလည်းကြမ်း၊ မြေနီလမ်း၊ ဖုံကလည်းထူပါဘိ။ မိုးတွင်းမှာတော့

အချို့နေရာတွေရေဝပ်၍ ရွံ့ထဲရေထဲ၌ နေရပေမည်။ အတော်ပင် မသာမယာ သော အရပ်ဒေသပေတကား။ သစ်ပင်အရိပ်အာဝါသကလည်း နည်းလှ၍ နွေရာသီ၌ အလွန်ပူပြင်းလှသည်။ သို့သော် လယ်သမားရေး အရေးတော်ပုံနှင့် လွတ်လပ်ရေး သမိုင်းဝင်မြို့ဖြစ်၏။ လယ်သမားအရေးတော်ပုံတွင်ကျဆုံးသော ဦးစံအေး၏ကျောက်တိုင်ရှိသည်။

ကိုအိလုံ၏ အိမ်သို့ရောက်ကြပြီး မကြာမီတွင် နံနက်စာကျွေးသည်။ ဟင်းကတော့ ကောင်းလှပါဘိ။ ကျွန်တော်စိတ်ကြိုက်ပင်။ ကိုအိလုံသည် ကျွန်တော်တို့လာမည့်ရက်ကို အချိန်ကိုက်၍ မနေ့ညနေက သူ့အိမ်က ဝက်တစ်ကောင်ကို ပေါ်သည်။ အချိန် ၈၀ကျော် ထွက်သည်။ တစ်ပိဿာကို ၁၅၅ ကျပ်ဈေးနှင့် ဖောက်သည်ပေးပစ်လိုက်သည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့ စားရသည်မှာ ဝက်ဝမ်းတွင်းသား အူစုံအသဲစုံဟင်းနှင့် ဝက်ရိုးဟင်းချို၊ စားလို့မြိန်လိုက်ပါဘိ။ သို့သော် တစ်ခုခက်သည်က ကျွန်တော်တို့မြန်မာပြည် ပူအိုက်သောရာသီဥတုတွင် ထမင်းစားကောင်းလေ ဗိုက်တင်းလေ ပို၍ ပူအိုက်လေဖြစ်ရကား ကျွန်တော်တို့မှာ ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ လှလှကြီး ဒုက္ခခံရတော့၏။ ကိုအိလုံဂေဟာကလည်း မျက်နှာကျက်မရှိသော သွပ်မိုး တထပ်အိမ်၊ လေတိုက်ပြန်ပါလျှင်လည်း ဖုန်မှုန့်တွေဝေနေသော လေပူကြီး။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလိုလည်း ခြေပစ်လက်ပစ်မနေနိုင်။ ဧည့်ခန်းက စားပွဲ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းဖြင့် ကိုယ်ထဲကအပူတွေကို ချွေးလုပ်၍ ထုတ်ပစ်နေရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ဤဒဏ်ကို ညနေ ၄နာရီခန့်တွင် ထန်းတပင် ဆိပ်ကမ်းမှ ကုက္ကိုဝသို့ထွက်သော စက်လှေပေါ်ရောက်မှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာ ခွင့် ရတော့၏။ မြစ်ထဲမှာတော့ လေကလည်းအေး ရေကလည်းအေး၊ စက်လှေငယ်တွင် လူအပြည့်ထိုင်ထားတော့ လှေနံရံမှာ ရေပေါ်တွင် လက် တစ်ဝါးလောက်သာ ပေါ်တော့၍ ရေလှိုင်းမှရေပန်းပွားတို့ တဖွဲဖွဲ ပက်ဖုန်းခြင်း ကလည်း ခံရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ယခုခရီးမှာ တက်ရေနှင့်ရေစုံဖြစ်နေ၍ စက်လှေကလေးသည် မြန်လှ၏။ မနက်ခင်း သင်္ဘောကြီးနှင့် လာခဲ့စဉ်က ကျရေနှင့် ရေဆန်ဖြစ်နေ၍ မြစ်ပြင်ကို ငုံ့ကြည့်သော် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသော အမှိုက်သရိုက် ဒိုက်ပုံနှင့် ဗေဒါအစုအအုံတွေကြည့်၍ သင်္ဘောသည် မြန်လှသည်ဟု ထင်ရ၏။ သို့သော် မြစ်ကမ်းလှည့်ကြည့်တော့နှေးနေ၏။ ယခုတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်။ မြစ်ပြင်ကြည့်တော့ နှေးသည်ဟုထင်ရပြီး ကမ်းလှမ်းကြည့်မှ မြန်ကြောင်းသိရ၏။ လမ်းတစ်လျှောက်ဝယ် ငါးသလောက် ပိုက်တန်းများ ဒမင်းလှေများဖြင့် လူတံငါတို့က ငါးတွေဖမ်းကြ၍ ငှက်တံငါများ ဖြစ်ကြသော ဒင်ကျည်းမဲနက်နက်တို့သည် ရေပေါ်ထိုင်လျက် လည်းကောင်း၊ အမွှေးအတောင် သုံးရောင်ချယ်သော အောက်ချင်းနှင့် ပုစဉ်းထိုးငှက်တို့သည် ရေပေါ်ပျံဝဲလျက်လည်းကောင်း၊ ငွေဗျိုင်းဖြူနှင့် မွဲခြောက်ခြောက် ဗျိုင်းအောက် တို့က ကမ်းစပ်တွင် ငှုငှုကြီးရပ်လျက်လည်းကောင်း၊ အစာအဟာရကို ရှာဖွေနေကြ၏။

ကျွန်တော်တို့စက်လှေမှာ လူ ၁၇ ယောက်၊ ကြက်ဖ ၃ကောင်၊ ကျွန်တော်တို့ ကြက်နှစ်ဖအပြင် ထန်းတပင်မှ အာကျယ်လေး၏ ကြက်တစ်ဖ။ ညနေစောင်းတွင် ကုက္ကိုဝသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း တည်းခိုရသည်မှာ ရွာမကြီးတွင်မဟုတ်၊ အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင်ရှိသော သုံးလေအိမ်စု။

ထိုနေရာသည် သာတောင့်သာယာရှိပါ၏။ သည်နေရာက လူတွေက တံငါရော လယ်သမားရော ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သူတို့၏အိမ်များတွင် ငါးဖမ်းကိရိယာများကိုလည်း မြင်ရ၏။ နွားတင်းကုပ်နှင့် ကောက်ရိုးပုံများလည်း ရှိသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်သော် ရိုးဖြတ်လယ်တောကြီး။ ကျွန်တော်သည် လေညှင်းခံရင်း လယ်ကွင်းထဲသို့ လျှောက်ခဲ့ရာ မကြာမီ၌ လူခါးစောင်းလောက်မြင့်သော ငှက်ခြေတံရှည်ကြီးနှစ်ကောင်ကို တွေ့ရသဖြင့်

ကျွန်တော်အံ့သြ၍ ဝမ်းသာသွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်သော် သူတို့လန်ပြီး ထပုံပြေးမှာစိုးသဖြင့် အသာရပ်၍ကြည့်နေ၏။ သူတို့ကား ကျွန်တော့်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်၊ မြေကြီးတွင်ခေါင်းငုံ့၍ အစာရှာဖွေရင်း လမ်းလျှောက်နေကြသည်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော် သူတို့အနားသို့ ခြေဖေါ့နင်း၍ ချောင်းမြောင်းကာ တဖြည်းဖြည်းတိုးသွားရာ သူတို့အနီး ၁၀ပေလောက်ရောက်သည်တိုင်အောင်မှ ဒင်းတို့က ထပုံခြင်းမပြုသေးတော့ ကျွန်တော်ပြေး၍ဖမ်းလိုက်ရာ တစ်ကောင်ကို မိလေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းမသာနိုင်ပဲ ရှက်၍သွားရတော့၏။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တစ်ကောင်ကလည်း ထွက်ပြေးခြင်း ထပုံခြင်းမရှိ။ အိန္ဒြေမပျက် ကျွန်တော့်လက်ထဲက တစ်ကောင်ကလည်း ရုန်းကန်ခြင်း အော်မြည်ခြင်း မပြု။ ထိုခဏ၌ လူတယောက်၏ရယ်မောသံကိုကြားရသဖြင့် ငှက်ကြီးကို လွတ်ပစ်လိုက်မိလေ၏။

ထိုလူကား နွားကျောင်းသား။ ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာပြီး သူက စကားစပြော၏။

“ကျုပ်တို့အိမ်မှာမွေးထားတာ လူယဉ်နေတဲ့ အကောင်တွေဗျ”

“အေးဗျာ ကျွန်တော် သေနတ်မပါလို့ ပါရင် ပစ်မိမှာ”

“ဘယ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော်က ဟိုသစ်ပင်အောက်ကနေ ခင်ဗျား အရိပ်အခြေ ကြည့်နေတာဘဲ”

“ဘာငှက်ကြီးတွေလဲဗျ”

“ကြိုးကြာ”

“ဟင်... ကြိုးကြာက ဒီလောက်တောင် ကြီးတယ်ကို၊ သူတို့ မပျံနိုင်ဘူးလား”

“အတောင်တွေဖြတ်ထားတယ်”

“ဘယ်ကရတာလဲ”

“မပျံတတ်ခင် အသိုက်ထဲက ယူခဲ့တာဗျ”

ကျွန်တော်က စာတွေထဲ ဖတ်ရသည့်အတိုင်း။

“ကရဝိတ်သံ၊ ကြိုးကြားသံများ သာယာလှတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ သူတို့မြည်တော့ သာယာရဲ့လား”

“ကျုပ်စိတ်ထဲကတော့ ထူးလှတယ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ငှက်အော်သံ ပါပဲ”

“အင်း...နွားကျောင်းသားနှင့် စာဆိုပညာရှင်တို့ နားသောတ၊ချင်း တူကြမည်မထင်ပေ။ စာဆိုပညာရှင်တို့သည် နွားကျောင်းသားတို့၏ ပုလွေသံ ကိုလည်း ချီးမွမ်းကြသည်ဖြစ်ရာ နွားကျောင်းသားကမူ ကြိုးကြာသံကို ချီးမွမ်းလိုဟန် မတူချေ။ ကြားနေမြင်နေကျမို့ ရိုးနေပေမည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အင်းအိုင်ဒေသသို့ရောက်သော စာဆိုပညာရှင်တို့ နားတွင်သာ ချိုနေဟန် တူပေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ယင်းသို့သော စာဆိုပညာရှင်ဟု ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်ထင်မိ၍ ငှင်းကြိုးကြာသံကို ကြားကြည့်ချင်စမ်းပါဘိ။ ထို့ကြောင့် ထိုနွားကျောင်းသားအား...

“ခင်ဗျား ကြိုးကြာတွေက ဘယ်အခါမှ အော်မြည်တတ်သလဲဗျ”

“သူတို့အော်ချင်တဲ့အခါမှာ အော်တာပဲဗျာ”

“ကျုပ်တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးဘူးဗျ”

အင်းပေါ့လေ၊ သူ့ဘာသာဘာဝ အော်မြည်မှလည်း ကောင်းမှာ ပေါ့ဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲ မှတ်ချက်ချလိုက်ပါ၏။

ထိုအချိန်၌ အနောက်ဂေါယ၊ ငမောဟသည် လောကရောင်ဝါ ထွန်းလင်းဖြာသည့် ရာဇာဘာနု ဝါလုလုကို ကြက်ဥနှစ်လို့စုတ်မျိုလိုက်ပြီ ဖြစ်ရာကား ကျွန်တော်နှင့် ထိုနွားကျောင်းသားသည် သူ့နွားများနှင့် ငှက်ကြီး တစ်ရှဉ်းကို မောင်းနှင်ကာ တဲအိမ်များဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

နွားတင်းကုပ်က သူ့အိမ်မြောက်ဖက် ဂမူကုန်းမြင့်ပေါ်မှာ။ ငှက် တင်းကုပ်က သူ့အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်ကပ်၍ ခြံကလေးလုပ်ထားသည်။ မောင်နှမလော၊ ညီအစ်မလော၊ ညီအစ်ကိုလော ကျွန်တော် (မမေးမိခဲ့၍)

မသိရသော ငှက်ကြီးတစ်ရှဉ်းသည် သူတို့တင်းကုပ်ထဲသို့ အေးဆေးစွာ ဝင်သွားပြီး သူတို့စားခွက်မှာရှိသော စပါးများကို စား၍နေကြကုန်၏။

ယခုည ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရမည်မှာ မြို့ပေါ်က အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများထက်ပင် ကျွန်တော် ကြိုက်နှစ်သက်လှပါသည်။ အမိုးနှင့်အခင်းသာရှိပြီး အကာ မကာရသေးသော တဲတန်းလျားရှည်တစ်ခု၊ သံဃာစင်နှင့်ပင်တူသေးတော့။ မြစ်ကမ်းဘေးတွင် လေတဖြူးဖြူးနှင့် ခြင်မရှိ ခြင်ထောင်မလို၊ စောင်မလို၊ ပူလဲမပူ၊ ချမ်းလဲမချမ်း လူနေကောင်းရုံလေး အေးမြမြရှိသောကြောင့် သင်ဖြူးပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးစီနှင့် ကိစ္စပြီး၏။

သင်ဖြူးဖျားနှင့် ခေါင်းအုံးများကို ကြက်ဒိုင်လုပ်သူက ရွာမကြီးသို့ သွား၍ငှားပေးသည်။ သူ့တာဝန်က မသေးလှ။ သူမှန်းသလောက် ကြက်ဒိုင်းက အကောက်ရပါ့မလားမသိ။ လူနှစ်ဆယ်ကျော်ကို ကျွေးမွေးရသည်။ အရက်လည်းပေးသည်။

ထိုညစာမှာ ကျေးတောရွာဗမာတို့ ထမင်းဝိုင်းတွင် မပါလျှင်မပြီးသော ငါးပိရည် တို့စရာနှင့် ငါးသလောက်ဟင်း။ ဒီငါးသလောက်ချက်နည်းကို ကျွန်တော်တစ်ခါမျှ မစားဘူးသေး။ ကျွန်တော်တို့ ရွှေမြို့တော်သားများသည် ငါးသလောက်ကို ဆီပြန် သို့မဟုတ် အရိုးမြေအောင်ပေါင်းခြင်း၊ ယခုဟင်းကား ငါးသလောက် ဟင်းရည်သောက် မန်းကျည်းသီးနှင့် ချဉ်စပ်စပ်ကလေး ချက်ထားသည်။ တံငါချက်ဟု ခေါ်မည်။ မြစ်ထဲက ပိုက်တန်းမှ ယခုဖမ်း ယခုချက်ဖြစ်၍ အင်မတန် လတ်ဆတ်ပြီး စားလို့အလွန်ကောင်းလှသည်။ အရည်သောက်လိုက် အဖတ်စားလိုက်နှင့် ငါးသလောက်ကို များများစားနိုင်အောင် ငါးပေါပေါနှင့် ဖောခြင်းသောခြင်း ချက်ထားသော တစ်ပင်တိုင် ဟင်းပေတည်း။ သူတို့ရွာထွက် ထန်းလျက်အရက်နှင့် ကျွန်တော်မှာ ထမင်းမြိန်လှ၍ စားပြီးတယ်ဆို မျက်တောင်စင်းကာ အိပ်ယာမှာ လဲလျောင်းလိုက်ရလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် များသောအားဖြင့် ငါးသလောက်ဟင်းကို

တစ်နပ်မှ နှစ်နပ် မစားချင်တတ်ပေ။ သို့သော် သည်တံငါတဲက တံငါချက် ချက်ထားသော သည်ငါးသလောက်ဟင်းကိုကား ကျွန်တော်နောက်တစ်နပ် စားလိုသေးသည်။ သို့သော် နောက်တစ်နေ့ မနက်စာမှာ ငါးသလောက်ကို နှစ်နပ်ဆက်မကျွေးချင်သော သူတို့စေတနာကြောင့် ထင်ပါသည်။ ငါးသလောက်တွေပေါလျက်သားနှင့် ကြက်သားနှင့် ပူးသီးဟင်းဖြစ်သွားတော့၏။ ကျွန်တော်တယ်ပြီးမမြိန်တော့။ စားရတဲ့အချိန်ကလည်း စောတယ်လေ။ မနက် ၉ နာရီလောက်ရှိသေးတာ၊ စားပြီးကြတယ်ဆို တယ်မကြာဘူး။ ကြက်ဝိုင်းလုပ်မည့်နေရာကို သွားကြရသည်။

ထိုကြက်ဝိုင်းနေရာကား မြစ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်းကို ကူးပြီး အနောက်စူးစူးသို့ တစ်မိုင်လောက် ခြေလျင်လျှောက်ရသေးသည်။ လယ်တဲ အိမ်တစ်လုံးရှေ့၌ ပူးစင်ကြီးအောက် အရိပ်အာဝါသလည်း ကောင်းလှပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်သောအချိန်၌ အခြားကြက်သမားများ တစ်ကောင် တမြီးမှ မရောက်ကြသေးပေ။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှာက ကြက်ချိန်းဝိုင်းဆိုလျှင် နံနက် ၈ နာရီလောက်ကတည်းက စတင်တတ်သည်။ သူတို့ဆီကတော့....

“ကျုပ်တို့ တောသားတွေကတော့ မနက်ထမင်းစားပြီးမှပဲ လာတတ်ကြတယ်ဗျ။ အခုဆွမ်းခံပြန်ချိန်လောက် ရှိပြီပဲ၊ မကြာပါဘူးလေ ရောက်ကြတော့မှာပေါ့”

ဟုတ်ကဲ့.... တဖြည်းဖြည်း သုံးလေးယောက်တစ်တွဲ၊ လေးငါးခြောက်ယောက်တစ်တွဲ တစ်သုတ်စီ ရောက်လာကြလေရာ မွန်းတည့်လောက်မှ လူ ၃၀လောက်နှင့် ကြက် ၆ ကောင်လောက် ရောက်လာကြ၏။

မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက် ကွာလှပလေ။ ကျုပ်တို့ရန်ကုန်မှာ ဒီလို ကြက်ချိန်းဝိုင်းဆိုလျှင် လူသုံးလေးရာနှင့် ကြက်အကောင်သုံးလေးဆယ်တော့ ရောက်နေပြီ။ နို့ပြီး စားသောက်ဖွယ်ဆိုင်တွေကလည်း အစုံအလင်၊ ယခုတော့

မုန့်ဟင်းခါးသည်လေးတစ်ယောက်နှင့် ချက်အရက်ဂါလံပုံးလေး တစ်ပုံး တည်းရယ်။ ဪ... သူ့အိုးနှင့်သူ့ဆန်ပေါ့လေ။

အိုး..... ဒါတွေဟာ အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျုပ်တို့ကြက်ကြီး ငါးမွေတိုး၊ ကြေးကောင်းကောင်းနှင့် တိုက်ရဖို့သာ ပဓာနမဟုတ်လား။ သို့သော် မှန်းမျှော်သမျှ လမ်းချော်ကြကုန်သည်။ လွန်ခဲ့သော ဝိုင်းတုန်းက အာကျယ်လေးကြက်ကို သုံးလေးထောင်နိုင်သွားခဲ့၍ ယခုအပတ်မှာ အနည်းဆုံး ၅၅၀ဝိ ကစားမည်ဆိုသောကြက်က ရောက်မလား။ ဒိုင်လုပ်သူကလည်း ဒီကြက်နှင့် ငါးမွေတိုးတွေဖို့ကို အာသီသအထားဆုံးဖြစ်၍ ထိုကြက်ရှိရာ ရွာသို့ လူလွတ်ပြီး ထိုလူပြန်လာသောအခါ၌ သူတို့ကြက် မကျန်းမာ၍ မတိုက်နိုင်ကြောင်း စကားပြန်ပါသည်၌ ဟိုက်ကနဲ ဖြစ်သွားကြကုန်သတည်း။

စင်စစ်ကား ငါးမွေတိုးသတင်းသည် အာကျယ်လေး ကိုချစ်ခွေး တို့နှင့် ထန်းတပင်ရောက် ထိုမှတဆင့် ကုက္ကိုဝရွာတဝိုက် ပြန့်နှံ့သွားရကား ထိုရွာသားများက ရှောင်ကြပြီပေါ့။ ငါးမွေတိုးသာမက ရန်ကုန်ကြက်သမား များနှင့် ရန်ကုန်ကြက်တွေ နာမည်ကြီးလေရာ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ပါခဲ့ သော ကိုမြအောင်ကြက် 'မြီးတို'လည်း မတိုက်ခဲ့ရပေ။ ကျုပ်တို့မှာ နာမည် ကြီး ထမင်းငတ် ဖြစ်ကြကုန်လေ၏။ သို့သော် တော်ပါသေး၏။ သူတို့ အရပ်ကြက်ချင်း သုံးပွဲဖြစ်လေရာ ကျွန်တော်တို့က နိုင်မည်ဟု ခန့်မှန်း၍ ရသော ကြက်ဖက်က ဝင်လောင်းကြခြင်းဖြင့် ရန်ကုန်ကလာခဲ့သူတွေနှင့် ထန်းတပင်က ပါခဲ့သော ကိုအိလုံ ကိုပါကြီးတို့ပါ နိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော် ၁၅ဝိ ကျော်ကျော် ၂ဝိ ပျော့ပျော့လောက် နိုင်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးကြက်ပွဲက နေဝင်မိုးချုပ်ခါနီးမှ ပြီးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှလာစဉ်က မူလကြားသိထားသော အစီအစဉ်မှာ ကြက်ပွဲပြီးလျှင် ထိုညပင် ဒိုင်လုပ်သူက ကျွန်တော်တို့အား စက်လှေဖြင့် ကမာရွတ်သို့၊ အရောက်ပြန်ပို့မည် ဖြစ်သော်လည်း ယင်းသည် ငါးမွေတိုး၏အပေါ်၌ တည်သည်။ အသို့ဟူမူ ငါးမွေတိုးတိုက်ဖြစ်ပါက အနည်းဆုံး လက်ရင်း

၅၀၀၀ နဲ့ ခိုင်သည် အကောက်တစ်ထောင် ရချေပြီ။ ဒီတော့ ကုက္ကိုဝနှင့် ကမာရွတ်ကို စက်လှေခ တစ်ရာပဲဖြစ်စဉ်းတော့ သူပို့နိုင်သည်။ ယခုတော့ ငါးမွှေးတိုး မတိုက်ဖြစ်။ တိုက်ဖြစ်သော ၃ ပွဲမှာလည်း လက်ရင်း ၅၅၀ ပတ်ဝန်းကျင်မျှရှိ၍ သူ့ခမျာ ရသောအကောက်ငွေက ကျွန်တော်တို့အား ကျွေးမွေးရသည်မှ ကာမိပါ့မလား။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အား သူငှားထားသောစက်လှေဖြင့် ထန်းတပင်အရောက်သာ ပို့နိုင်၍ ကျွန်တော်တို့ကိုအိလုံအိမ်မှာပင် ထိုညအိပ်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့နက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အလာတုန်းက ရေကြောင်း၊ အပြန်တွင် ထန်းတပင်မှ ရွှေလှေကြီးသို့ မော်တော်နှင့်ကူးပြီး ရွှေလှေကြီးမှ မော်ဘီသို့ မြင်းလှည်းစီး မော်ဘီနှင့် ရန်ကုန်ကို ဘတ်စ်ကားနှင့် ပြန်ခဲ့ရပါသတည်း။

ယင်းသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ ငါးမွှေးတိုးသည် မတိုက်ဖြစ်၊ နာမည်ကြီးထမင်းငတ်။

တိုက်ကြက်တစ်ကောင်၏ ခွပ်ပတ်သည် သီတင်းသုံးပတ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြစ်၏။ ထိုရက်ရောက်၍မှ မတိုက်ဖြစ်ပါက ကြက်တစ်ကောင်ကောင်နှင့် ခွပ်လက် ချပစ်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ငါးမွှေးတိုးအတွက် သူနှင့် အင်အားချင်းမျှသော ကြက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ငွေ ၃၀ ပေးဝယ်ပြီး ခွပ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ ပြီးလျှင် ထိုကြက်ကြီးကို ချက်စားပစ်လိုက်ကြ၏။ ထိုမှ သီတင်းတစ်ပတ်နှစ်ပတ်အတွင်း ငါးမွှေးတိုးအတွက် တိုက်ဖက်ရှာရသည်။ သို့သော် တော်တော်နှင့် မတွေ့ဖြစ်လေရာ ကိုက်ညွှန်သည် ငါးမွှေးတိုးတော့ ဒီနှစ်တိုက်ဖြစ်ချင်မှ တိုက်ဖြစ်တော့မည်။ သည်တော့ သူ့မျိုးရအောင်ဟု ကြက်မတွေ့ရာ၍ သားဖောက်လေ၏။

ထိုမှ ဖေဖော်ဝါရီလကုန်၍ မတ်လထဲသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ငါးမွှေးတိုးအတွက် တိုက်ဖက်ရှာတုန်း...။ သို့သော် ကြက်ကလည်း နာမည်ကြီး၊ ကြေးကလည်း နှစ်ထောင့်နှစ်ရာထက် မအောက်သဖြင့် မတွေ့နိုင်သေး။ အဲ... တွေ့မယ့်တွေ့တော့ မှတ်မှတ်ရရ ခင်ဗျာ၊ ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ

၂ ရက် တောင်သူလယ်သမားနေ့ နံနက် ၇ နာရီခန့် ကျွန်တော်ဈေးမှ ပြန်လာသောအခါ လမ်းခုလပ်တွင် ကိုကံညွန့်နှင့် ကိုအောင်ချစ်တို့ ညီအစ်ကို ငါးမွှေးတိုး ပိုက်လာသည်ကိုတွေ့ရပြီး ကိုအောင်ချစ်က ထီပေါက်တော့မည် မျက်နှာကြီးနှင့်...

“ဦးဆွေ... ငါးမွှေးတိုး တိုက်ဖြစ်ပြီဗျ”

“ဘယ်မှာလဲဗျ”

“သမိုင်း၊ ဦးဆွေ လိုက်နိုင်ရင် ကိုအောင်သိန်းအိမ် လာခဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေမယ်”

တောက်... ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော့်အဖို့ ရက်ကြပ်ကြီးပဲ။ မတ်လ ၂၅ရက်နေ့ ဂျူဗလီဟောတွင် ကျွန်တော်တက်ရမည့် ‘ကျွန်တော် ဝတ္ထု တိုသမား’ စာတမ်းကို သဘက်ခါ မတ်လ ၄ရက် စနေနေ့တွင် စာပေဗိမာန် သို့ ပို့ရမည်။ ယင်းစာတမ်းကို ကျွန်တော်ရေးနေဆဲ ထို့ကြောင့် “ကျွန်တော် မလိုက်နိုင်ဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် လောင်းဖို့ငွေကော ပေးလိုက်ဦးမလား။

တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲ ငွေတစ်ရာကျော် ပါလာသည်နှင့် ငွေတစ်ရာတစ်ဆယ် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ဒါပဲ အိတ်ထဲပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်နိုင်ရင် ဖြင့် တော်တော်များများ လောင်းလိုက်ချင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော်သည် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ပြီး စားပွဲတွင် စာထိုင်ရေးနေရသော် လည်း စိတ်က တယ်မဖြောင့်လှပေ။ ကိုယ်လောင်းလိုက်ရသော ငွေကလည်း နည်းနေသည်။ ငါးမွှေးတိုးခွပ်တာလည်း ကျွန်တော်မြင်ချင်လှသည်နဲ့ တောက်- ဒီရက်မှာ စာပေဗိမာန်ရဲ့ကိစ္စက တိုက်ဆိုင်နေတယ်ကွာ၊ ဒီနေ့မှ မပြီးလည်း မဖြစ်။ ၁၁ နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကြက်သမားတစ်သိုက် ပြန်လာ ကြသည်။ ကိုအောင်ချစ်က ငါးမွှေးတိုးကိုပိုက်လျက် ငါးမွှေးတိုးက တွန်လိုက်

သည်။ သူ့မျက်နှာက တိုက်ပြီးကြက်နှင့်မတူ၊ လန်းလန်းဆန်းဆန်းကြီးပဲ။ သည်တော့ ကျွန်တော်က တိုက်ဖြစ်ရင်ဖြင့် ဧကန္တ နိုင်ခဲ့ပြီဟု သူတို့ဆီအသွား မျက်နှာစုလုပ်နေသော ကိုကံညွန့်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့နေသော ကိုအောင်ချစ် လက်ထဲက ငါးမွှေးတိုးကို ဒေါသတကြီးဆွဲယူပြီး...

“မအေးရိုးကြက် တစ်ခါတည်း ရိုက်ချက်စားပစ်မယ်၊ သူ့ရဲ့ဖောက် ထားတဲ့ အိမ်ကကြက်ဥတွေလည်း အားလုံးကြော်စားပစ်မယ်” ဆိုလေတော့ ကိုပေါက်စီက ကြက်ကိုအတင်းလိုက်လုယူပြီ....

“မလုပ်နဲ့ဦးဗျ၊ ဦးတင်ရွှေ စကားရှိတယ်၊ သူ့ကြက်ကို မတော် မတည့် ရှုံးလို့ပျက်စီးတောင် မသေရင် သူ့ပြန်ပေးပါ။ ငွေတစ်ရာ ပြန်ပေးပါ မယ်ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်”

ဒီတော့မှ ကိုကံညွန့်က ကြက်ကိုပေး၍.....

“ဒါဖြင့် ယူသွားကြဗျာ၊ ဒီကြက် ကျွန်တော့်အိမ်မှာ မထားချင်တော့ ဘူး။ ထားလည်း သတ်ပစ်မိမှာပဲ”

“ထိုအခါ၌ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ကြတာတုန်း ကြက်က အခု လန်းလန်းဆန်းဆန်းကြီးနဲ့ ရှုံးခဲ့သလား”

ကိုကံညွန့်က “အေးပေါ့ဗျ၊ ဒီပုံသဏ္ဍာန်ကြီးနဲ့ ထွက်ပြေးတယ်ဗျာ။ ဟိုကြက်က သူ့ထက်နာတယ်။ သူ့တော့ ဟိုကတစ်ချက်ထဲ ခွပ်လိုက်တာနဲ့ ကရောက်.....အော်ပြီး ထွက်ပြေးသဗျ”

“နားတွင်းထိုးလိုက်တာကိုးဗျ၊ လန့်အော်ပြေးတာပေါ့ဗျ”ဟု ကိုအောင်သိန်းက ပြောသည်။ ကိုကံညွန့်က ဆက်လက်၍ “အလကား မျိုးမစစ်တဲ့ ကြက်ဗျာ၊ တောက်..... ထန်းတပင်တုန်းက မတိုက်ဖြစ်တာ ကောင်းတယ်ဗျို..... ဟိုမှာဆိုရင် ကိုအိလုံတို့ ကိုပါကြီးတို့ပါ အဆစ်ပါကုန် ကြဦးမှာ။ အချင်းချင်းသွားပြီး ညှင်းဆဲသလိုဖြစ်နေမှာ”

“အခုကော ခင်ဗျားတို့ လက်ရင်းလက်ဖျား ငွေဘယ်လောက်ချော ခဲ့ကြလဲ”

“ငွေနည်းမလား၊ စုစုပေါင်း သုံးထောင်ကျော်တယ်ဗျ”

သည်နည်း သည်ပုံဖြင့် ယခု ကျွန်တော်မှိတ်ဆွေ ကြက်သမားတစ်စုမှာ ငါးမွှေတိုးဒဏ် မရူမလှ ခံနေကြရပါ၏။ မယားရွှေ ပေါင်ထားသည့်လူနှင့် ဘိုင်စကယ် ရောင်းလိုက်ရသည့်လူနှင့် အပေါင်လွတ် တစ်ရာ တစ်ဆယ်တိုး ချေးထားရသည့်လူနှင့် ငါးမွှေတိုးသည် သူတို့အား ဂြိုဟ်မွှေသွားချေသတည်း။

ဘာကြောင့် ချစ်မှန်းမသိ အချစ်

နိဒါန်း

ဝတ္ထုမစမိ ဤ'နိဒါန်း'မည်သောစာလုံးကို ယထာရပ်ဆုံး ရေးလိုက်မိသည်။ ဝတ္ထုနာမည်မှာလည်း ခေါင်းစဉ်မတပ်ရသေးပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရေးစရာဇာတ်လမ်းသည် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဆီလျော်သော ဝတ္ထုနာမည်ကို အပြတ်မစဉ်းစားရသေးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဝတ္ထုတွေရေးခဲ့ရာတွင် အများအားဖြင့် ဝတ္ထုနာမည်ကို ရေးဦးစွာ စားလုံးကြီးကြီးနှင့် စခဲ့လေ့ရှိသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ၌မူ အချို့ ဝတ္ထုများကို ယခုလိုပဲ အမည်မတပ်ရသေးပဲ ရေးခဲ့ပြီး တစ်စိတ်တစ်ဝက် ရောက်မှသော်လည်းကောင်း၊ ပြီးဆုံးမှသော်လည်းကောင်း နာမည်ကို အပြတ် စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်၍ ရတတ်ပါသည်။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို နာမည်တပ်ရာ၌ အရေးကြီးသော အချက်တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ မိမိဝတ္ထုကို အလှည့် Twist နှင့်ရေးလျှင် ထိုလျှို့ဝှက်ချက်ကလေးကို မပေါ်ရန်လည်း အရေးကြီးလှသည်။ ဝတ္ထုနာမည်က စာဖတ်သူအား ဆွဲဆောင်မှုရှိရန်လည်း လိုအပ်ပါသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော သို့မဟုတ် ဆန်းပြားသော၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းသော သို့မဟုတ် ရင်မော

ဖွယ်သော၊ လွမ်းဆွေးဖွယ်သော စသည်စသည်ဖြင့် မိမိဝတ္ထု၏ရသာနှင့် ဆီလျော်ကိုက်ညီအောင် အမည်ပေးရပါသည်။

ယခု ဤနိဒါန်းကို ရေးနေသည့် အကြောင်းတစ်ရပ်ကလည်း ရှိပါသည်။ လွန်ခဲ့သော ဇူလိုင်လက ဤသွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါခဲ့သော ‘ငါးရွှေတိုး’ စာမူကို သွေးသောက်တိုက်သို့ သွားရောက်ပေးစဉ်က ယခု သုံးလေးနှစ်အတွင်း ဘယ်မဂ္ဂဇင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ဝတ္ထု အဆုံးသတ်တွင် ပါလေ့ရှိသော (သော်တာဆွေ စာပေသင်တန်း)ကြော်ငြာနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုပြည့်စုံက ကျွန်တော့်ကို မေးပါသည်။

“ကိုဆွေသင်တန်းကြော်ငြာမှာ တံဆိပ်ခေါင်းပြား ၃၀ ဖိုးထည့်၍ ညွှန်ကြားလွှာ တောင်းယူပါဆိုတာက အလကား မပေးနိုင်လို့လား။”

“အိမ်လာတောင်းရင် ညွှန်ကြားလွှာကို အလကား ပေးနိုင်ပါသဗျ။ ဒါပေမယ့် အလကားပို့လို့မှ မဖြစ်တာဘဲဗျာ၊ တံဆိပ်ခေါင်းဖိုးနဲ့ စာအိတ်ဖိုးက ရှိသေးတယ် မဟုတ်လားဗျ။”

“အော့-ဟုတ်သားပဲ၊ ကဲ-ကိုဆွေ ညွှန်ကြားလွှာက ဘယ်လိုလဲ။”

“တိုတိုလေးပါဗျာ၊ (သင်တန်းယူလိုသူသည် စာပေရေးသား လေ့ကျင့် ရမည်။ ဇွဲသတ္တိရှိရမည်။ ဤသို့ဇွဲသတ္တိနှင့် ကြိုးစားနိုင်မည်ဆိုပါက ပထမဋ္ဌေ ၁၀ ပို၍ သင်တန်းသားစာရင်း သွင်းပါ။ သင်တန်းသား ဖြစ်သွားသောအခါ ရှေးဦးစွာ ကိုယ်တတ်စွမ်းသရွေ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် (သို့မဟုတ်) သင်ရေးလို သော စာမူတပုဒ်ရေးပို့ပါ။ ၎င်းကိုကြည့်၍ တပည့်၏အခြေခံအရည်အချင်းကို အကဲခတ်ပြီးမှ တပည့်နှင့်သင့်လျော်အောင် ဝေဖန်ညွှန်ကြားသွားရမည်) ဒါပါပဲ’

“အင်း... မဆိုးပါဘူး၊ ဒီတော့ ညွှန်ကြားလွှာတွေ တောင်းကြ ရဲ့လား။”

“တောင်းကြပါသဗျာ၊ တစ်လတစ်လမှာ လေးငါးခြောက်ဆယ် လောက် ပို့ရပါသဗျ။”

“ဒါဖြင့် ကိုဆွေဟာ တော်တော်ဟန်တာပဲ”

“ဘာလဲ ညွှန်ကြားလွှာတောင်းတိုင်း ငွေ ၁၀ ပို့ပြီး သင်တန်း စာရင်းသွင်းတယ် အောက်မေ့လို့လား”

“တဝက်လောက်တော့ လာမှာပေါ့”

“အယ်... တဝက်လောက် မပြောနဲ့၊ လေးပုံတစ်ပုံတောင် မလာကြဘူးဗျ”

“ဟင်... ဘာလို့ပါလိမ့်”

“ဘာလို့ပါလိမ့်ဆိုတာ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်တော့ ညွှန်ကြားလွှာ တောင်းသူတွေများတာကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် စာပေဝါသနာပါတယ်၊ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်တယ် ဆိုတဲ့လူတွေ များပါလျက်ကယ်နဲ့ သူတို့မှာ (၁) ငွေတစ်ဆယ်ပို့ဖို့ ခဲယဉ်းလိမ့်မယ်၊ (၂) ဝတ္ထုတို (သို့မဟုတ်) စာမူတစ်ပုဒ်ပို့ဖို့ ရေးနိုင်စွမ်းအားမရှိဘူး ထင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တချို့ဟာ ငွေ ၁၀ ပို့၊ သင်တန်းသားစာရင်း သွင်းပြီးတော့ စာမူတစ်ပုဒ်မှ မပို့နိုင်ကြဘူးဗျ၊ ဆရာ... ကျွန်တော် ကျွန်မ ဘယ်လိုကဘယ်လို စပြီးရေးရမှန်းမသိဘူး။ ဆရာ သင်ကြားပေးစမ်းပါဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူးဗျ၊ စာများများဖတ်၊ များများအရေးကျင့်ပဲ ညွှန်ကြားနိုင်တယ်။ ဒါကလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ဘိုင်စကယ်စီးသင်သလို၊ ရေကူးသင်သလိုပဲဗျ၊ နည်းတွေ ညွှန်ကြားချက် ခံယူရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ ကိုယ်တိုင်ဘိုင်စကယ်တက်စီး၊ ရေထဲ ဆင်းကူးတတ်မှပဲ၊ အဲ-စာရေး လေ့ကျင့်ရာမှာ တော်ရုံတန်ရုံနဲ့တော့ မရဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားလည်း ကြိုးစား လာရတဲ့လူပဲ၊ စာရေးဆရာဖြစ်ပြီဆိုပြန်တော့လည်း ဒီလိုဖြစ်ပြီးတာလေးကို အဆက်မပြတ် ဖြစ်နေအောင် တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် မပြတ်ရေးနေရတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဘီအေ-အမ်အေ ဆိုတာတွေလို တစ်ခါ အောင်လိုက်ရုံနဲ့ တစ်သက်လုံးတွက် ပြီးသွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နို့ပြီး ဘာသာပြန်မယ် မိုးရေးမယ်ဆိုရင် အိမ်ထိုင်ပြီး နိုင်ငံခြားစာပေတွေ ဖတ်နေရုံနဲ့ပြီးသဗျ။

ပင်ကိုယ်ဉာဏ်၊ ပင်ကိုယ်ဝတ္ထု ရေးမယ်ဆိုတော့ ဒီလို သူများနှာခေါင်းပေါက်နဲ့ အသက်ရှူလို့မရဘူး၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံမှု၊ ခံစားမှုတွေရအောင် ပြုရပြန်သဗျ”

“အဲသည်တော့ ကိုဆွေသင်တန်းသားတွေကို ဘယ်လိုကိုယ်တွေ့ ကြုံတော့ ဘယ်လိုခံစားမှုနဲ့ ဝတ္ထုရေးတယ်ဆိုတာတွေကို ပြောပြပါလား”

“တချို့ဝတ္ထုတွေမှာ ပြောပြနိုင်တာတွေ ရှိပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းသင်ခန်းထဲမှာလို ဆရာနဲ့တပည့်တွေ တစ်စုတစ်ပြုံထဲ ရှိနေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်နှယ့်လုပ် ပြောမလဲ”

“ပုံနှိပ်ပြီးတော့ စက္ကူတုံး ပုံနှိပ်ခလဲရအောင် ဗွီ-ပီ-ပီနဲ့ ပို့ပေးဗျာ”

“အောင်မယ်လေး... မလွယ်တဲ့ကိစ္စကြီးဗျာ၊ စက္ကူက ဘယ်က ရဦးမှာလဲ။ နို့ပြီး ကိုယ့်တပည့်တွေကလည်း ငွေနဲ့ရွေးနိုင်ဦးမှ။ ကျွန်တော့်မှာ ဟိုတုန်းက ‘အဟိ’ လို့ ကိုယ်ပိုင်မဂ္ဂဇင်းရှိနေရင်လည်း အကောင်းသားဗျ”

ယင်းသို့ဖြင့် ကိုပြည့်စုံနှင့်ကျွန်တော် စကားပြတ်သွားကြသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်သင်တန်းကို တော်တော်စိတ်ဝင်စား၍ အကူအညီပေးချင် ပါပေသည်။ ကျွန်တော့်သင်တန်းကြော်ငြာကို ဘလောက်လုပ်ပေးထားပါ။ သွေးသောက်မှာ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုမပါသော်လည်း ကြော်ငြာကို မပြတ်ထည့်ပေး ပါမည်ဟု ပြောသည်။ ကျေးဇူးတင်လှပါ၏။

ယင်းသို့ကြောင့် ယခု ဤဝတ္ထုရေးမည် ပြုသောအခါ ကိုပြည့်စုံ၏ စကားကို သတိရလာသည်။ “ဘယ်လိုကိုယ်တွေ့ကြုံတော့ ဘယ်လိုခံစားမှုနဲ့ ဝတ္ထုရေးတယ်ဆိုတာ” ပြောပြပါလား။

ဟုတ်ပြီ၊ သည်ဝတ္ထုမှာ ပြောပြစရာအကြောင်းက ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤနိဒါန်းကို ရေးခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ဤဝတ္ထုရောက်လာပုံ

ဇူလိုင်လက ဤသွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၌ပါခဲ့သည့် ‘ငါးမွှေးတိုး’ နှင့် ဆက်နွယ်နေပေသည်။ ‘ငါးမွှေးတိုး’ သည် စင်စစ် ဝတ္ထုသက်သက် မဟုတ်ပေ။

ဆောင်းပါးနှင့် ဝတ္ထုပုံသဏ္ဍာန် တွဲရေးထားခြင်းဖြစ်၍ ‘ဆောင်းပါး ဝတ္ထု’ဟု ခေါ်ရမည်။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ Sketch စကက်ချ်ဟု ဆိုပေလိမ့်မည်။

ငါးမွှေတိုးဇာတ်လမ်း တစ်နေရာ၌ ကျွန်တော်ဖော်ပြခဲ့သည်။ ကုက္ကိုဝရွာတွင် ယခုည ကျွန်တော်တို့အိပ်ရသည်မှာ မြို့ပေါ်က အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းများထက်ပင် ကျွန်တော်နှစ်သက်လှပါသည်။ အမိုးနှင့်အခင်းသာ ရှိပြီး အကာမကာရသေးသော တဲတန်းလျားရှည်တစ်ခု၊ သံဃာစင်နှင့်ပင် တူသေးတော့ မြစ်ကမ်းဘေးတွင် လေတဖြူးဖြူးနှင့် ခြင်ကမရှိမို့ ခြင်ထောင် မလို။ ထိုအပေါ်ဝယ် လူဆယ့်လေးငါးယောက်မျှ တန်းစီအိပ်ကြရာ အိပ်မပျော်မိတွင် လူတို့၏ ဓလေ့အတိုင်း စကားစမြည် ပြောဆိုနေကြသည်။ ဤလူအုပ်တွင် ကျွန်တော်တို့ လူစုချည်းမဟုတ်။ အခြားရွာများမှ ကျွန်တော်တို့ ကဲ့သို့ ကြက်တိုက်လာခဲ့ သူများလည်းပါလေရာ ကျွန်တော့်အနီးမှ လူ နှစ်ယောက်သည် သူတို့ရွာက ကြက်ဝိုင်းအကြောင်းမှစပြီး နွားတစ်ကောင်နှင့် ခွေးတစ်ကောင်အကြောင်းကို ပြောပြနေပါသည်။

“မောင်မြကြီး ကြက်နီလေး ရုံးတုန်းက သူ့ဝမ်းစာစပါးဖိုးလေးပါ ပြုတ်သွားတာလားကွ။ ဒီတော့ သူ့ရှိတဲ့နွားလေးတစ်ကောင် ဖဲ့ရောင်းလိုက်ရ ရော့”

“ဟို နွားပြာညိုလေးလား”

“အေးပေါ့ကွ၊ မနှစ်က ဟိုတစ်ကောင် ပိုးထိပြီးကတည်းက ဒီနွားပြာ ညိုလေးဘဲ ကျန်တော့တာ။ သူ့ကြက်နီလေး နိုင်ရင်ဖြင့် နောက်တစ်ကောင် ဖြည့်ဝယ်မယ်ဆိုပြီး အောလိုက်တာကွ။ လွတ်ကတည်းက နိုင်ခြေရောက် နေပြီး ဟိုကြက်က နောက်ဆုံးတစ်ချက်တည်း ခွပ်လိုက်တာ၊ ဟာ... မောင်မြကြီး လူ့ကို အရပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်သွားတာပဲ”

“မြကြီးတော့ သနားစရာပဲ”

“ဟာ... သူ့ထက်သနားစရာကောင်းတာက သူ့အိမ်ကခွေး မျောက်ညိုကွ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“မင်းတွေ့ဖူးလား၊ နွားနဲ့ခွေး တိရစ္ဆာန်ချင်း တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် အလွန်ချစ်ကြတာကို”

“ဟေ့အေး... ငါကြားတော့ ကြားဖူးတယ်”

“အာ... ခု မြကြီးရဲ့ခွေးနဲ့ နွားကတော့ စံပါပဲကွာ။ တကယ်တော့ နွားက ချစ်တာထက် ခွေးက ချစ်တာကွ။ ခွေးက နွားနဲ့ မခွဲမခွာ နေတာကွ။ ညအိပ်တော့လည်း တင်းကုပ်ထဲမှာ နွားနဲ့အတူ၊ မိုးတွင်း လယ်လုပ်တော့လည်း ခွေးက ကန်သင်းပေါ်က ထိုင်ကြည့်နေတယ်။ နွေရာသီမှာ နွားလှည်း တပ်ပြီဆိုလည်း လှည်းနဲ့တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်တာပဲ။ နွား စားကျက်ထဲ လွှတ်ထားတဲ့အခါမှာဆိုရင်တော့ မပြောနဲ့တော့၊ သည့်ပြင် နွားနဲ့တွေ့ရင် သူက တစ်ဖက်နွား ဒူးကောက်ဝင်ခဲ့တာပဲ။ ဟိုဘက်နွားက ပိတ်ကန်လိုက်လို့ သူ နှစ်လိုမ့်သုံးလိုမ့် လိမ့်ထွက်သွားတာတောင် နာရမှန်း မသိဘူးကွ။ တခါပြန်လာပြီး ကူပြန်တာပဲ။ အံ့ရော။ ဒီခွေးနဲ့ နွားကတော့ ဘယ်လိုဘဝပါရမီ အထုံရေစက်ပါကြတယ် မသိဘူး။ အဲဒါနဲ့ အခု မောင်မြကြီးက သူ့နွားကို ရောင်းပစ်လိုက်ရတော့ ဒီခွေး ဒုက္ခရောက်ရတော့ တာပဲ”

“ဘယ်လိုကြောင့် ရောက်ရတာလဲကွ။ ဒီနွားနဲ့ ခွဲမနေနိုင်ရင် ဝယ်သွားတဲ့ လူအိမ်ကို နွားနဲ့အတူ လိုက်နေရုံပေါ့”

“အဲလို လိုက်နေလို့ မဖြစ်လို့ပေါ့ကွ”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ မောင်မြကြီးက သူ့ခွေး ကြီးနဲ့ချည်ထားလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီနွားဝယ်သွားတဲ့လူက ဒီခွေး သူ့အိမ်လာတာ လက်မခံလို့လား”

“မင်းပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ လူ့ပယောဂ ဘာမှမပါ ဘူး။ အဲဒီ နွားဝယ်သွားတဲ့ လူအိမ်က ခွေးကြီးနှစ်ကောင်က သူ့ကို ကိုက်ကိုက် လွှတ်လို့ကွ။ သူ့ထက်လည်း အားကြီးတယ်ကွ၊ နှစ်ကောင်လည်း ဖြစ်နေ တယ်ကွ။ သူ့အစ်ကိုကခံရလို့ အော်သံကြားရပြီဆိုလေ တင်းကုပ်ထဲက

သူ့ချစ်ဆွေ နွားကလည်း တမိမိနဲ့အော်သံပေးတယ်ကွ။ အို ဒီခွေးနဲ့ နွားအဖြစ်ကတော့ သနားစရာပါကွာ”

ထို့နောက်၌ သူတို့နှစ်ယောက်စကားသံက ပြတ်သွားလေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာကား သူတို့ပြောခဲ့သော ခွေးနှင့်နွားအကြောင်းက တနဲ့နဲ့ခံစားနေရပါတော့သည်။ သတ္တဝါတို့၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် သူတို့၌ ဖြစ်ပေါ်ရသောဒုက္ခကို ကျွန်တော်သည် တွေး၍တွေး၍ သနားနေတော့၏။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် သည်လိုနွားနှင့်ခွေး ချစ်ကြပုံကို ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝက တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးပါသည်။ ကျွန်တော်အမှတ်သညာ စတင် ထားတတ်သည့်အရွယ်မှာ ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် စံပယ်၊ လှဝါ မည်သော နွားကြီးတရည်းနှင့် ‘ဗိုလ်ဝ’ ဟူသော ခွေးတစ်ကောင် ရှိခဲ့၏။ ဗိုလ်ဝသည် အခုန ဟိုလူပြောသကဲ့သို့ပင် အိမ်ကနွားတွေကို အလွန်ချစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံထဲမှာ စံပယ်၊ လှဝါ၊ ဗိုလ်ဝတို့နှင့် အခုန ဟိုလူပြောခဲ့ သော နွားနှင့်ခွေးတို့သည် ရောထွေး၍ပေါ်လာ၏။ အတွေးမျှင်တို့သည် အစဉ်မပြတ်တော့ပြီ။

မီးခွက်မှိတ်၍ လူခြေတိတ်ခဲ့ပြီ၊ အချို့လူများအိပ်၍ ဟောက်သံပင် ကြားရပြီ။ ကျွန်တော်ကား အိပ်မပျော်နိုင်တော့ပြီ။

အခုန ဟိုလူပြောခဲ့သော ခွေးနှင့်နွားကို သနားသည့်စိတ်က ကျွန်တော့်အား ချုပ်ကိုင်ထားတော့သည်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ရုန်းထွက်ရပြီ။ ဘယ်လို ရုန်းထွက်ပါသနည်း။ ကျွန်တော်ကား စာရေးဆရာ ဝတ္ထုရေးသမား။ ဒီနွားနှင့်ခွေးအတွက် သက်သာရာ ထွက်ပေါက်ကို စဉ်းစားရသည်။ ဦးတည် ချက်မှာ သူတို့နှစ်ကောင် ချစ်ကြည်စွာ ပြန်လည်ပူးပေါင်း၍ အတူတကွ နေနိုင်ရေး။

အေး..... စဉ်းစားစမ်း-စဉ်းစားစမ်း၊ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတစ်ခု၊ အကူ ဇာတ်ကောင်ရှာကွယ်။

ထိုစဉ်အတွင်းမှာ ညနေခင်းက ထမီစိုစိုရင်လျားနှင့် ရေဒိုးရွက်၍ မြစ်ဆိပ်မှတက်လာသော မိန်းမပျို အသားညိုချောသည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ ရောက်လာ၏။

အေး...ဟုတ်ပြီ။

နောက်ထပ် ကောင်လေးတစ်ကောင် ဖန်တီးလိုက်။

ဟာ.... ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားပြီ။ ဟိုခွေးနဲ့နွားလည်း ပြန်ပေါင်းမိ သွားပြီ။ သည်တော့မှ ကျွန်တော်စိတ်သက်သာရာရကာ စိတ်ကြည်စွာနှင့် မကြာမီပင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

စာဖတ်သူများ ခင်ဗျား၊ အောက်ပါဝတ္ထုသည် ဖော်ပြခဲ့သော တွေ့ကြုံ ခံစားမှုဖြင့် ကျွန်တော်ဖန်တီး ရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဘာကြောင့်ချစ်မှန်းမသိသောအချစ်

(၁)

ကျေးတောရွာဒေသတို့တွင် ညနေခင်း နေဝင်ရီတရောက် 'နွားရိုင်း သွင်းချိန်'ဟု ခေါ်ကြသည်။ ဘယ်က နွားရိုင်းတွေတုန်း၊ အိမ်မှာမွေးထားပြီး လယ်လုပ်ကြတဲ့ ခိုင်းနွားတွေပဲ မဟုတ်လား။ မှန်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီနွားတွေဟာ ဒီအချိန်မှာ အိမ်တွေက လွတ်လိုက်တုန်းကနှင့် မတူဘူး။ စားကျက်ထဲမှာ တစ်နေ့ခင်းလုံး လွတ်လပ်စွာနေရပြီး အစာရေစာ ဝဖြိုးလာတော့ အပြန်မှာ မြူးတူးပျော်ပါးလာကြတယ်။ လေးငါးခြောက်ဆယ်လောက်ရှိတဲ့ နွားအုပ်ကြီးဟာ ရွာပေါက်ရောက်တော့ အဝင်ဝကကျဉ်းသွားသည်မို့ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် တိုးကြလျှိုးကြတယ်။ နိုင်ကောင်က ကြောက် ကောင်ကို တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ရှေ့ကြခတ်ကြတယ်။ ဒီတော့ ကြောက်ကောင်က အပြေး၊ နိုင်ကောင်က အလိုက်။ ရွာရိုးတလျှောက်မှာ ဖုံတထောင်

ထောင်းနှင့် ကဆုန်ပေါက်ကြလေတော့ နွားရိုင်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြလေသမို့...။

“ဟေ့... နွားတွေသွင်းလာပဟေ့၊ ကလေးတွေအိမ်ထဲဝင်နေ”

အော်ဟစ်ပြီးသကာလ ရွာရိုးလမ်းလျှောက်လာတဲ့သူတွေလည်း ခြံစည်းဘေး ကပ်တဲ့ပြီး ကိုယ့်ကိုနွားဝင်မတိုးအောင် တုတ်တိုတုတ်စနှင့် သို့မဟုတ် လက်နှင့်ရိုက်ဟန်ပြုပြီး ခြောက်လှန့်ကြရတယ်။

သည်အထဲမှာ မိတ်ထတဲ့ နွားမရှိလို့ မြိုင်ကျလာပြီဆိုရင်တော့ နွားမရဲ့ အိမ်မရောက်မချင်း တစ်ရွာလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်ကြတာပဲ။ ဒါမျိုးမှာ နွားပျို နွားပေါက်ကလေးတွေသာ မဟုတ်ဘူး နွားအိုကြီးများကပါ မစားရ သော်လည်း ရောယောင်လိုက်တတ်ကြသမို့ ကိုယ့်နွားကိုယ့်အိမ်ထဲဝင်အောင် အိမ်ပေါက်ဝကနေပြီး ဆီး၍မောင်းသွင်းနေကြရတယ်။

မောင်ခင်ကြီးတို့အိမ်က နွားပြာမ မြိုင်ကျလာတဲ့နေ့ကပေါ့၊ ကိုမြချော အိမ်က နွားတစ်ကောင် ပြန်ရောက်မလာဘူး၊ ဒါနှင့် ကိုမြချောဟာ မောင်ခင် ကြီးတို့အိမ် လိုက်လာပြီး သူ့နွားကိုရှာတယ်၊ မတွေ့ဘူး၊ နွားမနောက် လိုက်လာ ပြီး မောင်ခင်ကြီးတို့ အိမ်အောက်က နွားခြံထဲမှာ တရုန်းရုန်း လုပ်နေကြတဲ့ နွားပေါက်ကလေးတွေကိုသာ သူ့သခင်အသီးသီးက ဆွဲလွဲ ရိုက်နှက် မောင်းနှင်သွားကြတယ်၊ ကိုမြချောကတော့ မျက်ကလဲဆံပြာနှင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့ပြီး သူ့ဇနီးအား...

“ဟေ့... ဖွားတင်ရေ၊ ‘စာဥ’ အိမ်ပြန်မရောက်ဘူးကွ၊ ညိုကြီး တစ်ကောင်တည်း လာတယ်”

ထိုအခါ သူတို့သမီးပျို ချောတင်က...

“အဖေရေ... မျောက်ညိုလည်း ပြန်မလာဖူးတော့”

“ဟုတ်လား ဒီခွေးခေါ်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဟေး... မျောက်ညို မျောက်ညို အို့ အို့...”

ခွေး၏အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မမြင်ရပေ၊ သည်ခွေးနှင့် နွား တစ်ကောင် ပြန်မလာခြင်းသည် ဧကန္တတော့ ဧကန္တပဲဟေ့၊ ဘာဧကန္တမှန်းသာ

မသိသေးတယ်... ဟု သားအမိ သားအဖသုံးယောက်စလုံး စိတ်ထဲတွင် ပူထူသွားကြပေပြီ။

သူတို့အိမ်တွင် စာဥ၊ ညိုကြီးမည်သော နွားတစ်ရှဉ်းနှင့် မျောက်ညို ခေါ်သော ခွေးတစ်ကောင်ရှိသည်။ မျောက်ညိုသည် နွားနှစ်ကောင်ကို အင်မတန် ချစ်ခင်သည်။ ညအိပ်လျှင် နွားများနှင့်အတူ တင်းကုပ်ထဲမှာ အိပ်သည်။ မိုးတွင်းကာလ လယ်ထွန်လျှင် သူသည် လယ်ထဲလိုက်သွားပြီး ကန်သင်း ပေါ်က ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ထွန်ဖြုတ်မှ နွားများနှင့်အတူ အိမ်ဖြန့်လာသည်။ နွေးရာသီအခါ နွားများကို လှည်းတပ်မောင်းနှင်သွားပါလျှင် လှည်းအောက်က လိုက်သွားသည်။ ခရီးဝေးသည်ဖြစ်စေ၊ နီးသည်ဖြစ်စေ ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ သွားသည်ဖြစ်စေ၊ နွားများနှင့် မခွဲမခွာ လိုက်သွားသည်။ သည်လိုနွားများကို လယ်ကွင်းထဲ လွှတ်ကျောင်းသောအခါများမှာလည်း မျောက်ညိုသည် ညိုကြီးနှင့် စာဥတို့အနီးမှာ မခွာပေ။ နွားကျောင်းနေသာ ခွေးပေပေ၊ သူ့နွားတွေ အခြား နွားနှင့်ငှေ့လျှင် သူ့နွားဘက်က ကူတတ် သည်။ အခြားနွား၏ ဒူးကောက်ကွေးကို ဝင်ကိုက်၏။ ထိုနွားက သူ့ကန်လိုက်၍ ဒလိပ်ကောက်ကွေး ဖြစ်သွားစေဦးတော့၊ နာကျင်လျက်နှင့် တဂိန်ဂိန်အော်ပြီးတော့ လာပြန်၍ ကူပြန်သည်။

သည်လောက် နွားချစ်တဲ့ခွေး၊ အံ့ရော..... ဟု တစ်ရွာလုံးက ပြောစမှတ်ပြုကြသည်။

ယခုဆိုလျှင် မျောက်ညိုအသက်က ၅နှစ်သားရှိပြီ၊ လွန်ခဲ့သော ၃နှစ်က မျောက်ညိုကို သြဘာပြုရသော အရေးအခင်းတစ်ခု ရှိခဲ့သည်။

ထိုနေ့က နွားကျောင်းသားများ ဇီးပင်ရိပ်၌ ကျားထိုးနေကြစဉ်၊ ဆယ်ပုလင်းဝင်လောက်ရှိသော ထန်းရည်ကျည်တောက်ကြီးအပြည့်နှင့် လူနှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ သူတို့သည် ထိုဇီးပင်ရိပ်၌ ခေတ္တနားဟန်၊ ထန်းရည်ကျည်တောက်ချပြီး နွားကျောင်းသားတွေ ကျားထိုးနေတာ ကြည့်နေ ရာမှ တစ်ပွဲပြီးလတ်သော် တစ်ယောက်သောသူက “မင်းတို့ ကျားထိုးတာ

လောက်တော့ အပျော့ပေါ့၊ မင်းတို့ထဲက အတော်ဆုံးလူနဲ့ ငါနဲ့ထိုးမယ်။ ငါ့ကိုနိုင်ရင် ဒီထန်းရည်တွေ အကုန်တိုက်မယ်” ဟု ဆိုစကားပြုလာ၏။ ဒီတော့ နွားကျောင်းသားခေါင်းဆောင် မောင်မဲကြီးက “လာလေ စိန်လိုက် ကျုပ်တို့က ရုံးရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ကို ဘာမှကျွေးစရာမရှိ တိုက်စရာ မရှိဘူးနော်”

“အေးပါကွာ ဒို့က အပျော်သဘောပါ၊ မင်းတို့ရုံးလည်းသောက်၊ နိုင်လည်းသောက်၊ ဒီတော့.... အခု ကျားကစားရင်းပဲ သောက်ကြတာ ပေါ့” ဆိုပြီး သကာလ သူတို့တွင်ပါလာသော အုန်းမှုန်းခွက်နှင့် တစ်မိုစိမ့် နှက်ကြရင်း ကျားကစားကြလေသည်။

ညနေညိုသည်အထိ တစ်နေ့ခင်းလုံး ကစားကြလေရာ၊ နွားကျောင်း သားခေါင်းဆောင် မောင်မဲကြီးက အနိုင်များပါ၏။ သို့သော် နေဝင်ခါနီး၌ နွားသွင်းကြတော့၍ နွားအုပ်ထဲတွင် အရွယ်အကောင်းဆုံးနှင့် အချောဆုံး ဖြစ်သော ကိုမြချော၏ နွားတစ်ရှဉ်း စာဥနှင့် ညှိကြီးတို့ မရှိကြတော့ပေ။

စင်စစ်တော့ နွားခိုးတို့သည် လူသားအချင်းချင်းဖြစ်သော နွားကျောင်း သားများကိုသာ လှည့်စား၍ရသည်။ ခွေးမျောက်ညှိ၏အကြောင်းကိုတော့ သူတို့မသိကြပေပဲကိုး။

နွားများနှင့်အတူ ပြန်မလာခဲ့သောမျောက်ညှိသည် ထိုနေ့မိုးချုပ် တော့မှ အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီး ပါးစပ်က တအိုင့်အိုင့်မြည်လျက် ကိုမြချော၏ ပုဆိုးစကိုပါးစပ်နှင့်ခဲ၍ ဆွဲခေါ်သည်။ သည်တော့မှ နွားပျောက်၍ ဒေါင်း တောက်အောင်ရှာနေသော ကိုမြချောကရိပ်စားမိ၍ လူအချို့ကိုအဖော်ခေါ်ကာ မျောက်ညှိနောက်သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။

စင်စစ် မျောက်ညှိသည် သူ့ချစ်ဆွေနွားများကို နွားခိုးများက မ၊ သွားသောအခါ သူကနောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်သွားခဲ့၏။ လုံခြုံသောနေရာ အရောက်၌ နွားများကို မရုန်းမအော်နိုင်အောင် ပြုလုပ်ကြသောအခါ မျောက်ညှိက ချောင်းမြောင်း၍ ခေတ္တကြည့်နေပြီးနောက် “ဒီညတော့ ဒီနွားတွေ ဒီနေရာမှာ

ဒီလိုအတိုင်း ထားတော့မှာ” ဟု သိသည့်အလား သူသည်ရွာသို့ သုတ်ခြေ တင်၍ပြန်လာခဲ့ပြီး သူ့သခင်ကိုခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

နွားခိုးများလက်ချက်ပဲဟု ရိပ်စားမိသော ကိုမြချောတို့လူသိုက်သည် တုတ်၊ ဓား လက်နက်များကိုကိုင်စွဲလျက် မျောက်ညှိနောက်သို့ လိုက်သွား ကြလေရာ တစ်တိုင်ခရီးလောက်အရောက်တွင် နွေရာသီမှာ ရေခန်းခြောက် နေသည့် ကြာအင်းကြီး၏ ချိုင့်ခွက်အနိမ့်ထဲ၌ နွားများကို တွေ့ရလေသည်။ မြေကြီးတွင် ငုတ်တိုင်စိုက်ပြီး နွား၏နှစ်ဖားကြိုးကို မြေကြီးနှင့် ကပ်ချည်ထား သဖြင့် နွားများမှာ ဒူးထောက်ဝပ်နေရလျက် တဂျူးဂျူး တအင်းအင်းနှင့် မချိမဆန့်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေကြရရှာသည်။

ထိုအချိန်၌ နွားခိုးစောင့်သည် မနီးမဝေး၌ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေ ပေမည်။ သို့သော် နွားရှင်လူအုပ်စုကို သူရင်မဆိုင်ရဲပေ။

ဤသို့ဆိုလျှင် နွားများကို ပြန်လည်ရရှိ၍ မျောက်ညှိ၏ဂုဏ်သတင်း သည် ဝေးနီးရှစ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပေသတည်း။

(၂)

ဟော... အခုလည်းတစ်ဖန်၊ ဒီတစ်ခါတော့ နွားတစ်ရှဉ်းလုံးမဟုတ်၊ စာဉကြီးတစ်ကောင်တည်း။ နွားခိုးတို့သည် လွန်ခဲ့သော ၃နှစ်ကအဖြစ် သတိရမိ၍ နွားတစ်ကောင်တည်းဆိုသော် ကျန်သောတစ်ကောင်နှင့်ခွေးသည် သူ့အိမ်သို့ သူပြန်ကောင်းရဲဟု တွက်ဆလေသလော...၊ သို့မဟုတ် တစ်ကောင်တည်းပဲ လစ်ထွက်ရ၍လော၊

သို့လော...သို့လော တွေးလျက် ကိုမြချောသည် နွားကျောင်းသား ခေါင်းဆောင် မောင်မဲကြီးအိမ်သို့လိုက်သွားကာ....

“ဟေ့ မောင်မဲကြီး၊ ဒီနေ့ မင်းတို့နွားကျောင်းရာမှာ ထန်းရည်ကျည် တောက်နဲ့ ကျားထိုးမဲ့လူတွေများ လာသေးသလားကွ”

“မလာပါဘူးဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမြချောရ”

“ငါ့နွားစာဥ ပြန်မလာဘူးကွ”

“ဟာ...စာဥ ညနေခင်းက နွားသွင်းခါနီးအထိ ကျွန်တော်မြင်နေ ပါသေးတယ်ဗျ”

“အေး... အခု အိမ်ပြန်ရောက်မလာဘူး”

“ညိုကြီးကော...”

“သူတစ်ကောင်တည်း ပြန်လာတယ်”

“နို့ ခင်ဗျားခွေးမျောက်ညိုကော...”

“မျောက်ညိုလည်း ပြန်မရောက်သေးဘူး”

သည်တော့မှ မောင်မဲကြီးလည်း မျက်လုံးပြူးကာ....

“ဒီလိုဆို တခုခုတော့ ဖြစ်ပြီထင်တယ်ဗျို့ ကဲ...မျောက်ညိုကို စောင့်ဦးဗျာ...”

ခွေးပါ ပြန်မလာရင်တော့ နွားခိုးတွေ... အရင်ကအဖြစ် သတိ ရပြီး ခွေးပါ သုတ်သင်လိုက်လေမလား။

ဤအတွေးသည် ကိုမြချောနှင့် မောင်မဲကြီးတို့ နှစ်ယောက်စလုံး၏ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်မိကြသော်လည်း ထုတ်ဖော်မပြောခဲ့ကြချင်း အတူတူ ပိုင်ရှင်ကိုမြချော၏ ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေလေသည်။

သို့သော် တော်ပါသေး၏။ ထိုစဉ်တွင် ကိုမြချောသမီး ချောတင်သည် ဖအေဆီသို့ အပြေးလိုက်လာကာ....

“အဖေရေ မျောက်ညိုပြန်လာပြီ တအင်းအင်းအော်လို့ အဖေ့ကို မှာနေတယ် ထင်ရတယ်”

ကိုမြချောသည် ခပ်သုတ်သုတ် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သွားသောအခါ ဟုတ်ပါ၏။ မျောက်ညိုသည် ယခင်တုန်းကလိုပင် ကိုမြချောပုဆိုးစကို ဆွဲခေါ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုမြချောသည် ယခင်တုန်းကလိုပဲ အဖော်တွေခေါ်၊
နေဝင်မိုးချုပ်နေပြီမို့ မီးခွက်မီးတုတ်များနှင့် တုတ်စားကိုင်ဆောင်ကြကာ
မျောက်ညိုနှောက်သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။

သို့သော် ဒီတစ်ခါတော့ ခရီးနှစ်မိုင်လောက်ဝေးသော ကြာအင်းကြီး
သို့မရောက်၊ ရွာနှင့်တခေါ်လောက်သာကွာသော တောအုပ်ထဲမှာ စာဥအား
တုံးလုံးလဲ၍ သေပွဲဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းနွားသေအနီးမှာ ခွေးကိုက်
ရာတွေ ဗလပွနှင့် စိစိညက်ညက်ကျနေသော မြွေပွေးကြီးတစ်ကောင်၊
ဖြစ်ပုံမှာ နွားအုပ်ကိုပြန်မောင်းခဲ့၍ ထိုတောထဲအရောက်တွင် စာဥက
မြွေပွေးကိုတက်နင်းမိ၍ မြွေကိုက်ခံရပြီး တုံးလုံးလဲသွားပေမည်။ ဒါကို
လှည်းလမ်းကြောင်းမှ လာကြသော နွားကျောင်းသားများက မမြင်၊ အခြား
နွားများကတော့ မြင်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့သော် နွားများ၌ အသိဉာဏ်မရှိ၊
စာဥ၏အချစ်တော် မျောက်ညိုကား လူလောက်နီးနီး အသိဉာဏ်ရှိရကား
ရန်သူမြွေပွေးကို ကိုက်သတ်သည်။ အချို့ခွေးများမှာ လျှာတွင် ‘စက်’ခေါ်
အနက်ကွင်းများရှိ၍ မြွေဆိပ်ပြီးသည်။ မျောက်ညိုမှာ ဤသို့ ‘စက်’များ
ရှိကောင်းရှိမည်။ သို့မဟုတ် မြွေက သူ့ကိုမကိုက်နိုင်အောင် ဇက်ကို တစ်ချက်
တည်းအပြီးခဲလိုက်သည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုမြွေသေသွားသောအခါ
မြွေဆိပ်တက်၍ အကြောဆွဲနေသောစာဥကို ပြန်ထလာနိုးနှင့် ထိုင်ကြည့်နေ
လိမ့်မည်။ နွားအသက်ထွက်၍ ငြိမ်သွားသောအခါမှ သေပြီဆိုသည်ကို
သိကာ သူ့အိမ်သို့ပြန်လာပြီး သခင်ကိုခေါ်ခြင်း ဖြစ်ရာ၏။

(၃)

ကိုမြချောနှင့် မဖွားတင်တို့မှာ မြေယာဝေခြမ်းရေးမှ ရထားသော
လယ် ၅ ဧကနှင့် နွားတစ်ရှဉ်းရှိသည်။ လယ် ၅ ဧကသည် နွားတစ်ရှဉ်း
မလုပ်လောက်။ ၁၀ ဧက ၁၂ ဧကမှ နွားတစ်ရှဉ်းလုပ်စာ ဖြစ်လေရာ၊
လိုသောလယ်ကို ဝေခြမ်းရေးမှ လယ်ရပြီး နွားမရှိသဖြင့် ကိုယ်တိုင် မလုပ်

နိုင်သော လူထံမှ လယ်ထောက်ခန့် ယူလုပ်ရသည် ဖြစ်လေ၏။ သူတို့၏ တစ်မိုးတွင်း လုပ်စာသည် တစ်နှစ်အတွက် ဝမ်းရေးမဖူလုံရကား သည်နွား တစ်ရှဉ်းအားကိုးနှင့် နွေရာသီမှာ ထင်းတော၊ ဝါးတောတက်၍ ထင်းများ ဝါးများ ရောင်းရသည်။ ယခု နွားတစ်ကောင် သေဆုံးလေရာ လက်ရုံး တစ်ဖက်ဖြုတ်ခြင်း ဖြစ်ရကား သည်နှစ်နွေရာသီမှာ ဝင်ငွေရဖို့အတွက် လင်မယားနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်ကြလေသည်။

ထွက်လာသောအဖြေမှာ ကျန်သောနွားတစ်ကောင်ကို ရောင်း၍ စာဥ အမဲသားဖိုးနှင့်ပေါင်းပြီး အကြောင်းသင့်ရာ ကုန်ပစ္စည်းများကို အရောင်း အဝယ်လုပ်မည်။ ထွက်သားကိုက်ခဲ့သော် မိုးဦးကျမှာ နွားတစ်ရှဉ်းပြန်ဝယ် နိုင်မည်။

“ဟုတ်သလေ၊ သည်နွားတစ်ကောင်တည်း အိမ်မှာထား အလကားပေါ့၊ နွားဆိုတာ တစ်ကောင်တည်း အသုံးချလို့မှမရတာ၊ မြချောနဲ့ ဖွားတင်တို့ရေ နင်တို့ အကြံမဆိုးဘူးဟ”

မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများကလည်း အားပေးကြ။ သို့ဖြင့် ညိုကြီးကို ရောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

သမီးပျိုလေးချောတင်နှင့် သားလေးမောင်ထွေးတို့သည် စာဥ သေတုန်းကလည်း ငိုကြ။ ညိုကြီးကို ရောင်းပစ်လိုက်တော့လည်း ငိုကြ၏။ လူတို့သည် မျက်ရည်ထွက်၍ ငိုခြင်း ရှိကင်ငင်ခြင်းဖြင့် သူတို့၏ သောကပရိ ဒေဝကို ဖော်ပြကြ၏။ သို့သော် ချောတင်နှင့် မောင်ထွေးတို့ထက် စာဥနှင့် ညိုကြီးကို အချစ်ကြီးသော ခွေးမျောက်ညိုကား လူလိုမျက်ရည်ထွက်ကာ ရှိုက်ငင်ပြီး မငိုနိုင်ရှာ။ လူတွေက နွားတစ်ကောင်ကို ငွေကြေးဖြင့် အပြီးအပိုင် အရောင်းအဝယ်ပြုကြသည်ကိုလည်း သိမည်မဟုတ်။

ထိုနေ့ညနေ ဝယ်သူက ညိုကြီးအား မောင်းနှင်သွားသောအခါ မျောက်ညို၏စိတ်ထဲမှာ မည်သို့မျှနားမလည်နိုင်ဘဲ ညိုကြီးနောက်က ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားလေသည်။

မျောက်ညိုတို့ရွာ ကျေးပင်သာနှင့် နွားဝယ်သူ၏ ဂါမဥသျှစ်လှသည် ရှေးမြန်မာအခေါ် ခရီးတစ်တိုင်၊ ခုခေတ်အခေါ် နှစ်မိုင်လောက်ဝေး၏။

စင်စစ် မျောက်ညိုသည် သူချစ်ခင်သော နွားနှစ်ကောင်ရှိသည့် အနက်မှ ယခုတစ်ကောင်တည်း ကျန်တော့သည့်တစ်ကောင်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်၊ သူသည် ကိုမြချောတို့အိမ်နှင့် ထိုအိမ်က လူတွေထက် နွားများကို ပိုချစ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ယခု ညိုကြီး ရောက်ရာအိမ်၌ ညိုကြီးနှင့်အတူ နေပေလိမ့်မည်။ ကိုမြချောတို့ကလည်း သူ့အား လိုက်ခေါ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ညိုကြီးအားဝယ်သွားသော သူများကလည်း ယခုသူလိုက်လာမှန်း သိပါလျက် မောင်းနှင်ခြင်း မပြုကြပါ။

သို့သော် မျောက်ညိုအတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ဖြစ်ရသည်ကား ထိုအိမ်က ခွေးနှစ်ကောင် ညိုကြီးအား နောက်ပိုင်ရှင်က သူ့ခြံဝင်းထဲမောင်းသွင်းသွား၍ မျောက်ညိုကပါ ဝင်လိုက်မိသည်နှင့် တစ်ကောင်ချင်းပင် နိုင်မည် မဟုတ်သော မျောက်ညိုထက် အလွန်ကြီးမားသည့် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်က ဆီး၍ကိုက်လေတော့သည်။

ညိုကြီးတို့ စာဥတို့ အခြားနွားများနှင့် ရှေ့ကြလျှင် မျောက်ညိုက ဝင်၍ကူစမြဲ။ ယခု မျောက်ညိုတစ်ကောင်တည်းကို အိမ်ခံခွေးနှစ်ကောင်က ပိုင်းကိုက်နေကြသည်ကိုတော့ ညိုကြီးမှာ ပြန်၍မှ လှည့်မကြည့်နိုင်ရှာ။ လူမောင်းရာသာ ပါသွားရပေတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတို့ထုံးစံ၊ အသစ်ဝယ်လာသော ကျွဲ၊ နွား၊ မြင်းကဲ့သို့ စီးပွားဘက် တိရစ္ဆာန်တို့အား သိဒ္ဓိတင်လေ့ရှိကြသည့်အတိုင်း လက်စွပ်၊ ဆွဲကြိုး၊ ကြယ်သီး စသည့်ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို ရေခွက်ထဲထည့်၍ ထိုရေနှင့် ညိုကြီး၏ဦးခေါင်းကိုလောင်းကာ မိမိတို့စီးပွားတက်စေကြောင်း ဆုမွန်တောင်းနေချိန်ဝယ် မျောက်ညိုသည် ပြင်းထန်သောဒဏ်ရာတို့နှင့် ကျေးပင်သာရွာသို့ ပြန်ခဲ့ရလေ၏။

အလာတုန်းကတော့ ညိုကြီးနောက်မှ ကျောကျောမော့မော့ပေါ့။ ယခုအပြန်တော့ ရှေ့လက်တစ်ဖက်က ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ နားအုံနားရင်းများ မှာလည်း ယောင်ကိုင်နေသည်။ နှာခေါင်းမှာလည်း သွေးများထွက်နေသည်။

မျောက်ညို၏ဖြစ်လာပုံကို အိမ်သူအိမ်သားများ မြင်ကြတော့ ရင်ထု မနာပေါ့။ ညိုကြီးကိုရောင်းပစ်လိုက်ရ၍ နဂိုကပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြသော ချောတင်တို့မောင်နှမသည် မျက်ရည်စို့စို့နှင့် မျောက်ညိုကို တယုတယ ပြုစုကြကာ မောင်ထွေးက။

“ဒါ... ညိုကြီးနောက်လိုက်သွားလို့ ညိုကြီးကိုဝယ်သွားတဲ့အိမ်က ခွေးတွေက ကိုက်လွတ်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပဲ။ ညိုကြီးကိုဝယ်သွားတဲ့ ဥသျှစ် လှရွာက ဦးစံမြက တောသူဌေးဗျ။ သူ့အိမ်မှာ ဧရာမအင်းခွေးကြီးတွေ ရှိတယ်။ မမ မျောက်ညိုကို မလွတ်နဲ့၊ ကြီးနဲ့ချည်ထားတော့။ လွတ်ထားရင် သူ့နောက်တစ်ခါ ညိုကြီးဆီလိုက်သွားဦးမှာပဲ။ လိုက်သွားရင် ဟိုအိမ်က အင်းခွေးကြီးတွေက ဆီးကိုက်ဦးမှာပဲ”

ထိုည မျောက်ညိုအား သူခါတိုင်းအိပ်နေကျ နွားတင်းကုပ်ထဲမှာ ချည်ထားလိုက်ကြသည်။ ခါတိုင်းတော့ နွားအဖော်နှင့်၊ ယခုတော့ သူ တစ်ကောင်တည်းဖြစ်နေတော့ ခွေးသည် လူကဲ့သို့ မျက်ရည်ထွက်ကာ ငိုမရှိက် နိုင်သော်လည်း သူ၏လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး အူလိုက်သောအသံကား သူ့အဖြစ် သိနေကြရသူတို့မှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းကြရသည်။ ထိုညတွင် ချောတင်နှင့် ဖိုးထွေးတို့မောင်နှမမှာ တင်းကုပ်ထဲမှ မျောက်ညို၏အူသံကို ကြားရတိုင်း ရင်ထဲမှာ တနံ့နံ့ ခံစားကြရသည်။

(၄)

မြန်မာပြည်နေ့ရာသီ နေ့လယ်ခင်းများက ပူအိုက်လှချေသည်။ ထိုနေ့က နာရီပြန်တစ်ချက်ခန့်၌ ချောတင်သည် သူတို့အိမ်ခြေရင်းဘက် ရေစည်ပိုင်းအနီးတွင် တစ်ယောက်တည်း ရေချိုးရင်း စိမ်ပြေနပြေ အဝတ်

များကို လျှော်လျက်ရှိလေသည်။ ကျေးတောသူမတို့၏ ဖွံဖြိုးသောအလှသည် ဒီလို ထမီရင်လျားနှင့်နေစဉ်မှာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်လွင်လှသည်။

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့ဝင်ပေါက်မှာ ပခုံးကျယ်ကျယ် ရင်အုပ်ကားကား၊ ခါးကျင်ကျင်နှင့် အရပ်အမောင်းကောင်းလှသော လှလင်ပျိုတစ်ယောက် ဝင်လာကာ (ပုဆိုးတိုတို စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့် ဝါးဖတ်ဦးထုပ်ဆောင်း ထားသည်။)

“ဒီအိမ် ကိုမြချော မဖွားတင်တို့အိမ် ဟုတ်ပါရဲ့နော်”

ချောတင်သည် အိမ်ရှေ့ဘက် ကျောခိုင်း၍ ထိုင်နေရာမှ အသံကြား ရာဘက်သို့လှည့်၍ ထ,လိုက်ကာ သူစိမ်းယောကျ်ားပျိုမြင်ရတော့မှ ခေါင်းတွင် ပတ်ထားသော သန်ဘက်ကိုဖြေ၍ ပုခုံးပေါ်တင် ရင်အုံကို ဖုံးလွှမ်းလိုက်ရ ကာ....

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်... အဖေတို့ အမေတို့တော့ မရှိကြဘူး၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ”

“ဒီအိမ်က နွားကိုဝယ်သွားတာ ကျွန်တော်တို့အဖေပါခင်ဗျာ၊ အခု အဲဒီနွား လွတ်ထွက်သွားတာ စားကျက်ထဲ ရှာမတွေ့ဘူး၊ ဒီအိမ်များ ပြန်လာ သလားလို့”

တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ နှစ်မိုင်သုံးမိုင်ကွာလောက်ဆိုလျှင် နွားတို့သည် နောက်ရောက်သည့်အိမ်သစ်မှာ အတာမကျမီ မူလအိမ်သို့ ပြန်လာလေ့ ရှိကြသည်မို့ ချောတင်က....

“ကျွန်မတော့မသိဘူး၊ သူပြန်လာရင် နွားတင်းကုပ်ထဲ ရောက်နေ မှာပေါ့” ဟု ပြောပြီးမှ....

“လာပါ၊ တင်းကုပ်ထဲ သွားကြည့်ရအောင်” ဆို၍ ယောကျ်ား ပျိုအား ရှေ့ဆောင်ခေါ်သွားသည်။ သူတို့ နွားတင်းကုပ်သည် အိမ်၏ အနောက်ဘက်မှ တလင်းပေါက်နှင့် ဆက်လျက်ရှိသည်။

ဟုတ်သပေါ့၊ ညိုကြီးသည် တင်းကုပ်ထဲရောက်နေကာ မျောက်ညိုနှင့် အချစ်နလန်ထ၊ လျက် ရှိကြသည်။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် နမ်းသည်။ လျှာနှင့်လျက်ကြသည်။ သူတို့စိတ်တွင် ဟိုတုန်းကလို အတူတကွ ပြန်နေရ တော့မည် ထင်ပေမည်။

ချောတင်မှာ သူတို့နှစ်ကောင်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား သည်။ နွားပျောက်ရှာသူကား ဝမ်းသာသွားလျက်...

“အောင်မယ်လေး... ကျွန်တော် အခုမှ စိတ်အေးသွားရတော့ တယ်ဗျာ။ နေပူပူကြီးထဲ လိုက်လာရ၊ ပင်ပန်းလိုက်တာ။ ရေလေးတစ်ခွက် လောက် သောက်ပါရစေ”

“ဒါဖြင့် လာပါရှင်၊ အိမ်ပေါ်မှာတက်ပြီး ခဏနားပါဦးတော့”
ယောက်ျားပျိုသည် အိမ်ရှေ့ကပြင်ပေါ်တက်လိုက်လာတော့ ချောတင်သည် အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး ကြေးဖလားနှင့်အပြည့် ရေတစ်ခွပ်ခပ်ပေး၏။
ယောက်ျားပျိုသည် အားရပါးရ သောက်ချလိုက်ပြီး.....

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ ရေအကျိုးဆယ်ပါးနဲ့ ပြည့်ပါစေ”

“တော်ပြီလားရှင်၊ နောက်ထပ်ယူဦးမလား”

“တော်ပါပြီ၊ ဝပါပြီခင်ဗျာ” ဟု ကြေးဖလားကို ပြန်ပေး၊ ချောတင် သည် ရေခွက်ယူ၍ အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး ကွမ်းအစ်နှင့်ပြန်ထွက်လာကာ...

“ကွမ်းသုံးဆောင်ပါအုံး မောင်ကြီးရှင်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ ဩော်-ကျွန်တော့်နာမည် ဘအေး ခေါ်ပါတယ်၊ ညီမနာမည်ကော”

“ကျွန်မနာမည်က ချောတင်ခေါ်ပါတယ်”

ထို့နောက် မောင်ဘအေးက ကွမ်းကိုယာစားနေ၍ ခေတ္တစကားပြတ် နေပြီးမှ “ညီမ အခု အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အဖေနဲ့အမေက မြို့ကိုသွားကြပါတယ်။ မောင်လေးကတော့ ကျောင်းသွားလေရဲ့”

ထိုအခါ မောင်ဘအေးစိတ်ထဲမှာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိသော အိမ်မှာ သူစိမ်းယောက်ျားပျိုသည် ကြာကြာမနေသင့်ဟု တွက်ဆကာ “ကဲ ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ်နော်” ဟုဆိုကာ ထိုင်ရာမှထ၊ အသွား ချောတင်ကလည်း “ဟုတ်ကဲ့ရှင့်” ဆိုပြီး တင်းကုပ်ထဲလိုက်ခဲ့ကာ မောင်ဘအေးက သူ့တွင် ပါလာခဲ့သောကြီးနှင့် ညိုကြီးကိုချီသောအခါ ချောတင်ကလည်း မျောက်ညို လည်ပင်းကို သံကြိုးနှင့်ချိတော့သည်။ ထိုအခါ မောင်ဘအေးက....

“ဘာဖြစ်လို့ချီတာလဲ၊ လူကိုက်တတ်လို့လား”

“မကိုက်တတ်ပါဘူးရှင်၊ သူ့ချီရတာ ဒီခွေးဟာ ဒီနွားနဲ့ သိပ်ပြီး ချစ်ခင်ကြပါတယ်” ဟု အစချီပြီး ညိုကြီးရောင်းလိုက်သောနေ့က မျောက်ညို၏ ဖြစ်အင်ကိုပြောပြတော့ မောင်ဘအေးမှာ စုပ်သပ်လျက်....

“အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ၊ အဲဒီနေ့က ဝင်းပြင်မှာ ခွေးချင်းကိုက်သံ တော့ ကြားလိုက်ပါရဲ့”

“မောင်ကြီးတို့အိမ်က ခွေးကြီးတွေက အကြီးကြီးတွေပဲဆို”

“ဟုတ်တယ်ညီမရဲ့၊ အင်းခွေးကြီးတွေ”

“ဒါကြောင့်ပေါ့၊ ကြည့်ပါလား အခုတောင် သူ့မျက်နှာမှာ ဒဏ်ရာတွေ မပျောက်သေးဘူး၊ လက်လည်း နာတုန်းပဲ”

“အို.... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျုပ် ဒီနွားတောင်ယူသွားရခက်နေပါပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“အို... ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ၊ သတ္တဝါတွေ ကုသိုလ်ပဲပေါ့”

“သူတို့ချစ်ခြင်းခွဲတာ ကျွန်တော်တို့တော့ ငရဲကြီးတော့မှာပဲထင်ရဲ့”

“မောင်ကြီးရယ် ညိုကြီးကို အခုယူသွားပြီးရင်လေ နောက်ထပ် ဒီကို ပြန်မလာပါစေနဲ့တော့၊ သူတို့ချင်း မတွေ့ရတာကြာလို့ရှိရင် မေ့ပျောက်သွားမှာပါပဲ”

ဒါကိုတော့ မောင်ဘအေးသည် ဘာမျှ စကားပြန်မပေးခဲ့တော့ချေ။ အကြောင်းမှာ မျောက်ညိုသည် ညိုကြီးအား ချစ်ခင်သလို သူလည်း ချောတင်ကို အချစ်ဝင်နေမိပြီကိုး။ ထို့ကြောင့် ညိုကြီးသည် ချောတင်တို့အိမ်သို့ ခဏခဏ ပြန်လာလျက် ထိုခဏခဏ ပြန်လာတိုင်း လာတိုင်း မောင်ဘအေးက လိုက်လာရခြင်းဖြင့် မကြာမီပင် မောင်ဘအေးနှင့် ချောတင်တို့ ချစ်ကြိုက် သွားကာ ထိုနှစ်ဝါမဆိုမီပင် သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ကြလေသတည်း။

ထိုလက်ထပ်ပွဲ၌ နှစ်ဖက်မိဘတို့ သဘောတူကြသည်မှာ သတို့ သားသည် သတို့သမီးအိမ်မှာ လိုက်နေရလျက် ယောက်ျားလေးဘက်က လယ် ၇ ဧကနှင့် နွားတစ်ရှဉ်း လက်ဖွဲ့လေရာ တစ်ကောင်သောနွားမှာ ညိုကြီးပင် ဖြစ်ပါကြောင်း။

စင်စစ် မောင်ဘအေးနှင့် ချောတင်တို့ညားကြခြင်းသည် မျောက်ညိုနှင့် ညိုကြီးတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေရာ သူတို့နှစ်ကောင်လည်း ထိုလူသားနှစ်ဦး လက်ထပ်သောနေ့မှာပင် မခွဲနိုင်သော အသည်းနှစ်ခိုင်တို့ ပြန်လည်ပေါင်းဆုံ ကြလေသည်။

ထိုမင်္ဂလာဦးညမှာ ညားကာစ ဇနီးမောင်နှံတို့ ကြည်နူးနေချိန်ဝယ် တင်းကုပ်ထဲတွင် ညိုကြီးသည် တုံးလုံးလဲ့ကာ စားမြို့တခတ်ခတ်နေစဉ် မျောက်ညိုက ညိုကြီးမေးစေအောက်မှာဝပ်စင်း၍ အိပ်စက်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လူသားချင်း အချစ်သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘာကြောင့် ဘယ်ဆန္ဒနှင့် ချစ်ကြသည်ကို မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သိကြသည်။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိကြသည်။ သို့သော် ခွေးတိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော မျောက်ညိုနှင့် နွားတိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော ညိုကြီးတို့အချစ်ကား အဘယ်ကြောင့် ချစ်ကြသည်ဟု သူတို့ဟာသူတို့လည်း သိကြမည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း တွက်ဆလို့ မရပေ။ သူတို့သည် တစ်ဦးထံမှတစ်ဦး ဘာအကျိုးအာနိသင်မှလည်း မျှော်လင့်ချက် မရှိကြ။ စင်စစ်လူသားတို့က မွန်မြတ်သည်ဆိုကြသော ၅၂၈ အချစ်ထက်ပင် သူတို့အချစ်က သန့်စင်မွန်မြတ်လှပေသည်။

နိဂုံး ။ ။ ကျွန်တော်သည် ဤဝတ္ထုကို ရေးသာရေးခဲ့ရ၏။ ပြီးသည်အထိ
 ဘယ်လိုနာမည်ပေးရမည်မသိ ဖြစ်နေရာ ဝတ္ထုတို့မည်သည်
 နာမည်မပေးလိုလည်း မဖြစ်ရပေကား နောက်ဆုံးတော့ ဤသို့
 စီစဉ်မိ၏။ အကယ်၍ မျောက်ညိုနှင့် ညိုကြီးသည် လူစကား
 နားလည်၍ ပြန်ပြောတတ်မည်ဆိုပါက....

‘မင်းတို့ချင်း ဘာကြောင့် ဒီလောက်ချစ်ကြတာလဲ’ဟု ကျွန်တော်က
 မေးသော်....

‘ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါဘူးဗျာ’ဟု ပြန်ပြောမည် ထင်ပါသောကြောင့်
 ‘ဘာကြောင့်ချစ်မှန်းမသိသောအချစ်’ဟု သောနာမည်ကို ပေးလိုက်ပါသ
 တည်း။

သင်းခွေချုပ်

တိရစ္ဆာန်ချစ်တတ်သူတို့သည် မိမိအိမ်ရှိ တိရစ္ဆာန်များကို ချစ်စနိုး နာမည်များပေးထားတတ်ကြသည် ဖြစ်ပေရာ ကျွန်တော့်အိမ်ရှိ ခွေး၊ ကြောင်၊ ကြက်၊ ဘဲ၊ ငန်းတို့၌ ကျွန်တော့်ဇနီး ပေးထားသော နာမည်များ အသီးသီး ရှိကြသည့်အနက်မှ ကျွန်တော့် တိုက်ကြက်ဖတ်ကောင် နာမည်က 'သင်းခွေချုပ်' တဲ့။

ငါးမွှေးတိုးအဆက်

ယင်းသို့ဆိုလိုက်သဖြင့် ဤသွေးသောက် မဂ္ဂဇင်း ၁၉၇၈ခု၊ လွန်ခဲ့သော ဇူလိုင်လထုတ်က 'ငါးမွှေးတိုးဇာတ်လမ်း' နှင့် တစ်ဆက်တည်းနေအံ့ဟု မထင်ပါနှင့်၊ ကြက်ချင်း ဘာမျှမဆိုပါ။ သို့သော် သူတို့ချင်း အကူးအပြောင်း အလဲအလှယ်တော့ ရှိနေ၏။

ရိုပုံက ဇူလိုင်လထုတ်မဂ္ဂဇင်းမှ ငါးမွှေးတိုးဇာတ်လမ်းအဆုံးသတ်တွင် ငါးမွှေးတိုးရုံးလာသောအခါ ကိုကံညွန့်က-

“မအေးရိုး-ကြက် တစ်ခါတည်း ရိုက်ချက်စားမယ်၊ သူနဲ့ဖောက်ထားတဲ့ အိမ်ကကြက်ဥတွေလည်း အားလုံး ကြော်စားပစ်မယ်” ဆိုလေတော့ ကိုပေါက်စီက ကြက်ကိုအတင်းလိုက်လုယူပြီး၊

“မလုပ်နဲ့ဦးဗျ၊ တင်ရွှေ စကားရှိတယ်၊ သူ့ကြက် မတော်လို့မတည့် ရုံးလို့ပျက်စီးတောင် မသေရင် သူ့ပြန်ပေးပါဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်”

ဒီတော့မှ ကိုကံညွန့်က ကြက်ကိုပေး၍-

“ဒါဖြင့် ယူသွားကြဗျာ၊ ဒီကြက် ကျွန်တော့်အိမ်မှာ မထားချင် တော့ဘူး။ ထားလည်း သတ်စားမိမှာပဲ”

ဤနေရာ၌ စကားအလျဉ်းသင့်၍ ပြောရဦးမည်။ ကြက်သမားတို့ သဘောမှာ ကြက်တစ်ကောင်သည် တိုက်လို့နိုင်နေပြီဆိုပါက ညားခါစ ချစ်ဇနီးအသစ်စက်စက်ကလေးကဲ့သို့ ကယုကယင် ရှိလှလျက်။ အဲ... အဲသည်ကြက် ရုံးလာပြီဆိုသောအခါ ထိုမယား လင်ငယ်နေတာ ပက်ပင်းမိ သကဲ့သို့တည်း။

ကိုပေါက်စီသည် သူ့စကားအတိုင်း နောက်တစ်နေ့တွင် ငါးမွှေတိုးကို ယူပြီး ကိုတင်ရွှေနေထိုင်ရာ တာတပေါရွာသို့ သွားလေသည်။ ငါးမွှေတိုး တိုက်စဉ်အခါက ကိုတင်ရွှေသည် ရန်ကုန်၌ မရှိချေ။ အကယ်၍ ရှိပါက သူပုံကြည်သော သူ့ကြက်ကို သူလည်း တတ်နိုင်သလောက် လောင်းပေးမည်။

ကိုပေါက်စီ တာတပေါက ပြန်လာသောအခါ အမွှေးရောင်မဲ့ ခြောက်ခြောက်နှင့် အမြီးတွေ အတောင်တွေ အလွန်စုတ်ပြတ်နေသော ကြက်တစ်ကောင်ကို ယူလာသည်။ ဤကြက်ကား နောင်တွင် တိုက်တိုင်းနိုင်၍ ‘သင်းခွေချပ်’ဟု အမည်တွင်မည့် ကျွန်တော်၏ ကြက်ပေတည်း။

ဤကြက်ကို မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ကျွန်တော်က ကိုပေါက်စီအား...

“ဟာ... ကိုတင်ရွှေက ဒီကြက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပေးလိုက်တာ တုန်း၊ သူသားဖောက်ဖို့ လိုချင်လှပါတယ်ဆိုပြီး သူ့ကြက်ဖနဲ့ လဲသွားတဲ့ ဟာပဲ”

သည်တော့ ကိုပေါက်စီက....

“ဒီလိုဆရာရော... ကျွန်တော်က သူ့ငါးမွှေတိုးအကြောင်း ပြောပြ ပြီး၊ ရော-မင်းကြက်ပြန်ယူ၊ မင်းစကားအတိုင်း ငွေတစ်ရာ ပြန်ပေးဆိုတော့၊

သူမှာ အခုငွေတစ်ရာ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ဆရာဆီမှာ ဒီကြက်နဲ့ (ယခု သူ ပြန်ယူလာသောကြက်) ခဏလဲပြီး ထားပစ်ခဲ့တဲ့၊ သူ့ကြက် ဝါခပတ်ကို တစ်ရာနဲ့ထားပြီး ယူပါ။ ဆရာကြက်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပါဆိုပြီး ဖလှယ်လိုက် တာဗျ။ ဆရာကြက်ဖနဲ့ သူ့ကြက်မလည်း ၂ ၁၀ လုံးရနေပြီတဲ့၊ ဒီတော့ အခု ကျွန်တော်တို့မှာ လိုက်တိုက်ဖို့ ကြက်နှစ်ကောင် ရတာပေါ့။ အခု ဆရာကြက်ကြည့်စမ်း၊ အနာတွေလဲ ပျောက်ကုန်ပြီ၊ အတောင်တွေလည်း ကျွန်တော် ဆက်လာခဲ့တယ်” ဆိုပြီး အတောင်တွေကို ဖြန့်ပြပါသည်။

တိုက်ကြက်တို့တွင် အတောင်ကျိုးစေကာမူ အငုတ်ရှိက အခြား ကြက်တောင်နှင့်ဆက်၍ ရသည်။

သည်တော့မှ ကျွန်တော့်ကြက်ကို ကျွန်တော်ယူ၍ ကိုင်ကြည့်မိသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ တာတပေါရွာ ယူသွားတာ ရက် ၂၀လောက်ပဲ ကြာသည်။ ရင်ဘက်ကအနာလည်း ကျက်နေပြီ။ ဒူးကောက်ကွေးက အနာဖေးတွေလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ခြေသန်းအဖျားတွေလည်း မနာတော့ဘူး။ သူ့အား တိုက်မည် ဆိုလျှင် တိုက်၍ဖြစ်နေပေပြီ။ သို့သော် ဒီကြက်ခွပ်တာကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါမျှ မမြင်ရဖူးသေးပေ။ ကောင်းလှပါတယ်ဆိုပြီး ပခုက္ကူမြို့နယ်မှ ကျွန်တော့်ထံသို့ အလကား လာပို့ထားသောကြက်ဖြစ်ပါ၏။ သူ့အကြောင်းကို စလုံးရေက စရပါသော်.....

လက်ဆောင်ကြက်များ

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အရက်သမား၊ ကြက် သမား စာရေးဆရာဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာပြီးသကာလ ကျွန်တော်ကြက်တိုက် ခြင်းနှင့် ကျွန်တော့်တိုက်ကြက်ဖများအကြောင်းကို အပုဒ်ပေါင်းတော်တော် များများ ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော့်လိုပဲ ကြက်ဝါသနာပါကြသူတို့သည် လည်းကောင်း၊ တိုက်ကြက် နားမလည်ကြသော်လည်း အဖက်ဖက်က ဗဟုသုတ မြတ်နိုးကြသူတို့သည်လည်းကောင်း ကျွန်တော့်စာကို မြတ်နိုး

နှစ်သက်ကျလျက် စာပေနယ်မှာ တမျိုးတဘာသာ ထူးခြားလာသည်ဟု ကျွန်တော်ထံ ချီးကျူးမိတ်ဖွဲ့စာများ ရေးကြသည်။ အချို့ကြက်ဝါသနာအိမ်များ ဆိုလျှင် သူတို့လို ကြက်သမားတွေအကြောင်း စာထဲမှာ တခမ်းတနား ရေးသားသည်ကို သဘောကျလျက် ‘ကျွန်တော်တို့ဆီ လာခဲ့စမ်းပါ။ ဆရာ အတွက် ကြက်ကောင်းပေးပါမယ်’ ဟု ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် လူကြိုနှင့်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း လာ၍ပို့ကြသည်။ အချို့ဆိုလျှင် တိုက်ကြက်ကို ဘာမှနားမလည်သော်လည်း အခြားကြက် သမားတွေဆီက တိုက်ကြက်ကောင်းကောင်း ရောင်းကြစမ်းပါဆိုပြီး ဝယ်ပို့သူ လည်း ကြုံရပါသေးသည်။ အကယ်တန္တိကား ကြက်သမား စင်စစ်သည် မိမိကြက်ကောင်းကို ဘယ်တော့မျှ မရောင်းကြပေ။ နားမလည်သူကို လိမ်ပြီး ရောင်းကြမည်သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်တိုင် နားမလည်ပါဘဲနှင့် တိုက်ကြက်ကောင်းဟုပြော၍ ရောင်းကြသည်ကို မဝယ်ကြပါနှင့်။

တစ်ရံရောအခါက သထုံမြို့နယ်မှ စစ်ဗိုလ်တပ်မှူး ကျွန်တော်၏ စာဖတ်မိတ်ဆွေ (ယခုမိတ္ထီလာ အမြောက်တပ် ဗိုလ်မှူးဖေသန်း)သည် သူ့နယ်တွင် ထိုစဉ်အခါက ကြက်ပွဲများရှိခဲ့၍ သူ့သြဇာတိက္ကမနှင့် ကြက် ကောင်းများ ရနိုင်သည်ဟု အကြောင်းကြားစာရေးပြီးနောက် ရဲဘော် တစ်ယောက်နှင့် တိုက်ကြက်ဖနှစ်ကောင်ကို တတန်တက အပို့လွှတ်လိုက် သည်။ ကျွန်တော်က ဘူတာကြီးမှ စောင့်ကြိုယူရသည်။

သူပို့လိုက်သော ကြက်များသည် တိုက်ကြက်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် အကောင်းစားထဲကမဟုတ်၊ သာမန်ကာလျှံကာမျှ ဖြစ်နေသော ကြောင့် ကျွန်တော်မှာ မြို့အုပ်မင်းဆောင်မမှ ထောင်ကျမည့်ကိန်း ဆိုက်ခဲ့ဖူး ပါ၏။ သို့သော် သူ့ဆီကိုတော့ ပို့လိုက်သောကြက်များ ကောင်းကြောင်း၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ရေးလိုက်ရပါ၏။ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်တော့ မပို့ပါ နှင့်တော့၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ကြက်တွေများနေလို့ပါပေါ့။

အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ မေတ္တာလက်ဆောင်

ဟော...ယခုနှစ် ၁၉၇၈-ခု၊ ဇန်နဝါရီလလယ်လောက်တွင် တစ်ခုသော နေ့လယ်ခင်း၌ ကိုဖေသိန်းအိမ်မှ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းခေါ်သည် ဆို၍ သွားရသည်။ ကျွန်တော်ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ကာ....

“ဟဲလို.... ကျွန်တော် သော်တာဆွေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့....ကျွန်မ....ကျွန်မ” ဆိုပြီး သူ့ခေတ္တ စကားမဆက် နိုင်ဖြစ်နေပြီးမှ “ကျွန်မကို ဆရာက သိမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဆရာ့ကိုသာ ကျွန်မကသိနေတဲ့ ဆရာရဲ့ စာဖတ်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ အခုဘာကိစ္စရှိပါသလဲ၊ ကျွန်တော်က ဘာများအကူအညီ ပေးနိုင်ပါသလဲ”

“အား....ဆရာက အကူအညီ ပေးဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက ဆရာ့ကိုများ ကူညီနိုင်မလားလို့ပါ”

သူ့အသံသည် သွက်လက်လာသည်။ အမျိုးသမီးကြီးကြီးထဲက အသံမျိုးမဟုတ် ခပ်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် အသံမျိုးထဲက ဖြစ်သည်။

သူ ကျွန်တော့်ကို ဘာများအကူအညီ ပေးမှာပါလိမ့်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး”

“ဒီမှာဆရာ၊ ဆရာ့စာတွေဖတ်ရတော့ ဆရာဟာ တကယ်ဘဲ ကြက်တိုက်နေတာနော်”

“မှန်တယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဒါမျိုးကို လိမ်ညာမရေးတတ် ပါဘူး”

“ဟုတ်ပြီ...ဒီတော့ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ တိုက်ကြက်ကောင်းတွေ နှစ်ကောင်ရှိနေတယ်ဆရာ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ အားကြီးခွပ်တာပဲ အိမ်မှာကိုနေတယ် မရှိဘူး၊ အရပ်ထဲ လျှောက်ခွပ်နေတာပဲ ခွပ်တိုင်းလဲသူတို့ကချည်း နိုင်တာပဲ”

အင်း-သည်ပြောပုံထောက်ကတည်းက ကျွန်တော်စဉ်းစားမိပြီ။ သူတို့အိမ်သည် ကြက်သမားရဲ့အိမ်မဟုတ်၊ သူတို့အိမ်သားထဲမှာ ကြက်သမား ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ အဘယ်ကြက်သမားသည် မိမိကြက်ကို အရပ်ထဲလည်၍ အခြားကြက်တွေနှင့် ခွပ်နေစေအံ့နည်း။ သို့သော်ကြက်သမားအိမ် မဟုတ်သော် လည်း ကြက်ကောင်းမရှိဟု မပြောနိုင်သေးပေရကား...

“ဟုတ်လား၊ အဲသည့်ကြက်တွေက ဘယ်ကရတဲ့မျိုးလဲ”

“ကျွန်မတို့အိမ်က ကြက်မကြီးက ပေါက်တာ၊ သူတို့အဖေက တကယ့်တိုက်ကြက်ကောင်းကြီးပေါ့၊ ကျွန်မတို့ အိမ်နောက်ဖေးတန်းမှာလေ ကြက်သမားတွေရှိတယ်”

“ကျွန်တော်နားလည်ပြီ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့အိမ်က ကြက်မကကော တိုက်ကြက် မျိုးလား”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့်နောက်ဖေးတန်းက ကြက်သမား တွေကလေ သူတို့ကြက်ဖရဲသားတွေမို့ ကျွန်မတို့ကြက်တွေလဲ ကြက်ကောင်း တွေပဲတဲ့”

“ကောင်းမှန်း သူတို့က ဘယ်နှယ့်လုပ်သိတာတဲ့လဲ၊ ခွပ်တာမြင်ရ လို့တဲ့လား”

“မြင်ရမှာပေါ့၊ ကျွန်မတို့ကြက်တွေက သူတို့ကြက်တွေနဲ့ သွားသွား ခွပ်နေတာပဲ၊ ဒီတော့ သူတို့က ပြောတယ်၊ ကျွန်မတို့ကြက်ဖတွေကို သူတို့ ရောင်းပါတဲ့”

“တစ်ကောင် ဘယ်လောက်ပေးမတဲ့လဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ကျွန်မတို့က အိမ်မှာ အလှမွေးထားတာ၊ မရောင်း ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာကိုး”

ဤနေရာ၌ ကျွန်တော် စဉ်းစားရသည်။ ကြက်သမားတို့သည် ဤကြက်များ ကောင်းမှန်းသိ၍ တိုက်ဖို့ပင် ဝယ်လေသလော။ သို့မဟုတ်

သူတို့ကြက်ဖများနှင့် လာလာခွပ်နေ၍ အသားဖိုးမျှနှင့်ဝယ်ပြီး ဟင်းအိုးထဲ ထည့်ပစ်လိုက်ဖို့လော။ ယင်းပြဿနာကား ဒီကြက်များ ကျွန်တော့် လက်ထဲ ရောက်မှ သိပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့်-

“ကြက်တွေက ဘယ်အရွယ်ရှိလဲ”

“ကြက်ဖကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီပေါ့”

“အတက်ရှိပြီလား”

“ရှိတာပေါ့ဆရာရဲ့”

“ဘယ်လောက်ရှည်ပလဲ”

သူ ခေတ္တစဉ်းစားပြီးမှ....

“လက်-လက်-လက်ဆစ် တစ်ဝက်လောက်ပေါ့ ဆရာရယ်”

ဤလိုဆိုကတည်းက သူကြက်များ ၁၀ လသားထက် မငယ်တော့ ပြီ။ ကြက်ကောင်းလျှင် တိုက်နိုင်တဲ့အရွယ်ဖြစ်ပြီမို့။

“သည်တော့ ဒီကြက်တွေကို ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးစေချင် သလဲ”

“ကျွန်မက ဆရာ့ကို မေတ္တာလက်ဆောင် ပေးချင်ပါတယ်”

ကျွန်တော်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့အသံဖြင့်....

“ဟာ.... သိပ်ဝမ်းသာတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်တော့ ဘယ်မှာလာယူရမလဲ”

“ဆရာမလာနဲ့ မဖြစ်ဘူး၊အဲ....အဲ....အဲ့လေ ကျွန်မတို့အိမ်က လာရခက်တယ် ကျွန်မ လာပို့မယ်၊ ဆရာ အိမ်မှာ ဘယ်အချိန်ရှိမလဲ”

“လာနိုင်မယ့်အချိန်ပြောပါ၊ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့က စောင့်နေမှာ ပေါ့”

“အဲ- ဟုတ်ပြီ” ဟုပြော၍ သူခေတ္တစဉ်းစားပြီးနောက်....

“မနက်ဖြန်မနက်လေ၊ ကျွန်မ ဈေးဝယ်ထွက်ရင်း ၆ နာရီသာသာ

လောက် ရောက်အောင်လာခဲ့မယ်။ ဆရာလည်း ဈေးဝယ် မသွားနဲ့ဦးပေါ့၊
စောင့်နေနော်”

သူ ကျွန်တော့်စာတွေ တော်တော်ဖတ်ဟန် တူပါသည်။ ကျွန်တော်
မနက်တိုင်း ဈေးသွားသည်ကို သိနေသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်ကို သိရဲ့လား”

“မသိဘဲနေပါ့မလား ဆရာရယ်၊ ရှုမဝရော၊ သွေးသောက်ရော
ဆရာဝတ္ထု အဆုံးသတ်တိုင်း သော်တာဆွေ စာပေသင်တန်း၊ ၂၅ စွပ်ကျယ်
စက်လမ်း၊ ကမာရွတ်၊ ရန်ကုန်ဆိုတဲ့လိပ်စာကြီး အမြဲတွေ့နေရတာပဲ”

“အား.... ဒါဆို အိုကေ”

“ကဲ.... ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်မ မနက်ဖြန်မနက် ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်
နော်” ဆိုပြီး သူ ဖုန်းချသွားလိုက်တော့၏။

ယင်း၌ ကျွန်တော် စဉ်းစားရတော့သည်။ သူ့လိပ်စာလည်း မပေး၊
နာမည်မျှလည်း မပြော၊ မနက်ဖြန် လာပို့မည်ဆိုတော့ ရန်ကုန်ဧရိယာကတော့
ဖြစ်ရမည်။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ကြက်ဖနှစ်ကောင်ယူလာမည်ဆိုတော့
သူ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းလာမည်နည်း။ သူ့အသက်အရွယ်ကလည်း ဘယ်
လောက်နည်း။ အပျိုပေါက်ကလေးတော့ မဖြစ်နိုင်ရာပေ။ ကျွန်တော် ယခု
အချိန်ရေးနေသော စာများကလည်း မြီးကောင်ပေါက်ကလေးများ အကြိုက်
မဟုတ်။

ဟယ်.... စဉ်းစားနေ အချိန်ကုန်ပါတယ်၊ နက်ဖြန်မနက်တွေ့ရတော့
မှာပဲ။

ဟုတ်ပဲ။ နောက်တစ်နေ့နက် ၆ နာရီခန့်တွင် ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့မှာ
ဖယ်မလီယာ ကားပြာလေးတစ်စင်း ထိုးရပ်သည်။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်
တည်း ကိုယ်တိုင်မောင်းလာသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ကျနစွာ အလှပြင်ထား
တော့ ကားပေါ်ထိုင်နေတုန်း ခဏတစ်ဖြုတ်မြင်ရတာ၊ သူ့အသက်ကို ခန့်မှန်းရ
ခက်သည်။ ၃၀ နှင့် ၄၀ ကြားလောက်ပဲဟု ပြောနိုင်သည်။

ကျွန်တော် သူ့အနီးကပ်သွားတော့...

“ဪ... ဆရာက ဆံပင်တောင် ဖြူစပြုပြီကိုး” ဟု ပြီးရယ်ကာ ပြောပြီး သူ့ကား နောက်တံခါးတစ်ဖက် ဖွင့်ပေးသည်။ အထဲမှာ ခြေထောက်ကြီးနှင့်ချည်ထားသော ကြက်ဖုနစ်ကောင်၊ ကျွန်တော်က နှစ်ကောင်ပြူးပွေ့ယူလိုက်သည်၌ သူ့ကားတံခါး သူပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင် စကားလေးမျှ မပြောရမီသူက ကားတံခါးပိတ်သံနှင့် တစ်ဆက်တည်း ‘ဝွဒ်လပ်ဖော်ယူး’ ဟုဆိုကာ ကားမောင်းထွက်သွားတော့၏။ ဂိုယာ ရေမွှေးနံ့သည် သင်းပျံ့၍ ကျန်ခဲ့သေး၏။

ထိုမှစပြီး ကျွန်တော် ဘာမျှသတိမရနိုင်တော့ဘဲ ကြက်သမားပီပီကြက်များကိုသာ အိမ်ထဲယူလာပြီး နှစ်ကောင်စလုံးကို ကြိုးဖြေလွှတ်ကာ ကြက်သမားမျက်စိနှင့် ကြည့်သည်။

အင်း... တိုက်ကြက်မျိုးစစ်မဟုတ် အစပ်တွေပဲ၊ အကောင်ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် အမွှေးအတောင် မြင်ကတည်းက သိတာပေါ့။ သို့သော် အစပ်များလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ထွန်းပေါက်ပြီး အစစ်ထက်ပင် ကောင်းတတ်သေးသည်များလည်း ရှိရကား၊ ကျွန်တော်သည် သူ့ကြက်နှစ်ကောင်ကို ခွပ်လက် ချကြည့်ပါသေး၏။

သည်လိုကြည့်လိုက်ကတည်းက သိပါပြီ၊ သူ့အိမ်နားက ကြက်သမားများက သူ့ကြက်များကို ကောင်းသည်ဟုဆို၍ ဝယ်ကြသည်မှာ တိုက်ဖို့မဟုတ်၊ သူတို့အိမ်က တိုက်ကြက်များကို လာလာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးနေသော အန္တရာယ်ကို ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ ဖြစ်ပေသတည်း။

ယင်းသည် ကြက်သမားတိုင်း၏ လုပ်ရိုးလုပ်ထုံးဖြစ်ရကား၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကြက်များအား ဤနည်းမှတစ်ပါး အခြားလမ်းမရှိတော့ပြီ၊ သူ့ဆီ ပြန်ပို့ရန်ကလည်း သူ့နာမည်နှင့် နေရပ်မှ သူက မပြောခဲ့တော့ ကျွန်တော့်တာဝန် မရှိတော့ပါ။ သို့သော် သူသည် သူ့ကြက်များအား သံယောဇဉ်တော့ ရှိမှာပါသေးသည်။ ကျွန်တော့်ဆီ သူ့ကြက်များကို လာပို့ပြီး

သီတင်းနှစ်ပတ်မျှအကြာ၌ ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်၍ မေးသေးသည်။

“ဆရာ... ကျွန်မကြက်တွေ ဘယ်နှယ့်နေလဲ၊ ဝှဒ်လပ်လို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းခဲ့တဲ့အတိုင်း ဆရာကံကောင်းရဲ့လား”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကံကောင်းပါတယ် (ဟင်းနှစ်အိုးတောင် စားရတာကိုး) ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကြက်တွေက ကံဆိုးရှာတယ်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” တစ်နေ့တော့ ဤသို့ မေးအံ့ဟုထင်၍ ကျွန်တော် က ကြိုတင်စိတ်ကူးရှိထားသည့်အတိုင်း...

“ခင်ဗျားကြက် နှစ်ကောင်စလုံး နာပြီးသေကုန်တယ်ဗျာ၊ တစ်ကောင် မှ မတိုက်လိုက်ရပါဘူး”

သူစုပ်သပ်၍ “အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ” ဝမ်းနည်းသော ကရုဏာသံ ပါလှပါသည်။ ပြီးမှ “ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ၊ ဆရာ နေကောင်း တယ်နော်” ဆို၍ ကျွန်တော့်စကားမပြန်ရမီ ဖုန်းကို ချလိုက်တော့၏။

သူ့ကြက်နှစ်ကောင် နာသေသည်ဟု ကျွန်တော် ပြောလိုက်သော စကားမှာ မုသာဝါဒတော့ မဖြစ်ပါ။ အဘယ်ကြက်သည် မနာမကျင့်ဘဲနှင့် သေအံ့နည်း။ သို့သော် အမြင်အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ပါက သူ ရုတ်တရက် ချက်ခြင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့်သာ ဤသို့ မလိမ့်တစ်ပတ် ပြောလိုက်ရသည်။ စင်စစ် မိမိအပေါ် မေတ္တာစေတနာထားသူအား ယင်းသို့ လှီးလွှဲလှည့်စားရသည်ကို ရေးသားဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်စာတွေကို အမြဲတမ်း ဖတ်နေသူဆိုခြင်းကြောင့် ယခု ဤစာကို ဖတ်မိက သူသည် ကြက်သမားတွေအကြောင်း ဗဟုသုတလည်း တိုးပွား လျက် ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်ဟုလည်း မျှော်လင့်ရပါကြောင်း။

အညာကြက်

ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မြို့နယ်က ကြက်သမားများသည် ‘အညာ ကြက်’၊ ‘အောက်ကြက်’ဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲခြားနားလည်ထားကြသည်။

အညာကြက်ဆိုသည်မှာ အထက်ဗမာပြည်မှ လာသောကြက်များ၊ အောက်ကြက်က အောက်ဗမာပြည်မှာပေါက်ဖွားသော ကြက်များကို ခေါ်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် အညာကြက်ကို အောက်ကြက်ထက် မက်မောကြသည်။ တန်ဖိုးထားကြသည်။ အညာကြက်သည် အောက်ကြက်ထက် သာသည်ဟု ယူဆကြသည်။ အကြောင်းမှာ အောက်ကြက်နှင့် အညာကြက် တိုက်ကြ၍ ကြက်အကောင်ချင်း တူညီနေလျှင် ကြက်သမား အခေါ်ရေထဲမိုးထဲ (နောက်ပိုင်း)တွင် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အပြိုင်အဆိုင် ကြိတ်ကြရသောအခါ အညာကြက်က မာရည်ကျောရည်ရှိသည်။ အနာခံနိုင်သည်။ ဇွဲသတ္တိပိုသည်များကို တွေ့ကြုံကြရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အညာကြက်နှင့်အောက်ကြက် တိုက်ကြပြီဆိုလျှင် ရှေ့ဦးပိုင်းမှာ အောက်ကြက်က အပြတ်အသတ်ခွပ်နိုင်လျှင် ခွပ်ပေရော၊ သို့မဟုတ်ပဲ ကြာရှည်စွာ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီ သူတင်ကိုယ်တင် ရထားလု ကြိတ်ရပြီဆိုလျှင်တော့ ရာခိုင်နှုန်းအများအားဖြင့် အညာကြက်က နိုင်သွားကြသည်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အညာကြက်များသည် အပူပိုင်းစုန်ဒေသတွင် ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဥပမာ အားဖြင့် ကမ္ဘာ့လက်ဝှေ့များတွင် အာဖရိက နီဂရီးလူမျိုးများကို ဥရောပနှင့် အမေရိက အအေးပိုင်းတိုင်းပြည်သား လူမျိုးများက မယှဉ်ပြိုင်နိုင်သကဲ့သို့ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်မိပါ၏။

အများအားဖြင့် အညာကြက် နာမည်ကြီးရာဒေသများမှာ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ ရေနံချောင်း၊ ချောက်၊ နတ်မောက်၊ ပုပ္ဖား၊ ပခုက္ကူ၊ မုံရွာမြို့နယ်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ရန်ကုန်က ကြက်သမားတို့သည် ထိုဒေသများသို့ တကူးတကသွား၍ ဝယ်ယူကြသည်။ မှာယူကြသည်။ အညာမှလာရောက်ပြီး ရောင်းချသူလည်း ရှိကြသည်။

ပခုက္ကူသားနှစ်ယောက်

သူတို့ ပထမဦးဆုံး ရောက်လာသော ရက်လကိုတော့ ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့ပါ။ ၁၉၇၇ ခုနှစ် ကုန်ခါနီးလောက် ထင်ပါသည်။ တစ်ခုသော ညနေခင်းဝယ် ကျွန်တော်ထမင်းဘာစားသောက်ပြီး အိမ်ရှေ့ ကွက်လပ်ထဲက ဆယ့်နှစ်ရာသီ ယန်းပင်ကလေးအောက်၌ ပက်လက်ကုလား ထိုင်တွင် မှိန်းနေစဉ် အိမ်ရှေ့ဝင်းပေါက်မှ “ဆရာ...ဆရာ” ဟု ခေါ်သံကြား ရ၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လူငယ်နှင့်လူရွယ်နှစ်ယောက် အကြီး ကောင်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ ဟိုယခင်က ရှုမဝတိုက်တွင် စာစီသမားလုပ်ခဲ့သော အညာသားမောင်ထွန်းအောင်၊ သူ့မျက်နှာက မည်းချိုက် ချိတ်၊ သပိတ်ကို မျက်လုံးနှင့်ပါးစပ်ဖောက်၍ နှာခေါင်း တပ်ထားသည့် နှယ်။ ကျန်လူငယ်ကိုတော့ ကျွန်တော်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသေး။

ကျွန်တော် ထိုင်ရာမှထ၍ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး...

“ဟေး... မောင်ထွန်းအောင် ဝင်လာကွာ၊ မင်းတို့ ဘယ်ကလှည့် လာကြတာလဲ”

ထိုး... နှစ်ယောက်စလုံး သောက်ထားလိုက်ကြတာကလည်း ဟိန်းလို့။

“ဦးလေးဆီ တမင်လာခဲ့တာပဲ။ ဟောဒါ ကျွန်တော့်တူလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ပခုက္ကူကပဲ၊ ရောက်တာ မကြာသေးဘူး၊ ဦးလေး စာတွေ ဖတ်ပြီး သဘောကျလွန်းလို့တဲ့၊ ဦးလေးကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့တာ” ဆိုပြီး သူတူဘက်လှည့်၍ “ဟေ့ကောင်ဒါပဲကွ မင်း တွေ့ချင်လှ တယ်ဆိုတဲ့ ဆရာသော်တာဆွေ ငါနဲ့ သိပ်ခင်တာကွ”

သူတူကတော့ ဘာမျှမပြော ကျွန်တော့်ကြည့်ပြီး ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေပါ သည်။ အချို့ဆိုလျှင် ဝမ်းသာပါတယ် ဘာညာနှင့် လက်ပါ ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး စကားပြောပေလိမ့်မည်။ အခု ဒီမောင်ကတော့ နှုတ်များဆွဲနေသလားဟု အောက်မေ့ရအောင် ဘာသံမျှမထွက် ဒီတော့မှ မောင်ထွန်းအောင်က

“ဟေ့ကောင် ဘာလဲမင်းပြောချင်တာ ပြောလေကွာ” ဆိုတော့မှ တုံ့နှေးနှေး အသံနှင့်...

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ အရက်သောက်ရအောင် လာခေါ်တာ ပါ။ ကြိုက်တဲ့ဟိုတယ်သွားပါ”

ဒီတော့ ကျွန်တော်က “ဟာ ငါ ထမင်းစားပြီးနေပြီကွ၊ အရက် သောက်လို့ မရတော့ဘူး၊ နို့ပြီး ငါအခုတလော အရက်သိပ်မသောက်တော့ ဘူးကွ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ပုံသဏ္ဍာန်ကြည့်ရတာလည်း တော်တော်ထွေနေ ကြပြီ၊ နောက်ထပ်ဆက်သောက်ဖို့ မသင့်လျော်တော့ဘူးထင်တယ်”

ဤတွင် ထွန်းအောင်က “ဟာ... ရပါတယ်ဆရာရဲ့ လာပါ။ ဆရာမူးရင် ကျွန်တော်တို့ ကားနဲ့ပြန်ပို့ပါမယ်”

“ဟေ့ အေးကွာ၊ ငါက မသောက်တော့ဘူးဆိုရင် မသောက်တော့ ဘူးဘဲ၊ မင်းတို့လည်း ငါပြောချင်တယ်၊ ဒီညအဖို့ တော်ကြတော့၊ ငါ့ကို တမင်တကာ တွေ့ရအောင်လာကြတယ်ဆိုတော့... ကဲ- ဟောဒီမှာ လာ ထိုင်ကြ” ဆိုပြီး ကျွန်တော် သူတို့အား အိမ်တွင်းခေါ် နေရာထိုင်ခင်းပေး၏။ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်မိတယ်ဆိုရင်ပင် ထွန်းအောင်က ဇက်ကျိုးနေပေပြီ။ သို့သော် ပါးစပ်ကတော့-

“ဆရာ ဟောဒါ ကျွန်တော့်တူပဲ၊ ဆရာစာတွေ သိပ်ကြိုက်တာ ဦးလေးကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့တာ။ ဟေ့ကောင် ခု မင်း ဆရာကို တွေ့ပြီလေကွာ၊ မင်းဘာပြောချင်သလဲ ပြောချင်တာ ပြောလေကွာ”

သူသည် ကျွန်တော့်အား ဆရာတလဲ ဦးလေးတလဲခေါ်လျက် အမူးသမား အပ်ကြောင်းထပ် လုပ်လေပြီ။ သူတူကတော့ သူ့လောက် မူးဟန်မတူပါ။ သို့သော် စကားကတော့ အလွန်နည်းသော သူငယ်ဖြစ်ပုံ ပေါ်၏။ ဘာမျှမပြော တော်ကြာတော့မှ တစ်ခါထွန်းအောင်က “ဦးလေး အဲဒါ ကျွန်တော့်တူပဲ၊ ဆရာကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်ခေါ်ခဲ့တာ၊ ဟေ့ကောင် ပြောလေကွာ၊ မင်းဆရာနဲ့တွေ့ရင် ပြောချင်တာတွေ ရှိတယ်ဆို”

သူတူက ဘာမျှမပြောဘဲနေပြန်၍ တော်တော်ကြာမှ ထွန်းအောင်က စကားဆက်ပြန်၏။ ဟေ့ကောင် ပြောလေကွာ... ဦးလေးရေးတဲ့ ကြက် သမားအကြောင်း စာတွေသိပ်ကြိုက်တာပဲဆို၊ ဒီမှာဆရာ ဒီကောင် ကျွန်တော့် တူ၊ သူလည်း ဦးလေးလို ကြက်သမားပဲ “ဟေ့ကောင် ပြောလေကွာ”။

သို့တိုင် သူတူက အရက်မှူးမှူးရှိဝေဝေ မျက်နှာနှင့်ပြုံးစိစိသာ လုပ်နေ ပြန်သဖြင့် ကျွန်တော်က လမ်းကြောင်းပေးရ၏။

“ဟုတ်လား၊ မင်းလဲငါ့လိုပဲ ကြက်ဝါသနာပါသလား”

ဒီတော့မှ “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“ဒါဖြင့်မင်းမှာ တိုက်ကြက်တွေဘာတွေ ရှိတယ်ပေါ့”

“ရှိတယ်ဆရာ”

ဤမျှနှင့် ရပ်နေပြန်သဖြင့် ထွန်းအောင်က မှိန်းနေရာမှ မျက်လုံးဖွင့် ပြန်ကာ....

“ဟေ့ကောင် ပြောလေကွာ မင်းကြက်တွေ ရန်ကုန်ယူလာပြီး ဆရာနဲ့အတူတူ တိုက်ချင်တယ်လို့”

သည်တော့မှ သူတူက....

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ... ဆရာကိုလည်း ကျွန်တော်က ကြက်ကောင်း ကောင်း ပေးချင်ပါတယ်”

“အေး... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

“နောက်တစ်ခါလာတော့ ကျွန်တော် ယူခဲ့မယ်ဆရာ”

“အေးကွာ၊ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော့်နာမည် မောင်အုန်းကြိုင်ပါ”

သည်တော့ ထွန်းအောင်က လုပ်ပြန်၏။

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဒီကောင့်နာမည် အုန်းကြိုင် ကျွန်တော့်တူ၊ ဆရာစာတွေ သိပ်ကြိုက်တာပဲ ဆရာနဲ့တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ဦးလေးဆီ ကျွန်တော်ခေါ်ခဲ့တာ၊ ဟေ့ကောင် မင်းဆရာကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို ပြောလေကွာ”

အင်း... သည်ဓာတ်ပြား အပ်ကြောင်းထပ်ပဲ လာပြန်တော့ ကြာ
ကြာနေလို့ဖြင့် အကြောင်းမထူးတော့ဘူး သိသည်နှင့် သူတူအား

“ကဲ... မောင်အုန်းကြိုင်ရေ မင်းဦးလေးအခြေဖြင့် တယ်မဟန်တော့
ဘူး၊ နောက်မှ မင်းတစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး လာချင်လည်း
လာခဲ့တော့၊ ခုညတော့ ပြန်ကြတော့ဟေ့၊ နောက်ထပ် အရက်ဆိုင်လည်း
မသွားကြနဲ့တော့”

ယင်းသို့လျှင် ကျွန်တော် သူတို့အား နှင်ထုတ်လိုက်ရတော့၏။
ထို့နောက် ကျွန်တော် သူတို့ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွား၏။ သူတို့
အမူးသမားစကားများလည်း ကျွန်တော်ဘာမျှလည်း မမျှော်လင့်တော့။
မယုံခဲ့။ သို့သော် နှစ်လကျော်ကျော်မျှ ကြာသောအခါ၌ ထိုနေ့ကိုတော့
ကျွန်တော် မှတ်မိရပေပြီ။ ၁၉၇၈ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၄ ရက်နေ့ နေ့လယ်ခင်း
ကြီးမှာ သူတို့သည် သောက်ခဲ့ခြင်း မူးခြင်းမရှိဘဲ နှစ်ယောက်သား ကျွန်တော့်
အိမ် ရောက်လာပြန်လျက် မောင်အုန်းကြိုင်က ပခုက္ကူမြို့ ကြက်များယူခဲ့ပြီဖြစ်
ကြောင်း ပြော၏။ သည်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်လျက်....

“ဟေ့... ဘယ်နှစ်ကောင်လဲကွ”

“သုံးကောင်ဆရာ”

“ကြက်ကြီးတွေလား၊ ကြက်ကလေးတွေလား”

“ကြက်ပေါက်က တစ်ကောင်၊ တက်ရိုးက နှစ်ကောင်ဆရာ၊
အဲဒါ ဆရာကြိုက်တဲ့အကောင် ရွေးယူပေတော့”

“အခု ကြက်တွေက ဘယ်မှာလဲ”

မောင်ထွန်းအောင်က “ကျွန်တော့်အိမ်မှာပေါ့ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့
အခုတစ်ခါတည်း ယူလာမယ်လို့ စိတ်ကူးသား၊ ဒါပေမယ့် ဆရာ အိမ်မှာမှ
ရှိပါ့မလားလို့၊ အခုကျွန်တော်တို့ ပြန်ယူလိုက်မယ်လေ”

ကျွန်တော့်မှာ ကြက်ရမယ်ဆိုတော့ မစောင့်နိုင် မအောင့်နိုင်
တော့ဘဲ...

“ဟေ... မင်းတို့အိမ် ငါလိုက်ခဲ့မှာပေါ့ကွ၊ မင်းအိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

“အုတ်ကျင်း မာလာမြိုင် တစ်လမ်း”

“ဟာ... အနီးကလေးပဲကွ၊ လာသွားကြစို့” ဆိုပြီး ကျွန်တော်က ပြာကယာ ရှုပ်အင်္ကျီကောက်ဝတ်ပြီး လိုက်သွားတော့သည်။

သို့သော် သူတို့အိမ်ရောက်၍ ကြက်သုံးကောင် မြင်ရတော့ ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ပျက်သွား၏။ အကြောင်းမှာ သူတို့ပြောသည့် ကြက်ပေါက် (အခါလည်မပြည့်သေး၊ ၁၀လသားလောက်) တစ်ကောင်နှင့် တက်ရိုး (အတက်လက်တဆစ်လောက် တမွေးတိုး နှစ်ခါလည်ကျော်) နှစ်ကောင်ဆိုသည့်အနက်မှ ကြက်ပေါက် ဇိမ်းကလေးနှင့် တက်ရိုး ကြက်ဝါလေးတို့မှာ ပီစိကွေး၊ ကြက်အငယ်စားလေးများ ဖြစ်ကုန်၏။ ရန်ကုန်တွင် သည်လောက် ကြက်အငယ်စားလေးများက တိုက်ဖက်ရှား၏။ အရွယ်တူ တွေ့ခဲ့၏။ မနေနိုင်လျှင် ကိုယ်က အောက်ကျခံ၍ တိုက်ဖို့သာရှိ၏။ ကျန်သည့်တက်ရိုးတစ်ကောင် ပြာဖောင်းမီးခိုးရောင်မှာ သူတို့ထက်ကြီး၍ ရန်ကုန်တွင် ကြက်တန်းစေ ဒေါက်ဆယ်ပြား (ဆယ်လက်မ)လောက်ရှိပါသော်လည်း အမွေးအတောင်တွေ စုတ်ပြတ်နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေနှင့် ရင်ဘတ်ချွန်းတည့်တည့်မှာ လက်သန်းလုံးလောက်ရှိသော သစ်ဆွေးနာ၊ ခြေသန်းနှစ်ဘက်က ခြေသည်းများပြတ်ပြီး ဖူးရောင်နေသည်။ တကောက်ကွေး နှစ်ဘက်လည်း ပွန်းပဲ့နေသေး၏ ဤဒဏ်ရာမျိုးကား တော်တော်နှင့် ပျောက်ကင်းတတ်ကြသည် မဟုတ်ပေ။ ဤဒဏ်ရာတွေ ရသည်မှာ ကာလကြာပြီဖြစ်ကြောင်းလည်း ကျွန်တော်က ကြက်သမား မျက်စိနှင့် သိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က မောင်အုန်းကြိုင်အား ...

“မင်းက ဒီကြက်ကို ဘာလုပ်ဖို့များ ယူခဲ့တာလဲကွာ”

“တိုက်ဖို့ပေါ့ ဆရာရဲ့”

“ဟ... ဒီလောက် အမွေးအတောင်တွေ စုတ်ပြတ်ပြီး တစ်ကိုယ်

လုံးမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ကြက်ကို ဒီဒဏ်ရာတွေ ပျောက်အောင် ဘယ်လောက်ကြာ စောင့်ပြီးမှ တိုက်ရမှာလဲဟာ”

ဟု ပြောလိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်လိုက်ကြပြီး နောက်မှ မောင်ထွန်းအောင်က...

“ဟင်... ဦးလေးကလည်း ဒီကြက် ဒီရောက်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပြီးတာ အခု ၃ ရက်ပဲရှိသေးတယ်”

ကျွန်တော်မှာ အလွန်တရာ အံ့အားသင့်လျက်...

“ဟေ... ဟုတ်လားကွာ” ဟုဆိုပြီး ထိုကြက်မျက်နှာကို ကျွန်တော် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက်လောက်ကမှ ခွပ်ထားသော ခွပ်ဖေးခြောက်ကလေး အနည်းငယ်မျှ တွေ့ရပါသည်။

“မင်းတို့ဟာ ရမ်းလှချေလားကွာ၊ ဘယ်လိုကြက်နဲ့များ တိုက်တာလဲကွာ”

“ဒီအုတ်ကြင်းက ကြက်သမားတွေကြက်နဲ့ပဲ”

“ကြက်ချင်းက အရွယ်တူလား”

“သူတို့ကြက် အကောင်ကြီးတယ် အတက်တိုတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကြက်က အတက်ရှည်တယ်၊ ချွန်တယ် အဲဒါနဲ့ ထေတိုက်ကြတာပဲ”

“ဘယ်လောက်ကြေးလဲ”

“မများပါဘူး ၅၅- ထဲပါ”

“နို့ ရှုံးလား နိုင်လား”

“သရေလုပ်လိုက်ရတယ် ဆရာရယ်၊ ခွပ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကြက်ကချည်းဆူးတာ၊ သူတို့ကြက် မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကြက်ကလည်း လိုက်မခွပ်တော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ သူတို့က သရေလုပ်ပါဆိုလို့ လုပ်လိုက်ရတယ်”

ထိုအချိန်၌ လန်းလန်းဆန်းဆန်းမရှိ၊ မျက်နှာဖြူဖတ်ဖတ်နှင့် ကုတ်မှိုင်နေသော ထိုကြက်ကိုကြည့်၍ ...

“ဟ... မင်းတို့ကြက်က လိုက်ခွပ်နိုင်ပါ့မလား ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ကျန်းကျန်းမာမာမှ မရှိတာဘဲ၊ မရှုံးတာ ကံကောင်းကွာ”

ထိုအခါ မောင်အုန်းကြိုင်က...

“ဆရာ ဒီကြက်မျိုးမှာ ရှုံးတယ်လို့ မရှိရဘူးတဲ့၊ သူ့သခင်က ပြောလိုက်တယ်၊ ရွယ်တူရွယ်တန်းသာ ရှာတိုက် မတော်မတဲ့ရှုံးတဲ့ သူ့ကြက် မသေဘူးဆိုရင် ကျိုးကျိုးကန်းကန်း ပြန်ပို့၊ အချိန်မရွေး ငွေတစ်ရာ ပြန်ပေးမယ်တဲ့၊ ကျွန်တော် အခုယူလာခဲ့တဲ့ ကြက် ၃ ကောင်ထဲမှာ ဒီကြက်က မျိုးအကောင်းဆုံးပဲ၊ ဆရာပေးဖို့ ကျွန်တော်ရည်ရွယ်ခဲ့တာပဲ”

သည်တော့ ကျွန်တော်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍...

“ဟာ... သည်လောက်အမွေးအတောင်တွေ စုတ်ပြတ်ပြီး ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ကြက်တော့ ငါမလိုချင်ဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့် ဟောသည်နှစ်ကောင်က ဆရာကြိုက်တာ ယူပေတော့”

ထိုနှစ်ကောင်လည်း ကြက်အရွယ်လေးတွေက ငယ်လွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် မလိုချင်လှပါ။ သို့သော် သူ့ခမျာ ပခုက္ကူမြို့ တတူးတကယူခဲ့ပြီး တမင်လာ အလကားပေးတယ်ဆိုတော့ ငြင်းရန်မသင့်သည်နှင့် ...

“အေးကွာ ... ဒါဖြင့် ငါ ဒီဇိမ်းကြက်ပေါက်ကလေးပဲ ယူသွားတော့မယ်ကွာ၊ ကြက်ကလေးတွေက ဒို့ရန်ကုန်အဖို့ ငယ်လွန်းတယ်ကွ”

မောင်အုန်းကြိုင်က “ကျွန်တော်တို့ဆီမှာတော့ တိုက်ကြက်ဆိုရင် ဒီအရွယ်တွေများတာပဲ”

“ဒီလို ကြက်ငယ်လေးတွေက ကောင်းတော့ကောင်းတတ်တယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် ဘက်ရှားတယ်”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ အကြီးပေးတိုက်ပါ ဆရာရယ်။ ဆရာတို့ ရန်ကုန်ကြက်တွေကို မကြောက်ပါဘူး”

“အေး... ဒါနဲ့မေးရဦးမယ်၊ မင်း ဒီကြက်လေးဟာ သေသေချာချာ ပတ်ပတ်နပ်နပ် ခွပ်ဖူးပြီလား”

“ခွပ်ဖူးပါတယ်၊ ဟိုမှာ တစ်ပြဲတောင် စမ်းတိုက်ခဲ့ပြီ။ ကောင်းလို့ ကျွန်တော်ယူခဲ့တာပါ။ ဘက်တွေ့ရင် ဆရာတိုက်သာတိုက်ပေရော၊ ကျွန်တော် ဖို့လဲ ထည့်လောင်းလိုက်ပါ”

“အေး... တနင်္ဂနွေနေ့တော့ ငါ့အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဝိုင်းဖြစ်တတ် တာပဲကွ၊ မင်းတို့လာခဲ့ပေါ့” (ထိုနေ့သည် ဖေဖော်ဝါရီလ ၄ ရက် စနေနေ့ ဖြစ်ရာ) “ဒါပေမယ့် နက်ဖြန် တနင်္ဂနွေတော့ မလာနဲ့ဦးကွ၊ ငါ တခြား သွားစရာကိစ္စရှိနေလို့”

သို့နှင့် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက် နောက်တနင်္ဂနွေတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ ကြက်ဝါလေးသာ မက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနှင့် အမွေးအတောင်တွေ စုတ်ပြတ်နေသော ဟို-ပြာမီးခိုးရောင်ကိုပါ ယူလာကြသည်။ ထိုကြက်အမြီးတွေက အားလုံး ကျိုးပြတ်နေ၍ အငုတ်တွေက လက်နှစ်ဆစ်ခန့်သာ ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဆီ က ကြက်သမားတွေက သူ့ကို ‘ပြာမြီးတို’ ဟု အမည်ပေးလိုက်ကြသည်။

စင်စစ် ဤကြက်ပုံသဏ္ဍာန်သည် သည်လောက်အမွေးအတောင် စုတ်ပြတ်ပြီး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ များနေပေရာ ကြက်သမားမျက်စိနှင့် ကြည့်သော် ဘယ်လိုမှ တိုက်ဖို့မသင့်လျော်သဖြင့် ဒီကကြက်သမားများက...

“ဒီကြက် ဘာလုပ်ဖို့ယူလာတာလဲ” မေးတော့ မောင်အုန်းကြိုင်က “တိုက်ဖို့ပေါ့” ဟု ပြောတော့ သည်ကကြက်သမားများ အံ့သြကြသည်။

သို့နှင့် စံပယ်ခြံက ရောက်လာသော ကြက်ဖတစ်ကောင်နှင့် ဆွယ် ကြသည်။ ကြက်အလုံးချင်းသာ တူသည်။ ဒေါက်နှင့်လည်ဂိုင်းမှာ စံပယ်ခြံ ကြက်က တော်တော်မြင့်နေသည်။ စင်စစ် ကြက်သမားမျက်စိနှင့်ကြည့်သော် စံပယ်ခြံကြက်ကို သူတို့ပြာမြီးတိုက ဘယ်နည်းနှင့်မှ ခံမတိုက်နိုင် မတိုက် သင့်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ဘက်ကလူများက ..

“ဟာ.. ဒီကြက်နှစ်ကောင်ဘက်မှ မဟုတ်တာ၊ ပြာမြီးတိုက မတိုက်ဝံ့ပါဘူးဗျာ” ဟု ကာဆီးပြောတော့ မောင်အုန်းကြိုင်က “ဟာ..

တိုက်မယ်ဆရာ” ဟု ဇွတ်ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က “ဟ.. ကောင်ရ၊ မင်းက ဘယ်လောက်များ ငွေပေးနေလို့လဲ” ဆိုတော့ သူကဘာမျှ ပြန်မပြော၊ မျက်လုံးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်သာ လုပ်နေသည်။ “မင်းတို့ကြက်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ စနေနေ့ မင်းတို့ဆီ ငါရောက်လာတုန်းက တိုက်ထားတာ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်ပြောတယ်၊ အခု ဒီနေ့ဆိုတော့ တွက်ကြည့်ကွာ ၁၂ ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကြက်တစ်ကောင်ဟာ သုံးပတ်ခြားလောက်မှ တိုက်ရတာကွ။ နို့ပြီး မင်းကြက်မှာက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ဟိုကြက်ကိုတစ်ချက်တည်း အသေခွပ်လိုက်နိုင်မှပဲ နိုင်မယ်”

သို့တိုင် သူက မလျှော့၊ သူ့ပင်ကိုယ်ပျော့ညက်ညက်အသံနှင့်-
 “ကျွန်တော့် ကြက် ခွပ်နိုင်ပါတယ် ဆရာ”

“ဟ.. ဒါဖြင့်ရင် မင်းတို့အရင် အုတ်ကျင်းမှာ တိုက်တုန်းက ဘာဖြစ်လို့ သရေကျသလဲ”

အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော့်ကြက်က ပခုက္ကူကရောက်ခါစ ခရီးပန်းပြီး သောင်းလဲနေလို့၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်ကလည်း ကြက်စွဲမတတ်လို့ အခု ဆရာတို့ဆီက လူစွဲတိုက်ပါ’

ဤတွင် စံပယ်ခြံကြက်သမားများက ...

“သူ့ဥစ္စာရှင်က ဒီလောက်တောင် တိုက်မယ်ပြောနေတာ ဆရာက ဖျက်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ဆရာခိုင်လုပ်တဲ့လူက အကောက်ရ ပြီးရော မဟုတ်လား’

ဤစကားသည် မှန်ပါ၏။ သို့သော် တစ်မြို့တစ်နယ်မှ ကျွန်တော့် တစ်မျက်နှာအားကိုးပြီးလာသူအား ကိုယ်အကောက်ရပြီးရောဟု မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်မလုပ်သင့်သဖြင့်...

“ကဲ... မောင်အုန်းကြိုင် မင်းဘယ်လောက် တိုက်ချင်သလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ငွေ ၅၀ဝိ-ကျော်လောက်တော့ ရှိတယ်”

“ဟ... ဟ နိုင်ပုံမပေါ်တာကြီး၊ ဒီလောက်တော့ မလုပ်နဲ့။ ကဲ... ကဲ ဒီလိုလုပ်၊ မင်းကြက်အကြောင်းသိရရုံပဲ ၁၁ဝိ- တော့ တိုက်”

ယင်း၌ မောင်အုန်းကြိုင်က ကျွန်တော့်စကား နားထောင်သော အားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပါသော်လည်း စပယ်ခြံကြက်ရှင်က ၃၃ဝိ- မှ မတိုက်ပါက သူ့ကြက် မတိုက်နိုင်ပါဘူးဟု လုပ်တော့၏။ မောင်အုန်းကြိုင်က တိုက်မယ်ပဲ လုပ်ပြန်ရာ ကျွန်တော်တို့ ကြက်သမားများအနေဖြင့် မည်သို့မျှ မသင့်လျော်သဖြင့် ကျွန်တော်က တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောလိုက်ရတော့သည်။

“ကဲ.. ခင်ဗျားတို့ ၁၁ဝိ- မှ မတိုက်နိုင်ဘူးဆိုရင်ဖြင့် ပြန်ကြတော့ဗျာ” ဟု လူစုခွဲပစ်လိုက်ရတော့၏။

ထိုလူတွေ ပြန်သွားကြသော်လည်း မောင်အုန်းကြိုင်ကတော့ တိုက်ရင်နိုင်ပါတယ် ဆရာလုပ်တုန်း။ စံပယ်ခြံကြက် ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ မြငပူးနေကြသော ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ကြက်သမားများကတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မယုံနိုင်။

ဗြာမီးတို၏သတင်း

သို့နှင့် သုံးရက်ကြာသောအခါ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့၌ ကျွန်တော်တို့ဘက်သားလူစု ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်လာကြပြီး တိုက်ကြက်များနှင့် ပတ်သက်လျှင် ရန်ကုန်ဧရိယာတွင် နဲ့စပ်လှသော ကိုအောင်သိန်းက ကျွန်တော့်အား ...

“ဆရာ ဟိုနေ့က ဗြာမီးတိုရှင်က သူ့ကြက် နိုင်နိုင်ပါတယ်၊ နိုင်နိုင်ပါတယ်ပြောနေတာ ဟုတ်နိုင်လောက်တယ် ဆရာရဲ့”

“ကိုအောင်သိန်းက ဘယ်လို အထောက်အထားများ ရခဲ့လို့တုန်း”

“အုတ်ကြင်းမှာ သူ့ကြက်နဲ့တိုက်တော့ သရေကျတယ်ဆိုတဲ့ ကြက်ဖက်ကလူတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ အမှန်က ဗြာမီးတိုက နိုင်နေတာ။ ဒါပေမယ့် ဗြာမီးတိုက ခရီးက

လည်းပန်း၊ သိပ်ပြီးလည်း နေမကောင်းတော့ ဟိုကြက်ကပိုင်းထဲ လဲနေတာကို လိုက်မခွပ်နိုင်တော့ဘူး။ ဆရာကောင်လေးကလည်း ကြက်စွဲက မတတ်၊ လိုက်ခွပ်အောင်လည်း မလုပ်တတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဟိုလူတွေက (ဒို့ကြက်လည်း လဲနေပြီ၊ မင်းတို့ကြက်လည်း မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ သရေပဲ) ဆိုပြီး ကောက်လိုက်တာ။ တကယ်တော့ သူတို့ကြက်ဟာ ပိုင်းထဲမှာ မျော့မျော့ပဲရှိတော့တာ။ လက်ထဲရောက်တော့ သေရောတဲ့ ဆရာရဲ့”

“ဟာ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီဖြာမြီးတိုက သိပ်စူးတာပဲတဲ့။ စူးလိုက်၊ တက်မြှုပ်၊ သံရိုက်သွင်းသလို စူးတာတဲ့။ ဆရာ အဲဒီကြက်ရအောင်ယူဗျာ။ ဟိုကောင်တွေက ၅၀- ကနေ ၁၀၀- အထိပေးဝယ်နေတာ။ ကောင်လေးတွေက သူတို့ကြက်မျိုးကို တွေ့ကရာလူတွေကို ဘယ်လောက်ပေးပေးမရောင်းဘူးတဲ့ဗျ”

“ကျွန်တော့်တော့ ပေးနေသားပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒီဇိမ်းကလေးပဲ ယူခဲ့တာ”

“ဆရာဇိမ်းလေးလည်း ဒီနေ့တိုက်ဖက်လာလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီကို ဒါကြောင့် အခုလာခဲ့ကြတာ”

“ဘယ်ကလဲ”

“အုတ်ကျင်းကပဲဗျာ။ ဆရာကောင်လေးတွေ လက်ထဲမှာတုန်းကတည်းက သူတို့ချိန်နေကြတာ။ အခုဟိုမှာ မရှိတော့ဘူး။ ဆရာဆီ ရောက်နေပြီ။ ဒီလာခဲ့ကြလို့ ကျွန်တော်ခေါ်ခဲ့တာ။ မကြာမီ သူတို့ရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

“ကြက်ချင်း ဘယ်နှယ်နေလဲ။ ကျွန်တော့် ဒီဇိမ်းလေးလို ငယ်တဲ့ ကြက်များ ရှိသေးသလားဗျာ”

“ဟာ... ငယ်တယ် ငယ်တယ်။ ဆရာကြက်ကတောင် ပွစီးကလေး စီးဦးမယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကြက် အခါလည်ကျော် မွေးတိုးတက်

သက်ကလေး။ အတက်ဘု၊ မချွန်ဘူး၊ ဆရာကြက်က အတတ်ချွန်ပြီး ရှည်တယ်။ အဲဒါ သူတို့ကြက်ထက်သာတယ် မွေးထိုးနဲ့ ကြက်နဲ့ ကြက် ပေါက်။ အဲဒါ ထေတိုက်ရမှာပဲ”

“ကိုအောင်သိန်းက တိုက်ထိုက်ဘယ်လို့ ထင်သလား”

သူကား ကျွန်တော့်လူယုံ ဖြစ်သည်။

“တိုက်သင့်တယ်၊ ဆရာဇိမ်းလေးဟာ ကောင်းရိုးမှန်ရင် နိုင်မှာပဲ။ ဆရာကောင်လေးတွေ ဟိုကြက်ဝါလေးလည်း မနေ့က အုတ်ကျင်းမှာ တိုက် ဖြစ်လို့ နိုင်လိုက်ပြီ။ ဟာ-တော်တော်ကောင်းတဲ့ ကြက်ကလေးပဲ ဆရာ။ ဆရာဇိမ်းလေးလည်း အဲလိုကောင်းရင် နိုင်မှာပဲ”

ဇိမ်းလေး၏ ပထမပွဲ

ယင်းသို့ပြောဆိုနေကြရင်း မကြာမီ ကျွန်တော့်ဇိမ်းလေးနှင့် တိုက် မည်ဆိုသည့်ကြက်နှင့် လူတစ်သိုက် ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ဘက်က တော့ အုတ်ကျင်းမှာတုန်းကတည်းက ကျွန်တော့်ဇိမ်းလေးကို မြင်ဖူးသားပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကသာ စဉ်းစားရသည်။ နောက်ဆုံး၌ အားလုံးနှင့် တိုင် ပင်ပြီး ကျွန်တော်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“တိုက်မယ်၊ ကဲ-ဘယ်လောက်ကြေးချမလဲ၊ ဆိုကြစမ်း”

သူတို့ဘက်က တီးတိုးတီးတိုး ပြောကြပြီ...

“၂၂၀-”

ကျွန်တော့်ဘက်က လူအုပ်ကလည်း ရိုသေးသဖြင့်...

“မပိုကြတော့ဘူးလား၊ တိုးဦးဗျာ”

“အာ... လက်ဖျားကြည့်လုပ်ဦးမှာပေါ့ဗျာ”

သို့နှင့် ကျွန်တော့်ဘက်ကလူများအား...

“ကဲ- ဒီလိုလုပ်၊ ကြက်ရှင်မောင်အုန်းကြိုင်နဲ့ ကျွန်တော်က တစ်ယောက် ၅၅-ကျပ်စီ။ ကျန်တဲ့ ၁၁၀- ကို ခင်ဗျားတို့ မျှတိုက်ကြဗျာ”

သို့နှင့် ကြက်နှစ်ကောင် ဝိုင်းထဲချလွှတ်လိုက်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့ ဇိမ်းကလေး ခွပ်တာတစ်ခါမျှ မမြင်ရသေး။ ကြက်လိမ္မာလော၊ ကြက်မိုက် ခွပ်လော။

ဟာ-ကျွန်တော့် ကြက်လေးခွပ်ပုံက ပညာသားပါလိုက်တာ။

နှစ်ကောင်၊ တစ်တောင်စည်းနှင့် တစ်တောင်လောက်ခွာ လွှတ်လိုက် သောအခါ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် မျက်နှာချင်းတစ်တွာခွာလောက်က လည်ဆံလေးတွေထောင်လျက် ဘယ်လိုကဘယ်လို စခွပ်ရမည်နည်း။ ခေါင်းကလေးတွေ ညိတ်ကာညိတ်ကာ တစ်ဦးအရိပ်အခြေတစ်ဦးက စောင့် ဆိုင်းကြည့်ရှုနေကြသည်။

အင်း ... နှစ်ကောင်စလုံး ကြက်လိမ္မာလေးတွေထင်ရဲ့။

ကြက်သမားများ တွက်ဆကြသည်။ ကြက်မိုက်တို့ မည်သည်ကား လွှတ်တယ်ဆို သူ့ထိထိ ငါနာနာ ဖြန်းခိုင်းခွပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ကြက်လိမ္မာ တို့မည်သည် တစ်ကောင့်အကဲ တစ်ကောင်ကခတ်နေကြ၏။ ဒီလိုကြက်လိမ္မာ ချင်း ဆိုလျှင်ပြီးခဲ့သည်။ ဝိုင်းကြာတတ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် ကြက် ကလေးက မကြာစေပါ။ ဒီလိုတစ်ကောင့်တစ်ကောင် စ,မခွပ်သေး၊ သူ မလိုက် ငါမလိုက် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ခေါင်းညိတ်ခေါ်နေစဉ်မှာ ဇိမ်းကလေးက သူမခွပ်ရဲတော့သလိုဖြင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း ဆုတ်လာ၏။ ဒီတော့ ဟိုကြက်က တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း တိုးတိုက်လာ၏။ ယင်းအခါမှ ကျွန်တော့်ကြက်က တအားစ,ပြီး ခွပ်ပစ်လိုက်တော့မည့်ပုံဖြင့် ကိုယ်ကိုနှိမ့်ပြီး အားယူလိုက်ဟန် လုပ်၏။ ဒါကို ဟိုကြက်က ကာဆီးသော အားဖြင့် ခြေမြောက်၍ ခုန်လိုက်၏။ သို့သော် ဤစဉ်မှာ ဇိမ်းကလေးက ချောက်ရုံသာ ချောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ခွပ်သေးသည်မဟုတ်ဘဲ၊ ဟိုကြက်ခုန်ရာက ပြန်ကျလာတော့မှ (ကျဗန်းဟုခေါ်သည်) တခါတည်း ဇွတ်ဆောင့်ပစ်တော့ရာ ဟိုကြက် (အမှားခံလိုက်ရ၍) ကိုယ်နောက်သို့ လန်သွားသည်။ ဤသို့ တစ်ဖက်ကြက်နိမ့်သွားသည်ကို အလွတ်မခံဘဲ

ဆက်တိုက် ဒလကြမ်းဆောင့်ကာဆောင့်ကာ တွန်းပစ်တော့သည်။ ဟိုကြက်
မှာ ပက်လန်ပက်လန်နှင့် တစ်ဖက်သတ်ခံရ၍ ကြက်နှစ်ကောင်စလုံး ဝိုင်း
ပြင် ရောက်သွားတော့မှ သူတို့ကြက်ကိုကောက်ယူပြီး ကုသရတော့၏။

(ဤသို့ ဇိမ်းကလေးခွပ်ပုံကို စကားကြီး ၁၀ ခွန်း၌ ‘ကြက်ဆုတ်
ခွပ်ပစ်’ ဟုခေါ်၏)

ဒီတစ်ခါမှာ ကျွန်တော်တို့ကြက်ဘက်က လူတွေဝမ်းသာလိုက်ကြ
တာလေ လက်ဖျားရှိတယ် ရှိတယ်နှင့် အော်ကြတော့၏။ တစ်ရာအစိပ်ကဲ၊
နှစ်ဆယ်နဲ့အစိပ်၊ ဟိုဘက်လူများက မထွက်ဝံ့ကြသေး။

“စောင့်ကြပါဦးဗျာ”

ကြက်သမားတို့ တွက်ကြသည်မှာ ကျွန်တော့်ဇိမ်းကလေးက ကြက်
ပေါက် ကြက်နု၊ ဟိုကြက်က မွေးထိုးကြက်ရင့်၊ ရေဦးမှာ အပြတ်ခွပ်
နိုင်ပါက ဇိမ်းကလေးက နိုင်မည်။ သို့မဟုတ် တော်တော်နှင့်မပြီးဘဲ
ကြာရှည်ဆွဲခွပ်ရပါက ကြက်ရင့်က နိုင်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ဇိမ်းကလေး
ကား သည်လိုကြာရှည်အောင် ခွပ်နေသည့် အကောင်စားမျိုး မဟုတ်ပါ။
ဒုတိယအချို့ လွတ်လိုက်သောအခါ ပထမနည်းအတိုင်းပဲ ဒလကြမ်း ခွပ်ပစ်
လိုက်သောအခါကား ထိုကြက်သည် ဝိုင်းပြင်ရောက်အောင်ပင် ဆုတ်လှန်
မသွားနိုင်တော့ပဲ ဝိုင်းစပ်မှာ ကြက်ချင်းပူးမိ၍ ခေါင်းကို အဆိတ်ခံရသည်၌
ဇိမ်းကလေးက နားပန်းဆွဲခွပ်လိုက်ရာ နားအုံထိ၍ မူးလဲသွားတော့၏။
နောက်တစ်ချက် ကိုက်ခွပ်လိုက်တော့ မျက်လုံးတစ်လုံး ပါသွားလေသည်။

ဒီအခါမှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က နှစ်လေး- နှစ်လေးမှတစ်ရာကို
လေးဆယ့်သုံးအထိ ကြေးခေါ်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့ဘက်မှ မျှော်လင့်ချက်
မရှိတော့သဖြင့် တစ်ပြားမှမထွက်တော့ပေ။ တတိယအချို့မှာ ကျွန်တော့်
ဇိမ်းကလေးက အပြီးသတ်ခွပ်လိုက်တော့၏။

အောင်မလေး-တယ်လည်းကောင်းတဲ့ ကြက်ကလေးပါလား၊
အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းချီးမွမ်း သြဘာထောပဏာ ပြုကြ၏။

ဤဇိမ်းကလေးခွပ်ပုံကို ကြက်နင်း ကြက်ရှောက်ခွပ်၊ ကြက်စိုင်းပုလဲ ဟုခေါ်ကြသည်။ တန်းရှောက် ဗလာကောင်းသည်ဟုဆိုကြသည်။

ယင်းသို့ ကြက်ပစ်သန်သည်သာ မဟုတ်သေး၊ ဇိမ်းကလေးက ကြက်ချင်းပူးမိလျှင်လည်း နှုတ်ကအလွန်မြန်သည်။ နေရာရွေးမနေ အမြီးတွေ့ အမြီးဆွဲခွပ်၊ ကျောကုန်းထိ၏။ အတောင်မိ အတောင်ဆွဲခွပ်၊ တောင်ပံရိုး ထိ၏။ လည်ပင်းတို့ ခေါင်းတို့ဆွဲမိလျှင်ကား တစ်ချက်နှင့် နှစ်ချက်နှင့် ပြီးသော နေရာကောင်းတို့ကိုသာ ထိတော့၏။ တကယ့်ကြက်ကောင်းပေ တည်း။

သူ့ထက်သာတဲ့ကြက်များ ရှိပါဦးမည်လား။

မြာမြီးတို့ ရောက်လာပြီ

ကြက်သမားတို့ မည်သည့်ကြက်အကြောင်းဆိုလျှင် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် အင်မတန်ကြားတတ်ကြပေရာ၊ ဖော်ပြပါ မြာမြီးတို့အကြောင်း ကို ရှေးဦးစွာ ကိုအောင်သိန်းတစ်ယောက်သာမကတော့ဘဲ ကိုစံမြင့်၊ ကို ပေါက်စံ၊ ကိုတင်ရွှေ၊ ကိုစံလင်းတို့ကပါ ကြားသိလာကြသဖြင့် ကျွန်တော့် အား မရရအောင် ယူဖို့တွန်းကြတော့၏။

သည်တော့ ကျွန်တော်က “ခင်ဗျားတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဒီကြက် တစ်ကိုယ်လုံး အနာတွေနဲ့၊ ရင်ဘတ်မှာရော ခြေသန်းတွေမှာရော၊ ခူးကောက် ကွေးတွေမှာရော ကဲ တိုက်လို့ရပါ့မလား”

“ဒါတွေက ကြက်အနားပေးထားပြီး ကုရင်ပျောက်ပါတယ် ဆရာ ရယ်”

“အောင်မလေး ဒါတွေကုမရလို့ ဒီနှစ်မတိုက်ရကော ဘာတွေ ဖြစ်သလဲဗျာ၊ သားဖောက်မျိုးယူရတာပေါ့။ အညာမှာ ငါးပွဲတက်လာပြီးသား တဲ့၊ ဒီကြက်မျိုးက ရခဲဘိခြင်း”

“ဆရာကောင်လေးတွေ ယူလာတဲ့ အဲဒီကြက်သုံးကောင်မှာ အခု ဆရာဇိမ်းလေးခွပ်တာရော၊ ဟိုကြက်ဝါလေးခွပ်တာရော၊ အဲဒီပြာမြီးတို ခွပ်တာရော၊ သုံးကောင်စလုံး မြင်ဖူးတဲ့ အုတ်ကျင်းသားတွေက ပြောတယ်၊ ပြာမြီးတိုက အကောင်းဆုံးတဲ့ ကြက်လိမ္မာ၊ ကြက်ခွပ်သိပ်ပါးတာ၊ နပ်တာတဲ့၊ နို့ပြီး တက်ကျတတ်စူးလည်း သိပ်ကောင်းတာပဲတဲ့”

ယင်းသို့ ပြောသားကောင်းလှကြတော့ ကျွန်တော်က-

“ကဲ... ဒီပြာကို ကျွန်တော်ရအောင်တော့ ယူပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခု ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဇိမ်းကလေးကရှိနေတော့ နှစ်ကောင်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့ သည်ကြက်ကို ဘယ်သူ့အိမ်မှာထားမလဲ”

ဤတွင် ကိုကံညွန့်က ကြက်ကောင်းဆိုလျှင် သူ့အိမ်မှာ အင်မတန် ထားလိုသည့်အတိုင်း “ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ ယူမွေးမယ်ဗျာ”

“အေး... ဒါဖြင့် ကောင်းပြီ”

ဤပြာမြီးတိုကို ပထမဦးဆုံးတွေ့စဉ်က ကျွန်တော်နည်းနည်းမျှ မလိုချင်။ ယခုအပေါင်းအသင်းများက တိုက်တွန်းကြသဖြင့် ကျွန်တော် အုတ်ကျင်းသွားယူတော့မည်ဟု စိတ်ကူးမျှထည့်ရုံရှိသေးသည်။ ကိုယ်နှင့် ထိုက်တန်လေတော့ အလိုလိုဖန်လာပုံမှာ နောက်တစ်နေ့ ညနေခင်း၌ မောင်အုန်းကြိုင်နှင့် မောင်ထွန်းအောင်သည် ပြာမြီးတိုကိုပိုက်လျက် ကျွန်တော့် အိမ်သို့ ရောက်လာကြတော့သည်။ သူတို့သည် မျက်ခွက်မျက်နှာ မကောင်း လှဘဲ မောင်ထွန်းအောင်က-

“ဦးလေး၊ ဟို ကြက်ဝါလေး လူခိုးသွားပြီဗျ”

“ဟေ... ဟုတ်ရဲ့လား၊ ညလာခိုးတာလား”

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲဗျာ၊ နေ့ခင်းမှာ ကျွန်တော်တို့မရှိတုန်း ကြက်

အပြင်ထွက်တော့ ဖမ်းသွားတာ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီတော့ အခု ဒီဗြာလည်း အိမ်မှာ မထားရဲတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဦးလေးဆီလာပို့တာ”

မောင်အုန်းကြိုင်ကလည်း...

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ခရီးထွက်ရတော့မယ်၊ ဒီကြက် ဆရာပဲ ယူထားလိုက်ပါတော့”

ယင်းသို့ဖြင့် နောင်တွင် ‘သင်းခွေချပ်’ဟု နာမည်တွင်မည့် ဤဗြာ မြီးတို့သည် ကျွန်တော့်လက်ဝယ်သို့ ရောက်လာခြင်းပေတည်း။

ယင်းအချိန်၌ ဤကြက်သည် လွန်ခဲ့သော သီတင်းနှစ်ပတ်ကျော်က ကျွန်တော်ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မောင်ထွန်းအောင်အိမ်၌ တွေ့ရတုန်းကနှင့် မတူတော့ဘဲ အတော်သန်ပြန်နေပေပြီ။ ဒီနှစ်ဖြင့် မပျောက်တော့ဘူး ထင်ရသော ရင်ဘတ်က သစ်ဆွေးနာကြီးမှာ (မောင်အုန်းကြိုင် အပြော) နေ့စဉ် ပျားရည် သုတ်ပေးခြင်းဖြင့် အနားဖေးကွာက အသားနုတတ်စပြုပြီ။ ခူးကောက်ကွေး မနာတော့ပြီ။ ကျွန်တော့်တွင် တိုက်ကြက်ဖရလာလျှင် ရောက်သောနေ့၊ ခွပ်လက်ချသောရက် တိုက်သောအချိန်တို့ကို မှတ်သားထားလေ့ရှိသည့် အတိုင်း ထိုနေ့သည် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ ဖြစ်သည်။ ၂၄ ရက်မှာ ယခုဇူလိုင်လထုတ် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတွင် ‘ငါးမွေတိုး’ ဝတ္ထု၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ထန်းတပင် ကုက္ကိုဝသို့ ကြက်တိုက် သွားကြသည်။

ငါးမွေတိုးကို မတိုက်ဖြစ်ဘဲ ကျွန်တော်တို့ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ပြန်ရောက်ကြလာသောအခါ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ထန်းတပင် ကုက္ကိုဝသို့ လာခဲ့သော ငါးမွေတိုး၏ မူလပိုင်ရှင် ကိုတင်ရွှေက သူတာလပေါသို့ ပြန်တော့မည်။ ကျွန်တော့်ဗြာမြီးတို့တို့ကို သူကြက်မများနှင့် သားဖောက်ရန် ခေတ္တငှားလိုက်ပါဟု ပြော၏။

ကျွန်တော်က “ဟာ... ကျွန်တော့်ဗြာလဲ အခုအနာတွေ အတော် သက်သာနေပြီ၊ မကြာမီ တိုက်နိုင်တော့မှာဗျ”

ကိုတင်ရွှေက “အခုချက်ချင်းတော့ မတိုက်နိုင်သေးပါဘူး ဆရာရယ်၊ ဆယ့်လေးငါးရက်တော့ မွေးပြီးစောင့်ရဦးမှာပါပဲ၊ ကျွန်တော် မကြာခင် ပြန်ပို့မှာပါ။ ဆရာတို့ အခုလက်ငင်းတိုက်မယ်ဆို တိုက်နိုင်တဲ့ ကြက်တစ်ကောင် အစားပေးခဲ့ပါမယ်” ဆိုပြီး သူ့ကြက်တစ်ကောင် ယူလာပါသည်။

ထိုကြက်ကား ကျွန်တော်တို့ ကုက္ကိုဝသို့ သွားခါနီးက တာလပေါ်မှ တိုက်ဖို့ယူလာခဲ့သောကြက်။ သို့သော် ၎င်းကြက်က ကျွန်တော်တို့ ကုက္ကိုဝသို့ သွားမည့်မနက်မှ ညကစားထားသော အစာတွေ ဇလုပ်ထဲမှာ အပြည့်ကြီး ရှိနေသဖြင့် ယင်းသို့မနေ့က စားထားသောအခါ အစာမကြေခြင်းသည် ကြက်နာရောဂါဝင်ခြင်းဖြစ်ရကား၊ သူ့အား ကုက္ကိုဝသို့ ယူမသွားရတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ကုက္ကိုဝမှ ပြန်လာသောအခါ သူက အကောင်းပကတိပင် ရှိနေသဖြင့် အကြောင်းကို စူးစမ်းတော့ လားလား ငတိက ထိုမနက်တွင် အစာမကြေခြင်းမဟုတ် လူတွေက ယင်းမနက်စောစော သင်္ဘောဆင်းကြရမှာမို့ မိုးမလင်းမီ ဓာတ်မီးတွေဖွင့်၍ ပြင်ကြဆင်ကြစဉ် ငနဲက အိမ်ပေါ်တွင် အိပ်သောကြက်ကလား။ အိပ်တန်းမှဆင်းတဲ့ပြီး အနီးရှိ ဆန်အိတ်ကိုဖောက်ပြီး ကြိတ်ထားတာကိုး။ ကုက္ကိုဝသို့ မပါထိုက်၍ လူကို တစ်ပတ်ရိုက်သလို ဖြစ်သောကြက်ပေတည်း။

သူ့နာမည်မှာ သူ့အမွေးရောင်နှင့် အမောက်ပုံသဏ္ဍာန်အရ ‘ကြက်ဝါခပတ်’ ဟုခေါ်သည်။ ကြက်ခပတ်သည် မနစ်ကတည်းက ပွဲတက်ပြီးသား၊ ကြက်ကောင်း... တစ်ရာကျော်ပေး၍မှ မရောင်းသော ကြက်ချောကြက်လှကြီး ဖြစ်ပေရကား ကျွန်တော့် ဗြာမီးတို့နှင့် အပြီးအပိုင် လဲသွားတောင်မှ ကျွန်တော်က သဘောကျမည်ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းကြက် ကျွန်တော့်ဆီ ကျန်ရစ်ခဲ့၍ ဗြာမီးတို့ တာလပေါ်သို့ ပါသွားလေတော့၏။

သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် ထိုက်သောကြက်၊ ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ရောက်ပုံကား ဤစာအစ၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂ ရက်၊ တောင်သူလယ်သမားနေ့မှာ ငါးမွေ့ထိုးရုံးသည် ကိုက်ညွှန်က ဒေါ်ပွ၍

ရိုက်သတ်မည်လုပ်သည်။ ကိုပေါက်စီက ‘မလုပ်နဲ့ဦး’ ဟု တားမြစ်ထားပြီး နောက်တစ်နေ့၌ ငါးမွှေးထိုးကိုယူ၍ တာလပေါသို့ ပါသွား၏။ သီတင်း တစ်ပတ်မျှအကြာ မတ်လ ၉ ရက်နေ့၌ ပြန်လာသောအခါ ကျွန်တော့် ဗြာမီးတို့ပါလာခြင်း ဖြစ်၏။

ဗြာမီးတို့သည် တာလပေါရွာ၌ ၁၂ ရက်ကြာခဲ့သည်။ ကြက်မှာ အနာတွေအားလုံးပျောက်ကင်း၍ အမွှေးအရောင် သန့်သန့်ပြန်ပြန်နှင့် တစ်သွေး တစ်မွှေး ဖြစ်ချေပြီ။ မျက်နှာလည်း ယခင်တုန်းကလို ဝါတစ်ခါနီတစ်လှည့် မဟုတ်တော့ဘဲ တသမတ်တည်း ရဲရဲတောက်နေချေပေပြီ။ ခုန်လိုက်၊ ပျံ လိုက်၊ တောင်ပံခတ်သံ တဖျန်းဖျန်းနှင့် တွန်လိုက်တာကလည်း တကျော် ကျော်၊ ယင်းသည် တိုက်ဖို့တော်သော အချိန်တည်း။

ဗြာမီးတို့ ပထမပွဲ

မတ်လ ၁၂ ရက်နေ့မှာ သူနှင့်တိုက်ဖက် တွေ့လေပြီ။ ကိုအောင် သိန်းက ဆွယ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိုကြက်က ကြက်ခွပ်ကြက်ပစ်ပဲ၊ ဒီကြက် ခွပ်လမ်းနဲ့တိုးလိမ့် မယ် ထင်တာပဲ”

မှန်းဆချက်၊ ကြက်သမားတွက်။

ကြက်သမားတို့ မျက်စိသည် ကြက်၏ အပေါက်အဆက် ပုံသဏ္ဍာန်ကိုလည်းကောင်း၊ တိုက်ပွဲတွင် ထိထားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ကိုလည်းကောင်း၊ အမွှေးကျွတ်နေသည့် နေရာများကိုလည်းကောင်း၊ ကြည့်ရှု ခြင်းအားဖြင့် ထိုကြက် မည်ကဲ့သို့ နည်းလမ်းမျိုး ခွပ်လိမ့်မည်ကို ယေဘုယျ ၂ သဘောလောက်တော့ မှန်းဆနိုင်ကြပေသည်။

ကျွန်တော့် ဗြာမီးတို့မှာ ပခုက္ကူမှ ရောက်ခါစ ကျွန်တော်တို့ မြင်ကြရသည့်အတိုင်း အမြီးတွေလည်း အားလုံးကျိုးနေပေသည်။ ရင်ဘတ် မှာလည်း ဒဏ်ရာကြီးရှိသည်။ ခြေထောက် ဒူးကောက်ကွေးတွေမှာလည်း

ပွန်းပဲ့နေသည်ကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် မည်သည့်ကြက်သမားမဆို
ကေန္တဒီကြက်ဟာ ကြက်ဆုတ်ကြက်လှန်ပဲဟု မုချမသွေ ယူဆကြပေမည်။

‘ကြက်ဆုတ်ကြက်လှန်’ ဆိုသည်မှာ ကြက်ခွပ်အညံ့စားထဲကတော့
မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူ့ခွပ်ပုံမှာ အားရစရာမကောင်း၊ သူကစ၍ တိုက်စစ်
မဆင်၊ သူများက လှမ်းခွပ်လိုက်လျှင် တစ်ဖက်ကြက် မှန်းဆချက် လွဲသွား
အောင် သူက နောက်ဆုတ်၍ ပေးတတ်သည်။ သို့အတွက် သူ့ခေါင်းနှင့်
လည်ပင်း အထက်ပိုင်းကိုတော့ မမိ။ ရင်ဘတ်လောက်သာထိပြီး သူ့မှာ
ဒူးထောက် ဖင်ထိုင်ကျသဖြင့် ဒူးကောက်ကွေးတွေ ပွန်းသည်။ အမြီးတွေ
ကျိုးကုန်သည်။ ရင်ဘတ်မှာ ဒဏ်ရာရတတ်သည်။

ဥပမာအားဖြင့် လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာစစ်ကြီးက မဟာမိတ်တို့
တိုက်ပုံမျိုးတည်း။ ရန်သူကတိုက်စစ်လာ၊ သူတို့က ဆုတ်စစ်ခံစစ်ဖြင့်
နောက်ဆုံး ရန်သူများ သူတို့ဟာနှင့်သူတို့ တိုက်ပန်းကျသွားသောအခါမှ
အပြတ်ချဲတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဗြာဗြီးတို့သည် သူ့ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် ဒဏ်ရာတွေ
ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဤသို့လျှင် ပခုက္ကူမှာ ၅ ပွဲတိတိ အောင်ပွဲခံရသည်ဟု
ကျွန်တော် ထင်မိ၏။ သို့သော် တကယ်သူ့ခွပ်တာ မြင်ရသောအခါ၌
အထင်နှင့်အမြင် ပါစင်အောင်လွဲချေသတည်း။

ဗြာဗြီးတို့ မည်သို့ခွပ်သနည်း

ဤပွဲမှာ ကြေးမများပါ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကြေးစမ်း၊
လာတိုက်သူများကလည်း သူတို့ကြက် ပထမဆုံးပွဲမို့ ၁၁ဝိ- ထဲပါ။

ကြက်နှစ်ကောင် လွတ်လိုက်ကြတယ်ဆို ကျွန်တော်တို့ဗြာဗြီးတို့က
အခြားကြက်များလို ဟိတ်ဟန်မထုတ်ပါ။ လည်ပင်းကိုလည်း ထောင်၍မဆန့်
ဘဲ ခေါင်းကိုပုခုံးနှင့်ကပ်ကာ လည်ပင်းကွေးကွေးကလေးပဲ နေသည်။
သည်တော့ သူ့မှာ အမြီးကလည်း တိုတိုကလေးပဲမို့ ပုပုလုံးလုံးကလေး

ထွေးထွေးကလေးပဲ နေသည်။ အခြားကြက်ကတော့ အမြီးရှည်ရှည် လည်တံ ဆန့်ဆန့် ကိုယ်ပြန့်ပြန့်ကြီးနဲ့မို့ အားရစရာ။ ကျွန်တော့် မြာမြီးတိုကတော့ ခံမှခွပ်နိုင်ပါ့မလားဟု ထင်ရသည်။

ကြက်နှစ်ကောင်သည် လွတ်လွတ်ချင်း စတင်မခွပ်သေး။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အရိပ်အခြေ ကြည့်နေကြ၏။ ဟိုကြက်က ခြေလှမ်းပြင်ကာ ခေါင်းထောင်၏။ (သူ့ဆီလာဖို့ ခေါင်းညိတ်ခေါ်၏။) ကျုပ်မြာမြီးတိုကတော့ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်၊ ၎င်းတုတ်ပဲငြိမ်နေ၏။

ထိုအခါမှာ ကြက်စွဲတို့၏တာဝန်၊ နောက်ကနေ၍ အမြီးကို မှုတ်ပေးရရိုးရှိပေရာ ကျွန်တော်တို့ကြက်စွဲက မှုတ်လိုက်တော့ မြာမြီးတိုက နုကမ္ပတိ၊ ဟိုဘက်က မှုတ်လိုက်သောအခါ၌မူ သူတို့ကြက်သည် ကြက်နင်း ကြက်ဘက် ဖြစ်ရပေကား တအားကြုံး၍ ပစ်လိုက်လေရာ မြာမြီးတိုက အခြားကြက်များလို ခေါင်းငုံ့၍လည်းမရှောင်။ သို့မဟုတ် အားချင်းပြိုင်၍ ဆိုင်ပြီးလည်း မခုန်၊ နောက်သို့တစ်လှမ်းဆုတ်၍ သူ့ခြေနှစ်ဖက်က သာသာကလေး မြှောက်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဟိုကြက်မှာ သူ့မှန်းဆချက်မရဘဲ အားလွန်၍ ပြန်အကျလာ၌ မြာမြီးတို မြှောက်လိုက်သော ခြေနှစ်ချောင်းအကြားသို့ သူ့ခေါင်း ရောက်သွားသဖြင့် လည်ဆစ်တွင် အထိနာသွားလေပြီ။ မြာမြီးတိုကတော့ သူ့ကျရာနေရာမှာပဲ မလှုပ်မယှက်။ ဟိုကြက်မှာ သူ့အသားနာသွားတော့ ဒေါသထွက်ပြီး ဒလကြမ်းထိုးခွပ်တော့သည်။ ဤအခါမှာ မြာမြီးတိုက ပါးနပ်သော လက်ဝှေ့သမားကဲ့သို့ အေးဆေးစွာပဲ ဟိုကြက်အလာကိုဆီးပြီး မ,လိုက်တာနှင့် အကျတွင် လှမ်းပြီးပုတ်လိုက် တာနှင့် တစ်ဖက်ကြက် မျက်နှာမှာ သွေးများစို့လာတော့၏။

“စင်စစ်တော့ မြာမြီးတိုသည် ကျွန်တော်တို့ ထင်သကဲ့သို့ ကြက်ဆုတ်ကြက်လှန် မဟုတ်။ ကျွမ်းကျင်သော သိုင်းသမားကဲ့သို့ တစ်ဖက်သားလှုပ်ရှားမှုကို အကွက်ယူပြီး ခွပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ‘ကြက်လိမ္မာ’ဟု ခေါ်သည်။ ဤပွဲမှာ သိပ်ပြီးမကြာလိုက်ပါ။ သုံးရေလောက် (အင်္ဂလိပ် လက်ဝှေ့

စကားနှင့် ပြောရသော် (Three Rounds) နှင့် ပြီးသွားတော့၏။ ဗြာဗြီးတို့မှာ ဖြစ်လောက်သောဒဏ်ရာ တစ်ချက်မျှ မရလိုက်ပေ။

သင်းခွေချပ်

ဤပွဲအဆုံးမှာ တစ်ဖက်ကြက်သည် မျက်လုံးတစ်လုံး ကန်းပြီး နောက် ဗြာဗြီးတို့က စိတ်ကြိုက်လုပ်ရသောအခါ လည်ဆစ်ကို တက်မြုပ်စူး သဖြင့် ဟိုကြက်သည် ဝိုင်းထဲမှာ ဦးစိုက်လဲကျသွား၏။ ထိုအခါ၌ ဗြာဗြီးတို့ သည် တစ်ဖက်သား အရေးနိမ့်နေသည်ကို နိုင်ထက်စီးနင်းသွားပြီး ခွပ်ခြင်း၊ ဆိတ်ခြင်း၊ ခြေနှင့်နင်းခြင်း မလုပ်။ သူ့နေရာမှာပဲသူ ငုတ်တုတ်နေ၏။

ထိုအခါတွင် ကြက်စွဲနှစ်ယောက်တို့သည် လဲနေသော ကြက်ရှင်က မိမိကြက်ကို ထ,လာအောင် လေဖြင့် မှုတ်ပေးရ၏။ မတ်တပ်ရပ်နေသော ကြက်ရှင်ကလည်း မိမိကြက်က ဟိုကြက်ကိုသွားခွပ်အောင် မှုတ်ပေးရ၏။ လက်ဖြင့်မ,ပေးခြင်း၊ တွန်းပေးခြင်း မပြုရ။ အို-ဘာနှင့်မျှ လုံးဝထိတွေ့ပေး ခြင်း မပြုရ။ လေပေး၊ ရေပေးသာရှိ၏။ ဆိုလိုသည်မှာ လေနှင့်မှုတ်ပေး နိုင်သည်။ ရေပက်ပေး၊ ဖြူးပေး၊ တောက်ပေးနိုင်သည်။ ယင်းသို့လျှင် ကြက်စွဲနှစ်ယောက် အသီးသီး ကိုယ့်ကြက်ကိုယ်ပြုကြလေရာ ဟိုကြက်လည်း ပြန်မထ,တော့။ ကျုပ်တို့ဗြာဗြီးတို့ကမူ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်သည့်အပြင် သူ့ကို ရေနှင့်တောက် လေနှင့်မှုတ်ပေးနေသော ကြက်စွဲအား ပြန်ပြီး ပေရင်း ပေရင်းနှင့် ဆင်ကြည့်ပင် ကြည့်လိုက်သေး၏။ ယင်းသို့ သူနေပုံ ကြည့်ပုံမှာ ဤပွဲသာမဟုတ်၊ နောက်ပွဲများတွင်လည်း တစ်ဖက်ကြက် အရေးနိမ့်သွားတိုင်း ဒီလိုပဲ ပြုနေကျဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်စဉ်းစားပြီး ယူဆရသည်မှာ ကြက်စွဲအား သူကပြန်ပြီး ဆင်ကြည့် ကြည့်ခြင်းသည် “ကိုယ့်လူနယ်ကွာ ဟိုခမ္မာမှာ

မလှုပ်နိုင်တော့ပြီဟာကို ငါကသွားပြီး ထပ်လုပ်လို့တော်ပါ့မလား” ဟု ကြက်စွဲအား ပြောနေဟန် ထင်ပါ၏။ (ဤကား စကားချပ်။)

ယင်းသို့ ကြက်ဝိုင်းထဲတွင် တစ်ကောင်ကလဲ၊ တစ်ကောင်ကမလှုပ်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ကောင်စလုံး ငုတ်တုတ်၊ မလိုက်ဘဲ မခွပ်ဘဲ နေကြသော အခါ ဝိုင်းထုံးစံခိုင်လုပ်သူက ပြောရ၏။

“ကိုင်း... နှစ်ကောင်စလုံး ကောက်ကုပြီး ပြန်လွှတ်ကြ”

အုတ်ကျင်းတွင် ဤဗြာမီးတိုကို မောင်အုန်းကြိုင်တို့ တိုက်စဉ်က သရေကျခဲ့ရသည်ဆိုသည်မှာ ဤကဲ့သို့ ခိုင်လုပ်သူက မဖြေမပြောဘဲ ဟိုဘက်ပင်းပြီး ညစ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ရာ၏။ ယခု ကျွန်တော့်ဝိုင်းတွင် မူ ကြက်နှစ်ကောင် စိတ်ကြိုက်ကုပြီး ပြန်လွှတ်ကြသောအခါ သူတို့ကြက် သည် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝံ့တော့ဘဲ ဝိုင်းပြင်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်သွားတော့ ၏။ အခြားကြက်များကမူ ဒါမျိုး နောက်ကလိုက်ပြီး အတင်းဖိခွပ်ပေါ့၊ ကျွန်တော့်ဗြာမီးတိုကမူ သူ့နေရာက မလှုပ်။ အိန္ဒြေရရပင် တွေတွေကြီး ရပ်နေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဝိုင်းကပြီးသွားပြီ။ ဟိုကြက်ရုံး၍ ကျွန်တော့် ကြက်နိုင်ပြီဖြစ်ရကား၊ နိုင်တဲ့ဘက်သားတွေ တဟားဟား အော်ရယ်ကြသည့်အသံတွေကြားထဲမှာ “သင်းဂိုကြတ်ဟေ့- သင်းဂိုကြတ် ကွ” ဟု လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ကြွေးကြော်လိုက်သော အမျိုးသမီးအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူကား ကြက်ဝိုင်းနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော ကျွန်တော့် အိမ် ရေကပြင်ပေါ်မှ ကိုယ့်အိမ်ကကြက်နိုင်၍ သြဘာပေးလိုက်သော ကျွန်တော့် ဇနီးပေတည်း။

သူလည်း ကြက်သမားမယား၊ ကြက်ပွဲတွေ မြင်ပါများ၍ ယဉ်ပါး နေပေပြီ။ ကြက်ခွပ်တာ ကြည့်တတ်နေပေပြီ။

“မောင်ရေ... အစဦးဖြင့် ဟိုကြက်ကချည်း လိုက်လိုက်ခွပ်နေ တာမြင်ရတော့ သင်းဂိုကြက်တော့ ရုံးပြီထင်နေတာ”

“ကြက်လိမ္မာနဲ့ ကြက်မိုက်ဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ကွ၊ ကြက်မိုက်လိုက် ခွပ်နေတာသာ မြင်တယ်။ ကြက်လိမ္မာက ဘယ်လိုဆီးပြီး ဆော်လိုက်သလဲ ဆိုတာကို ကြက်သမားမျက်စိမရှိရင် မသိနိုင်ဘူးကွ။ ဒါနဲ့ မင်း သင်းရိုကြတ် ဆိုတာက သင်းခွေချုပ်အကောင်ကို ပြောတာမဟုတ်လား။”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ မေတို့ကတော့ သင်းရိုကြတ်လို့ ခေါ်ကြတာပဲ”

“စာထဲမှာတော့ ‘သင်းခွေချုပ်’ လို့ရေးတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းက ငါ့ကြက်ကို အဲဒီအကောင် နာမည်ပေးရအောင် ဒီသတ္တဝါကို မင်းမြင်ဖူးလို့ လား။”

“တောင်ကြီးမှာနေတုန်းက တောထဲက ဖမ်းဖမ်းယူလာကြတာ မြင်ဖူးတာပေါ့၊ သူ့အရောင်က ဟောဒီမောင့်ကြက် ခြေထောက်အရောင်လို ဘဲ၊ စိမ်းပုတ်ပုတ် မည်းနက်နက်ကြီး။ အကြေးခွံတွေကလည်း မောင့်ကြက် ခြေကြေးခွံတွေလိုဘဲ၊ မာမာကြမ်းကြမ်းကြီးတွေ”

ဟုတ်ပြီ၊ ယခုမှ စကားကြောင်းသင့်၍ ဖော်ပြရမည်။ ကျွန်တော့် ကြက်၏ခြေထောက်နှင့် အထက်မှာ မဟူရာကဲ့သို့ မည်းနက်သည်။ ခြေကြေးများ မှာလည်း အခြားကြက်တွေလို နှစ်တန်းလည်းမဟုတ်၊ သုံးတန်းလည်း မဟုတ်၊ သုံးတန်းပျက်ဟုလည်း မခေါ်နိုင်။ စီတန်းခြင်းမရှိဘဲ ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ကွက်ဖြင့် ကျောက်သားလို ဖုထစ်မာကျောနေသည်။ တောကြက် ခြေထောက်နှင့် တူနေသည်။

တောကြက်နှင့် တိုက်ကြက်စပ်

အညာသားတစ်ယောက်က ပြောဖူးသည်။ သူတို့အညာက ကြက် သမားများသည် မိမိတို့တိုက်ကြက်မျိုးကို တောကြက်များနှင့် စပ်တတ် ကြသည်။ လွယ်ကူသည်တော့ မဟုတ်၊ တောကြက်တို့ မည်သည် အရှင် ဖမ်းယူ၍ မရ။ ညွတ်ကွင်းနှင့် ထောင်ဖမ်း၍မိလျှင်လည်း လူ့လက်ထဲရောက် သော် အကြောက်လွန်ပြီး အသက်ထွက်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်တိုက် ကြက်မ

မျိုးကို တောကြက်မရှိရာ တောထဲသို့သွား၍ လွတ်ထားရသည်။ မျိုးဥရ တော့မှ အိမ်သို့ယူလာပြီး ဝပ်စေ၊ ပေါက်စေရသည်။ သို့တိုင် ဤတစ်သားမှာ တိုက်ကြက်ဖ မရသေး။ တောကြက်တို့သည် ကြက်တိန်ညင်ကဲ့သို့ပင် အကောင်သေးငယ်သဖြင့် သူ့သားသည် တိုက်ကြက်အတန်းအစားကို မမှီ သေး။ ထိုတောကြက်တစ်ဝက်စပ် ကပြားနှင့် တိုက်ကြက်မျိုးထွားထွားကို ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယအကြိမ်စပ်ပါမှ တန်းမှီသော တိုက်ကြက်အရွယ်ကို ရသည်။

တောကြက်တို့ မည်သည် ဇွဲသတ္တိကောင်းသည်။ တတောတွင် နှစ်ဗိုလ်မရှိစေရ၊ ပြိုင်ဘက်ဆိုလျှင် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အသေခွပ်ပစ် သည်။ အတက်စူးနစ်သည့် ကြက်ခုန် ကြက်ပျံ မြင့်သည်။

ယခု ကျွန်တော့်ကြက် (ကျွန်တော့်ဇနီးသည် နာမည်ပေးသည့် အတိုင်း) သင်းခွေချပ်မှာ တောကြက်ခြေတောက်နှင့် တူသည်။ ကြက်ခုန် ကြက်ပျံမြင့်သည်။ အတတ်တဆုံးစူးတတ်သည်။ သူနှင့် တိုက်ဘက်များ သည် သေကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒီကြက်ဟာ တောကြက်စပ် ဖြစ်ရမယ်ဟု ထိုမိတ်ဆွေက ပြောသည်။

သင်းခွေချပ်ကို ထိုတစ်ပွဲ တိုက်လိုက်သည်နှင့်ပင် ရှားမှရှားသော တကယ့်ကြက်ကောင်းမှန်း သိလေ၍ ကျွန်တော်သည် ကိုက်ညွှန်အိမ်၌ မထားတော့ဘဲ ကိုယ့်အိမ်သို့ပြန်ယူပြီး ဇိမ်းကလေးနှင့် တစ်ကောင်တစ်လဲ လွတ်၍မွေးသည်။ တစ်ကောင်ကို အောက်မှာလွတ်ထားလျှင် တစ်ကောင်ကို အိမ်ပေါ်မှာထားသည်။ ဇိမ်းကလေးအား မွန်းလွဲပိုင်းလွတ်၍ ညမှာ အိမ် အောက်ကြက်စင်မှာ အိပ်စေသည်။ သင်းခွေချပ်အား နံနက်ပိုင်းလွတ်၍ မွန်းလွဲပိုင်း အိမ်ပေါ်တင်ပြီး ညမှာ မီးဖိုခန်းတွင် အိပ်စေသည်။

သည်နှစ် ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် ဤကြက်ကောင်း နှစ်ကောင်ကို ရလိုက်၍ စာရေးစားပွဲရှေ့ရှိ ပြက္ခဒိန်တွင် ရေးခြစ်ထား သည်မှာ...

ဖေဖော်ဝါရီလ	၄ ရက်၊ ဇိမ်းကလေးရောက်။
ဖေဖော်ဝါရီလ	၁၅ ရက်၊ ဇိမ်းကလေးနိုင်။
ဖေဖော်ဝါရီလ	၂၁ ရက်၊ ဗြာမြီးတိုရောက်။
ဖေဖော်ဝါရီလ	၂၆ ရက်၊ တာလပေါသို့ ပါသွားပြီ။
မတ်လ	၉ ရက်နေ့တွင် ပြန်ရောက်။
မတ်လ	၁၂ ရက်နေ့တိုက်၊ နိုင်၊ သင်းခွေချပ်။
မတ်လ	၂၈ ရက်နေ့ ဇိမ်းလေးနိုင်ပြန်။
ဧပြီလ	၉ ရက်နေ့ သင်းခွေချပ်နိုင်။
မေလ	၁၄ ရက်နေ့ သင်းခွေချပ်နိုင်ပြန်။
ဇွန်လ	၅ ရက်နေ့ ဇိမ်းကလေးသေ။

အထက်ပါမှတ်တမ်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဤကြက် နှစ်ကောင် တွင် ဇိမ်းကလေးကနှစ်ပွဲ၊ သင်းခွေချပ်က သုံးပွဲနိုင်လိုက်၍ လှလှပပကြီး နိုင်လိုက်သည်ချည်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ဤကြက်နှစ်ကောင် ဘယ်ကြက်ပိုကောင်းသနည်း။

ဇိမ်းကလေးက ကြက်စိုင်း၊ ကြက်နင်း၊ ကြက်လိုက်၊ နှုတ်ကိုက်၊ နှုတ်ကောက် မြန်သည်၊ ကြက်ခွာခွပ်ရော၊ ကြက်ပူးခွပ်ရော ကောင်းသည်။ ဝိုင်းမြန်သည်။ နှစ်ရေ သုံးရေနှင့် အပြီးခွပ်ပစ်သည်။ ဘယ်တော့မှ လက်ဖျားမရ။ လွှတ်ကတည်းက သူကချည်း သာနေသည်။

သင်းခွေချပ်ကတော့ ဤသို့မဟုတ်၊ သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်၊ ဘယ် တော့မှ သူက စ၊မခွပ်၊ သူများလှုပ်မှာ သူက လှုပ်သည်။ ကြက်ချင်းပူးလည်း သူနှုတ်က မဆိတ်တတ်၊ အဲ... သူ့ကိုတော့ ဆိတ်မည်မကြံနှင့်၊ သူများ နှုတ်မရောက်မီ သူ့အတက်က ထိုကြက်မျက်နှာရောက်ပြီသာမှတ်၊ တစ်ဖက် ကြက် စောင့်ပြီးရေရှည်ဆွဲခွပ်တတ်သည်။ ကြက်ဝိုင်းမှာ ကြာသည်။ လက်ဖျား ရသည်။ သူကရုံးတော့မလိုလို၊ ဟိုဘက်က သာသွားပြီလိုလို ဖြစ်တတ်

သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးမှာ သူက မထင်မမှတ်တာချည်း ခွပ်ပစ်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူငယ်ပိုင်းက ဇိမ်းကလေးကို ကြိုက်ကြသည်။ ပွဲမြန်သည်။ ရင်အေးရသည်ဟု ပြောကြသည်။ လူကြီးပိုင်းကတော့ သင်းခွေချပ်မှ တကယ့်ကြက်ကောင်း၊ သူ့အကွက်မှာ တစ်ကွက်မှ မရှိဘူး။ စိတ်ချရတယ်။ လက်ဖျားထွက်တယ်။ ဒီကြက်မျိုးမှ တကယ့်ကြက်ကောင်းဟု ဆိုကြသည်။ လူကြီးပိုင်း၊ လူငယ်ပိုင်းဆိုသည်မှာ အသက်ကိုပြောခြင်း မဟုတ်။ ကြက်သမ္ဘာ အရင့်အနုကို ခွဲခြားခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီကြက်မျိုးနှစ်ကောင်တွေကြလျှင် မည်သူနိုင်မည်နည်း။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က သူတို့နှစ်ကောင်ကို အိမ်ရှေ့မှာ အစမ်းလွှတ်ကြည့်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတယ်ဆို သင်းခွေချပ်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း မတုန်မလှုပ်၊ သို့သော် သူ့ကိုယ်လုံးက မလှုပ်ဘူးဆိုသော်လည်း အားလုံးလက်တစ်ဆစ်နှစ်ဆစ်မျှသာရှိသော အမြီးကျိုးပုတ်တိုများထဲတွင် လက်သန်းတကွေးမျှရှိသော နောက်ထပ်ပေါက်သည့် အမြီးနုကလေးတစ်ချောင်းကဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ကို သူ့ခွပ်တိုင်းပဲ တွေ့ရသည်။ ယင်းသည် သူ့ကိုယ်ထည်က မလှုပ်ဘူးဆိုသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲမှာကား သိုင်းသမားစကားနှင့်ဆိုရသော် သူ့အတွင်းအားကို 'ကီ' သွင်းထားသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။

ယင်းသို့ ကြက်နှစ်ကောင် ရင်ဆိုင်မိရာ၌ ဇိမ်းကလေးက သူ့နည်းလမ်းအတိုင်းပဲ နောက်တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းဆုတ်၍ သူက မခွပ်ရဲဟန်ပြသည်။ အခြားကြက်ဆိုလျှင် တိုးလိုက်လာတတ်သည်။ သင်းခွေချပ်ကမူ ရှေ့တိုးမလိုက်ရုံသာမက ဇိမ်းကလေးကို မျက်နှာချင်းပင် မဆိုင်တော့ဘဲ သူ့ကိုယ်ကို ဖီလာကန့်လန့် လုပ်ပစ်တတ်သည်။ ထိုအခါ ဇိမ်းကလေးက ရဲတင်းလာပြီး သူက တအားဆောင့်ပစ်တော့မည့်ဟန်ဖြင့် ကိုယ်ကို တဆွေခုန်မြောက်၍ ချောက်လိုက်သည်။ အခြားကြက်ဆိုလျှင် သူ့လိုပဲ အခုန်တွင်

ပြန်အကျွံ ဇိမ်းကလေးက ဒလကြမ်းတန်း ရှောက်ပစ်ပေတော့မည်။ သို့ရာတွင် သင်းခွေချပ်ကား အခြားကြက်လို ခုန်ရုံမဟုတ်။ ခြေနှစ်ချောင်း ကွေးကာ အပေါ်သို့ ကြက်တစ်ရပ်မက ပျံတက်သွားပြီး ဇိမ်းကလေး၏ ခေါင်းပေါ်ကို ခြေနှစ်ဖက်နှင့် ဘယ်ညာဆတ်၍ ခုတ်ချတော့၏။ ‘ကောင်း ကင်ခြေ’ဟု ခေါ်သည်။ အောက်မှကြက်က မခုခံနိုင်။ မိမိခေါင်းကို လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်ရှောင်ပေရော။ ဇိမ်းကလေးသည် အချိန်မီနောက်သို့ ရှုံလိုက်သဖြင့် သီသီကလေး လွတ်သွားသည်။ (ဒီလိုကောင်းကင်ခြေ ခွပ်တတ်သော ကြက် အလွန်ရှားသည်။)

အောင်မယ်လေး... ဇိမ်းကလေးခေါင်းနှင့် သင်းခွေချပ်၏ အတက်က နီးလှလေစွ။ ကျွန်တော် သင်းခွေချပ်ကို အမြန်ကောက်လိုက်ရတော့၏။ ငါ့သားကြီးရယ်၊ မင်းတော်လိုက်တာကွယ်။

ဇိမ်းကလေး၏ဇာတ်သိမ်း

ဇိမ်းကလေးသည် ဖော်ပြခဲ့သည့် မှတ်တမ်းအတိုင်း ကျွန်တော့်ဆီ လေးလကျော်ကြာသည်။ သို့သော် နှစ်ပွဲတည်း တိုက်လိုက်ရသည်။ တကယ်ဆို ဒီအကောင် ကြက်ခွပ်ကောင်းပုံနှင့် တစ်လလျှင် အနည်းလေး နှစ်ပွဲစီတော့ တိုက်နိုင်သည်။ သို့သော် သူက ကြက်ကောင်ငယ်သဖြင့် သူ့အရွယ် ဘက်ရှား၍လည်းကောင်း၊ သူက ဤလေးလအတွင်းမှာ သုံးခါတောင် အစာမကြေရောဂါ ဖြစ်လိုက်၍လည်းကောင်း၊ မှန်းဆသလောက် မတိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကြက်သမားတို့မည်သည် မိမိတိုက်မည့်ကြက်ကို မနက်တိုင်း ဇလုပ်ကို စမ်းကြည့်ရသည်။ ညဦးက စားခဲ့သော အစာတွေ မကြေ။ အနည်းအများကျန်နေပြီဆိုသော် ထိုကြက်နေမကောင်းတော့ဘူး။ မကျန်းမမာ ဖြစ်ပြီသာ မှတ်ပေရော။

မိမ်းကလေးသည် ပထမပွဲတိုက်ပြီး ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်းမှာပဲ တစ်ကြိမ်အစာမကြေဖြစ်၍ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်ဆီ သွားရသည်။ ဆေးတစ်ချက်ထိုးပြီး အိမ်ရောက်လျှင် တစ်နေ့နှစ်ခါ တိုက်ကျွေးဖို့ ဆေးလည်း ပေးလိုက်သည်။ ဟော... နောက်တစ်နေ့ပဲ ကောင်းသွားတော့၏။

ထို့ကြောင့် မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့မှာ တစ်ပွဲတိုက်လိုက်ရပြန်သည်။ ယင်းမှတစ်ဖန် နောက်တစ်ပွဲတိုက်ရန် ရွယ်တူကြက်စောင့်ရင်း စောင့်ရင်းဖြင့် မေလထဲမှာ တစ်ကြိမ် ထိုရောဂါဖြစ်ပြန်သည်။ ထိုဆေးတိုက်၊ ထိုဆရာဝန်ထံ သို့ပဲ သွားရောက်ကုသရာ ပျောက်ကင်းပြန်သည်။

ဤမှတစ်ဖန် တိုက်ဖက်ကိုရှာပြန် စောင့်ပြန်နေခဲ့ရလေရာ ဇွန်လဆန်း ၃ ရက်နေ့ နံနက်မှာ တတိယအကြိမ် အစာမကြေသည်ကို တွေ့ရပြန်တော့ ၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် တယ်ပြီးမစိုးရိမ်ပြီ။ ယခင်နှစ်ခါတောင် ဒီဆရာဝန်နှင့် ပျောက်နေပြီပဲ။ ထိုဆေးတိုက်ဖွင့်ချိန် ညနေ ၄ နာရီကျော်မှာ ကြက်ကိုယူသွားသည်။ ဆရာဝန်က ယခင်အတိုင်းဘဲ ဆေးထိုးပြီး တိုက်ဆေး ပေးလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ယခင်အခါတွေတုန်းကမူ သည်နေ့ညနေ ဆေးတိုက် သွား၊ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ဇလုပ်ထဲက အစာတွေမရှိတော့ဘဲ၊ ကြက်ဖ သည် လန်းလန်းဆန်းဆန်း တကျော်ကျော်တွန်ကပြီ။ ဤအခါတွင်ကား အစာလည်းမကြေ၊ တွန်လည်းမတွန်၊ တမှိုင့်မှိုင့်တထွေထွေနေပြီး ဇွန်လဆန်း ၅ ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖူးယောင်လျက် လည်ချောင်းထဲ ခွဲတွေ့ဆိုပြီး သေဆုံးသွားလေသတည်း။

ယင်း၌ ကြက်ရောဂါနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားရသည် မှာ ယခင်နှစ်ကြိမ်ပျောက်ကင်းခြင်းသည် ဖေဖော်ဝါရီလနှင့် မတ်လ နွေရာသီဖြစ်ပြီး တတိယအကြိမ်မူ မိုးဖြိုငြိုကျပြီဖြစ်သည့် ဇွန်လထဲမို့ ထိုဆရာဝန်၊ ထိုဆေးပင်ဖြစ်ပါလျက်၊ ထိုကြက်ရောဂါသည် နွေရာနှင့်မိုးရာ မတူ၍လော။ သို့မဟုတ် အနောက်နိုင်ငံ သိပ္ပံဆေးများသည် သုံးဖန်များ

လတ်သော် ထိုဝေဒနာရှင်အတွက် (အချို့သမားတော်ကြီးများ ပြောကြ သကဲ့သို့) ဟုံသွားခြင်းကြောင့်ပေလော။

သင်းခွေချပ်၏ကံကြမ္မာ

သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုဟု ကျွန်တော်တို့ ဆိုရိုးစကားပြုကြသည်။ သင်းခွေချပ်ကို မေလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော် တတိယအကြိမ်တိုက် ပြီးသည်၌ သူသည် အညာတွင်ငါးပွဲ၊ အုတ်ကျင်းမှာ မောင်အုန်းကြိုင်တို့ တစ်ပွဲ၊ ကျွန်တော်က သုံးပွဲ၊ စုစုပေါင်း သည်နှစ်ထဲ ကိုးပွဲရှိပြီ။ အမွှေးအတောင် ကလည်း ကြက်တို့၏ တစ်နှစ်တစ်ခါ မွေးပောင်းကျွတ်၍ မွေးသစ်လဲတော့ မည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ‘ကဲ... သားကြီးရေ၊ ဒီနှစ်တော်ပြီ၊ မင်းကို ငါ နောက်ထပ်မတိုက်တော့ဘူး၊ ကောင်းမွန်ချမ်းသာစွာ နေပေတော့’ ဟု သူ့အား ကိုင်တွယ်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ သားဖောက်ကြက်မများနှင့် လွှတ်ထားလိုက်လေ တော့၏။ တစ်နှစ်ထဲ ကိုးပွဲတက်တယ်ဆိုတဲ့ကြက်ဟာ ရှာမှရှားကလားဗျာ။ သူ့သားသမီးမျိုး လိုချင်တဲ့ ကြက်သမား မိတ်ဆွေတွေက သူတို့ကြက် မကောင်းတွေ အိမ်လာပို့ကြတော့ ကျွန်တော်တို့ သင်းခွေချပ်ကြီးဟာ ဘုရင်တစ်ပါးကဲ့သို့ မောင်းမမိသံတွေ အများကြီးနဲ့ပေါ့။ သူ့အား မွေးသစ် လောင်းစဉ် အခါလဲမို့ အားရှိအောင် ပုဇွန်နှင့် ဝက်ဆီဝက်သား စများကို နေ့စဉ် နှစ်ကျပ်သားမျှ ကျွေးပေးသည်။ သည်အစာမျိုးတွေလည်း သူက သိပ်ကြိုက်၊ ကျွန်တော် ဈေးကပြန်လာရင် သူ ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာတယ်။ ပုဇွန်ဆို တစ်ကောင်ချင်း ချကျွေးဖြစ်သော်လည်း ဝက်ဆီဝက်သားစဆိုရင် သူမျိုသာအောင် ဓားနှင့်အတုံးငယ်လေးတွေ လှီးလှီးပေးရတယ်။

“ဟဲ့ ကောင်ကြီး နေစမ်းပါဦးဟဲ့။ နင့်နှုတ်သီး ဓားထဲပါသွား ပါဦးမယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း ပျော်သည်။
သူကလည်း မော်သည်။

သို့သော် ခမျာကြီး စည်းစိမ်ခံရမည့်အချိန်ကျမှ ကံဆိုးရရှာသည်။ မေလ ၁၈ ရက်နေ့မှာ ခွေးကိုက်ခံရသည်။ ကြက်မတွေနှင့် ဘယ်သွား၍ ဘယ်ကခွေး ကိုက်လိုက်သည်ပင် မသိရ။ နို့ပြီး ကိုက်ကိုက်ခြင်းလည်း ကျွန်တော် မသိရ။ ထိုမေလ ၁၈ ရက်နေ့ မနက်ခင်းတွင် သူငယ်ချင်း အရက်သမားတစ်ယောက်သည် သူ့ကားနှင့် အိမ်ရောက်လာပြီး ဒီနေ့ သူ့မွေးနေ့ပါဟု အတင်းလာခေါ်သွားသည်။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော် အိမ်၌ရှိနေပါမူ ကျွန်တော့်ကြက်ကို ကျွန်တော်မျက်ခြေပြတ်မခံ၊ သူ့တွန်သံကိုလည်း နားတစွင့်စွင့်နေသည်ဖြစ်၍ တခြားသွားပြီး ခွေးကိုက်ခံရစရာ အကြောင်းမရှိ။ အကယ်တိ ကိုက်ဘိဦးတော့ သူ့အော်သံကြား၍ ကျွန်တော်ပြေးသွားခြင်းဖြင့် ကိုက်ကိုက်ခြင်း သိရမည်။ ယခုတော့ မေလ ၂၀ ရက်နေ့ကျမှ ကြက်ဖ သွားတာလာတာ တုတ်ကွတုတ်ကွ ဖြစ်နေ၍ ဖမ်းကြည့်တော့ ကျောကုန်းနှင့် ညာဘက် တင်ပါးပြင်မှာ ခွေးကိုက်ထားသည့်ဒဏ်ရာတွေ သားနံရည်တွေနှင့် စွတ်စို ဖူးယောင်နေသည်။

ဟ... မင်းတို့ ကြက်သမားတွေ လုပ်နေပြီးတော့ ဒီခွေးကိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေလောက်မှ မကုသနိုင်တော့ဘူးလား မေးအံ့။

ကုနိုင်ပါတယ်။ အနာတွေ ဖန်ရည်နှင့်ဆေးပြီး တက်ထရာ ဆိုင်ကလင်း မျက်စဉ်းဆေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်တာ သီတင်းတစ်ပတ်အတွင်း အနာတွေကျက်သွားပါတယ်။ သို့သော် ဒဏ်ရာတွေ တွေ့စဉ်က သွေးစိမ်း ရှင်ရှင်နှင့်မဟုတ်၊ ကျွန်တော်ရှာ၍မရသော ခွေးစွဲစွယ်ရာတစ်ပေါက်က ကြက် ပေါင်ခြံ အသားပျော့မှာ ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုနေရာက အနာဝပိတ်ပြီး ကြက် တို့တွင် ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော ‘သွပ်’ ရောဂါ စကပ်လျက်၊ ညာဘက် ပေါင်ကြီး တစ်ခုလုံး ကြီးမားယောင်ကိုင်းနေသည်ကို အခြားဒဏ်ရာတွေ ပျောက်မှ ထပ်မံသိရှိရပြန်တော့၏။

ဒါကော.. မင်းတို့ကြက်သမားတွေ လုပ်နေပြီးတော့ ကြက်မှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ ဒီသွပ်ရောဂါကိုဖြင့် မကုနိုင်တော့ဘူးလား မေးဦးတော့။

ဟာ.. ကုနိုင်ပါတယ်ဗျ။ (ပထမဆေးတိုက်က ဆရာဝန်သွားပြ တော့ ဒါမျိုး သူတို့မခွဲဖူးဘူး၊ မခွဲချင်ဘူးဆိုတာနဲ့) သိနားလည်တဲ့ ကြက်သမား သုံးလေးယောက် ပေါင်တစ်ခြမ်းလုံး တောက်လျှောက်ခွဲပြီး အထဲမှာ သွပ်နာက ကြာလျှင် ဖြစ်လာတဲ့ သစ်ဆွေးတွေ၊ အမဲခီလို အခဲကြီး တွေ၊ အဖတ်ကြီးတွေ ဇာကနာနဲ့ ဆွဲဆွဲကော်ကော် ထုတ်လိုက်တာ ကြက်ပေါင် တစ်ခြမ်းမှာ အရေပြားနဲ့ အတွင်းသားတွေ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သင်းခွေချပ်ဟာ မနာလို့ပဲလား၊ အောင့်ခံနိုင်လို့ပဲလားတော့ မသိဘူး။ မအော်ဘူးခင်ဗျ။ မျက်ခွက်မျက်နှာ မပျက်ဘူး။ မျက်လုံး မမှိတ်ဘူး။ သူ ကိုယ်ထဲက ဆွဲထုတ်တဲ့ အနာက အသားစတွေ သူ့နှုတ်သီးနား ကျသွားတော့ ကောက်ကောက်စားလိုက်သေးဗျ။ အံ့ရော အံ့ရော။

ကျွန်တော်တို့စိတ်ကြိုက်ခွဲပြီး အထဲက သစ်ဆွေးစ၊ တွေကုန်အောင် ထုတ်ပြီးတဲ့နောက် ဘယ်ဆေးများထည့်တယ် မှတ်သလဲ၊ အင်တွဲ၊ တချို့ ကလည်း ပွဲညက်ခေါ်တဲ့အမှုန်တွေ အနာပြည့်ဖြူးသိပ်လိုက်တာပါပဲ ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော်တော့ စိတ်ထဲ ဒီလောက်ခွဲတဲ့စိတ်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ သင်းခွေချပ်ကြီးဟာ နာလန်မှ ထူပါ့တော့မလား အောက်မေ့တယ်။

ဟာ... တစ်ညနဲ့တစ်နေ့ပဲ သူကုတ်ပြီးမှိန်းနေတယ်၊ ခွဲစိတ်ပြီးတဲ့ တစ်ရက်ခြား တတိယမြောက်နေ့ နံနက်ခင်းမှာ စ၊ တွန်ပြီး အစာတွေ ကောင်းစွာ စားပါရောဗျာ။

အဲသည်က ၅ ရက်လောက်ကြာတော့ ခြေတစ်ပေါင်ကျိုးနဲ့ လမ်းလျှောက်စပြုတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို လွှတ်မထားဝံ့ဘူး။ သူသိပ်ပြီး လမ်းလျှောက်တော့ အနာက ပြန်ရင်းမှာ စိုးရတယ်။

ဒီကြက်သွပ်နဲ့ သစ်ဆွေးနာကို ပွတ်ညက်မှုန့်က ဘယ်လောက်နိုင် မှန်းမသိဘူး။ အနာဟာ တစ်ခါထဲချပ်ပြီးတော့ ခြောက်သွားလိုက်တာ

တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ အနာဖေးကြွလာတော့တယ်။ အဲသည်အခါမှာ။
ပျားရည်လူးပေးရတယ်။ အသာနုတက်ပြီး အနာဖေးပျော့ပြီး ကွာကျသွား
အောင်။

စင်စစ်တော့ ပွက်ညှက်မှုန့်ဟာ အနာက သားနံရည်တွေ သွေးပြည်
တွေကို စုတ်ယူပြီး အနာဖေးဖြစ်သွားသကဲ့သို့ပျား။ ဘယ်တိရစ္ဆာန်မဆို
ခွဲတဲ့စိတ်တဲ့အနာကို ဒီပွက်ညှက်မှုန့် ထည့်လို့ရတယ်တဲ့။ အဲသည့် ကြွေခွဲတဲ့
ဆရာ ကိုစံလင်း၊ ကိုမြလှိုင်၊ ကိုကျော်ညွန့်တို့က ပြောကြတယ်ဗျ။

အဲသည်လိုနဲ့ တစ်လလောက်ကြာတဲ့အခါမှာ သင်းခွေချပ်ဟာ
ပေါင်တစ်ဖက် ဆတဆတနဲ့ လမ်းလျှောက်နိုင်ရောဗျ။ ဒါပေမယ့် သူပေါင်
တစ်ခြမ်းက အနာဖေးမဲ့မဲကြီးကတော့ မကွာသေးဘူး။ နှုခမ်းသားလောက်ပဲ
ကြွေစ၊ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော် တစ်နေ့တစ်ခါ ပျားရည်ထည့်ပေးတယ်။

ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သူဟာ ဒီဒဏ်ရာနဲ့ဖြင့် မသေတော့ဘူး။ သို့သော်
သူပေါင်တစ်ခြမ်းက လှီးထုတ်ထားတဲ့ အသားတွေ ပြန်ပြည့်ပါဦးတော့မလား။
ဒီပေါင်ပြန်ပြီး သန်ပါဦးတော့မလား။

“အို... မကောင်းလည်း နောက်ထပ် မတိုက်နဲ့တော့ပေါ့ဗျာ၊
ဆရာကို သူက ငွေတစ်ထောင်ကျော်ကျော် ပေးထားပြီမဟုတ်လား။ သူ့ကို
မင်းကြီး သက်တော်ရှည်ထားပြီး ကြက်မတွေနဲ့ သားဖောက်ရုံ ရှိတော့တာ
ပေါ့” ဟု သင်းခွေချပ်အား ခွဲစိတ်ကုသရာတွင် ပါဝင်သော ကျွန်တော့်
အိမ်ရှေ့အိမ်မှ ကိုကျော်ညွန့်က ပြောပြီး၊ ဇူလိုင်လ တတိယပတ်ထဲတွင်
သင်းခွေချပ်သည် ကြက်မပင် လိုက်နိုင်စ ပြုပြီဖြစ်ရကား၊ ကိုကျော်ညွန့်သည်
သူ့အားဖမ်း၊ အတက်တွေကို လွှငယ်လေးနှင့် ဖြတ်ပေးလိုက်တော့၏။
အကြောင်းမှာ တိုက်ကြက်ဖတို့၏ အတတ်ရှည် အတတ်ချွန်တို့သည် ကြက်မ
တို့၏ကျောကို စူးဝင်နာကျင်စေတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုသို့တပြီးကား ကျွန်တော်တို့သည် သင်းခွေချပ်အား ဘေးမဲ့ ပေးလိုက်ပြီ။ သူသည် သားဖောက် ကြက်မများနှင့်သာ ဘုရင်တစ်ပါးကဲ့သို့ ခံစားခံစားနေပေရော။

သို့ရာတွင် သူ့ခမျာ ဤမျှဘဝကုသိုလ် မကောင်းရှာပါ။ သူ့ကိုယ် ကာယမှ အားလုံးသော ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ကင်းပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဆင်ပြောင်ကြီးအမြီးကျမှတစ် ဆိုဘိသကဲ့သို့ ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက် စနေနေ့ည အိပ်တန်းတက်တွင် သူ့ဇလုပ်ထဲမှာ အစာမပြည့်၊ တစ်ဝက်လောက်သာ ရှိနေသဖြင့် ဒီကောင် မ၊စိတ်မွန်နေ၍ ကြက်မတွေသာ ကျွေးပြီး သူက ဝအောင် မစားရောသလားဟု ကျွန်တော်ထပ်ကျွေးကြည့်၏။ သို့သော် သူမစားတော့။ သည်ကတည်းက ကျွန်တော် စိတ်လက်လေးလံခဲ့ပြီ။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ဤတစ်ဝက်မျှသော ဇလုပ်ထဲ က အစာလေးပင် မကြေညက်လေတော့။ ခက်လိုက်သည်က ထိုနေ့သည် တနင်္ဂနွေနေ့ကြီး။ အင်းစိန်မှ တိရစ္ဆာန်ကုဆေးရုံကြီးလည်းပိတ်၊ ညနေ ၄ နာရီကျော်မှ ခါတိုင်းဖွင့်နေကျ ကမာရွတ် အင်းစိန်လမ်းမက ဆေးတိုက်ငယ် လေးလည်း တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ပိတ်သည်ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကလေးနှင့်။

အို... ငါ ဒီဆရာဝန် လင်မယားအိမ်သိသားပဲ၊ သုခလမ်း ဟိုဘက်နားတွင်ပဲ၊ နာရီဝက်လောက် မလျှောက်ရပါဘူးဟု ကြက်ကို ပလပ် စတစ်ခြင်းထဲ ထည့်ဆွဲပြီး အိမ်မှထွက်သည်။

ဒီမနက်တွင် ကျွန်တော်၏ မူလအစီအစဉ်ရှိသည်မှာ မန္တလေး ဟံသာဝတီ သတင်းစာပိတ်၍ အယ်ဒီတာချုပ် ဦးဝင်းတင် ရန်ကုန်ပြန်ရောက် နေပြီ။ မြို့ထဲ လမ်းသစ်ရိပ်သာက သူ့ညီမအိမ်မှာ နေသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ထင်လင်း အတူသွားတွေ့ဖို့ တိုင်ပင်ထားကြသည်။ ထင်လင်းက ကျွန်တော့် အိမ်လာမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်ကဆင်းတော့ ...

“မေရေ... ထင်လင်းလာရင် ခဏစောင့်နေဦးလို့ ပြောကွာ”ဟု မှာခဲ့ရသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်အိမ်ရှေ့ထွက်၊ ခြေဆယ့်လေးငါးလှမ်းမျှ လျှောက်ရရှိသေး တူရုမှတရွေ့ရွေ့လာနေသော ဗိုက်စူစူနှင့် ထင်လင်းကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော် ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ အနီး ရောက်တော့ သူက ဒီကြက်ခြင်းထဲကြည့်ပြီး ဘယ်သွားမလို့လဲမေး။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ သူက “ဒါဖြင့် သွားလေ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

အချိန်မှာ နံနက် ၈ နာရီကျော်နေပြီ။ သည်အခါမှာ ကျွန်တော့်စိတ် ထဲ ဇေဝေဝါဖြစ်လာသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့သည် အစိုးရ အလုပ်သမားတိုင်း အနားယူကြကာ လည်ကြပတ်ကြတာ ဒီဆရာဝန်လင်မယား အိမ်၌ ရှိပါ့ မလား။ မရှိသော် အချည်းနှီးတည်း။ ကိုဝင်းတင်ဆီလည်း မနက်ပိုင်းသွားမှ တွေ့ဖို့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ထင်လင်းကိုလည်း အားနာလာသဖြင့် ဆရာဝန်ဆီသွားဖို့ ပယ်ဖျက်ပြီး ဟံသာဝတီပျက် မင်းတြားဆီသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သည်လိုအခါမှာ ကျွန်တော်တွေ့လိုလှသည်။

သင်းခွေချပ်သည် အရင်တစ်ခါသည်လို အစာမကြေဖြစ်တာကို ဆိုဒါဘိုင်ကာဘော်နိပ်နှင့် ရခဲ့ဖူးသဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့ကို ဆေးတစ်ခွန်းတိုက်ပြီး ထားပစ်ခဲ့သည်။

ဒီဆေးနှင့် အကြောင်းသင့်လျှင် နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာ ဇလုပ်ထဲက အစာကြေပြီး ညနေခင်းမှာ ကြက်လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်ဖို့ရှိသည်။ သို့သော် မဖြစ်၊ အစာမကြေ၊ မှိုင်တွေတွေပဲ။

နံနက်ရောက်တော့ သင်းခွေချပ်သည် မနေ့ကမှ အိမ်အောက်က ကြက်မသံကြားလျှင် ပျောက်ကြားပျောက်ကြား တွန်သေးသည်။ ယခုမနက် လုံးဝမတွန်ပြီဖြစ်တော့ ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးရကပြီ။ ကြက်ဖ မတွန်ပြီ ဆိုလျှင် စိုးရိမ်ရပြီ။

ထို့ကြောင့် နံနက်လင်းလျှင် လင်းခြင်းပဲ ဆရာဝန်အိမ်သွားတော့သည်။ အဆင်သင့်တွေ့ပါသည်။ ဆရာဝန်အား “သူ့အစာမကြေတာ စနေနေကပဲ၊ ကျွန်တော်မနေက မနက် ၈ နာရီလောက်မှလာဖို့ လုပ်သေးတယ်” ပြောမိတော့ “အဲသည်အချိန်လာလည်း ကျွန်တော်တို့မရှိဘူး။ မနက်စောစောပဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်က သူ့မွေးနေ့ဖိတ်လို့ သွားကြတယ်” ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

သည်တော့ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုဆိုရာ၌ အချိန်အခါနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်လည်း ပါနေသေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဆရာဝန်သည် သူ့နည်းလမ်းအတိုင်း ဆေးတစ်ချက်ထိုးပြီး ညနေနှင့် နံနက်တိုက်ဆေးကိုပါ ပေးလိုက်သော်လည်း သင်းခွေချပ်အား နံနက်ဆေးကို မတိုက်လိုက်ရတော့ပြီ။ ဩဂုတ်လ ၁ ရက်၊ နံနက် ၂ နာရီ ၄၀ မိနစ်ခန့်တွင် သေဆုံးသွားပါတော့သည်။ ဆရာဝန်နှင့် အတွေ့နောက်ကျလို့ပဲလား၊ သို့မဟုတ် သူ့ရောဂါက ဆေးကု၍မရတော့ပြီမို့လား မပြောနိုင်တော့ပြီ။ သူသေနေစေ၍ သွားခဲ့လေပြီ။

သတ္တဝါတိုင်း၌ သေနေနှင့်မွေးနေသည် ရှိ၏။ သင်းခွေချပ်၏ မွေးနေ့ကိုတော့ ကျွန်တော်မသိ။ သူ့အသက်ပင် အတတ်မပြောနိုင်ပါ။ အားလုံးကြက်သမားများ ခန့်မှန်းကြသည်မှာ သူ့မျက်နှာပုံသဏ္ဍာန်နှင့် အမွှေးအတောင်ကိုကြည့်၍ အနည်းဆုံး နှစ်မွေးထိုး၊ သုံးနှစ်သားကျော်ရမည်။ လေးနှစ် ငါးနှစ်သားလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ တိုက်ကြက်တစ်ကောင်အနေနှင့် ဤမျှအသက်ရှည်ခြင်းသည် တကယ့် ကြက်ကောင်းမို့တည်း။ တိုက်ပွဲပေါင်း မည်မျှတက်ခဲ့ပြီနည်း။

သူသေခါနည်းအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်နေလျက်၊ ကွယ်လွန်သူ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းနှင့် ဆရာမြမျိုးလွင်တို့ကို အိပ်မက်ရင်း အိပ်ရာမှဖျတ်ခနဲ နိုးလတ်သော် ကျွန်တော်သူ့ကို ချက်ချင်း သတိရ၍ အိပ်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ခါတိုင်း သူ့နေထိုင်ကောင်းစဉ် အခါတုန်းကမူ၊ သည်လိုအချိန်တွင် သူ့ရိုရာ မီးဖိုခန်းထဲရောက်၍ ဓာတ်မီးကို ဖျောက်ခနဲဖြင့်လိုက်ပါက သူ့စိတ်ထဲ ချက်ချင်းကြီးပဲ မီးလင်းသွားသည်ဟု အောက်မှလေသလား မသိ။ အတောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပြီး တွန်သံဖြင့် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ နို့ပြီး နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်မြည်လျက် စကားပြောသည်။

ယခုမူ မတ်တပ်မျှ မရပ်နိုင်။ ကိုယ်သည် အတောင်ကားကားနှင့် ပုံပုံဝပ်လျက် နှုတ်သီးက ကြမ်းပြင်မှာ ကောက်နေသည်။ မျက်လုံးများ မဖွင့်နိုင်တော့ပြီ။ သူသေနေပြီလားဟု ကျွန်တော် သူ့ကိုယ်ကို အသာလေး မ,ကိုင်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့အသက်မထွက်သေး။ ကျွန်တော့်ကိုများ စောင့်နေ ရောသလား။ ကျွန်တော့်လက်ထဲရောက်၍ ကျွန်တော့်နှုတ်မှ “အို ...သား ... သား” ဟု ရွတ်လိုက်တော့မှ သူ့ဦးခေါင်းသည် အနည်းငယ် လှုပ်ရမ်းပြီး တွဲလွဲကျ၍ ငြိမ်သက်သွားတော့၏။

“ဪ... သွားတော့ သွားတော့... သားရယ်”

ကြုံရဆုံရ၊ ဘုံဘဝတွင် သေရခြင်းသည် သတ္တဝါတို့၏ နောက်ဆုံး တည်း။

ငရဲပန်းကို ပွင့်စေသူ

‘ပန်းတိုင်ပွင့်ပါစေ’ ‘ပန်းများကို ပွင့်စေသူ’ စသော ပန်းပွင့်စကားလုံးများ မြန်မာစာပေနယ်သို့ ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အနောက်က လာသလော၊ အရှေ့က လာသလောတော့ ကျွန်တော်မပြောတတ်။ အတော် လှပယဉ်ကျေးသော စာလုံးဟု ယူဆကြဟန်တူသည်။

ယင်း၌ ကျွန်တော်တို့ဗမာစကားလုံးတွင် ‘ငရဲပန်း နတ်ပန်းမှတ် လို့ ဟဲ့’ ‘သေပန်းပွင့်တာ ဟဲ့’ ဟူ၍ ရှိလေရာ ကျွန်တော်လည်း ‘ပန်းကို ပွင့်စေသူ’ ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ကို လိုချင်သည်နှင့် ကျွန်တော် တတ်နိုင်သည့် ဘက်က ဤငရဲပန်းကို ပွင့်စေလိုက်ရပါ၏။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း သူများလိုပဲ ပန်းတစ်ပွင့်တော ပွင့်စေအံ့ဟု ဤမည်သော ဝတ္ထုကို ရေးလိုက်ရပါ၏။

ကျွန်တော် ယခင်နေခဲ့သော ရွာတန်းရှည်ရွာ၏ မြောက်ဖက်အဆုံး၌ အရှေ့တက် ချိုးလိုက်ပါသော် ‘စန်းသော်တာ’ ရွာကို တွေ့ရမည်။ ထိုမှ တစ်ဆက်တည်း ‘အောက်ဂျိုင့်’ ဟုခေါ်သော ရပ်ကွက်ရှိသည်။

ဤအောက်ဂျိုင်နှင့် စန်းသော်တာတို့ကား ကမ္ဘာအေးစေတီနှင့် လိုဏ်ဂူတော်ကြီးကို တည်ဆောက်ကြသော အလုပ်ကြမ်းသမားများ နေထိုင်ရာ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအလုပ်သမားများမှာ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ၊ အချို့သူတို့ဌာနေမှ ခေါ်ယူသူ ဆင်းရဲသားများ ဖြစ်ကုန်၏။ ၎င်းတို့အထဲမှ များစွာသောသူတို့သည် စေတီတော်နှင့် လိုဏ်ဂူတော်ကြီး ပြီးစီးသော်လည်း ဇာတိဌာနသို့ မပြန်ကြတော့ပေ။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာသာ ရရာအလုပ်နှင့် ရှာဖွေစားသောက် ခိုအောင်းနေလိုကြသောကြောင့် ကမ္ဘာအေးကွင်း၏ အနောက်မြောက်ဖက် ရော်ဘာခြံမြေကွက်လပ်တွင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း အိမ်များဆောက်လုပ်ကာ ဖရိုဖရဲ ရွာတည်၍ နေကြခြင်းဖြစ်ကုန်၏။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ‘ပျံကျ’ များဖြစ်၍ လူမျိုးစုံ၏။

ဘုန်းကြီးကြက်

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအိမ်စောင့် အစိုးရလက်ထက် ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ မိုးကုန်ဆောင်းစ ကြက်ပိုင်းတွေထ၊ လာချိန်တွင် ဖော်ပြပါ အောက်ဂျိုင်ရွာမှ ‘တယ်ကောင်းတဲ့ ဘုန်းကြီးကြက်’ ဟူ၍ ရွာတန်းရှည်နေ ကြက်သမားကြီး ကျွန်တော်သော်တာဆွေ ရွှေနားတော်သို့ လေဆော်၍ လာပေသည်။

ရွာတန်းရှည်မှ နပိတ်ကြက်ကိုနိုင်လောက်ပြီ။ နပိတ်ကြက်က တက်ရိုး (အတက်လက်တဆစ်လောက်) ကြက်ကျန် (လွန်ခဲ့သောနှစ် ကြက်တိုက်ချိန်က အရွယ်မရောက်တရောက် စက၊ကြက်၊ ယခုနှစ်တော့ အခါလည်သားကျော်နေပြီကို ဆိုလိုသည်) ဘုန်းကြီးကြက်က ကြက်ပေါက်ကလေး (၇ လ၊ ၈ လသား) အတက်က ပြောင်းဖူးစေ့ (ဒါတော့ နားလည်ကြမှာပေါ့နော်) နို့ပြီး ကြက်လုံးရော ကြက်ဒေါက်ရော နပိတ်ကြက်က စီးလိုက်သေး၊ ဒါတောင် နပိတ်ကြက် ကြက်ဖက်မရ (ဖက်ပြိုင် သူတင် ကိုယ်တင် မခွပ်နိုင်။ အင်း... ခင်ဗျားတို့ ကြက်သမားမဟုတ်တဲ့သူတွေ ပြောရ တယ်ပြီး

ရှည်လျားတယ်) သုံးရေလောက်နဲ့ (ဘောတူဆင် ၃ ချိပေါ့) ကရောက်အော်ပြီး ထွက်ပြေးရော။

အင်း... ကြားရ... ကြားရ၊ နားဝ မသက်သာပေ။ ကိုယ့်ရွာက ကြက်၊ အစစအရာရာ စီးရလျက်ရှုံးရတယ်ဆိုတော့ ကြက်သမားတို့ထုံးစံ၊ မခံချင်ပေ။ ထို့ပြင် နပိတ်မှာ ကျွန်တော့်အိမ်နီးချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်၏။ သူ့နာမည် အရင်းမဟုတ်၊ နားလေးသဖြင့် နပိတ်ဟု သူတို့ရွာသားတို့ ဓလေ့အတိုင်း ခေါ်ကြသည်။

“အဲဒါ... ဘုန်းကြီးကြက်က သူတို့ ‘ရွာယုံ’ ဖြစ်သွားပြီဆရာ” (တစ်ရွာလုံးကယုံ၍ ပုံအောတော့မည့်ကြက်) “နောက်ကို တစ်ရာတစ်ဆယ် အောက် မတိုက်တော့ဘူးတဲ့” (ကြက်တိုက်ရာတွင် အကောက်မှာ တစ်ဆယ်တစ်ကျပ်နှုန်း) “အဲဒါ ဆရာမဲ့မဲ့နဲ့ ချိန်ပါလား ကြေးကောင်းကောင်း ထွက်မှာပဲ ဆရာ”

ယခင် ကြက်ပေါင်သည့် ဇာတ်လမ်းဝတ္ထု၌ ဖော်ပြခဲ့သော ကြက်သမား အရက်သည် တာတေက ကျွန်တော့်အိမ်လာ၍ ကြက်ဆွယ်နေချေတော့သည်။

ယင်းအချိန်၌ ကျွန်တော့်တွင်လည်း နူးနှပ်စမ်းသပ်ပြီး ကြက်ပေါက် တစ်ကောင်ရှိသည်။ အရောင်က ကျိုးကန်းကဲ့သို့ မည်းနက်၍ ‘မဲမဲ’ဟု အမည်ပေးထားလိုက်သည်။

“နေပါဦး တာတေရ၊ အဲဒီဘုန်းကြီးကြက်ဆိုတာက နာမည်လား၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးသောကြက်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့သခင်က ကိုဘုန်းကြီးဆိုတဲ့လူမို့လား”

တာတေသည် သူ့သွားသံချေးတက်ကို ဖြူ၍ ရယ်လိုက်ကာ...

“အဲဒီကြက်ရှင်က ဘုန်းကြီးဆရာရဲ့၊ သင်္ကန်းဝတ်နဲ့”

“ဟေ... စန်းသော်တာရွာ ဟိုဘက်ထိပ် ကုန်းမြင့်ပေါ်ကျောင်းက လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီကျောင်းရဲ့ မြောက်ဖက် အောက်ဂျိုင့်ထဲက...”

“အဲဒီထဲမှာလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်း ရှိသေးလား”

“ကျောင်းရယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဆရာရယ်၊ အိမ်တော့ အိမ်ပဲ၊ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးသုံးပါး နေကြတယ်၊ မယ်သီလတွေလည်း ရှိတယ်”

“ဟင်... နိပ်ပေ့ကွ၊ ဘုန်းကြီးက တိုက်ကြက်မွေးတယ်”

“ဝါသနာပေါ့ ဆရာရယ်”

စင်စစ်တော့လည်း လူမသမာတို့ သင်္ကန်းအရေခြံ၍ သောင်းကျန်းကြသည်မှာ ကျွန်တော့်အဖို့ အဆန်းမဟုတ်ခဲ့တော့ပါပေ။ ဂျပန်ခေတ် တစ်ခေတ်လုံး ကျွန်တော်မြင်းလှည်းသမားဘဝက ရှမ်းလမ်း ညောင်တုန်းလမ်း ထိပ်က ‘ခွက်ကုန်း’ မှာ ဒီသတ္တဝါမျိုးတွေ မျိုးစွာကြံ့ခဲဖူးပြီ။ ဤခွက်ကုန်းမှာ ရှေးအင်္ဂလိပ်မင်း လက်ထက်ကတည်းက တမတ်တန်ဖာများနှင့် သူတောင်းစား စဏ္ဍာလများ၏နေရာ ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ပို၍ ဆိုးရွားလာခဲ့ပြီး၊ ဖ-ဆ-ပ-လ ဆယ်နှစ် ဆယ်မိုးကုန်အထိ အရှိန်မသတ်သေး ဘဲ၊ ဖ-ဆကွဲ၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအစိုးရ လက်ထက်ကျမှ သုတ်သင်ရှင်းလင်း ပစ်လိုက်ရသဖြင့် ယခုအခါ ထိုနေရာမှာ ပစ္စန္တရုန်ရပ်ကွက် မဟုတ်တော့ဘဲ လှပတင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်ကောင်းသော ကလေးကစားကွင်းနှင့် အပန်းဖြေ ရိပ်သာ ဖြစ်နေချေပြီ။

ယခင် ဂျပန်ခေတ် ကျွန်တော်မြင်းလှည်းသမားဘဝနှင့် ဤရပ်ကွက်တွင် ကျင်လည်စဉ်က ဖော်ပြပါ သင်္ကန်းဝတ်မျိုးတွေ ကျွန်တော်ဆက်ဆံခဲ့ရဖူးသည်။ အချို့မှာ သိမ်ဝင်ရဟန်းဘဝက ပျက်စီးလာကြသူများဖြစ်၍ အချို့မူ ခေတ်အခြေအနေအလျောက် သင်္ကန်းကို ပိုက်ဆံရှာဖို့ ယူနီဖောင်း အဖြစ်နှင့် သုံးကြခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့သည် နေ့အချိန် အခြားနေရာတို့၌ တကယ့်ဘုန်းကြီးများ သဏ္ဍာန်ရှိ၍ ညကျ၍ ဤခွက်ကုန်း ပြန်ရောက်ကြသောအခါ၌ အရက်နှင့် ဖဲနှင့် ပြည့်တန်ဆာတွေနှင့် မြူးထူးပျော်ပါးကြလေတော့သည်။

သို့သော် ထိုအခါမှာ ယင်းသင်္ကန်းဝတ်တွေသာရှိ၍ ယခု ကြက်

သမားကိုယ်တော်တွေ သီလရှင်တွေ အခြံအရံနှင့်ဆိုတော့ ကျွန်တော် အံ့ဩမိသည်။ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ခွက်ကုန်းသင်္ကန်းဝတ်တွေမျိုးမှ ဟုတ်ပါလိမ့်မလား... ဤကြောင့်။

“ဟေ့... တာတေရဲ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကြက်ကို ဘုန်းကြီးမသိအောင်များ သူ့တပည့်တွေက ယူတိုက်တာများလားကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဘုန်းကြီးကကို ငွေထုတ်လောင်းတာပဲ”

“ဟေ... ဘုန်းကြီးက ကြက်ဝိုင်းလိုက်ကြည့်လို့လား”

“ဘယ်လိုက်ကြည့်စရာလိုမလဲ ဆရာရယ်၊ သူ့ကျောင်းရှေ့တင်တိုက်တာပဲ၊ အပေါ်က ထိုင်ကြည့်နေတာပေါ့”

“ကဲ... ကောင်းရောဟ”

ကျွန်တော်က နေ့ကြောင်တောင် လူရှေ့သူရှေ့ ကြက်လောင်းရဲသော သင်္ကန်းဝတ်ကို ယခင်က တွေ့ဖူးခဲ့သော သင်္ကန်းဝတ်များထက်ပင် ဆိုးနေပါလားဟု ရေရွတ်မိသည်ကို တာတေက တလွဲတွေး၍-

“ဆရာက ဘုန်းကြီးကြက်နဲ့မို့ ငရဲကြီးမှာစိုးလို့ မတိုက်ချင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကြက်နဲ့ ကြက်ဆွယ်မျှရင် တိုက်မှာပဲ”

“ဆရာကြက်ကတောင် အလုံးနဲ့အလျား သာလိမ့်ဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် နပိတ်ရဲ့ကြက်ကြီးတောင် နိုင်ထားတယ်ဆိုတော့ ဆရာကြက်ပေါက်ကို သူတို့ရှောင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“နပိတ်ကြက်နဲ့တိုက်ပြီးတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပဲလဲ၊ သူတို့ကြက်သန့်ပြီလား”

ကြက်သည် ခွပ်ဖေးခွပ်ရာများ ကင်းစင်၍ ရေသားမိုးသားနှင့် မျက်နှာရဲရဲတောက်ကာ တိုက်ရန် အသင့်ဖြစ်ပြီကို ‘သန့်ပြီ’ ဟု ခေါ်သည်။

“တိုက်ပြီးတာ ၅ ရက်လောက်ရှိသေးတယ်၊ သန့်တော့ သန့်မယ် မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆရာတိုက်မယ်ဆိုရင် သွားကြည့်ထားပေါ့”

ဆရာရယ်၊ ဆရာကြက်လည်း ပြင်ထားရအောင်၊ ဆရာအခု မအားဘူးလား”
“အားတယ်... လာ... သွားကြမယ်”

ဘုန်းကြီးကျောင်းရယ်တော့ သီးသန့်ဆောက်ထားသည် မဟုတ်၊ မဒမတိုင်၊ ခန့်မိုး၊ ကျူဖျာကာ၊ အဆင့်သုံးပေမျှမြင့်၊ သုံးပင်အိမ်ကလေးမှာ သင်္ကန်းများလွှားထားသည်။ ဘုန်းကြီးကိုတော့ မမြင်ရ၊ သီလရှင်တစ်ပါး ဆွမ်းချက်နေသည်။

တာတေသည် ဘုန်းကြီး၏ဒကာ ကြက်ဆရာများနှင့် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ပေးသည်။ သူတို့ကြက်ကို ပြသည်။ ဟုတ်သည်။ တာတေပြောသည့်အတိုင်း အလုံးနှင့်အလျား ကျွန်တော့်ကြက်က သာသည်။ ဒေါက်ချင်းလည်း သူတို့ကြက်က ဦးမော့၊ ကျွန်တော့်ကြက်က ကြက်စင်းဖြစ်၍ အားလုံး ကျွန်တော့်ကြက်က ‘စီး’ သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်တော့် ကြက်ဘက်ကတော့ သေချာပြီ။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကြက်လိုက်ကြည့်ကြပါဦးလား”

“ခင်ဗျာကြက်မဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် မြင်ဖူးပါတယ်၊ ဒီကြက်က မရှောင်ပါဘူး”

တစ်ယောက်သောသူက ရဲဝံ့စွာဆို၏။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ကြက် ဘယ်တော့လောက် တိုက်နိုင်မလဲ”

“အခုမှ တိုက်ထားတာ ၅ ရက်ရှိသေးတော့ နောက်နှစ်ပတ် တန်ခံနေပေါ့ဗျာ”

ကြက်တို့မည်သည် တိုက်ချင်တိုင်း တိုက်ရသည် မဟုတ်ပေ။ တစ်ပွဲနှင့်တစ်ပွဲ သီတင်းသုံးပတ်ခြားရသည်။ (ချွင်းချက် = အလွန်ကောင်း၍ တစ်ဖက်ကြက်ကို ခဏလေးခွပ်ပစ်သော ကြက်မျိုးကား တစ်နေ့ထဲ နှစ်ပွဲ၊

သုံးပွဲပင် တိုက်နိုင်၏။ ကြက်၏ခွပ်ရက်ကား ၄ ပတ်ထက် ကျော်သွားပြန်လျှင်လည်း အနည်းငယ် ခွပ်စေခြင်းဖြင့်) ပြန်၍နူးရ၏။ ထို့ကြောင့် ယခုတိုက်ရက်မှန်း၍ ကျွန်တော့်ကြက်ကို ပြင်ဆင်ရပေတော့မည်။

“ခင်ဗျားတို့ကြက် ဘယ်လောက်ကြေးလောက် တိုက်မလဲ”

“ဒါတော့ ဘုန်းကြီးသဘောပဲ”

“ခင်ဗျားတို့ဘုန်းကြီးနဲ့ ကျွန်တော်တွေ့ချင်တယ်ဗျာ၊ ကြေးသေချာတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြည့်ရင်ရှာထားရအောင်”

ထိုလူ သင်္ကန်းတွေလွှားထားသော ထိုအိမ်ပေါ်သို့သွားပြီး နောက်ပြန်လာကာ ..

“ဘုန်းကြီးကိုရိုင်းနေတယ်ဗျာ၊ တရာတဆယ်ထက်တော့ မရောဘူးပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပြီ” ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ပြန်လာခဲ့သည်။

သူတို့ကြက်အင်္ဂါကား ကြိုက်လောက်စရာ မဟုတ်ပေ။ ကြက်အုန်းသီး၊ ကြက်ကန့်တို၊ ဖောင်းဇိမ်း၊ အမွှေးဖျား မှင်ကွပ်ကလေးဖြစ်၏။ မျက်ခွက်မျက်နှာမှာ သိပ်ပြီးဖွဲ့ရှိပုံမပေါ်။ တညင်စပ်ဟု ကျွန်တော်ထင်၏။ ဤကြက်မျိုးကား ကြက်ခွပ်ကောင်းတတ်၏။ မြန်တတ်၏။ အတက်စူးတတ်၏။ သို့သော် သူတို့အသားကိုကား စပ်စပ်ထိမခံ၊ နည်းနည်းကလေးနာလာလျှင် ပြေးတတ် ၏။

“ဟေ့... တာတေ၊ အဲဒီကြက်တိုက်တုန်းက မင်းမြင်ရလားကွ”

“ကျွန်တော် ဆွယ်ပေးတာပဲ ဆရာ၊ နပိတ်ကြက်ကြီးက အကုန်စီးတာ သေချာပြီထားတာ”

“နေပါဦး၊ သူတို့ကြက်က ဘာကောင်းတာလဲကွ”

“သိပ်ကောင်းလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မေးအောက်ကမျောဆွဲလိုက်ရရင် တစ်ဖက်ကြက်ကို တုန်တုန်ပြီး နောက်ယိုင်သွားအောင် ခွပ်တယ်”

“နို့ နပိတ်ကြက်က ဒါအဆွဲခဲနေလို့လား”

“ခဲလို့ရုံးတာပေါ့ ဆရာရယ်၊ သိပ်ဖျင်းတဲ့ကြက်ကြီးပဲ၊ ဆရာ ကြက်က ဒီလိုခဲတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျိန်းသေပါတယ် ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့် အတွက် ၁၀- တော့ ထည့်လောင်းပေးပါ”

ဤကား ကျွန်တော့်အား တာတေပြုလေ့ရှိသော သောက်ကျင့် တည်း။ နိုင်လျှင် ငွေတစ်ဆယ်ယူသွားသည်။ ရုံးလျှင်မူ ငွေတော့မလာ၊ ချက်အရက် ၄ လုံးသာ ဖြစ်၏။

ကြက်တိုက်သော အလုပ်ကား ခလေးကစားတာ မဟုတ်။ လူကြီး အလုပ်မှ တော်တော်ပင် နှိုင်းဆချင့်ချိန်ရသောအလုပ် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်နေ့ နပိတ်ဆီသို့သွား၍ စုံစမ်းရ၏။

“ကြက်ချင်း ဒီလောက်ကွာရက်နဲ့ ခင်ဗျားကြက်က ဘာလို့ရုံးရ သလဲ၊ ဟိုကြက်က ကောင်းလို့လား”

“သူတို့ကြက် ကောင်းလို့မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့် ကြက်က ကောင်းကောင်းမခွပ်နိုင်လို့ ရုံးရတာပါ”

“ခင်ဗျာကြက် မသန့်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောသားပဲ၊ ဘာလို့ သွားတိုက်ရလဲ”

“ကြက်ကြီးနဲ့ ကြက်ကလေးမူတ်လား ဆရာရဲ့၊ ကြက်ခွပ်လက် ရရုံ အညောင်းပြေဆိုပြီး လုပ်လိုက်တာ၊ ငွေက ဘာများလဲ၊ ဆယ့်တစ်ကျပ်ထဲ ပဲ”

“ငွေက အရေးမကြီးဘူး၊ ခင်ဗျားကြက်က ထွက်ပြေးတယ် ဆိုတော့ ဘယ်သုံးရတော့မလဲ”

ပြေးဖူးသောကြက်ကား ဘယ်လောက်ပင်ကောင်းကောင်း နောက် တိုက်လျှင်လည်း သူပြေးချိန်ရောက်သောအခါ ပြေးလေ့ရှိသတည်း။ တိုက် ကြက်မျိုးမှန်လျှင် အသေခံသည့် ဇွဲမျိုးရှိရမည်။ ထို့ကြောင့် ရာဇဝေဒါဒတွင် ဘုရင်တို့အား စစ်တိုက်ရာ၌ တိုက်ကြက်ကဲ့သို့ ရဲရင့်ရမည်ဟု ဆို၏။

ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ မဆိုချေ။ ခြင်္သေ့မျိုးသည် နိုင်လျှင်သာဖိဆော်၍ ရုံးလျှင်ပြေး
လေ့ရှိ၏။

နပိတ်ကြက်ရုံးရသည်ကို ကျွန်တော်တွက်မိပေပြီ။ မျိုးမမှန်၍
ဇွဲမရှိခြင်းကို မသန်၍ ကောင်းစွာမခွပ်နိုင်ခြင်းက အခြေခံ၏။ ဘာကြောင့်
မသန်ရသနည်း။

နပိတ်သည် မနက် ၈ နာရီအလုပ်သွား၍ ညနေ ၄ နာရီကျော်မှ
အိမ်ပြန်ရောက်သည်။ ဒီအတွင်း သူ့ကြက်ကို အခြားကြက်နှင့် ခွပ်မှာစိုး၍
ခြင်းထဲလှောင်ပစ်ခဲ့ရသည်။

မနက် ရေတစ်ခါပေး၊ အစာကျွေးခဲ့ပြီး ညနေပြန်လာမှ ရေတစ်ခါ
ကိုင်၍ အညောင်းပြေ လွတ်နိုင်သည်။ ဤကား ကြက်မွေးနည်း မဟုတ်ပေ။

ရေပေးသည်။ ရေကိုင်သည် ဆိုသည်မှာ ကြက်၏ကိုယ်၊ လည်ပင်း၊
ရင်ဘတ်၊ ဂျှင်းကြား၊ ပေါင်လုံးတို့ကို လက်ရေဆွတ်ပြီး ပွတ်သပ် ဖျစ်ညှစ်
ပေးရခြင်းကို ဆိုသည်။ တစ်ခါကိုင်လျှင် တထိုင်တညောင်း၊ ဤသို့နေစဉ်
အကြိမ်ကြိမ်လုပ်နိုင်လေ ကောင်းလေဖြစ်သည်။ ကြက်၏ အကြောအဆစ်
မာလာသည်။ အရေပြားထူလာ၍ တော်ရုံတန်ရုံ ခွပ်သည့်ဒဏ်ကို မမှုတော့။
နို့ပြီး အမောလည်း ခံနိုင်လာသည်။ ဤသို့ ခွပ်သားရေသား ကောင်းသော
ကြက်တို့မှာ မနက် ၈ နာရီမှ ညနေ ၄ နာရီအထိ ခွပ်ရပါစေ၊ မမောတော့
ပြီ။ ပါးစပ်မဖြဲတော့ပြီ။ တကယ့်ကြက်ကောင်းကြီးများကို ခွပ်ရည်တူ၍
အကြိတ်အနယ်ချရသည်၌ တစ်ရက်နှင့်မပြီးဘဲ နောက်တစ်မနက် ဆက်ရ
သည်ကို ကြုံတွေ့ဖူးသည်။ တိရစ္ဆာန်ထဲတွင် တိုက်ကြက်ဖမျိုးသည် ဇွဲ
အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။

၎င်းတို့ကို မွေးမြူပြုစုသည်မှာလည်း မလွယ်ကူပေ။ ဝါသနာက
ဆောင်ပေ၍သာ ကြက်သမားတစ်ယောက် သူ့ကြက် ပြုစုနေပုံကို ကြည့်ရှု
ရသည်မှာ ဝါသနာမပါသူအဖို့ ငါးတစ်ကောင်မျှ မဟတ်ဘဲလျက် တစ်နေ့လုံး

ငါးထိုင်များနေသူကို ကြည့်ရဘိသည့်အလား ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ကြက်သမားကား သူ့ကြက်ကို တိုက်တော့မည်ဟု ပြင်ဆင်သော အခါ မလွဲသာသောအမှုကို ပြုသည်မှတစ်ပါး သူ့ကြက်ကလွဲ၍ အခြား ဘာမျှဂရုမစိုက်တော့ပြီ။ ကြက်ကောင်းကြီးမကွာဆိုသည့် စကားအတိုင်း သူ့ကြက်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေသည်။ ကြက်အစာ ကောင်းကောင်း စားရဲ့လား၊ ဝမ်းပျော့သလား၊ မာသလား၊ ည သူ့တွန်ချိန် မှန်မှန်တွန်ရဲ့လား၊ တိုက်ကြက်တို့မည်သည် ညမှာအခြားကြက်တွေ တွန်တိုင်း လိုက်မတွန်ချေ။ နံနက်လင်းအားကြီးဖက်မှသာ တွန်တတ်၍ တစ်ကြိမ်လျှင် သုံးခါဖြင့် သုံးခါ၊ ငါးခါဖြင့် ငါးခါ အရေအတွက်နှင့် တွန်သည်။ ထိုအရေအတွက် ပြည့်အောင် မတွန်လျှင် ဤကြက် နေထိုင်မကောင်းတော့ပြီ။ ထို့ပြင် နံနက်မိုး သောက် လျှင်လည်း ကြက်ကိုဖမ်းပြီး ဇလုပ်ကိုစမ်းကြည့်ရသည်။ ဆန်တစ်စေ့မှ မကျန်ပါမှ ကျန်လျှင် ဤကြက် မကျန်းမာ။ (ထိုနေ့မတိုက်လေနှင့်)

နေ့အချိန်မှာလည်း တန်းထိုးပါရဲ့လား။ (ကြက်ခုန်တတ်ပြီး အတောင်ခတ် တွန်ရန် အနေတော်တန်း လုပ်ပေးထားရသည်။) ဖုတ်လူး သလား၊ ကြက်ဖုတ်လူးခြင်းသည် မသန်၍ဖြစ်၏။ ဖုတ်လူးသော ကြက်ကို မတိုက်ရ။

ဖော်ပြပါ နပိတ်၏ကြက်ကား သူ ညနေပြန်ရောက်၍ ရေပေးပြီး လွှတ်လိုက်လျှင် တန်းတိုးမည့်အစား ဖုတ်လူးနေ၏။ ဒါကို သွားတိုက်ခြင်း ကြောင့် ဒင်းရှုံးခြင်းဖြစ်၏။

ကြက်သမားတို့ ကြကရှုံးလျှင် ငွေကုန်သည်ထက် မိမိဂုဏ်ကို ထိခိုက်သည်ဟု ယူဆ၏။ နိုင်သောကြက်ဖက်က လူများသည် သူတို့ကြက် ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ခွပ်လိုက်မည်ကို လူစုံတိုင်း ရက်ပေါင်းများစွာ ပြော၍မပြီး တော့ပြီ။ ရှုံးသောကြက်ဖက်က လူများကလည်း ထိုကြက်ကိုလည်းကောင်း၊ ကြက်ရှင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကွယ်ရာ၌ (လူချင်း ပမာမခန့်လျှင် ရှေ့တွင်ပင်) စကားသင့်တိုင်း ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်တတ်ကြသည်။

ဤကား ကြက်သမားလောက၏ ဓမ္မတာပေ။

ယခု ကြက်ဘုန်းကြီးကြက်နှင့် တိုက်ရက် ချိန်းပြီးသောအခါ ကျွန်တော် အရက်သမား၊ ကြက်သမား စာရေးဆရာကြီးမှာ မိမိဂုဏ်ကို မထိခိုက်အောင် များစွာဂရုစိုက်ရပေသည်။

‘သားတို့ရုပ်ရည် သီတာမည်သား’ ဆိုသော အလကား။ ကျွန်တော့် ကြက်ကို ဂရုမစိုက်တတ်သဖြင့် ကျွန်တော်သားများကို သောက်မြင်ကပ် သေးသည်။ ကျွန်တော် တစ်နေရာရာက ပြန်လာလျှင် မြူးတူးရွင်ပျနေသော ကျွန်တော့်ကြက်ကို မြင်လိုက်ရမှ ‘ရေကြည်ချမ်းမြ’ ဒလဟော ကျသည့်နှယ် ကြက်ကိုကြည့်၍ ချက်ကိုမော့ရသည်မှာ လွန်စွာမှ နှစ်ခြိုက်လှပါကြောင်း။

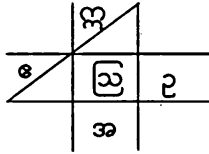

ချိန်းရက်သို့ နီးကပ်လာခဲ့ပြီ။ ထိုသရောအခါ စကားသံ ထွက်လာ သည်။ ဘုန်းကြီးက ဟိုယခင်အခါတုန်းကလို သူ့ကျောင်းရှေ့မှာ မတိုက်ခိုင်း တော့ဘူး။ တခြားတစ်နေရာမှာ တိုက်ကြတဲ့။

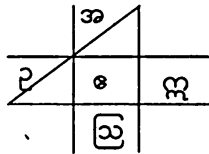
ဤအခါ ကျွန်တော်ပို၍ ဝမ်းသာလေသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်ပိုင် ကြက်တိုက်ဖို့ နေရာရှိသည်။ ကျွန်တော် အကောက်လည်း ရမည်။ တရာ တစ်ဆယ်ကြေးတိုက်လျှင် နှစ်ဖက်ကောက်၍ အကောက်ချည်းက ၂၀ ရမည်။

ထို့ပြင် ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့အချိန် ချိန်းမည်။ ကျွန်တော်၏ ကြက်မွေးစီးမွေးနည်း မှတ်စုစာအုပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်။

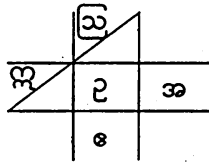
တနင်္ဂနွေနှင့် သောကြာနေ့တွင်
နံနက် ၆ နာရီမှ ၈ နာရီ ၂၄ မိနစ်ထိ။

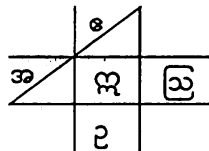
၈-၂၄ က ၁၀-၄၈

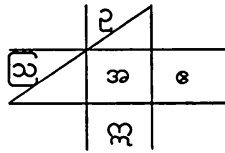
၁၀-၄၈ က ၁-၁၂

၁-၁၂ က ၃-၃၆

၃-၃၆ က ၆ နာရီ

မိတ်ဆွေ ဤဇယားကလေးတွေကြည့်ပြီး အောက်ပါအရောင်ကို တွက်ပါ။

- ၈ = အနက်
- ၉ = အနီ
- ၁၀ = အပြာ
- ၂ = အမွဲ
- ၁၁ = အဖြူ

နို့ပြီး အရှုံးအနိုင်ကား

အထက်မင်းမူ၊ အောက်မှာအနိုင်၊ အလယ်မှာသေ၊ ယာနေအကန်း၊ အောက်ဆုံးအပြေး။

ကဲ... နေ့ခင်း ၃ နာရီ ၃၆ မိနစ်မှ ညနေ ၆ နာရီထိ အတွက် အောက်ဆုံးဇယားကို ကြည့်လိုက်စမ်း မိတ်ဆွေ...

အထက်က ၂ အမွဲရောင်သည် မင်းမူ၍ (ဒီအချိန်မှာ သူဘုရင်ပေါ့ ဗျာ) အောက်က ၁၀=အပြာသည်နိုင်မည်။ အလယ်က ၁၁-အဖြူရောင်သည် သေတတ်၍ လက်ယာဘက်က ၉ = အနီမှာ မျက်စိကန်းတတ်ပြီး အောက်ဆုံးက ၈ = အနက်သည် ပြေးလိမ့်မည်တဲ့။

ကြက်အရောင်သည် ဤ ၅ မျိုးမျှခွဲ၍ ကျွန်တော့်ကြက်က ၈= အနက်။ သူတို့ကြက်က ဖေါင်းဒိမ်းဆိုတော့ ၁၁ = အဖြူထဲသွင်းရချေမည်။

ဤအဖြူနှင့်အနက်ကို တနင်္ဂနွေနေ့တွက် ဇယားကွက်များတွင် ကြည့်လိုက်စမ်း။ နံနက် ၆ နာရီမှာ ကျွန်တော့်ကြက်အနက်သည် အကောင်း

ဆုံးဘုရင် ဖြစ်နေလေသည်။ တဖန် ၁၀ နာရီ ၄၈ မိနစ်မှ မွန်းလွဲ ၁ နာရီ ၁၂ မိနစ်ထိ နိုင်ကောင် ဖြစ်နေပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤနှစ်ချိန် တစ်ချိန်ချိန်ရအောင် ချိန်းရမည်။

သူတို့ဘုန်းကြီးလည်း လောကီသမားမို့ ဒါတွေ နားလည်နေလိမ့် မလား၊ ကျွန်တော်စဉ်းစားရသေးသည်။

သို့သော် မလည်ရှာပေ။ ကျွန်တော်အလိုချင်ဆုံးဖြစ်သော နံနက် ၆ နာရီမှပင် “စောစောအေးတုန်း ကောင်းတာပေါ့” ဟု သဘောတူလိုက် လေသည်။

ကျွန်တော်က ဘဝတူ ကြက်သမားဘုန်းကြီးကို ဖူးလို့၍ “ဘုန်းကြီး ကော လိုက်ကြည့်ဦးမှာလား” ဟု ကျွန်တော်က မေးသေးသည်။ “မလာပါ ဒကာများနှင့်ပင် ကိစ္စပြီးပါသည်” ဟု ပြန်ပြော၏။

ထိုတနင်္ဂနွေနေ့ရောက်သောအခါ နံနက်စောစွာ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးလေသည်။ ကျွန်တော့် ကြက်တွန်သံကို မကြားရသေး။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်တော် ကြက်သံနှင့် နိုးနေကျ မီးဖွင့်၍ နာရီကြည့်လိုက်တော့ ၄ နာရီခွဲ။ ကျွန်တော့်ကြက်သည် ၅ နာရီခန့်မှာ တွန်သည်။

ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်ကာ ရေခွေးအိုးကိုတည့်ပြီး စာတစ်အုပ် ဖွင့်ဖတ်၍ နာရီတကြည့်ကြည့်နေသည်။

အိုကေ။ သူတွန်နေကျ အချိန်မှာပင် အတောင်တဖျန်းဖျန်းခတ်၍ သူထုံးစံအတိုင်း ၅ ခါတိတိ တွန်ပါလေသည်။ နောက်ပြီး ပြန်ငြိမ်သွား၏။

ကျွန်တော် စိတ်အေးသက်သာစွာ ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စကိုပင် စပ်လိုက်သေးသည်။ (ကျွန်တော်သည် ဘယ်ကိုမှသုံးရန်မဟုတ်။ စိတ်ကူး ပေါက်ရာ ကဗျာများကို စပ်လေ့ရှိပါသေးသည်။)

နံနက်လင်းသော် အိပ်တန်းမှမဆင်းမီ ကြက်ကိုဖမ်း၍ ဇလုပ်စမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဆန်တစ်စေ့မှမရှိ။ အိုကေ။ ထို့နောက် ထုံးစံအတိုင်း ရေအဝခွံလိုက်သည်။ (အားကစားသမားများ မနက်ရေသောက်ကြသလိုပေါ့ အမောလုံဖို့) ပြီးလျှင် ဆောင်း၏နံနက်အေးနေသဖြင့် ရေခွေးနှင့်ပေါင်များကို ဆုပ်ကိုင်သည် စိစိစိစိမြည်အောင် ဖျစ်ညှစ်ရသည်။ နာရီဝက်မျှ ကိုင်တွယ်ပြီး နောက် အိမ်ရှေ့ထုတ်၊ ကြိုးချည်ပြီး တန်းတင်ထားလိုက်၏။ တဖျောင်းဖျောင်းနှင့် အတောင်ခတ်၍ တစ်လစပ် တွန်လေတော့သည်။

မကြာမီ တာတေရောက်လာ၍...

“ကဲ... တာတေရေ ၆ နာရီထိုးပြီကွ၊ သူတို့ စောနိုင်သမျှ စောအောင် သွားခေါ်ကွာ”

မကြာမီ တာတေရောက်လာ၍...

“လာမယ်တဲ့ဆရာ၊ လူစုနေကြပြီ”

ကျွန်တော့်အိမ်သို့လည်း ကျွန်တော့်ကြက်ဘက်က လောင်းမည့်သူများ တဖျောက်ဖျောက် ရောက်လာကြပြီး ကြက်သမားသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းမဟုတ်၊ အခြားသူများကိုလည်း မျှမျှတတ ပါဝင်စေရသည်။

လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတစ်အိုးနှင့် ကြက်သမားတို့ အနှစ်နှစ်အလလက သူတို့တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ကြက်များအကြောင်း ပြောနေကြသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် ကြည့်ရပေမည်။ ၈ နာရီ ၂၄ မိနစ်ရောက်လျှင် ဒုတိယဇယား ကြည့်လိုက်စမ်းပါ မိတ်ဆွေ။ အဖြူသည် ထိပ်တန်းရောက်နေ၍ ကျွန်တော့်ကြက် ဣ အနက်က မျက်စိကန်းမယ့်ဘက် ရောက်နေသည်။

ဒင်းတို့လည်း ဒါကိုနားလည်၍ပဲ အချိန်ဆွဲနေသလား။ ၇ နာရီထိုးသွားပြီ။

“သွားကွာ... တာတေ၊ ၈ နာရီကျော်ရင်ဖြင့် ငါမရှိတော့ဘူး၊ စာရေးဆရာ အစည်းအဝေးသွားရမယ်ပြော မြန်မြန်ခေါ်ခဲ့ကွာ”

သည်လိုနဲ့ပဲ ၇ နာရီခွဲမှ ကြက်ဝိုင်းထဲ ရောက်ကြသည်။ ကိုယ့် ကြက်အချိန်က မိနစ် ၅၀ ဆယ်မျှ ရှိတော့၍ ကျွန်တော်က အလောဆော်ရသည်။ ကျွန်တော့်အား ဒါလောက်ပဲ အယူသည်းသလား မေးတော့လည်း မဟုတ်ပါပေ။ သို့သော် သိနေတော့လည်း တတ်နိုင် သလောက် ကိုယ့်ဘက်က သာအောင်လုပ်ချင်သပေါ့။ ကြံ့ခွဲရသည်မှာလည်း ကြက်ချင်း တန်းတူနေ လျှင် မွေးစီးရသည့်ကြက်က နိုင်သွားသည်များကို တွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။

“ကဲ... ကြေးစပ်၊ ခင်ဗျားတို့ဘက်က ဘယ်လောက် ရှိသလဲ”

“၇၇”

“ဟောဗျာ” ကျွန်တော့်ဘက်က လူစုနှင့် တော်တော်စိတ်ပျက် သွားမိသည်။ “နို့ ခင်ဗျားတို့ဘက်ကပဲ ၁၁၀ အောက် မလိုက်ဘူးဆို”

“ရှိရင် ထောင့်တစ်ရာကြေး တိုက်ချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ခု လလယ်ရက် ကြီးမှာ ငွေမရှိလို့ပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ ဘုန်းကြီးကကောဗျာ”

“ဘုန်းကြီးလည်း လူပဲဗျ၊ ဘိုင်ကျတဲ့အခါ ကျမှာပေါ့”

“ကဲလေ... နဲ့ပစေပေါ့။ လာဘ်ဦး မပယ်ပါဘူး” ကျွန်တော့် ကြက်မှာ တခါမျှ ငွေနှင့်ကြေးနှင့် မတိုက်ဖူးသေးချေ။ “ရသမျှ အမြတ်ပဲ”

“ဟဲဟဲ... ဘယ်သူက မြတ်မလဲ၊ နောက်မှ ကြေးနဲ့လို့ တော်သေး တာပေါ့ကွာ၊ ဖြစ်သွားမယ် ဟဲဟဲ”

“ကဲ... ငွေထုတ် ငွေထုတ်”

ကျွန်တော့်ဘက်ကလူများကို တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် လျှော့ ခိုင်းလိုက်ရတော့သည်။ တချို့တစ်ကျပ်နှစ်ကျပ်မျှပါ ရတော့သည်။ ကျွန်တော့်ဖို့ပင်လျှင် နှစ်ဆယ်မျှ ရှိတော့၍ တာတော့ကိုလည်း ရှိ သာပါရန် ချောရပါသေး၏။

ငွေများကို ဒိုင်လုပ်သူ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီးနောက်

နဂါးလှည့်ကြည်၊ နတ်နေလာဘ်နေရွေး၍ ကြက်ဝိုင်းစည်းကမ်းထုံးစံအတိုင်း ပြောပြီး ကြက်နှစ်ကောင် လွတ်လိုက်လေပြီ။

ကြက်ဝိုင်းတွင် သူတို့ဘက် လူစုက တစ်ခြမ်း၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က တစ်ခြမ်း၊ ပထမခွပ်စဉ် တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် ခြေမတင်ကျသေး၍ ပရိတ်သတ်သည် ဆိတ်ငြိမ်နေကြ၏။ ကြက်နှစ်ကောင်သည် ရှောင်ကာတိမ်းကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပညာစမ်းနေကြ၏။ (တိုက်ကြက်မှာ မျိုးနှင့်ခွပ်လမ်း ပညာရှိ၏။)

ကျွန်တော်သည် နာရီကိုကြည့်၍ “ငါ့သားရေ ဒို့ဘက် မိနစ် ၄၀ လောက် ရှိတော့သကွ၊ မြန်မြန်လုပ်လိုက်စမ်း” ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်၏။

ဟုတ်လိုက်လေဗျို့၊ စ၊ခွပ်၍ ၃ မိနစ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော့် ကြက်က တစ်ချက်မိလိုက်ရာ ဟိုကြက်ဖလူးကနဲ့ ဝိုင်းပြင်ပုံ၍ ထွက်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော့်ဘက်ကလူများ သြဘာသံများ ဆူညံသွား၍ ကျွန်တော်က လူကြီးပီပီ အုပ်ထိန်းရသေးသည်။ တစ်ဖက်က မခံချင်လျှင် ရန်ဖြစ်တတ်၏။

“ ကျီးခြေဟာ ဒီလိုပဲကွ ” (ကျွန်တော့် ကြက်မဲကို ကျီးမွေးဟုခေါ်သည်။ တိုက်ကြက် ၅၀ လျှင် တစ်ကောင်တွေ့ရန် ခဲယဉ်း၏။ ရှားသောအမွှေးမျိုးပေ။) ‘ခွပ်တော့ ပျော့ဖားဖားပေမယ့် ခြေဆိပ်တက်ဆိပ် ရှိတယ်။

ကျွန်တော့်ဘက်လူက ပြောသည်ကို ဟိုဘက်လူတယောက်က “အောင်မယ်လေးဗျာ .. ဒီလို မတော်တဆ အမွှန်ခွပ်တာတော့ ကြက်မလဲ ခွပ်တတ်တာပါပဲ”

ဤလို ပုံထွက်သွားသည်ကို အမွှန်ခွပ်ဟုခေါ်သည်။ ရုတ်တရက် မွန်သွားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော့်ကြက်ဘက်က ကြေးကျောပေးလေပြီ၊ ၁ဝိ နဲ့ ၈၊ ၁ဝိ နဲ့ ၇။

နောက်တချို့ ပြန်လွတ်ပြီ။

ကျွန်တော့်ကြက်က သူသာမှန်းသိ၍ အတင့်ရဲတော့ရာ သတိမဲ့သွား၍ ဟိုကြက်အကြိုက်တွေသွားသည်။ ကျွန်တော့်ကြက်မေးကို လှန်တီးလိုက်သည်။ ပြောလောက်ပါပေ၏။ ကျွန်တော့်ကြက်မှာ နောက်ယိုင်၍ ဦးခေါင်းဆတ်ဆတ်ခါသွား၏။

ယင်း၌ သူတို့ဘက်က ဩဘာသံများ ညံသွားပြီး လူတစ်ယောက်မူ ဝမ်းသာလွန်းသွားဟန်တူ၏။ ကြက်ဝိုင်းထဲသို့ ဝှမ်းထိုးချလိုက်လေသည်။ သို့သော် သူတို့ဘက်ကြက်စွဲက သူ့လူအကြောင်း သိနေဟန်တူပါ၏။ ကြက်ဝိုင်းထဲ ကိုယ်မရောက်မီ ဖင်ထောင်နေစဉ်၌ တင်ပါး ဖနောင့်နှင့် ဆော်ထည့်လိုက်ရာ သူ့နဂိုတိုင်း ထိုင်လျက်ကလေး ပြန်ဖြစ်သွား၏။

နှစ်ဖက်သော ပရိသတ်မှာ တဝေါဝေါပွဲကျသွား၏။

ကြက်နှစ်ကောင်ကား ဆက်လက်ခွပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကြက်သည် တစ်ချက်ထိသွား၍ ဟိုကောင်အကြိုက်ကို သိသွားပြီး နောက်ထပ်အမှားမခံတော့ပြီ။ သတိနှင့်ခွပ်တော့၏။

“ကဲ... ငါ့သား ဒဏ်ရာစွဲပါသကွ” ကျွန်တော့်ကြက်သည် ကြက် ၃ ကောင်နှင့် ၃ ခါမျှ ခွပ်လက်ချခဲ့ဖူးပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ကြက်စွဲက သူ့အကြောင်း သိနေသည်။ ခွပ်ပြီးသားနေရာကို ထပ်ထပ်ပြီး ခွပ်တတ်သည်။ “ခုန အမွန်လေး ထပ်တီးစမ်းပါဦး၊ ဒါမျိုး ၄ ခါ မခံနိုင်ပါဘူးကွာ”

ကျွန်တော့်ကြက်စွဲက အားပေးလိုက်၏။

ထိုစကားနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ကျွန်တော့်ကြက်က နားဆက်တီးလိုက်လေရာ ဟိုကြက် ကရော်ဆို အော်၍ ဝိုင်းပြင်ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

သူတို့ကြက်သည် မျိုးမစစ်ဟု ကျွန်တော်အထင်မှန်၏။ နောက်ပြန်မခွပ်တော့ပေ။ တစ်ခါကောက် နှစ်ခါချ၊ ခွပ်ချိန် ၁၀ မိနစ်မျှနှင့် ဝိုင်းပြီးလေသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော့်ကြက်သည် နာမည်ပီး၍ သွားလေ၏။

ကြက်ရှင်သင်္ကန်းဝတ်

ဤမှ ထိုရပ်ကွက်တွင် ဘုန်းကြီးကြက်ဟူ၍ နောက်ထပ်မကြား
တော့ချေ။ ထိုဘုန်းကြီးလုပ်သူကိုလည်း ကျွန်တော်သိပါလျက် ထိဖြစ်နေ
သည်။

တစ်လမျှအကြာ တစ်နေ့သောနံနက် ကျွန်တော် ကမ္ဘာအေးဈေးမှ
ပြန်အလာ ထိုဘုန်းကြီးနေရာ အောက်ချိုင့်နားအရောက်၌ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်လာသော လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်ရှေ့ရပ်လိုက်ပြီး...

“ကိုကြင်ဆွေ ကျွန်တော့် မမှတ်မိဘူးလား။”

သူပြောမှပင် ကျွန်တော့်မှာ သူ့မျက်နှာမြင်ဘူးသိဘူးသလိုလို
ရှိသည်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဘယ်မှာဟူ၍တော့ စဉ်းစားမရ

ထိုလူက ဆက်လက်၍...

“ကိုကြင်ဆွေ မအူပင်လမ်းရှေ့ လဘက်ရည်ဆိုင် ထွက်နေတုန်း
ကဟာ ပြန်စဉ်းစားဗျာ”

ဤမှ ရှေးခေတ်ဟောင်းကို ကျွန်တော်ကွက်ခနဲ မြင်ယောင်
လာကာ...

ဟာ... ကိုတင်ကြီး ညောင်တုန်းလမ်းနှင့် မအူပင်လမ်းထိပ်
ခွက်ကုန်း ‘ဗ’ ရပ်ကွက်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေတကား။ “ပြောမှ စဉ်းစားမိတော့
သဗျာ၊ မတွေ့ကြတာကလည်း ကြာပြီကိုဗျ။ အခု ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေလဲ”

“ဟောဒီအောက်ဂျိုင့်ထဲမှာ နေတာ၊ ခုတော့ ငကဲ အသုံးမကျတာနဲ့
ပြေးရပြီဗျ”

“အော... ငကဲလဲ ဒီမှာနေသကိုး၊ ကျွန်တော့်ကြက်တိုက်တဲ့နေ့
ကတောင် ကြက်ပိုင်းထဲတွေ့သေးတယ်”

“ကိုကြင်ဆွေကြက်နဲ့တိုက်တာ သူ့ကြက်ပေါ့ဗျ”

“နို့... ဘုန်းကြီးကြက်ဆို”

“ဘုန်းကြီးလုပ်နေတာ သူပေါ့ဗျ။ ကြက်ဝိုင်း လူဝတ်လဲပြီး လိုက်ကြည့်တာ”

“ဟေ”

ကျွန်တော့်မျက်လုံးသည် ဝိုင်းဝိုင်းလည်၍သွားသည်။ ငကဲသည် ဖာ-ခေါင်းဖြစ်၏။

“ဘယ့်နှယ်ဗျာ မစပ်မဟပ် ဒီကောင့်နှယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်အစိုးရက အဲဒီအကွက်ဖျက်တော့ ငကဲက သင်္ကန်းဝတ်ပြီး သူ့ဖာမတွေ ဒကာမလုပ်ပြီး ဒီဘက်လာခိုတာ”

“ဒီမှာလဲ ဒီအလုပ် လုပ်နေတာပဲလား”

“ဒီအကွက်ထဲမှာတော့ မလုပ်ပါဘူး၊ တခြားထွက်တယ်”

“ကျွန်တော်တစ်ခါလာတုန်းက မယ်သီလလည်း မြင်ပါလားဗျ”

“အဲဒါ ကိုကြင်ဆွေ သေသေချာချာကြည့်ရင် သိမှာပေါ့၊ အသိန်း ရယ်လေ၊ ကောင်မက ရောဂါကြောင့် ကတုံးရိပ်ရတော့ ငကဲရဲ့ အစီအမံပေါ့”

“တောက်... ရက်စက်တဲ့ လူတွေပဲဟေ့၊ အခုတော့ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာတုန်း”

“ငကဲ သင်္ကန်းဝတ်ပြီး အနေအထိုင် သရမ်းမှုပေါ့ဗျာ၊ အရပ်ထဲက သိပြီး သာသနာရေး ဝန်ကြီးရုံး ရောက်သွားတယ်။ သာသနာရေးဝန်ကြီး အမိန့်နဲ့ သင်္ကန်းဆွဲချွတ်ပြီး နှင်ထုတ်တော့တာပေါ့ဗျာ”

ဤကား တကယ့်ဖြစ်ရပ်ပေတည်း။

ရွှေနှင့်ဆီ

၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလမှ ၁၉၆၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်လအထိ ကျွန်တော်သည် ပြည်လမ်း ၇ မိုင် ရွာတန်းရှည်ရွာတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထိုရွာမှာ ယခုကျွန်တော်နေသော ပြည်လမ်း ၆ မိုင် မာလကာခြံထက် ကြက်သမားပေါသည်။ အိမ်တိုင်းလိုလိုပင် တိုက်ကြက် သို့မဟုတ် ဟင်းစား ကြက်များ မွေးကြသည်။ ကြက်မမွေးသောအိမ်ဟူ၍ မရှိသလောက်။ ဟိုအချိန်က ခြံတွေဝင်းတွေကလည်း ကျယ်လှပါဘိသည်။

ယခင်လက ဖော်ပြခဲ့သည့် မောင်သာရ မန္တလေးမှရောက်စ ခေတ္တ ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သော ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့တည့်တည့်က အိမ်မှာ ထိုစဉ်က တစ်မြို့တစ်နယ်တွင် တာဝန်ကျနေသော ရဲအရာရှိ ဦးလှမောင်၏ အိမ်ဖြစ် သည်။ ကျွန်တော် ထိုရွာရောက်စအချိန်မှာ ဤအိမ်တွင် နေထိုင်သူ မရှိ။ သော့ခလောက်ကြီး ပိတ်ထားသည်။ ဦးလှမောင် ခေတ္တနယ်မှ ပြန်ရောက်လာ စဉ် သူနှင့်ကျွန်တော်သည် အရက်သမားအချင်းချင်း၊ ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက် ပေါင်းဖက်မိကြ၍ လူချင်းခင်မင်သွားသောအခါ သူ့အိမ်သော့ကို ကျွန်တော့် ပေးခဲ့၏။ ငှားမည့်လူများရှိ ကြည့်ရှုငှားရမ်းပေးပါ။ အိမ်လခလည်း သင့် လျော်အောင် တောင်းပေးပါ။

သို့သော်လည်း ထိုအချိန်က အိမ်မြေရှားပါးသည် မဟုတ်သေး။
ယခုလို စဘော်တွေ နှင့်နေအောင်ပေးပြီး မောင်းထုတ်၍မရသော ခေတ်
မဟုတ်မူ၍ ထိုအိမ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး လာနေကြသူတို့မှာ
တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး သိပ်ပြီးကြာကြာသည် မဟုတ်ချေ။

ပထမ မောင်သာရ ဇနီးမောင်နှံ၊ နို့စို့ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့်။
ဒုတိယ ကာတွန်းစိန်ကြီးတို့ လင်မယား ညားခါစ။ တတိယ ဆရာသခင်
ဘသောင်း လာပြီး စာရေးဖို့တဲ့။ ရှုမဝဦးကျော်က ငှားသည်။ စတုတ္ထ
ဂျာနယ်ကျော် မမလေး၊ အေးအေးဆေးဆေး စာရေးချင်လို့တဲ့။ ဒါပေမယ့်
သူစာရေးနေတာ တစ်ခါမျှ မမြင်ရပါဘူး။ မကြာမီတွင် ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့
သီလရှင် လူနာတစ်ယောက် (မုံရွာကတဲ့) သူ့ခြွေရံသင်းပင်းနှင့် လာထား
သည်။ ဆေးဆရာ ဒေါ်မမလေးက ထိုစဉ်က သူ့ကိုယ်ရံတော် ဒဂုန်တာရာ
နှင့် ခဏခဏလာ၍ လူနာကြည့်ကြသည်။ ဤလူနာ မုံရွာပြန်သွားသောအခါ
အိမ်ကို ကျွန်တော်ပြန်အပ်သည်။ အိမ်သည် အတော်ကြာ အားလပ်နေပြီး
နောက် ကျွန်တော်မြင်းလှည်းသမားဘဝကပင် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့သော
ဒေါ်အေးသာ(မုဆိုးမ) မိသားစုက ပဉ္စမမြောက်။ နောက်ဆုံး ဆဋ္ဌမ ကား
ကျွန်တော် ဤရွာမှထွက်ခါနီး ကျွန်တော့်တပည့် စာရေးဆရာ ငွေမောင်း
လင်မယား၊ မူလတန်းကျောင်းသားလေး နှစ်ယောက်နှင့် အကြီးက
မောင်မောင်ဦး၊ အငယ်က အော်လီဆန်။

ဤအိမ်ငှားစာရင်းတွေ ဖော်ပြနေသည်က အကြောင်းရှိပါသည်။
ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဤအိမ်ရောက်လာသူများမှာ ဖော်ပြခဲ့သော
စာရေးဆရာများသာမက ကာလအတန်ငယ် ကြာသောအခါ နောက်ထပ်
လည်း စာရေးဆရာနှစ်ယောက် ဖြစ်မြောက်လာသေး၏။ (၁) ကလျာ
ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ) သူက ကာတွန်းစိန်ကြီးဇနီး။ (၂) တင်သန်းဦး (စစ်တက္ကသိုလ်)
သူက ငွေမောင်းသားကြီး မောင်မောင်ဦး။ ထို့အပြင် ဤစာရေးဆရာတွေ

ထက် ကျွန်တော့်အတွက် အသုံးကျ၍ ယခုတိုင်ဆွေး တသသ နေရပါသော ရွှေနှင်းဆီ။

ခြကြေးသုံးဆယ် ဝိုင်းကြီးပယ်

ဖော်ပြခဲ့သော ဤမြေချော၊ ဤဂေဟာသို့ ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက် ပြီး ရောက်လာကြသူများအနက် စာပေသမားမဟုတ်ပေသော ဒေါ်အေးသာ မိသားစုတစ်စုသာလျှင် ‘ရောမ၊နေ ရောမ၊သားလိုကျင့်’ ဟူသော စာပေ စကားအတိုင်း လိုက်နာပေသည်။ အကြောင်းမှာ ဒေါ်အေးသာသည် ရောက် လာတယ်ဆိုတာ မကြာပါဘူး။ အခြားအိမ်တွေမြင်၍ အားကျပြီး ကြက်တွေ တော်တော်များများပဲ မွေးမြူပါလေရော ခင်ဗျာ။ ဦးလှမောင် ခြံဝန်းကလည်း ဧကသုံးမတ်ရှိတာကလား။ သူ့ကြက်တွေက မျိုးစုံပဲ၊ ရရာနေရာက ဝယ်လာ ပြီးမွေးတဲ့ ဟင်းစားကြက်တွေ တချိတချိ ထုတ်ရောင်းလိုက်လျှင် ဆယ့်လေး ငါးပိဿာ၊ ကလေးတွေ အဝတ်ဖိုးရသတဲ့။

ဒေါ်အေးသာရောက်ပြီး ၆ လလောက်အကြာ တစ်နေ့သော ညနေခင်းဝယ် အသက် ၂၀ ခန့်ရှိ ကြက်သမားလေး မောင်စောတင်သည် ကြက်တစ်ကောင်ပိုက်၍ သူ့အပေါင်းအသင်း လေးငါးယောက်နှင့် ကျွန်တော့် အိမ်ရောက်လာပြီး သူ့ကြက် ကျွန်တော့်ရှေ့ပစ်ချလိုက်ကာ...

“ဒီနေ့လည်း မတိုက်ခဲ့ရပြန်ဘူး ဦးလေးဆွေရယ်”

သူတို့သည် တံတားလေးရွာဝိုင်းသို့သွားပြီး ပြန်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲဒါ ခြေကျော် ထိုးလိုက်ချင်တယ်”

ဝိုင်းချသွားပြီး မတိုက်ဘဲ ပြန်ခဲ့ရသောကြက်ကို ‘ခြေကျော်ထိုး သည်’ (ခေတ္တခွပ်ခိုင်းရသည်)ကို စာဖတ်သူများ သိပြီးကြပါပြီနော်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က “အေး ဒါပေမယ့် ငါ့မှာအခု ကြက်မှမရှိတာပဲကွ၊ မင်းကြက်ငါ့ဆီ ယူလာလို့ အလကားပေါ့ကွ”

“ဟို... အိမ်ရှေ့အိမ်က ကြက်ကြီးနဲ့ ချချင်လို့ ဆရာရယ်”

သူ့အဖော် ထွန်းတင်က ဝင်ပြောသည်။ ဒေါ်အေးသာကြက်ဖကြီးကို ပြောခြင်းဖြစ်ရာ..

“ဟ... တစ်ခါမှ ခွပ်ဖူးပုံမရတဲ့ အဲဒီစစ်တကောင်းကြက်ကြီးက မင်းကြက်ကို ဘယ်ခွပ်နိုင်ပါ့မလဲကွာ”

“ခွပ်နိုင်သမျှပေါ့ ဦးလေးရယ်၊ ဒီအနီးအနားမှာ ကျွန်တော့်ကြက်နဲ့ ရွယ်တူတာမရှိလို့ပါ”

“ဟ... ဟိုအိမ်ရှေ့အိမ်က ကြက်ကြီးကတော့ မင်းကြက်နဲ့ အကောင်ချင်း ရွယ်တူပေမယ့် ကြက်မ ၄-၅-၆ ကောင်နဲ့ ပစ်ထားတဲ့ စစ်တကောင်းကြီးကွာ၊ မင်းကြက်က တိုက်မယ်လို့ ပြုပြင်ထားတဲ့ကြက်၊ မင်းကြက်က ခဏလေး ခွပ်ပစ်မှာပေါ့”

“ခွပ်ပစ်လို့ ပျက်စီးသွားရင် အဲဒီကြက်ကို ဆရာက စားပစ်၊ ကျွန်တော်တို့က ဒေါ်အေးသာကို ကြက်ဖအစား ဝယ်ပေးလိုက်မယ်” ဟု ဘာသာဆိုသူက စွာကျယ်ကျယ် ဝင်ပြောလေတော့ စောတင်ကြက်မှာ အတတ်ချွန်ကြီးက လက်တဆစ်လောက်ရှိသည်မို့ ဒေါ်အေးသာကြက်တော့ ပျက်စီးမှာပဲဟု ကျွန်တော်က တွက်ဆ၍ ငါတော့ ကြက်သားစားရချေသေး ရဲ့ပေါ့။

“အေး... ဒါဖြင့် သွားဖမ်းချေကြကွာ”

ကြက်နှစ်ကောင်ကို ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့ရိုင်းမှာပဲ လွှတ်လိုက်ကြသည်။ လွှတ်တယ်ဆို စောတင်ကြက်က တိုက်ကြက်ပီပီ လုလုပပခွပ်သည်ပေါ့။ ဒေါ်အေးသာကြက်ကြီးက ခွပ်သားရေသားမရှိသည်မို့ ဖရိုဖရဲ ပျော့ပျော့စိစိကြီး။ ဒါပေမယ့် စောတင်ကြက် ခွပ်သည်ကိုတော့ သူ့လွှတ်အောင်ရှောင်တတ်သည်။ ဤသို့လျှင် ဒေါ်အေးသာ ကြက်ဖကြီးသည် ခံစစ်ချည်းနေရာမှာ ၈ မိနစ်လောက်အကြာမှာ ထင်သည်။ စောတင်ကြက် ခုန်အပစ်

လိုက်ကို သူကဆီးဆိုင်၍ နှစ်ကောင်ပျံတက်သွားကြရာ အောက်ပြန်အကျဉ်
စောတင်ကြက် ဝမ်းလျားမှောက်၍ နှုတ်သီးမြေထောက် နေတော့၏။

ကြက်ဝိုင်းတွေထဲမှ အသေခွပ်ကြတာကို ကျွန်တော် တွေဖူး
ခဲ့ပါသည်။ အချို့ တော်တော်နှင့် မသက်မထွက်နိုင်ကြပါ။ ဖြိုးဖြိုးဖျတ်ဖျတ်
နှင့် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေတတ်ကြသေးသည်။ ယခု စောတင်ကြက်
သေပုံကား မြေကြီးပေါ် ပြန်ကျတယ်ဆို တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့။ ကောက်
ကြည့်သောအခါ၌ လည်ပင်းကြီး တွဲလွဲကျ၍ အသက်မရှိတော့ချေ။ ဒဏ်ရာ
ရှာသောအခါ၌ အုတ်ဆက်ကို တက်မြှုပ်ထိုးထားသည်။ ဦးနှောက်
ထွက်ကရော။

စောတင်ကြက် ပုံရက်သားကျနေသောအခါ၌ ဒေါ်အေးသာ
ကြက်က လည်ပင်းတက်နင်း၍ တစ်ခွန်းတွန်လိုက်သည်နှင့်ပင် ကျွန်တော်က
သူ့ကို ကောက်ယူလိုက်ကာ ရေခွံပြီး အမောဖြေပေးလိုက်သည်။

ကြက်အင်္ဂါ

ဒေါ်အေးသာကြက်မှာ တိုက်ကြက်ပုံသဏ္ဍာန် နည်းနည်းမျှ မရှိ။
အမွေးရောင်များ ဘုတ်ဝါမွေးခြောက်ဟု ခေါ်ရမည်။ ခါးဆံလည်ဆံများက
မွေးပြား မွေးတို ဖြစ်သည်။ အမြီးထောင်ထောင်၊ ခေါင်းထောင်ထောင်နှင့်
သူ့အမောက်က ခေါင်းပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်းပွင့်ကြီး တင်ထားသည့်အတိုင်း
ဝိုင်းဝိုင်းကြီး။ အတွန်အလိပ်တွေနှင့်။ အင်မတန်တွေ့ရခဲသော အမောက်မျိုး
ဖြစ်သည်။ အချို့က မောက်တရာ ခေါ်သည်ဟု ပြောကြသည်။ နို့ပြီး
မေးအောက်မှာလည်း ဥစားကြက်မျိုးလို ပယ်ပဲကြီးနှစ်ခုက ဗတ်လတ်ပါသေး
သည်။ အထူးဆန်းဆုံးကား သူ့ခြေကြေးပင်။

ကြက်တို့တွင် ခြေသလုံးမှာ ခြေကြေးသည် နှစ်ခွကွဲနှစ်တန်းနှင့်
သုံးခွကွဲသုံးတန်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိလေရာ သူ့ခြေကြေးကား အဲသည်နှစ်မျိုးစလုံး
တွင် အကျုံးမဝင်။ အခွကွဲမရှိ။ အတန်းမရှိ။ မြွေအကြေးကဲ့သို့ ငယ်ငယ်ဝိုင်း

ဝိုင်းလေးတွေ ပြတ်သိပ်နေ၏။ နို့ပြီး ကြက်သမားတို့သည် မိမိကြက်
ခြေခလယ် ခြေကြေးကို ရေတွက်ကြည့်လေ့ ရှိကြသည်။ ခြေသည်းအဖျားမှ
နေပြီး အတက်အထိ ရေတွက်ရသည်။ များစွာသော ကြက်တို့သည် အနည်း
ဆုံး ၂၄ မှ အများဆုံး ၂၈ အထိ ရှိတတ်သည်။ ၂၉ ရှိသည့် ကြက်ပင်
အလွန်ရှား။ ယခု ဒေါ်အေးသာ ကြက်ဖကြီးကို ကျွန်တော်ရေတွက် ကြည့်
လိုက်တော့ ၃၀ အထိခင်ဗျာ။ နှစ်ဖက်စလုံးပဲ။

သည်တော့မှ ကျွန်တော့်နားထဲ ‘ခြေကြေးသုံးဆယ်ဝိုင်းကြီပယ်’
ဆိုသောစကား ကြားယောင်လာလျက် လွန်စွာမှ ဝမ်းသာသွားတော့၏။
အဓိပ္ပာယ်ကား ဤသို့ခြေကြေး ၃၀ ရှိသော ကြက်မျိုးကို ဘယ်ကြက်ကမှ
ခံမတိုက်။ ဝိုင်းကြီးများကပင် ပယ်သည်ဟု ဆိုးရိုးပြုကြသည်။ ဤစကားကို
ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကြက်သမားလေး ဘဝကပင် ကြားဖူး
ခဲ့သော်လည်း ခြေကြေး ၃၀ ရှိသောကြက်ကို ယခင်က တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူး
ပါသဖြင့် ‘သက်သက်မရှိတာကို စကားလုပ်ပြောတာပဲ’ ဟု အောက်မေ့ခဲ့ရာ
ဟော အခုတော့ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့ရပါပေပြီ။

ဒေါ်အေးသာအား ဤကြက်ကြီး ဘယ်ကရသနည်း မေးကြည့်
တော့...

“ကုလားခြင်းထဲက ဝယ်လာတာပဲကွဲ့၊ ဒီပြင် ကြက်ဖတွေ အများ
ကြီးထဲ ငါသူ့ကို ရွေးလိုက်တာက မင်းကြည့်ပါလား၊ သူ့အမောက်ကြီးက
နှင်းဆီပန်းကြီးလိုပဲ၊ ငါ့အိမ်က ခလေးတွေက သူ့ကို ‘ရွှေနှင်းဆီ’ လို့ ခေါ်ကြ
တယ်”

ယင်းအမည်ကို ကြက်စာကျွေးစဉ်မှာ သူ့ကလေးတွေ ခေါ်နေကြ
တာ။ ကျွန်တော်ကြားနေသားပဲ ဒါပေမယ့်လို့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကြက်ကြီး
ရယ်လို့ ကျွန်တော်သတိမမူခဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ညနေက ကြက်ခွပ်လက်
ကြည့်ကြစဉ် ဒေါ်အေးသာ မရှိမူ၍ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းပြောပြ
ပြီး...

“ရွှေနှင်းဆီကို ကျွန်တော် ယူတိုက်မယ် ဒေါ်အေးသာ၊ ခင်ဗျားကို ကြက်မတွေနဲ့ သားဖောက်ဖို့ သူ့ထက်ကြီးတဲ့ ကြက်ဖကြီး ဝယ်ပေးမယ်”

ဒီအချိန်က ကြက်သားဈေး ဘယ်လောက်ရှိသလဲ၊ တစ်ပိဿာမှ ၄ ကျပ်ရယ်။ ခြင်းထဲမှာ ကြက်ဖကြီးကြီးဝယ်ရင် လေးကျပ်မတ်တင်းရယ်။ ကျွန်တော် ဒေါ်အေးသာကို တစ်ပိဿာ ခြောက်ဆယ်သားရှိသော စစ် တကောင်း ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင် ဝယ်ပေးလိုက်သည်။

ရွှေနှင်းဆီကား ကြက်အကြီးစားထဲက မဟုတ်။ တစ်ပိဿာ ကျော် ကျော်လေးမျှ ရှိသည်။ ဒေါက်က ၁၀ ပြားလောက်၊ ကိုယ်လုံးက ညိုဆိုင်။ တိုက်ဖက်ပေါသောအရွယ် ဖြစ်ပေသည်။ သူ့အသက်က နှစ်ခါလည်ကျော်၊ တမွေးထိုး၊ တက်ရိုး လက်တစ်ဆစ်လောက်ရှည်သည်။ လူမပြုပြင်ရဘဲနှင့် ချွန်မြနေသည်။ နို့ပြီး သူ့ခြေသလုံးနှင့် အတက်ရောင်က နနင်းတက် ကဲ့သို့ ဝါရွှေနေသည်။ တိုက်ကြက်တို့၏ အရောင်အသွေး မဟုတ်။ နောက် တစ်ခုထူးခြားသည်ကား သူ့ကိုယ်ကို ရေကိုင်သောအခါ ကြက်အနံ့မထွက်ဘဲ ငါးပုပ်ပြားခြောက်စော် နံလှသည်။ သူ့ရေကိုင်ပြီးလျှင် ကျွန်တော့် လက်ကို ဆပ်ပြာနှင့် ဆေးပစ်မှ ထိုအနံ့ပျောက်သည်။ သူပုံသဏ္ဍာန်သည် မည်သည့်လက္ခဏာမျှ တိုက်ကြက်နှင့် မတူသော်လည်း မျက်လုံး မျက်ခုံး များသာလျှင် တကယ့်တိုက်ကြက်ကောင်း၏ အင်္ဂါရုပ်ဖြစ်သည်။ မျက်တွင်း နက်နက်နှင့် သိန်းငှက်ကဲ့သို့ ရဲရင့်စူးရှသော ကြက်ပုံမျိုးရှိသည်။

ဤကြက်ကို ကျွန်တော် အိမ်မှာထားပြီး တိုက်ရန် ပြုပြင်နေ သည်ကို ထွန်းတင်တို့ လူသိုက်က ရယ်သွမ်းသွေးကြသည်။

“ဘယ်ကမျိုးရိုးမှန်းမသိ၊ အလေဏတောကြက်ကြီး၊ စောတင် ကြက်ကို မတော်ခြေစူးတာပါ ဆရာရယ်”ဟု ဘဿာက ပြောသည်။

မတော်ခြေ ဆိုသည်မှာ မတော်မဆဟု ဆိုလိုသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က...

“အေး... မတော်တဆလား၊ သူ့မူလလားဆိုတာ သိရအောင်

မင်းတို့မှာ ကြက်ရွယ်တူရှိ ယူခဲ့လကွ။ ဒို့ရွာသားချင်းဘဲ၊ ကြေးစမ်းတိုက် ကြည့်ရအောင်”

ဤတွင် ထွန်းတင်က “တကယ်လားဆရာ”

“တကယ်ပေါ့ကွ”

“ဒါဖြင့်...ကျွန်တော့် ချိတ်ကြီးနဲ့ ချမလား”

“မင်းချိတ်က ငါ့ကြက်ထက် နည်းနည်းဒေါက်မြင့်တယ်၊ လည် တိုင်း မြင့်တယ်။ ဒါပေမယ့် ယူခဲ့ကွာ၊ ဒို့ချင်း နည်းနည်းပါးပါး ချကြတာ ပေါ့”

သို့နှင့် ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့က သရက်ပင်ကြီး အောက်မှာပဲ ၂၂ ကျပ်ကြေး လွှတ်ကြသည်။ မလွှတ်ခင် ကျွန်တော်က ပြောသည်။

“ဟေ့...ဒါခွပ်လက်စမ်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငွေနဲ့တိုက်တာနော်၊ ဒီတော့ ကြက်ဝိုင်းထုံးစံပဲ၊ မင်းတို့ကြက် ဝိုင်းထဲမှာ သေရင် ငါ့ကို ပေးခဲ့ ရမယ်နော်”

(စောတင်ကြက်ကဲ့သို့ ဝိုင်းထဲသေလျှင် နိုင်သူကို ပေးခဲ့ရသည်)

သည်တော့ ထွန်းတင်က “အောင်မာ ဘယ်သူ့ကြက်သေမလဲ ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့်ကြက်က စောတင်ကြက်မျိုး မဟုတ်ပါဘူးဗျ”

“ဟား... ဘယ်သူ့ကြက်သေသေ နှစ်ခါလည်ကျော် ကြက်ကြီး တွေ တော်တော်နှင့်နူးမှ မဟုတ်ဘူး”ဟု တစ်ယောက်ကပြောတော့ အခြား တစ်ယောက်က အောင်မယ်လေး သင်္ဘောသီးသာ ထည့်ချက်စမ်းပါ၊ တစ်ရေနဲ့ နူးရစေ့မယ်။

မှန်ပါသည်။ စာဖတ်သူများ မှတ်ထားကြပါ။ ဈေးမှ ကြက်ရင့်ရင့် ကြီး ဝယ်လာမိ၍ တော်တော်နှင့် မနူးပြီဆိုသောအခါ သင်္ဘောသီး အမှည့် သော်လည်းကောင်း၊ အစိမ်းသော်လည်းကောင်း အနည်းငယ်မျှ ထည့်ချက် လိုက်ပါ။ စင်စစ်ကြက်နှင့် သင်္ဘောသည် ဓာတ်ချင်းမတည့်ပေ။ ကြက် တစ်ကောင်ကို သင်္ဘောပင်တွင် ကြိုးချည်ထားရုံနှင့် ၎င်းကြက်မှာ အလိုလို

မောဟိုက်၍ လာတော့သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတိုက်ကြက်ကို သင်္ဘောသီးများ ကျွေးမည်စိတ်မကူးလေနှင့်။ ကြက်၏ ဝမ်းနှုတ်ဆေးသည် သင်္ဘောရွက်ဖြစ်၏။

ရွှေနှင်းဆီ ပထမပွဲ

“ကဲ... ရွှေနှင်းဆီရေ သေတွင်းချို ပြုလိုက်စမ်းကွာ’ ဆိုပြီး ကြက်နှစ်ကောင် လွှတ်လိုက်သည်။

ဤပွဲတွင် ရွှေနှင်းဆီသည် စောတင်ကြက်နှင့်တုန်းကလို ဂယိုးဂယိုင် ပျော့ခွေခွေကြီး မဟုတ်တော့၊ ကြက်မတွေ မလိုက်စေဘဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးမွေးပြုစုထားသောကြောင့် တောင့်တောင့် တင်းတင်းနှင့် လှလှပပ ခွပ်လေပြီ။

လေးငါးခြောက်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာမည်။ ထွန်းတင်ချိတ် ခြေလှမ်းအမှားမှာ ရွှေနှင်းဆီက လှမ်းပုတ်လိုက်ရာ သူ့ကြက်က ဒေါက်မြင့်လေတော့ ခေါင်းမရောက်ဘဲ ဘယ်ဘက်လည်ဆစ် သွားစူးလေရာ ထွန်းတင်ကြက်၏ ညာဘက်ခြေသည် မထောက်နိုင်တော့ဘဲ နောက်ထွက်ပြီး တန်းတန်းကြီးဖြစ်အသွား၊ အားလုံးသော ရွှေပွဲလာများ အံ့အားသင့်သွားကြလျက်...

“ဟာ... ဘယ်နှယ့်ဖြစ်သွားပါလိမ့်။ ဘယ်နှယ့်ဖြစ်သွားပါလိမ့်” ထွန်းတင်ကြက်မှာ ရှေ့လည်းမတိုးနိုင်၊ နောက်လည်းမဆုတ်နိုင် ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်က “ဟေ့ ထွန်းတင် မင်းကြက်ကောက် ကုတော့”

ဤသို့ဝိုင်းထဲမှာ ‘ကောက်ကုတော့’ ဟု ပြောလိုက်ခြင်းသည် ကြက်သမားတို့၏ အင်မတန် ဂုဏ်ယူသော စကားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အချို့ကြက်စွဲသည် လူချင်းအောက်ကျခံ၍ ကောက်မကုဘဲ “ဟာ သေပစေကွ...”ဟု ထားတတ်ကြ၏။ ဤသို့ထားလျှင် ရွှေနှင်းဆီခြေမျိုးနှင့် နောက်တစ်ချက် ခွပ်ပါက အုတ်ဆက်ပွင့်၍ သေမည်ဖြစ်သောကြောင့် ထွန်းတင်သည် ကဗျာကရာကောက်၍ ကု၏။ သို့သော် မရတော့ပြီ။ ဘယ်ဘက်

လည်ဆစ်ရူး၍ ညာဘက်ခြေထောက်တန်းသွားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါင့်တန်းကြောလိုက်သည်ဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ပုံမျိုးကို ယခင်က တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့။ အချို့ကြက်မှာ လည်ပင်းရူး၍ သွေးတောက်တောက် ကျသော်လည်း ကောက်ကုလိုက်ပါက ပြေပျောက်၍ ပြန်ခွပ်နိုင်သေးသည်။ ယခု ထွန်းတင်ကြက်မူ အိမ်ရောက်ပြီး ၃ ရက်မျှကြာသော်လည်း ဤဒေါင့်တန်းကြောမပြေဘဲ ခြေနောက်ဆွဲနေသဖြင့် ကိစ္စတုံးပစ်လိုက်ရ၏။

သည်တော့မှ ရွှေနှင်းဆီသည် မတော်ခြေ မဟုတ်။ တစ်ချက်ခွပ်လိုက်ရုံနှင့် ကိစ္စပြီးသော ကြက်ကောင်းဟု သြဘာပြုကြလျက် နောက်ဆောင်တွင် ကိုယ့်ရွာသားချင်းမဟုတ်ကြတော့ဘဲ အခြားကကြက်နှင့် ကြေးကြီးတိုက်ကြတော့မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ရွာက ကြက်သမားများ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ကြလေသည်။ ‘သေတွင်းချိုရှိတဲ့ ရွှေနှင်းဆီ’။

ထွန်းကြက်

တိုက်ကြက်တို့မှာ မျိုးရိုးစစ်မှန်ဖို့က အရေးကြီးလှသည်ဆိုသော်လည်း ဤလိုကြက်မျိုးကိုကား ခြွင်းချက်နှင့် ထားရပေမည်။ သူတို့သည် ဘယ်မျိုးရိုးကလာမှန်း မသိသော်လည်း အခြားကြက်များနှင့်မတူ။ ထူးထူးခြားခြား ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ကောင်းနေသည်မို့ ‘ထွန်းကြက်’ဟု ခေါ်သည်။ ဥပမာအားဖြင့် ရာဇဝင်မျိုးရိုး မဟုတ်ပါဘဲလျက် ဘုရင်ထ၊ ဖြစ်သော သရေခေတ္တရာတွင် ငါ့တစ်ပါးမင်း၊ အနော်ရထာမတိုင်မီ ပုဂံခေတ်တွင် တောင်သူကြီးမင်း၊ ပဲခူးရာဇဝင်တွင် ဝါရီရူမင်းတို့နှင့်နှိုင်းသော် မလျော်ဟု ဆိုကြမည်လား၊ ရာဇောဝါဒကျမ်းတွင်မူ မင်းတို့သည် စစ်တိုက်ရာ၌ တိုက်ကြက်ကဲ့သို့ ရဲရင့်ရမည်ဟုဆိုသည်။

ယင်းသို့သော ကြက်သည် ပုံသဏ္ဍာန်အားဖြင့် တိုက်ကြက်နှင့် မတူတတ်ပေ။ အမွှေးရောင်နှင့် ကြက်အင်္ဂါမှာ ကြက်ကောင်းဟု ထင်စရာမရှိပေ။

သို့သော် ဒင်းတို့ကောင်းပဟေ့ဆိုလျှင် အခြားမျိုးစစ် ထိပ်သီးကြက်တွေကပင် သူတို့ကိုမနိုင်။ မတိုက်ဝံ့သော ‘ဝိုင်းပယ်ကြက်’ မျိုး ဖြစ်နေတတ်ပေသည်။ ဤကြက်မျိုးက အခြားမျိုးစစ် မျိုးမှန်ကြက်တွေလို မည်သို့မည်ပုံခွပ်သည်ဟု သူ့ခွပ်လမ်းကိုပြောပြရန် ခဲယဉ်းသည်။ သူ့ခွပ်ချင်သလိုခွပ်ပြီး တစ်ချက်တည်းနှင့် ကိစ္စပြီးသွားသော ခြေမျိုးရှိ၏။ ဥပမာ ရွှေနှင်းဆီ စောတင်ကြက်နှင့် ထွန်းတင် ကြက်ကို ခွပ်သည့်ပုံမျိုး။

ဤကြက်မျိုးကလည်း ကြက်အကောင်တစ်သောင်းမှာ တစ်ကောင် မရှိတတ်ပါ။ ကျွန်တော်တစ်သက်တာတွင် တွေ့ခဲ့ရသည်မှာ ယခုဖော်ပြခဲ့ သော ရွှေနှင်းဆီသည် ပထမဖြစ်၍ ဒုတိယအကြိမ် နောက်တစ်ကောင်ကား မြောက်ဥက္ကလာပတွင် ဖြစ်ပါသည်။

အခါသမယအားဖြင့် ၁၉၆၂ခု၊ နှစ်ဦးပိုင်း ပ-ထ-စ ခေတ်၏ နောက်ဆုံးနေ့များ ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ ကျန်တော့သည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော် သည် ယခုနေသော ၆ မိုင် မာလကာခြံသို့ ရောက်နေပါပြီ။ ဒီအခါမှာ နတ်တလင်း ကိုမောင်လန်းအမျိုးပြုသော ကြက်သမားများ ကျွန်တော့်အိမ်တွင် စတဲချကာ ရန်ကုန်မြို့နယ်မှာ ကြက်လာတိုက်နေကြသည်။ သူတို့သည် တစ်သုတ်လာလိုက်လျှင် လူ၄-၅-၆ယောက်။ ကြက်ဖ ၃-၄ ကောင်။ တိုက်လေသမျှ ၃ ပွဲတွင် ၂ ပွဲနိုင်သည်ဟု ပြောနိုင်သောအခြေသို့ ရောက် နေသည်။ ပေါင်းတည်၊ ဆင်းမြီးဆွဲ၊ သဲကုန်း၊ နတ်တလင်းတို့မှ လက်ရွေးစင် ယူလာသော ကြက်တွေကလည်း ကောင်းလှသည်။ ငွေကလည်း ကြေးကြီး တိုက်နိုင်သည်။

ထိုအခါတွင် မြောက်ဥက္ကလာပ၌ ကြက်ချင်းတူလျှင် ကြေးမရှောင် တိုက်မည့် ကြက်တစ်ကောင်ရှိကြောင်း သတင်းရောက်လာ၏။ ဒါပေမယ့် တာမွေနယ်ကတော့ ဒီကြက်ကိုမတိုက်ဝံ့။ ဝိုင်းပယ်ထားသည်ဟု ကြားရ၏။

“အို... ကြက်မှာ ရာဇာမရှိပါဘူးဗျာ။ ဘယ်လိုကြက်မို့လို့လဲ၊ သွားကြည့်ရအောင်”

ကျွန်တော်တို့ သုံးဘီးတစ်စီးငှား၍ မြောက်ဥက္ကလာသို့ သွားကြ၏။
ညွှန်ကြားလိုက်သည်က ဈေးလမ်းမ၊ မှာပဲ။ ခေါက်ဆွဲဆိုင်။ ဆိုင်းဘုတ်နာ
မည်နှင့်။

ထိုခေါက်ဆွဲဆိုင်ထဲ ကျွန်တော်တို့ဝင်ထိုင်၊ အစိမ်းကြော်တစ်ခွက်နှင့်
အရက်တစ်ပုလင်းမှာလိုက်ပြီး (ထိုစဉ်က ခေါက်ဆွဲဆိုင်ရှိ အရက်ရှိ) ဆိုင်ပြင်
ဘက်ပတ်လည်မှာ သူတို့ပြောသည့်ကြက်ကို မျက်စိရှာကြည့်ကြသည်။
သို့သော် တိုက်ကြက်နှင့်တူတာဆို၍ တစ်ကောင်တစ်မြီးမျှမတွေ့။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ စားပွဲပြန်ထိုင်ကြပြီး အစိမ်းကြော်လာချသောအခါ၌ ကြော်သော
သူအား...

“ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ တိုက်ကြက်တစ်ကောင် ရှိတယ်ဆိုလို့”

ထိုသူက “ဪ ခင်ဗျားတို့က ကြက်ကြည့်ရအောင် လာကြ
တာလား၊ ရှိပါတယ်” ဆိုပြီး အိမ်ခန်းထဲဝင်သွား၏။

ထူးပေဆန်းပေဗျာ

မကြာမီ၌ အမြင့် ၃ပေ၊ အလျား ၂ ပေ၊ ဗျက် ၁ပေ ရှိသော
ကျွန်းသားပျဉ်ပြားလေး ၃ခုကို ဘောင်ခတ်ထားသော အပေါ်ကလက်ကိုင်
ကိုင်နှင့် သေတ္တာတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လာသည်။ အထဲက တစ်မိုက်လောက်မြင့်
တဲ့ တန်းကလေးပေါ်မှာက ကြက်ခင်ဗျာ၊ ဝပ်လို့။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့ လာချ
တော့လည်း ဒီကြက်က မထဘူး။ အရုပ်လိုပဲ ငြိမ်လို့။

ဒီတော့ ကိုမောင်ဇွန်းက.....

“ကိုင်မကြည့်ရဘူးလားခင်ဗျာ”

ထိုလူ တရုတ်ကပြားက.....

“ဟာ တိုက်မဲ့ကြက်ပဲ၊ အလုံးဒေါက်ကြည့်ရအောင် ကိုင်နိုင်ပါ
တယ်ဗျာ” ဆိုပြီး ကြက်ကိုသူက ထုတ်ပေး၏။

ကိုမောင်လန်းလက်ထဲရောက်တော့လဲ ကြက်ကဝပ်လျက်ပဲ။ သူ့ ဒေါက်မြင့်သိရအောင် လူက သူ့ကိုယ်ကို မ၊ကြည့်ရ၏။

“အို... ခင်ဗျားကြက်ကလည်း မထ၊ပါလားဗျ”

“ကြက်ဖချင်းယှဉ်ပြရင် ထ၊ပါသဗျ”

အင်း... ကြုံဖူးသေးဘူး။

လူလူချင်း မျက်နှာကိုကြည့်၍ အသက်ခန့်မှန်းနိုင်၏။ နွားမွေး သူသည် နွားမျက်နှာကိုကြည့်၍ အသက်ကိုသိ၏။ ကြက်သမားလည်း ထိုအတူ ကြက်ကိုကြည့်၍ အသက်ကိုပြောနိုင်၏။ ဤကြက်သည် သုံးမွေး ထိုးပြီး၍ ၄ နှစ်သားထက် မအောက်တော့ပြီ။ သူ့အမွှေးရောင်က ခရမ်းဝါ ခေါ်မည်။ အမွှေးတွေက ရှည်လှသည်။ အခြားတိုက်ကြက်များကဲ့သို့ အမွှေး ကျွတ်ခြင်း အသားနီရဲခြင်း မရှိ။ တစ်ခါမျှ မခွပ်ဖူးသော ပကတိကြက်စိမ်း ကြီးနှင့်တူသည်။ အမောက်ကြီးကလည်းပြားပြား၊ မေးအောက်ကလည်း ပယပ်ဗတ်လတ်ကြီးပါသေး၏။ တိုက်ကြက်၏အင်္ဂါ မဟုတ်။ သူ့အတက်ကြီးက ရှည်လည်းရှည်၊ ချွန်လည်းချွန်၊ လက်နှစ်ဆစ်ခန့် ကော့ကော့ကြီး။ လမ်းလျှောက် လျှင် သူ့ခြေထောက်မှ သူ့အတက်လွတ်ပါမလားဟု ထင်ရသည်။ ဒီကြက်မျိုး လမ်းဘေးတွေ့လျှင် ဘယ်ကြက်သမားမှ လှည့်ကြည့်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ကျွန်တော်တို့အသီးသီး ကိုင်ကြည့်ပြီးကြသောအခါ ကြက်ရှင်က...

“ခင်ဗျားတို့မှာ သူနဲ့တူတဲ့ ကြက်ရှိသလား”

“အလုံးဒေါက်တူတဲ့ ကြက်ရှိသဗျာ။ ဒါပေမယ့် ရိုးရိုးမှန်တာ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကြက်က ခင်ဗျားကြက်ထက် ခွပ်သားရေသား သာနေပေလိမ့်မယ်”

ထိုလူက လွယ်ကူစွာပင်...

“အာ... ဒါကတော့ သာပစေ၊ ကြက်အား မစီးရင်ဘဲ ကျွန်တော် တို့က တော်ပြီ။ အဲတခုတော့ ကျွန်တော်ပြောချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြက်ဟာ ၃၃၀ဝိ အောက်တော့ မတိုက်ဘူးဗျာ” ဟုဆိုပြီး သူ့ကြက်ကို

သေတ္တာထဲပြန်သွင်းပြီး အိမ်ခန်းထဲပြန်ယူသွားသဗျ။ ကြည့်စမ်းဗျာ အဲသည် တုန်းက ငွေဒီလောက်မပေါသေးပါဘူး၊ ဆီတစ်ပိဿာ နှစ်ကျပ်ခွဲ၊ ဆန်တတင်း ၁၅ ထက်မပိုသေးပါဘူး။ ဒါနဲ့များ ၃၃၀ဝိ အောက် မတိုက်နိုင်ဖူးတဲ့။ အို- ဒီငွေလောက် ကျုပ်တို့လူသိုက်ကလည်း မမှုပါဘူးလေ။ အဲ-စဉ်းစားရ မှာက ဒီလို ကြက်ပုံသဏ္ဍာန်ကြီးက ဒီလောက်ငွေများများ တိုက်ချင်တာ ဘာကြောင့်ပါနည်း။ တာမွေသားတွေကတော့ မတိုက်ဝံ့၊ ဝိုင်းပယ်ထားဟု ဆိုကြသည်။ ကဲ-ကျုပ်တို့ တာမွေသွားပြီး စုံစမ်းကြစို့။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြင်းပွဲရှိ၍ တာမွေသည် လောင်းကစားခြင်း ပြိုင်ဆိုင်ဆုံးသော ရပ်ကွက်ဖြစ်၏။ တနင်္ဂနွေနေ့မှာ မြင်းပွဲ၊ အခြားနေ့များမှာ ဖဲရိုက်ခြင်း၊ ကြက်တိုက်ခြင်း။ ဖဲရိုက်ခြင်းမှာ သူတို့အရပ်သားချင်းပဲ ညအချိန် တွင်ဖြစ်၍ နေ့မှာ ကြက်ဝိုင်း၊ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ကြက်သမားတွေ လာကြသည်။ ဤနေရာတွင် အလျဉ်းသင့်၍ ကြက်သမားကြီးတစ်ယောက် ၏ စကားကို ပြောပြချင်ပါသည်။

ကြက်နှင့်မယား

ကျွန်တော် တာမွေကြက်ဝိုင်းတွေ ရောက်ဖူးစ၊အချိန်၊ ကြက်သမား အစုံကို မသိသေးသောကာလ။ မြင်းထရိန်နာ ဦးညိမ်၏ဝိုင်း၊ သူ့အိမ်နောက် ဖေး မြင်းဇောင်းထဲမှာ ကြက်တွေ တော်တော်များများ ရောက်လာကြသည်။ ပွဲမဖြစ်သေး။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ဆွယ်ကြကပ်ကြတုန်း။ ထိုစဉ် မြင်းဇောင်းထောင့်တစ်နေရာမှာ အသက် ၆၀မျှ ခန့်မှန်းရသော တောသား အင်္ဂါရပ်နှင့် လူကြီးတစ်ယောက်။ အသက် ၄၀ရွယ် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်၊ အလယ်မှာ ကွမ်းအစ်ချ၍ ထိုင်နေကြလျက် သူတို့အနီးမှာ ကြက်ဖက နှစ်ကောင်။ ကြက်ပွဲများတွင် သူတို့ကို ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးခြင်းပင်။

ယင်းအခိုက် ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်ပြီးသား တာမွေသားတစ်ယောက် က ကြက်တစ်ကောင်ကို ကျွန်တော့်လာပေးလျက်....

“ဒီကြက် ဟိုအဖိုးကြီးဖေါင်းနဲ့ သွားကပ်စမ်းပါ”

ကျွန်တော်က ကြက်နှစ်ကောင်ကို ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်ရာ သူ့ကြက်က စီးနေပုံပေါ်သဖြင့်....

“ဟာ.... အဖိုးကြီးကြက် ရှောင်မှာပေါ့ဗျ”

“ခင်ဗျားက မျက်နှာစိမ်းဆိုတော့ ခင်ဗျား အထင်သေးပြီး တိုက်ချင် တိုက်မှာ။ သွားဗျာ ရှောင်ကာမှ ရှောင်ရောပေါ့”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် အဖိုးကြီးနားသွား၊ ကြက်ချင်းယှဉ်ပြလိုက်တော့ အဖိုးကြီးက ကျွန်တော့်မျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်လျက်...

“ဟော လာပြန်ပြီဟေ့ တစ်ယောက်၊ ဒီမှာ သူငယ်” ဟု ဆိုပြီး သူ့အနီးက အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကိုပြလျက် “ဟောဒါ ငါ့မိန်းမနှစ်ယောက် ကွ၊ မင်းကြိုက်တဲ့တစ်ယောက်ကို ယူသွားကွာ၊ ငါ့စိတ်က ကြက်တော့ အစီးမပေးဘူးဟေ့၊ မိန်းမပဲ ပေးမယ်ကွ” ဟု ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက် လေတော့ လူများဝိုင်းဟားကြကုန်၏။ နောက် ကျွန်တော်သိရသည်မှာ ဒီ လူကြီး မှော်ဘီကတဲ့။ ဒီလိုပဲ မယားနှစ်ယောက် ဂျစ်ကားတစ်စီးနဲ့ ကြက် လျှောက်တိုက်နေကျ။ သူ့ကြက်ထက်စီးတဲ့ကြက်နဲ့ လာဆွယ်ရင် ဒီလိုပဲ ပြောလွှတ်လိုက်ကရော။

နတ်ကြက်

ကျွန်တော်တို့ တာမွေသို့ရောက်ကြ၍ မြောက်ဥက္ကလာကြက် အကြောင်း ပြောပြသောအခါ သူတို့က မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနှင့်-

“အောင်မယ်လေး ခင်ဗျားတို့ ငွေမနှမြောရင် ရေထဲသာပစ်ချလိုက် ကြဗျာ၊ အဲဒီကြက်တော့ သွားမတိုက်ကြပါနဲ့”

“ဘာလို့လဲဗျ၊ ဒီကြက်ကြီးပုံကြည့်ရတာ နာရီဝက်တောင် ခွပ်နိုင်ပုံ မပေါ်ဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ကြက်ကို နာရီဝက်လည်း မခွပ်ဘူး၊ ၁၀ မိနစ်လည်း မခွပ်ဘူး၊ ၅ မိနစ်လည်း မခွပ်ဘူး၊ သူကတစ်ချက်ခုန်ပဲ။ နှစ်ကောင်ဆိုင်ခုန်လို့ ပြန်ကျတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားတို့ကြက် အသက်ရှိသေးရင် အာဂပဲ။ ဟာ သူ့ အတက်ကြီး နှစ်ဖက်နဲ့ စုံတက်မြုပ် စူးတာလားဗျ။ ဘယ်နေရာစူးစူး ကိစ္စပြီး တာပဲ”

ကျွန်တော်တို့မှာ မယုံရအခက်၊ ယုံရခက်။ မျက်လုံးလေးတွေ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ဖြစ်နေလေတော့ တစ်ယောက်က ဆက်လက်၍...

“ခင်ဗျားတို့ကြက်နဲ့ ကြေးထပ်ပြီးရင် မလွတ်ခင် သူတို့က နှစ်လေးက စ၊ ခေါ်လိမ့်မယ်ဗျ။ အဲ-ခင်ဗျားတို့ဘက်က မထွက်ဝံ့တော့ဘူးဆိုရင် ကြက်ရုံး ကြက်နိုင်တောင် မဟုတ်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကြက် ဝိုင်းထဲမှာ သေ-မသေနဲ့၊ ဝိုင်းထဲက ထွက်ပြေးနိုင်-မပြေးနိုင်ကို လောင်းကြေးခေါ်လိမ့်ဦး မယ်ဗျ”

“ဟာ... ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“ကျုပ်တို့က ခံဖူးလို့သိတာပျို့၊ ဒီကြက်ရာဇဝင်က ဒီလိုဗျ။ မူလက ဟင်္သာတနယ်ကကြက်၊ အဲဒီမှာ ၂နှစ် တိုက်လိုက်တာ ကြက်ပိုင်ရှင်ဟာ လယ်တွေ၊ မြေတွေ၊ မော်တော်တွေ ဝယ်နိုင်လို့ သူဌေးဖြစ်သွားရော၊ အဲဒီ မှာလဲ နောက်ထပ် သူ့ခံတိုက်ဝံ့တဲ့ကြက်လည်း မရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ဒီနှစ် တန်ဆောင်းမုန်းလလောက်မှာ မြောက်ဥက္ကလာ ရောက်လာတာဗျ။ ပထမဦးဆုံး ခံလိုက်ရတာက ကျုပ်တို့ တာမွေသားတွေပေါ့ဗျာ၊ ဒုတိယ သိမ်ချောင်း ကွင်းမ ဝိုင်းဗျ၊ တတိယ မင်္ဂလာဒုံဗျ။ အဲဒီ ၃ ပွဲနဲ့ သူတို့ ဒီကြက်က တစ်သောင်းကျော်လောက် ရသွားပြီ။ နောက် အခု ရန်ကုန်မြို့နယ်မှာဖြင့် ဘယ်ဝိုင်းကမှ အဲဒီကြက်ကို ခံမတိုက်ကြတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ပေါင်းတည် နတ်တလင်းသားတွေပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဟုတ်လား ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“မယုံရင် ခင်ဗျားတို့ သွားတိုက်ကြည့်ချေလေဗျာ၊ တချို့က ပြောတော့ အဲဒါ သာမန်ရိုးရိုးကြက်မဟုတ်ဘူး၊ နတ်ကြက်တဲ့ဗျ၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုထားသလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ တွေ့ခဲ့ကြမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ဟုတ်တယ်၊ နတ်စင်လေးလိုလုပ်ပြီး အိမ်ခန်းထဲမှာ ထားတယ်”

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ ဤကြက်ကို ဩချ၍ပြန်ခဲ့ရတော့သည်။ ကြက်မှာ ရာဇမေရှိဘူး။ သူ့ကြက်နှင့်ရွယ်တူလျှင် ဗိုလ်မထားဘူးဆိုသော ကိုမောင်လန်းကတော့ မကျေနပ်လှပေ။

“ဒီမှာ ကိုသော်တာ၊ သူတို့ကြက် နတ်ကြက်ဆိုတာ ယုံသလား”

“ကျွန်တော်က နတ်ဆိုတာကို ထည့်စဉ်းစားတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုမောင်လန်း ‘ခြေကြေးသုံးဆယ် ဝိုင်းကြီးပယ်’ ဆိုတဲ့ စကား ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ကြားဖူးတာပေါ့ဗျ”

“ကျွန်တော် အဲဒီကြက်ကြီး ခြေကြေး ရေကြည့်ခဲ့တယ်၊ ၃၀ ရှိတယ်ဗျ”

“ဒီတော့ ဘာဖြစ်ရောလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ... သိပ်ကောင်းတယ်၊ တာမွေက လူတွေပြော လိုက်သလိုပဲ တစ်ချက်ထဲနဲ့ အပြီးခွပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ အမှန်”

“ခင်ဗျား... ဘယ်နှယ်လုပ်သိလဲ” “ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီ ခြေကြေး ၃၀ ကြက်မျိုးတကောင်ရဘူးတယ်”

အစချီပြီး ရွာတန်းရှည်တုန်းက ရွှေနှင်းဆီအကြောင်း ပြောပြသည်။ ပထမဦးဆုံး စောတင်ကြက်ကို အသေခွပ်လိုက်ပုံ၊ ဒုတိယ ကြေးစမ်း တိုက်သောအခါ ထွန်းတင်ကြက်ကို လည်ဆစ်စူး၍ တစ်ချက်တည်းနှင့်

ဒေါင့်တန်းကြောဆွဲ၍ ကိစ္စပြီးသွားပုံပြောပြတော့ ကိုမောင်လန်းက ကျွန်တော့် စကားဖြတ်၍...

“ဟာ... ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ ကြက်ရဲ့သားနဲ့ ကိုသော်တာ မချမ်းသာသေးဘူးလားဗျာ၊ နောက် ဆက်မတိုက်ဘူးလား။”

“တိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ အဲ-အဲ သောက်ကျိုးချင်တော့ မစဲနဲ့သွားတိုက် မိသဗျ”

“ဟင်... မစဲကျတော့ ခင်ဗျားခြေကြေး ၃၀ မခွပ်နိုင်တော့ ဘူးလားဗျာ”

“ဟာ... ခွပ်တာမှ ခဏလေးရယ်”

(မဂိုမစဲ မယားဆဲဆိုသောစကား ကြားဖူးပေလိမ့်မည်။ ဤ ကြက်မျိုးတွေက သူတို့ကချည်း ခွပ်နေရလျှင်ကောင်းသည်။ သူတို့ခံရပြီဆိုလျှင် ဇွဲသတ္တိ မရှိ။ မစဲ ၁၀ ကောင်မှာ ၈ ကောင်လောက်က ထွက်ပြေးတတ်သည့် အတိုင်း) လွတ်ပြီး လေးငါးခြောက်ခုန့် ခုန်ရသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကြက်က နားတွင်းသွားစူးတာ ဟာ-မစဲပီပီ ထွက်ပြေးလိုက်တာဗျာ၊ သူ့ကြက်စွဲကို ဖမ်းမမိလိုက်ဘူး၊ တောက် အဲဒီကြက်သာ မစဲမဟုတ်လို့ ရုတ်တရက် ထွက်မပြေးသေးဘူးဆိုရင် ကျွန်တော့်ကြက်က နောက်တစ်ချက် ဝိုင်းထဲတွင် အသေခွပ်မှာဗျ။ ခုတော့... ဆိုပြီး ကျွန်တော့်မှာ ရွှေနှင်းဆီတွက် တွေးတွေး ပြီး ဆွေးလွန်လွန်းလို့ စကားမဆက်နိုင်ဘဲရှိရာ ကိုမောင်လန်းက...

“ဘာလဲဗျ... ခင်ဗျားစကားဆက်ပါဦး”

“ဆက်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့က ဝိုင်းနေရာပြောရမှာဘဲ၊ ခြံစည်းရိုးနဲ့ ကပ်နေတယ်ဗျ။ စည်းရိုးက တတောင်လောက်စီခြားတဲ့ သံဆူးကြီး သုံးချောင်းနဲ့ ကြက်ဆူဝင် ကျိုးတိုးကျဲတဲပဲရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ကြက်ခွပ်လိုက် တာက အဲဒီစည်းရိုးနားမှာကိးဗျ။ ဟာ-မစဲက စည်းရိုးတိုးထွက်ပြီး လမ်းမပေါ် တက်အပြေး ကျွန်တော့်ကြက်ကလည်း စိတ်ကြီး မာန်ကြီးနဲ့ နောက်က အလိုက် ဂျစ်ကားတစ်စီး မောင်းလာတာဗျာ၊ ရှေ့က ထွက်ပြေးတဲ့ကြက်တော့

လွတ် သွားပြီး နောက်ကလိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ကြက် တက်နင်းလိုက်တာ ရွှေနှင်းဆီ ပွဲချင်းပီးသေပါရောလား”

“ဟာ...”

နားထောင်ကြသူအားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြပြီး နောက် မင်းလှ ကိုကြီးမောင်က...

“ကဲ... ဒီတော့ ကြက်ရုံးကြက်နိုင် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ကြလဲ”

“အဲဒါ ပြဿနာဖြစ်တာပေါ့ဗျ၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကလူတွေက ဟိုကြက် ဝိုင်းပြင်ထွက်ပြေးတဲ့အတွက် သူတို့အရုံး၊ သူတို့ဘက်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ဝိုင်းထဲမှာ နောက်တခါ ပြန်ပြရအုံးမယ်။ အဲသည်ခါ ခံမခွပ်မှ သာ သူတို့က အရုံးပေးနိုင်မယ်”

“ဒါလဲ ဝိုင်းထုံးစံ မှန်သဗျ”

ကျွန်တော့်နောင်တော် ပေါင်းတည် ကိုစံလွင်က ဝင်ထောက်၏။

“အဲသည်ပွဲမှာ ကျွန်တော်က ဝိုင်းဒိုင်ကိုဗျ၊ ဒါကြောင့် ကဲ- ဒါဖြင့်ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော့်ကြက်သေကို မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဝိုင်းထဲမှာ ပြန်ပြမယ်။ အဲသည်အခါမှာ ခင်ဗျားတို့ကြက်က ခွပ်စိတ်ရှိတယ်။ လည်ဆံ ကမ်းတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကအရုံး၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားတို့ကြက်က ကျွန်တော့် ကြက်သေကြီးကိုမှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲဘူး။ ခေါင်းလှည့်သွားမယ် ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့အရုံး၊ ဒီလိုမှမဟုတ်လည်း ပြန်ပြမနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ သရေ လုပ်လိုက်၊ ကျွန်တော်အကောက်တောင် မယူပါဘူးဗျာ”

“အား ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတာလည်း တရားနည်းလမ်းကျပါ တယ်”

ဆင်ဖြိုးဆွဲ ကိုဟန်စိန်က ထောက်ခံ၏။

“ဒါနဲ့ သူတို့ ကျွတ်စီ ကျွတ်စီနဲ့ တိုင်ပင်ကြသဗျ”

“လောင်းကြေးငွေက ဘယ်လောက်မို့တုန်း”

“၃၃၀ ထဲပါ။ ဒါပေမယ့် အဲသည်ရွာသားတွေအဖို့ အဲသည်ခေတ်မှာ

အများကြီးပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူတို့ဘက်က နောက်ဆုံးတော့ အသံထွက်လာတယ်။
 (သရေဆိုတာ နွားမှာပဲရှိတယ်၊ ရှုံးချင်နိုင်ချင်လို့ တိုက်တာပဲ၊ ပြန်သာ
 ပြက္ခာ၊ ဒီကြက်သေကြီးကိုမှ ခံမခွပ်တော့ဘူးဆိုရင် မင်းကြက် ကိုင်သာ
 ရိုက်ပစ်လိုက်တော့တဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ကြက်သေကို ပေါင်ကြားထဲ
 လက်ထိုးမြှောက်၊ လည်ဆံမွှေးဆွဲထောင်ပြီး ကြက်နှစ်ကောင်ခေါင်းချင်းဆိုင်
 ပြလိုက်ပါတယ်ဗျာ။ သူတို့ကြက်ဟာ ကျွန်တော့်ကြက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်
 မကြည့်ရဲဘူး၊ ကိရောက် ကိရောက်အော်ပြီး ခေါင်းလှည့်သွားပါရော”

“ဪ... ရွှေနှင်းဆီ ရွှေနှင်းဆီ။ ငွေတော့ရအောင် လုပ်ပေးသွား
 ရှာသေးသည်။ ဤကြက်သာ ကျွန်တော့်လက်ထဲ သက်ဆိုးရှည်ခဲ့ပါလျှင်
 ဟူသောအတွေးနှင့် ကျွန်တော့်တိုက်ကြက်များအကြောင်း ဤတွင် နိဗ္ဗိတံ
 လိုက်ပါပြီ။

သော်တာဆွေ

သော်တာဆွေ ကြက်ငိုကာ

